

KRONDOR SERİSİ

SEBİNGAĞLARININ ARINDIRI 3

TANRILARIN GÖZYAŞI

RAYMOND E. FEIST

ÖNSÖZ SALDIRI

Hava kötüleşti.

Öfkeli şimşekler çakıp, her tarafta gecenin karanlığını delerken kara bulutlar kaynadı. Ishap'ın Şafağı gemisinin en yüksek direğinin tepesindeki gözcü uzakta bir hareket kıpırtısı gördüğünü sandı ve bulanık manzaraya karşı gözlerini kıstı. Tuz serpintisi ve keskin soğuk rüzgâr yüzünden yaşlarla dolan gözlerine elini siper etti. Gözlerini kırıştırarak yaşları uzaklaştırdı, ama gördüğünü sandığı hareket kaybolmuştu.

Gece ve fırtına tehdidi, kaptanın rotadan sapması gibi düşük bir olasılığa karşı gözcünün yukarıda korkunç bir gece geçirmesine sebep olmuştu. Bu pek mümkün değil, diye düşündü gözcü, çünkü kaptan bilgili bir denizciydi, başka niteliklerine ek olarak tehlikeden kaçınma yeteneği için de seçilmişti. Ve bu yolculuğun ne kadar tehlikeli olduğunu herkes kadar o da biliyordu. Tapınak kargoya paha biçememişti ve Queg kıyıları boyunca bekliyor olabilecek saldırganlar, mümkünse kaçınılması gereken Dul Noktası yakınlarında tehlikeli bir rotayı gerekli kılmıştı. Ama Ishap'ın Şafağı mürettebatı deneyimli denizcilerden oluşuyordu, şu anda kaptanın emirlerini dikkatle dinlemekte olan adamlardan her biri emre itaat etmekte acele ediyordu, çünkü gemideki her adam biliyordu ki, Dul Noktası'ndaki kayalıklara sürüklenecek hiçbir gemi hayatta kalmazdı. Her adam kendi canı için korkuyordu -bu çok doğaldı-ama bu adamlar yalnızca denizcilik yetenekleri için değil, Tapınak'a bağlılıkları için de seçilmişti. Ve tek bildikleri kargonun Tapınak için ne kadar değerli olduğuydu.

Aşağıdaki ambarda Krondor'daki Ishap Tapınağı'ndan sekiz keşiş çok kutsal bir eserin, Tanrıların Gözyaşı'nın çevresinde duruyorlardı. Neredeyse iri bir adamın kolu kadar uzun ve iki kat kalın, şaşırtıcı büyüklükte bir mücevher olan Gözyaşı içten içe gizemli bir ışıkla aydınlanmıştı. Her on yılda bir, Gri Kule Dağları'ndaki minik, gizli bir vadide, saklı bir manastırda yeni bir Gözyaşı oluşurdu. Hazır olduğunda, en kutsal ayinler tamamlandıktan sonra, iyi korunan bir kervan onu Özgür Natal Şehirleri'ndeki en yakın limana sevk ederdi. Orada bir gemiye konulup Krondor'a taşınırdı. Oradan, Gözyaşı ve savaşçı keşişler, rahipler ve hizmetkârlardan oluşan eşlikçi topluluğu ile yola devam eder, sonunda Salador'a ulaşır, mücevher oradan gemiyle alınıp Rillanon'daki Ana Tapınak'a nakledilir, gücü solmakta olan eski Gözyaşı'nın yerine yerleştirilirdi.

Kutsal mücevherin gerçek doğası ve amacı yalnızca Tapınak'ta hizmet gören en yüksek mevkiye sahip kişilerce bilinirdi ve ana direğin tepesindeki denizci soru sormazdı. O tanrıların gücüne güveniyordu ve yüksek bir amaca hizmet ettiğini biliyordu. Ve bu nöbeti tutmak kadar, soru sormaması için de iyi ücret alıyordu. Ama karşıt rüzgârlarla ve zorlu denizlerle mücadele ederek geçen iki haftadan sonra en dindar adam bile her gece aşağıdan parlayan mavi-beyaz ışığı ve keşişlerin bitmek bilmeyen ilahilerini sinir bozucu bulmaya başlamıştı. Mevsimsiz rüzgârların süresi ve beklenmedik fırtınalar bazı denizcilerin kara büyücülük ve karanlık büyüler hakkında homurdanmaya başlamasına

sebepe olmuştı. Gözcü Doğa ve Denizcilerin Tanrıçası Killian'a, şafakta hedeflerine, Krondor'a ulaşacakları için sessiz bir şükran duası etti -ve sonra bazılarının Denizin gerçek Tanrısı olduğunu söylediği Eortis'e kısa bir dua etti. Gözyaşı ve eşlikçi topluluğu doğuya gitmek üzere hemen şehirden ayrılacaktı, ama denizci Krondor'da, ailesinin yanında kalacaktı. Aldığı ücret eve uzun bir ziyaret yapmasına izin verecekti.

Tepedeki denizci karısını ve iki çocuğunu düşündü, yüzünden küçük bir gülümseme geçti. Kızı artık annesine mutfakta ve erkek kardeşinin bakımında yardım edecek kadar büyümüştü. Üçüncü çocuğun doğumuna az kalmıştı. Daha önce yüzlerce kez olduğu gibi, denizci evine yakın bir yerde iş bulmaya, böylece ailesiyle daha fazla zaman geçirebilmeye yemin etti.

Kıyıya doğru bir başka hareket kıpırtısıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Gemiden yayılan ışık fırtınayla çalkalanan dalgaları boyuyordu ve denizci denizin ritmini hissedebiliyordu. Bir şey o ritmi bozmuştu. Karanlığın içini gözetledi, loşluğu iradesinin gücüyle delmeye, kayaların fazla yakınına sürüklenip sürüklenmediklerini anlamaya çalıştı.

"Gemiden gelen mavi ışık içimde kötü hisler uyandırıyor, Kaptan," dedi Knute. Knute'un hitap ettiği, ondan epey uzun boylu adam bakışlarını ona indirdi. İki metre üç santimlik boyu ile çevresindeki çoğu kişiye tepeden bakardı. Dev omuzları ve kolları genellikle tercih ettiği siyah deri zırhın dışında kalıyordu, ama zırha çelik çivi kakmalı bir çift omuzluk eklemişti... Queg'in ünlü gladyatörlerinden birinin cesedinden kazandığı bir ganimet.

Açıktaki kalan deri savaştığı düzinelerce savaştan andaçları, birbiriyle kesişen eski yaraların izlerini teşhir ediyordu. Alnından sağ gözünü keserek çenesine uzanan süt beyazı yara izi yüzünü damgalamıştı. Ama sol gözü içten gelen kötücül bir kırmızı ışıkla parlıyor gibi görünüyordu ve Knute o gözün pek az şeyi kaçırdığını bilirdi.

Omuzlarındaki kazıklar dışında zırhı sade ve iş görürdü, iyi yağlanmış ve bakılmıştı, ama yamalar ve onarım izleri de görülüyordu. Boynuna bir tılsım kolyesi asılmıştı, bronz, ama zaman ve ihmalden daha fazlasıyla kararmış, kadim ve kara sanatlarca lekelenmiş. Ortasına kakılmış kırmızı mücevher kendine özgü bir iç ışıkla hafif hafif atıyordu. "Sen bizi kayaların uzağında tutmakla ilgilen, kılavuz. Hayatta kalmana izin vermemin tek sebebi bu," dedi Ayı. Geminin arka tarafına dönerek yumuşak sesle konuştu, ama sesi kıça kadar geldi.

"Şimdi!"

Arkadaki denizci aşağıdaki ambardakilere "İleri!" dedi ve yüreklendirici bir elini kaldırdı, sonra ayasının dibini dizlerinin arasına sıkıştırdığı davula indirdi.

İlk vuruşun sesi ile sıralarına zincirlenmiş köleler küreklerini kaldırdı ve ikinci vuruşta indirerek aynı anda çektiler. Daha önce söylenmişti, ama kürek sıralarının arasında yürüyen Köle Efendisi yine de tekrarlardı. "Sessizce, sevgililerim! Bir fısıltıdan daha yüksek ses çıkaran ilk kişiyi öldüreceğim!" Önceki sene bir saldırıda ele geçirilen bir Queg devriye

kadırgası olan gemi ilerlemeye başladı ve hız kazandı. Knute pruvada diz çökerek dikkatle önündeki suları taradı. Gemiye öyle konuşlandırmıştı ki doğrudan hedefin üzerine gidecekti, ama yine de iskele tarafına yapılması gereken bir dönüş vardı...

Zamanlamayı doğru yaparsa güç bir dönüş değil, ama yine de tehlikeli. Aniden Knute döndü ve "Şimdi, iskeleye doğru keskin bir dönüş!" dedi.

Ayı döndü ve emri verdi, ardından dümenci gemiyi çevirdi. Bir an sonra Knute dümenin doğrultulmasını emretti ve kadırga suları yarararak ilerlemeye başladı. Knute'un bakışları bir an Ayı'nın üzerinde oyalandı, ama sonra dikkatini ele geçirecekleri gemiye çevirdi. Knute daha önce, hayatı boyunca bu kadar korkmamıştı. O bir korsan olarak doğmuştu, Natal Limanı'ndan gelmiş, sıradan bir denizciyken yükselerek Acı Deniz'in en iyi kılavuzlarından biri olmuş bir rıhtım-faresi. Ylith ile Krondor arasındaki, batıya doğru Karanlık Boğaz yolundaki, Özgür Şehirler kıyılarındaki her kayayı, her sığılığı, resifi ve gelgit havuzunu biliyordu. Ve daha cesur, güçlü ve zeki adamlar ölmüşken onu hayatta tutan bu bilgi olmuştu.

Knute Ayı'nın arkasında durduğunu hissetti. Daha önce de bu muazzam korsan için çalışmış, Keshia kıyılarındaki saldırılardan dönerken Queg ganimet gemilerini ele geçirmişlerdi. Bir başka sefer, Durbin Valisi'nin verdiği izin altında Ayı'ya gönüllü asker olarak hizmet etmiş, Krallık gemilerini yağmalamışlardı. Son dört senede Knute kendi çetesini yönetmiş, burada, Dul Noktası'ndaki sahte fenerlerle kayalara çekilen gemilerin enkazlarını talan etmişlerdi. Yeniden Ayı'nın hizmetine girmesini sağlayan, kayaları ve onları nasıl aşacağını bilmesiydi. Hemen hemen her sene Dul Noktası'na gelen Sidi isimli tuhaf tüccar ondan tehlikeli bir görevden kaçmayacak, öldürmekten tiksinimeyen merhametsiz bir adam bulmasını istemişti. Knute Ayı'yı bulmak için bir sene harcamış, büyük risk içeren ve daha da büyük bir ödül vaat eden bir iş olduğu haberini yollamıştı. Ayı yanıt vermiş, gelip Sidi ile tanışmıştı. Knute ya iki adamın iletişim kurmasını sağladığı için bir ücret alacağını, ya da adamlarını ve gemisini kullanması karşılığında Ayı ile ortak çalışabileceğini düşünmüştü. Ama Knute'un Sidi ile tanışmak üzere Ayı'yı Dul Noktası'ndaki kumsala getirdiği o andan sonra her şey değişmişti. Kendi için çalışmak yerine, Knute şimdi yine Ayı'nın kadırga kılavuzu ve kaptan yardımcısı olarak çalışıyordu... Knute'un kendi gemisi, çevik bir koster, Ayı'nın şartlarını ortaya çıkarmak üzere batırılmıştı: onlara katılırlarsa Knute ve adamları için servet. Reddederlerse seçenek basitti: ölüm. Işhap gemisine yaklaşırlarken Knute suyun üzerinde dans eden tuhaf, mavi ışığa baktı. Ufak tefek adamın yüreği yerinden kopacağından korkmasına sebep olacak kadar kuvvetli atıyordu. Anlamsız bir rota düzeltme isterken tahta küpeşteyi sıkı sıkı kavradı; bağıрма ihtiyacı keskin bir emre dönüştü.

Knute bu gece muhtemelen öleceğini biliyordu. Ayı Knute'un mürettebatını ele geçirdiği için, bu yalnızca bir zaman meselesi olmuştu. Knute'un Keshia kıyısından tanıdığı adam yeterince kötüydü, ama bir şey Ayı'yı değiştirmiş, öncekinden de karanlık biri yapmıştı. O hep birkaç tereddüdü olan bir adam olmuştu, ama yaptığı işlerde belli bir ekonomi vardı, bunun dışında onlardan etkilenmiyor olsa da gereksiz öldürmelerle ve yıkımlarla zaman

harcamak istemezdi. Ayı artık öldürmekten ve yıkımdan zevk alıyor gibiydi. Knute'un mürettebatından iki adam önemsiz kural ihlalleri yüzünden uzun, acılı ölümlere mahkûm edilmişti bile. Ayı, adamlar ölene kadar izlemişti. Tılsımındaki cevher o sırada parlak bir ışıkla yanıyordu ve Ayı'nın sağlam gözü de aynı ışıkla alev almış gibi görünüyordu.

Ayı her şeyden öte tek bir şeyi açıkça ifade etmişti: bu görevin amacı Ishaplılardan kutsal bir eseri almaktı ve buna müdahale eden herkes ölecekti. Ama aynı zamanda, mürettebatın Ishaplıların geri kalan hazinesini almalarına izin vermeyi vaat etmişti.

Bunu duyduğu zaman Knute plan yapmaya başlamıştı.

Knute pek çok saldırı çalışması yapılması için ısrar etmiş, buradaki gelgit dalgalarının ve kayaların gün ışığında bile yeterince tehlikeli olduğunu söylemişti... geceleyin hazırlıksız kişiler bin farklı tehlike ile karşı karşıya kalabilirdi. Ayı istemeye istemeye dileği kabul etmişti. Knute'un olacağını umduğu şey olmuştu: Ayı geminin kumandasını ona teslim ettiğinde mürettebat ondan emir almayı öğrenmişti. Ayı'nın mürettebatı kabadayılar, zorbalar ve katillerden oluşmuştu, aralarında bir tane de yamyam vardı, ama çok zeki sayılmazlardı.

Knute'unki cüretkâr bir plandı ve tehlikeliydi ve epey şansa ihtiyacı olacaktı. Arkasına baktı ve Ayı'nın gözlerinin üzerine üzerine gittikleri Ishop gemisinden gelen mavi ışığa dikilmiş olduğunu gördü. Knute kendi altı adamının yüzlerine ancak hızlı birer bakış fırlatmaya cesaret edebildi, sonra yine Ishop gemisine döndü.

Uzaklığı ve hareketi ölçtü, sonra döndü ve Ayı'nın arkasına bağırdı, "İskeleye bir nokta! Çarpma hızı!"

Ayı emri tekrarladı, "Çarpma hızı!" Sonra bağırdı, "Mancınıklar! Hazır!" Meşaleler çabucak yakılırken alevler belirdi ve sonra o meşaleler Queg ateş yağı ile dolu iri tulumlara tutuldu. Tulumlar alevlere boğuldu ve mancınık subayı, "Hazır, Kaptan!" diye bağırdı. Ayı'nın sesi gürleyerek emir verdi: "Ateş!"

* * *

Gözcü rüzgârın sürüklediği tuz serpintisine karşı gözlerini kıstı. Kıyı tarafında bir şey gördüğünden emindi. Aniden bir alev belirdi. Sonra bir ikincisi. Bir an uzaklık ve büyüklüğü tahmin edemedi, ama denizci bir korku dalgası içinde, iki iri ateş topunun hızla gemiye doğru uçtuğunu hemen fark etti.

İlk mermi yukarıda yay çizerken ve gözcüyü birkaç kulaçla ıskalarken öfkeli portakal rengi ve kırmızı alevler cızırdadı ve çatırdadı. Ateş topu geçip giderken adam kavurucu sıcaklığını hissetti.

"Saldırı!" diye bağırdı ciğerlerini patlatırcasına. Bütün nöbetçilerin ateş toplarını gördüğünü pekâlâ biliyordu; yine de mürettebata haber vermek onun göreviydi.

İkinci ateş topu orta güverteye çarptı, aşağıdan ön güverteye giden merdiveni vurdu ve talihsiz bir Ishop rahibi yapış yapış alevlere hedef oldu. Adam ölürken acı ve şaşkınlık içinde bağıyordu.

Denizci bordalanıyorlarsa direğin tepesinde kalmanın iyi bir fikir olmadığını biliyordu. Gözlem yerinden sallandı ve gökyüzünde yeni bir alev topu belirip, ön güverteye çarpacak şekilde yay çizerken ön güverteye uzanan halata bağlı bir yelkenden aşağı kaydı.

Çıplak ayakları tahtalara dokunduğunda "Queg baskıncıları!" diye bağıran bir başka gemici ona bir kılıç ve küçük kalkan uzattı.

Yürekendirici davulun gümlmeleri dalgaların üzerinde yankılanıyordu. Gece aniden gürültü ve haykırışlarla canlandı.

Loşluğun içinden dev bir yelkenle yükselmiş bir gemi yaklaştı ve iki denizci kadirganın pruvasından uzatılan iri, testere dişli demir koçbaşını gördü.

Koçbaşı kurbanın gövdesine çarptığı zaman dişleri çarptığı gemiyi, aşağıdaki kölelere kürek darbelerini ters çevirme sinyali gelene kadar yakında tutacaktı. Kadirga suda gerileyerek Ishop'ın Şafağı'nın kenarında dev bir delik açacak, onu çabucak dibe gönderecekti.

Gözcü bir an karısını ve çocuklarını bir daha hiç göremeyeceğinden korktu ve ailesi ile ilgilenilmesi için hangi tanrılar dinliyorsa, onlara telaşlı bir dua etti. Sonra savaşmaya karar verdi, çünkü rahipler aşağıdan çıkana kadar denizciler saldırganları güvertede tutabilirse büyüleri saldırganları püskürtebildi.

Gemi sarsıldı ve saldırgan Ishop gemisine çarparken yırtılan tahta ve çığlık atan adam sesleri geceyi doldurdu. Gözcü ve yoldaşları güverteye fırlatılmıştı. Gözcü yuvarlanarak yayılan ateşten uzaklaşırken iki elin geminin küpeştesini tuttuğunu gördü. Kara derili bir korsan küpeşteden aşır, peşinde diğerleri, sıçrayıp güverteye inerken gözcü ayağa kalktı.

İlk korsan dev, kıvrımlı ve ağır bir kılıç taşıyordu ve ruhu ele geçirilmiş biri gibi sırtıyordu. Gözcü, kılıcını ve kalkanını hazır ederek ona doğru seğirtti. Korsanın saçları alevlerin ışığında parlayan yağlı bukleler halinde sarkıyordu. İri gözleri portakal rengi alev ışıklarını yansıtıyor, bu ona şeytani bir görünüş veriyordu. Sonra adam gülümsedi ve gözcü tereddüde düştü, çünkü törpülenerek sivriltilmiş dişleri adamın Shaska-han Adaları'ndan bir yamyam olduğunu gösteriyordu.

Sonra ilkinin arkasında doğrulan diğer şekli gördüğü zaman gözcünün gözleri irileşti.

Bu gözcünün gördüğü son şeydi, çünkü ilk korsan kılıcını savurdu ve önündeki manzara karşısında dehşetle yerinde kalakalmış talihsiz adama sapladı. Adam son nefesiyle inledi, "Ayı."

* * *

Ayı güvertede çevresine bakındı. Konuşurken koca elleri beklenti içinde bükülüyordu. Sesi içindeki derinliklerden gürlere gibiydi, "Benim neyi istediğimi biliyorsunuz; başka her şey sizindir!"

Knute saldırgan gemiden atlayıp Ayı'nın yanına kondu. "Onlara hızlı çarptık, bu yüzden fazla zamanınız yok!" diye bağırdı mürettebata. Knute'un umduğu gibi, Ayı'nın adamları Ishap denizcilerini öldürmek için atıldı. Bu arada Knute eski mürettebatından kalan bir avuç adama sinyal verdi ve adamlar ambar kapaklarına ve kargo ağlarına yöneldi.

Alarma yanıt vermek için arka merdiveni tırmanan bir Ishap keşişi korsanların çevresinde yarım daire çizerek yayıldığını gördü. Biraderleri arkasından çıkıyordu. Bir an iki taraf hareketsiz kalarak birbirini tarttı.

Ayı öne çıktı ve birbirine sürtünen taşları gibi bir sesle ilk keşişe, "Sen, oradaki! Bana Gözyaşı'nı getir, seni hızlı öldüreyim," dedi.

Keşiş'in elleri kalktı ve büyü çağırmak için ilahi söylerken hızla gizemli bir desen çizdi. Diğer keşişler arkasında savaş pozisyonu aldılar.

Beyaz bir enerji şimşegi Ayı'ya aktı, ama geminin pruvası yükselip alçalırken birkaç santim ötesinde zarar vermeden kayboldu. Ayı hor görü dolu bir kahkahayla,

"Sizin büyüünüzün benim için anlamı yok!" dedi.

O cüssede bir adam için şaşırtıcı bir hızla kılıcını savurdu. Hâlâ büyüünün etkisizliğinin şokundan kurtulmaya çalışan adam, Ayı bir mutfak bıçağıyla kavun kesercesine adamı doğrarken savunmasızca durdu, kaldı. Korsanlar bir zafer kükremesi salıverdi ve diğer keşişlere saldırdı.

Keşişler, elleri boş ve sayıca az olmalarına rağmen elle savaşma sanatı eğitimi almışlardı. Sonuçta kargılı silahlara, kılıçlara, hançerlere ve arbaletlere direnemezlerdi, ama korsanları, Ayı aşağı güvertelere giden merdivene ulaşmadan başkasarısının suya batmasına yetecek kadar oyalamayı başardılar.

Lağım ızgarasını aşan sıçan gibi, Knute Ayının yanından geçti ve merdiveni indi.

İkinci inen Ayı oldu ve diğerleri arkadan geldi.

"Zamanımız yok!" diye bağırdı Knute, arka mürettebat bölmelerine bakınarak; gördüğü sayısız dini eşyaya bakarak, bu alanın kişisel kullanımları için keşişlere verildiğini tahmin etti. Knute başkasarısının altında akan suyun gürlmesini işitebiliyordu. Knute gemileri bilirdi; sonunda başkasarası ile ana kargo ambarı arasındaki bölme duvarı yıkılacak ve o zaman gemi taş gibi batacaktı.

Bir köşede duran küçük, tahta bir sandık gözüne çarptı ve Ayı arkaya, kaptan kamarasına

giden iri kapıya yönelirken doğrudan sandığa gitti. Güverte eğilirken hareket etmek gittikçe güçleşiyordu ve kaygan yüzeyinde yürümek tehlikeliydi.

Birkaç korsan düştü ve hızla tahtalara çarptı.

Knute küçük sandığı açtı ve onu hayatının geri kalanı boyunca lüks içinde yaşatmaya yetecek kadar mücevher gördü. Aleve üşüşen pervaneler gibi, pek çok saldırgan ganimete döndü. Knute yakındaki iki korsana işaret etti ve "Bunca katliam için bir metelik istiyorsanız, güverteye çıkın, ambar kapağının açılmasına yardım edin ve kargo ağını indirin!" dedi.

İki adam duraksadı, sonra Ayı'nın kapıyı açmaya çalıştığı yere baktı. Bakıştılar, sonra Knute'un dediğini yaptılar. Knute ambar kapağının başında bekleyen adamlarından ikisini bulacaklarını ve yardım edeceklerini biliyordu. Knute'un planı işe yararsa, gemideki düzenin değiştiğini fark etmeden herkes kendine düşeni yapmak zorunda kalacaktı.

Knute güvertenin ortasındaki bir kapağın sürgüsünü çekti ve aşılmasına izin verdi, kargo ambarına giden merdiveni açığa çıkardı. Açıklıktan aşağıdaki hazineye doğru adım atarken gemi su almaya başladı ve Knute geminin pruvasının hızla batacağını anladı. O ve adamlarının hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Ayı güvertenin eğilmesiyle yükselmiş kapıyı omuzluyordu, ama kapının üzerinde gizemli bir kilit olduğu açıktı. Çünkü adamın muazzam cüssesine rağmen yerinden kıpırdamıyordu. Knute arkasına hızlı bir bakış fırlattı ve menteşelerin yanındaki tahtanın parçalanmakta olduğunu gördü. Knute kendini ambara bırakırken aşağıya baktı. Aşağıda güvertedeki her adamı krallar gibi yaşatacak kadar hazine olduğunu biliyordu, çünkü Ayı'ya bu gemiden bahseden Sidi adlı tuhaf adam Ayı'nın ona getireceği büyülü nesneye Uzak Kıyı'dan Özgür Şehirler'e götürülen, Tapınak'ın on senelik servetinin eşlik edeceğini söylemişti.

Knute Sidi ile karşılaşmaktan pişmandı; onunla ilk tanıştığı zaman sözde tüccarın büyülü eserler ticareti yaptığını bilmiyordu. Ve gerçeği keşfettiğinde çok geç olmuştu. Ve Knute Sidi'de görünenden çok daha fazlası olduğundan emindi; Ayı'ya tılsımını o vermişti ve adam tılsımı gece gündüz çıkarmıyordu.

Knute hep büyüden, tapınaklardan, sihirbazlardan ve cadılardan uzak durmuştu. Bu işlerin kokusunu alırdı ve bu yolculuk onu korkutuyordu, onun gördüğü kimse Sidi kadar büyü kokmamıştı ve bu kokuda güzel bir taraf yoktu.

Yukarıdaki kargo ambarı hareket etti ve bir ses aşağıya, "Knute?" diye bağırdı.

"İndirin!" diye emretti ufak tefek hırsız.

Kargo ağı indi ve Knute çabucak kurtardı onu. "Buraya inin!" diye bağırdı geniş ağı güvertenin ortasına yayarken. "Hızla su alıyoruz!"

Dört denizci halatlardan aşağı kaydı ve ağır kargo sandıklarını ağın ortasına taşımaya başladı. "Önce küçük sandığı alın!" diye talimat verdi Knute. "Bunlar mücevher olacak.

Kilosu kilosuna, altından daha kıymetli."

Denizciler iki hedefle güdülenirdi: ağgözlülük ve Ayı korkusu. Dev kaptan yukarıdaki kapıyı insanüstü bir güçle kırıyordu ve mürettebat arasında herkes Ayı'nın gün geçtikçe daha şiddet dolu olduğunu Knute kadar iyi biliyordu. Artık kendi mürettebatı bile Ayı tarafından fark edilmekten korkuyordu.

Adamlardan biri, Ayı sonunda kapıyı kırmayı başardığında çıkardığı şeytani bağıışı dinlemek için durdu. Geminin mürettebatını katletmeyi bitiren yarım düzine korsan halatları kullanarak aşağı güverteye indiler ve soru dolu bakışlarla kılavuza baktılar. Knute, "Kaptan, rahiplerin koruduğu o lanet taşı ele geçirmeyi başarırca, başka her şeyin bizim olduğunu söyledi. Bunca şeyin batmasına izin mi vereceksiniz?" dedi.

Başlarını iki yana salladılar ve işe koyuldular, iri sandıkları ve çuvalları ağlara taşımak için çiftler halinde çalıştılar, ama Knute yüzlerindeki kuşkuyu görebiliyordu. Yine de hızla çalıştılar ve ganimetin çoğunu ağa yükleyip bağladılar.

"Çekin!" diye bağırdı Knute yukarıdaki adamlara.

Korsanlar küçük sandıkları ve çuvalları kaptılar ve ön merdivene ulaşmaya çalıştılar. Gemi şimdi pruva önde, batıyor, batması gittikçe hızlanıyor, hafifçe bir yandan diğerine sallanıyordu. "Kürekleri geri çekmelerini söyleyin!" diye bağırdı Knute, merdiveni tırmanıp üst güverteye çıkıp, küçük tahta sandığı bebeğini kucaklayan bir anne gibi kavrarken. Kaptan kamarasının kapısından gelen parlak bir ışık gördü ve gözleri irileş-ti. Ayı parıltının ortasında durmuş, bir tür düşmanla karşılaşmış gibi suyun içinde mücadele ediyordu. "Dışarı çık!" diye bağırdı Knute. "Boğulacaksınız!" Bu olsa bile Knute tek gözyaşı dökceğinden değil, ama Ayı'nın bir şekilde aklını başına toplayıp kaçmayı başarma olasılığına karşılık sadık ve endişeli bir kılavuz olarak rolünü ikna edici bir biçimde oynamak istiyordu.

Knute küpeşteye seğırtti ve çevik bir hareketle tepesine sıçradı. Arkasına baktı ve güvertede kayarak aşağıdaki kayığa ulaşmaya çalışanlara, "Acele edin!" diye seslendi. Kadırga geriliyordu ve su hızla Ishap gemisinin içine akıyordu. Knute biliyordu ki, kadırgayı geriletme emrini vermiş olmasaydı ölmekte olan geminin ağırlığı saldırgan geminin pruvasını dalgaların altına çekerti.

Birkaç metre aşağıda, uzun bir kayık suyun üzerinde hopluyordu ve Knute mırıldandı, "Tanrılar adına, bu işten çıkmalıyım."

Bakışlarını kaldırdı ve hazine dolu ağı taşıyan kargo bumbasının kadırganın güvertesine inmekte olduğunu gördü. Hatırlayabildiği her tanrıya telaşlı dualar mırıldanan Knute batan gemiden atladı ve küçük sandığı göğsüne bastırarak olanca gücüyle suya çarptı. Ağırlık onu aşağı çekti ve o mücadele ederken sonunda başını suyun üstüne çıkardı. Suyun üzerinde sesler yankılanıyordu. Serbest kolu ile kulaçlar atarak uzun kayığa yöneldi ve çabucak ulaştı. Güçlü eller kenardan uzanıp onu kayığa çekti.

"Gemi batıyor!" diye bağıyordu adamlar, güverteden köpüklerin arasına atlarken.

"Kalanı bırakın!" diye bağırdı, iri bir altın para çuvalını taşıyor görünen adam. Suya çarptı ve bir dakika kadar sonra başı yüzeye çıktı. Adam çuvalı Knute'un kayığına çıkarabilmek için bütün gücüyle uğraştı.

Knute korsanın kayığa çıkmasına yardım ederken batan geminin içlerinden Ayı'nın acılı haykırışı geldi, "Hayır! Haayırır!"

"Patron sorun yaşıyor gibi," dedi sırlıslıkam korsan.

"Kürekleri çekin," diye emir verdi Knute. Denizci itaat etti ve Knute omzunun üzerinden baktı. "Patronun sorunları her neyse, artık bizim sorunumuz değil."

"Onu arkada mı bırakacaksın?" dedi Knute'un adamlarından biri.

"Bakalım o lanet tılsım onu denizin dibinde hayatta tutacak mı."

Korsanlardan biri sırttı. Kardeşlerinin kalanı gibi Ayı'ya sadakat kadar korkuyla da itaat etmişti. "Kalırsa, seni öldürür, Knute."

"Önce beni bulması gerekecek," dedi kurnaz kılavuz. "O deli caniyle üç kez yolculuk ettim ve iki tanesi fazla geldi. Fazla uzun süredir adamın köleliğini yaptınız. Şimdi lüks yaşama sırası bizde!"

Korsanlar kürek çektiler. Ayı'nın mürettebatından biri, "Hayatta kalırsa onu takip edecek başkalarını bulur, bunu biliyor musun? Neden gırtlığını hemen kesip onayını kazanmayayım?"

"Çünkü sen de benim gibi açgözlüsün. Gırtlığımı kesersen kadırgayı bu kayalıklardan asla sağlam çıkaramazsın. Dahası, Ayı hayatta kalsa bile, çok geç olacak," dedi Knute. "Hepimiz güven içinde uzaklaşmış olacağız."

Kadırgaya ulaştılar ve çabucak güverteye tırmandılar. Diğer kayıklar ve birkaç yüzücü aynı anda gemiye ulaştı. Kayıklar güverteye kaldırılırken gemi gıcırdadı. Diğerleri Ishap gemisinden hazineleri kaldırmak için ağ indirirken adamlar halatlara tırmandılar. Hem para hırsı, hem de Ayı'nın aniden belirmesi korkusuyla güdülenen mürettebat nadiren görülen bir çalışkanlıkla hareket ediyordu. Sonunda kargoyu orta güverteye bağladılar ve Knute, "Yola çıkalım!" dedi.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Knute'u kadırgaya getiren kayığın küreklerini çeken korsanlardan biri.

"Kıyıdaki bir randevuya. Bu kargoyu boşaltacak bazı adamlar bekliyor, sonra bu kadırgayı açığa götürüp batıracağız."

"Neden?" diye sordu bir başka adam, mürettebat Knute'un çevresinde toplanırken. "Neden mi?" diye yankıladı Knute. "Neden, sana söyleyeyim, seni aptal. Ele geçirdiğimiz o gemi Ishap Tapınağı'nın malıydı. Birkaç gün içinde bütün dünya onu batıran adamları aramaya başlayacak. Rahiplere karşı Ayı'nın o koruyucu tılsımı vardı, ama bizim yok. Mali paylaşacağız ve her birimiz kendi yolumuza gideceğiz. Bu gece!"

"Kulağa güzel geliyor," dedi denizcilerden biri.

"O zaman küreklere! Köleler yarı ölü ve ben gün doğmadan ayrılmamızı ve her adamın kendi başının çaresine bakmasını istiyorum!" diye bağırdı Knute. Tam o sırada Ayı'nın sesi fırtınayı deldi. "O benim! Ellerimdeydi!" Bütün gözler batan gemiye döndü ve bir şimşegin ışığında Ayı'nın küpeştenin başında durduğunu gördüler. Adam ağır ağır, yumruğunu uzaklaşan kadirgaya sallayarak küpeştenin üzerine tırmandı ve suya atladı.

Ayı'nın onları yüzerek kovalayacakmış gibi suya dalmasını gören denizciler, mahmuzlanmış bir at gibi eyleme geçtiler. Aşağıda, zincirleri çözülen, köleler çılgına dönmüş korsanlar tarafından kenara itilirken yüreklendiricinin davulu gülemeye başladı. Knute bir an durup biraz önce Ayı'nın şimşeklerin önünde duran şekline baktı. Knute bir an Ayı'nın gözünün kırmızı kırmızı parladığına yemin edebilirdi.

Knute ürperdi ve aklını Ayı'dan uzaklaştırdı. Adam öfkeleniği zaman korkunç oluyordu ve gücüne denk yoktu, ama Ayı bile Prens'in şehrine dalıp Knute'u bulamazdı.

Knute gülümsedi. Onu bekleyen adamlar hazinelerle dolu bir gemi ve ölü bir mürettebat bekliyor olacaktı. Zehirli şarap ve bira aşağıda bekliyordu ve Knute randevu yerine ulaşmadan önce içkileri dağıtacak. Kargo indirilene ve arabalara yüklenene kadar aşağıdaki her korsan ve köle cesede dönüşmüş olacaktı.

Kendi adamları da ölecekti, ama bu kaçınamayacağı, talihsiz bir durumdu. Dahası, ona ve arabaları sürece adamlara daha fazla hazine kalması demekti.

Hayatı boyunca böyle bir fırsat beklemişti ve onu kullanırken acımasız olacaktı. Bu adamların hiçbiri, hayatı tehlikede olsa Knute'a yardım etmek için parmaklarını oynatmazlardı, biliyordu, onlara ne borçluymuştu ki? Şakacılar arasında, Dürüst Adam'ın kabadayılarının onurlu davranılmasını sağladığı yerde hırsız onuru olabilirdi, ama Ayı'nın gibi bir gemide kural ya güçle, ya zekâyla hayatta kalmaktı.

Knute emirler verdi ve gemi dalgalarla yükselerek Dul Noktası'nın kayaları arasında güvenli bir rotada ilerledi. Kısa süre sonra gemi son sualtı kayalarını almış, kürekçiler istikrarlı bir hız tutturmuştu. Ufak tefek kılavuz kadirganın kış tarafına gitti ve dümen suyunun üzerinden baktı. Bir an, kısa bir çakma sırasında, suyun içinde bir şey gördüğünü sandı. Bu, güçlü kulaçlarla gemiyi takip eden bir yüzücüydü.

Karanlığın içine bakarken Knute'un gözleri zorlandı, ama yüzücüyü bir daha görmedi. Gözlerini ovaladı. Heyecan yüzünden olmalı, diye düşündü, sonunda zengin olma ve Ayı

gibi adamların altında ezilmekten kurtulma şansı yüzünden. Aklını geleceğe çevirdi ve yine sırttı. Daha önce de anlaşmalar yapmıştı. Arabacıların paralarını ödeyecek, gerekirse onları öldürtecekti ve Krondor'a ulaştığında her gümüş para, her altın zincir, her parlak mücevher onun olacaktı. "Nereye gidiyoruz?" diye sordu bir korsan.

"Kaptan," dedi Knute.

"Ne?"

"Nereye gidiyoruz, Kaptan," diye tekrarladı Knute soğukkanlılıkla. Korsan, onun için hiç fark etmezmiş gibi omuzlarını silkti ve "Nereye gidiyoruz, Kaptan? Adamların kıyıda ne kadar uzakta?"

Knute sırttı. Bu adamı tanıyordu -mürettebattaki her adam gibi-. Onları zengin edeceğini düşünüyorlarsa gırtlığını kesecekleri âna kadar kumandancılık oynamasına izin verirlerdi. Oyunu bozmadı. "Krondor'un dışındaki Fishtown'ın kuzeyindeki kumsalda bir çeteyle buluşacağız."

"O zaman Fishtown!" dedi adam, sonra çabucak ekledi, "Kaptan!"

Mürettebat gece boyunca kürek çekti ve şafağa iki saat kala Knute en güvendiği adamlarından birine seslendi. "Durum nasıl?"

"Ayı'nın adamları endişeli, ama aldıklarımızı kaybedeceklerini düşünüyorlarsa bile plan yapacak kadar zeki değiller. Ama yine de sinirliler. Ayı gibi birine sırtını dönersen huzurla uyuyamazsın."

Knute başını salladı, sonra, "Her şey güvenliyse, aşağıda biraz şarap ve bira var. Açın."

"Evet, Kaptan," dedi adam, sırtışı genişleyerek. "Kutlama, ha? Bu sinirleri biraz yatıştırır."

Knute sırtışına karşılık verdi, ama bir şey demedi.

Birkaç dakika sonra aşağıdan kutlama sesleri gelmeye başladı. Saatler boyunca Knute'un tek duyduğu ritmik kürek çekme sesleri, kürek deliklerinde homurdanan küreklerin sesleri, gövde gerilirken gıcırdayan tahta sesleri ve donanımdaki palangaların takırtısı ile bozulan uğursuz bir sessizlik olmuştu. Şimdi, adamlar fiçiler ve kupalarla kürek sıralarını dolaşırken mırıltılar yükseliyor, biri şaka yapıyor, diğerleri şaşırıyordu.

Korsanlardan biri güvertenin üzerinden Knute'a baktı ve Knute bağırdı, "Yukarıdakilerin de hızlı bir içki için aşağı inmesini sağla! Ben dümene bakarım!"

Korsan başını salladı, sonra Knute geminin kıçına yollanırken yukarıya bağırdı.

Knute dümenciye, "Sen de git bir şeyler iç. Ben onu kıyıya çekerim," dedi.

"Gemiyi kumsala mı oturtacaksın, Kaptan?"

Knute başını salladı. "Dalgaların çekilmesinden biraz sonra geliyoruz. Gemi bunca ganimetle hamile bir domuz kadar ağır. Yükü indirdikten sonra gelgit kabardığı zaman kumsaldan kalkacak ve o zaman onu geri geri çıkarabiliriz." Adam başını salladı. Fishtown yakınlarındaki bölgeyi tanıyordu; kumsallar yumuşaktı ve Knute'un planı mantıklıydı.

Knute yavaş işleyen bir zehir seçmişti. Dümene geçerken, ilk adam bayıldığı sırada kumsala geleceklerini hesaplamıştı. Şansı varsa, hayatta kalanlar yoldaşlarının içkiyle kendinden geçtiğini düşünecekti. Daha da fazla şansı varsa, Krondor'dan tuttuğu arabacıların gırtlak kesmesi gerekmeyecekti. Bunlar ücret karşılığı çalışan arabacıları, zorba değil. Knute bir yalanın üzerine başka yalan yığmıştı. Arabacılar onun Krondor'un Dürüst Adam'ı, Hırsızlar Loncası'nın önderi için çalıştığını düşünüyordu. Knute bu yalan olmasa, şehre götürdüğü serveti gördükten sonra onları asla kontrol edemeyeceğini biliyordu. Adamlar Knute'un arkasında korkunç bir güç olduğuna inanmazsa, sabah geldiğinde mürettebatın kalanı kadar ölü olurdu.

Suyun sesi değişti ve Knute uzakta dalgaların kumsalı dövdüğünü duydu. Nerede olduğunu bilmek için bakması gerekmiyordu.

Korsanlardan biri sendeleyerek aşağıya inen merdivende belirdi ve konuştu. Dili dolaşıyordu. "Kaptan, bu birada ne var? Çocuklar bayılıyor.." Knute denizciye gülümsedi. On sekiz yaşlarında genç bir kabadayıydı. Delikanlı öne devrildi. Aşağıdan birkaç ses güverteye bağırdı, ama sözleri boşuktu ve kısa süre sonra sessizlik çöktü.

Kürekler susmuştu ve şimdi Knute'un planındaki en tehlikeli kısım geliyordu.

Dümeni bağladı, iskalaryaya sıçradı ve yukarı tırmandı. Tek başına küçük bir yelkeni indirdi, bir perdeyi silkeleyip bağladı. Onu dalgalara çevirip kumsala vurmaktan koruyan tek şey o küçük yelkendi.

Dümene ulaştığında Knute'un omzuna bir el indi ve onu çevirdi. Sivri dişlerle dolu alaylı bir sırıtışla karşı karşıya kaldığında kara gözler onu inceledi. "Shaskahanlar bira içmez, küçük adam." '

Knute yerinde dondu. Elini kemerindeki hançere kaydırды, ama yamyamın şimdi ne yapacağını görmek için bekledi. Adam kıpırtısız duruyordu. "Bira içmez," diye tekrarladı.

"Sana altının yarısını veririm," diye fısıldadı Knute.

"Hepsini alacağım," dedi yamyam, iri kemer bıçağı çekerek. "Ve sonra seni yiyeceğim."

Knute arkaya sıçradı ve hançerini çekti. Bu deneyimli katile denk olmadığını biliyordu, ama hayatını ve gördüğü göreceği en büyük ganimeti kurtarmak için savaşıyordu. Birkaç saniye dua ederek bekledi.

Yamyam yine, "Shaskahanlar bira içmez," dedi. Knute, bir adım atarken adamın

bacaklarının titremeye başladığım gördü. Adam aniden dizlerinin üzerine çöktü, gözleri donuklaştı. Sonra yüz üstü devrildi. Knute ihtiyatla adamın yanında diz çöktü ve onu inceledi. Yamyamın yüzüne eğilirken hançerini kınına soktu, bir kez kokladı, sonra ayağa kalktı.

"Bira içmiyorsun, seni katil orospu çocuğu, ama brendi içiyorsun."

Knute kahkaha atarak, gemi dalgalara doğru atılırken dümeni çözdü. Gemiye bir ok gibi kumsalın uzun, düz bir kısmına yöneltti ve gemi pruva önde, kumları yararken kayaların üzerinde bekleyen üç büyük araba gördü. Gemi kumların üzerinde gıcırdayarak dururken kıyıda oturmakta olan altı adam ayağa sıçradı. Knute arabaların koya getirilmemesini emretmişti, çünkü yüklendikleri zaman tekerlek göbeklerine kadar kuma gömülürlerdi.

Arabacılar bütün altını küçük yamaçtan arabalara taşımak zorunda kalacaktı.

Zorlu, terletici bir iş olacaktı.

Gemi hareketini bitirir bitirmez Knute bağırarak emir vermeye başladı. Knute hançerini çekerken altı arabacı öne seğirtti. Aşağıda kimsenin az zehir alıp hayatta kalmadığından emin olacaktı, sonra o hazineyi Krondor'a götürecekti.

Dünyada güvenebileceğini bildiği bir adam vardı ve o adam bunca serveti saklamasına yardım edecekti. Sonra Knute kutlama yapacak, sarhoş olacak, bir kavga başlatacak ve kendini hapse attirecekti. Bir mucize eseri kurtulmuşsa, bırak Ayı beni bulmak için gelsin, diye düşündü Knute. Bırak kendine korsan diyen deli hayvan şehrin en sağlam hapisanesinin göbeğinde, çevresi şehir muhafızları doluyken bana ulaşmaya çalışsın. Bu asla olmayacaktı... Ayı en azından şehir muhafızları tarafından yakalanırdı; daha büyük olasılıkla öldürülürdü. Knute Ayı'nın sonundan emin olduğu zaman kendi hayatı için pazarlık yapabilirdi. Çünkü o Ishap gemisinin nerede battığını bilen tek kişiydi. Prens'in adamlarını ve Enkazcılar Loncası'nın temsilcisini oraya götürebilir, Enkazcılar Loncası'nın büyücüsü gemiyi kaldırır ve Ayı hangi oyuncağın peşindeyse, onu alabilirlerdi. Sonra, Ayı Prens'in zindanında çürürken ya da bir darağacında asılı dururken ya da denizin dibinde yatarken o özgür bir adam olurdu. Ve bırak herkes hazinenin kalanının korsan gemisiyle birlikte, kıyıda bir buçuk kilometre açıktaki derin hendeğe gittiğini sansın.

Knute ustaca planı için kendini kutladı ve Krondor'dan gelen arabacılar "Dürüst Adam'ın hazinesini" indirmek için güverteye çıkarken tüyler ürpertici işine koyuldu.

Şafak sökerken kilometrelerce ötede dalgaların içinden yalnız bir şekil çıktı. Dev şeklin üzerinde, tuzlu suda saatlerce kalmaktan lime lime ve sırlıklam olmuş giysiler sarkıyordu. Uzun yüzüşü sırasında yükünü hafifletmek için silahlarını atmıştı. Sağlam gözü kayaları taradı ve nerede kıyıya çıktığını hesapladı. Çıplak ayaklarının altında kuru kuru hissedilen dev korsan ilkel bir öfke çığı kopardı.

"Knute!" diye haykırdı gökyüzüne. "Karanlık tanrı adına, seni bulacağım ve karaciğerini bir

sopaya takacağım. Ama ilk önce Tanrıların Gözyaşı'nın nerede olduğunu bana söyleyeceksin!"

Silah ve bir çift yeni çizme bulması gerektiğini bilen Ayı kuzeye, Dul Zirvesi'ndeki gizli tapınağa ve Haldon Başı köyüne döndü. Orada ona hizmet edecek adamlar bulacaktı ve onların yardımıyla Knute ile diğerlerinin izini sürecekti. Ona ihanet eden mürettebatından her adamı ağır, acı dolu ölümler bekliyordu. Ayı yine bir öfke haykırışı kopardı. Yankılar rüzgârın süpürdüğü kayalarda ölürlen omuzlarını dikleştirdi ve yürümeye başladı.

GELİŞ

James gecenin içinde seğirtti.

O maksatlı bir biçimde Prens'in Krondor'daki sarayının avlusunda ilerlerken, hâlâ tuhaf bir ağrı ve seğirme hissediyordu, tutsaklarıyken Geceşahinleri'nden yediği dayağın andaçları. Her zamanki zindeliğine dönmüş gibiydi. Buna rağmen hâlâ her zamankinden fazla uyuma ihtiyacı hissediyordu, bu yüzden, bir uşak kapısını çalıp James'e Kesh'ten beklenen ve geciken kervanın şehre yaklaştığının görüldüğünü haber verdiğinde, elbette, derin bir uykuya yeni dalmıştı. James kalkmış, benliğinin her zerresinin sıcak yatağına yuvarlanıp uykuya dalmak için haykırmasına rağmen giyinmişti.

Gelen büyücüyü karşılama gerekliliğine sessiz sessiz küfrederek iki nöbetçinin yerlerinde beklediği dış kapıya ulaştı.

"İyi geceler, baylar. Her şey yolunda mı?"

İki nöbetçiden kıdemli olanı, Crewson adında eski bir asker selam verdi. "Mezar kadar sessiz, Toprak Beyi. Bu tuhaf saatte nereye?" Diğer nöbetçiye, James'in saray topraklarından çıkabilmesi için kapıyı açmasını işaret etti.

James esnemesini bastırarak, "Prens'in yeni büyücüsü Yıldızlımanı'ndan geldi ve kadını Kuzey Kapısı'nda karşılamak gibi şüpheli bir onur bana verildi."

Genç nöbetçi alaylı bir duygudaşlıkla gülümsedi. "Ah, ne kadar da şanslısınız,

Toprak Beyi." James'in çıkabilmesi için kapıyı ardına dek açtı.

James kurnaz bir gülümsemeye kapıdan geçti. "İyi bir uyku çekmeyi tercih ederdim, ama görev çağırıyor. Hoşçakalın baylar."

James hızlandı, çünkü kervanın gelir gelmez dağılıcağını biliyordu. Kadın büyücünün güvenliğinden endişelenmiyordu, çünkü görevi bırakan kervan muhafızlarının yerini şehir muhafızları alacaktı, ama orada olup kadını karşılamayarak protokolde kusur etmiş olmaktan korkuyordu. Kadın Büyük Kesh'ten Batı Sarayı'na gelmiş Büyükelçi'nin uzak bir akrabası olabilirdi, ama yine asil bir kadındı ve Adalar Krallığı ile Büyük Kesh arasındaki ilişkiler asla sakın olmamıştı. Üç ya da daha az sınır çatışması yaşanan seneleri iyi geçmiş sayıyorlardı.

James saraydan Kuzey Kapısı bölgesine kestirmeden gitmeye karar verdi, Tüccarlar Mahallesi'nde bir depo bölgesinin arka taraflarından geçmesini gerektirecek bir kestirme. Şehri her canlı adam kadar iyi tanıyordu ve kaybolmaktan korkmuyordu, ama bir köşeyi döndüğünde iki şeklin gölgelerden koptuğunu görünce aptallık ettiği için kendi kendine küfretti. Bu uzak yol, gecenin bu saatinde yasal işlerin peşinden koşturan vatandaşların dolaştığı bir yer olmayacaktı. Ve bu ikisi hiç de yasalara saygılı vatandaşlara

benzemiyordu.

Biri iri bir cop taşıyordu ve uzun bir kemer bıçağı vardı. Diğeri elini rahatça bir kılıcın üzerine koymuştu. İlki kırmızı deri yelek, arkadaşı basit bir tunik ve pantolon giymişti. İkisinin de sağlam çizmeleri vardı ve James ne olduklarını hemen anladı: sıradan sokak zorbaları. Büyük olasılıkla serbest çalışan adamlardı, Şakacılarla, Hırsızlar Loncası ile ilişkisi olmayan adamlar.

James bu kestirmeyi tercih ettiği için kendini paylamayı bıraktı, çünkü artık durum değişecek gibi değildi.

İlk adam, "Ah, şehir ne hale geldi?" dedi.

İkincisi, kaçmaya çalışması olasılığına karşın James'in diğer yanına geçerken başını salladı. "Çok üzücü bir durum. Gece yarısından sonra sokaklarda dolaşan zengin beyefendiler. Ne düşünüyorlar acaba?"

Kırmızı yelekli copunu James'e doğrulttu ve "Cüzdanının çok ağır olduğunu düşünüyordur ve bizim gibi yardımsever iki kişinin onu cüzdandan kurtarmasını umuyordur"

James nefesini yavaşça bıraktı ve sakin sakin, "Aslında, gördükleri zaman tehlikeli bir hedefi tanımayan adamların aptallığını düşünüyordum." Düz, uzun kılıcını ağır ağır çekti ve ucunu iki adamın ortasına doğrulttu, böylece herhangi birinden gelecek saldırıyı savuşturabilecekti.

"Buradaki tek tehlike bizi aşmaya çalışman," dedi ikinci kabadayı, kılıcını çekip James'e doğru savurarak.

"Gerçekten de bunun için zamanım yok," dedi James. Darbeyi rahatça savuşturdu ve karşılık verdi. Kılıçlı adam bayram domuzu gibi şişlenmekten zor kurtuldu. Kırmızı yelekli kemer bıçağını çekti ve copunu savurdu, ama James yana kaçtı ve sağ bacağı ile bir tekme savurarak adamı arkadaşına fırlattı. "Hâlâ kaçmak için zamanınız var, dostlarım."

Kırmızı yelekli inledi, dengesini buldu ve James'e doğru atıldı. Bir yandan copuyla tehdit ediyor, diğer yandan asıl zararı vermek için bıçağını hazır tutuyordu. James adamın öfkesini tanıdı... bu artık basit bir soygun değildi; bu iki adam artık onu öldürmeye kararlıydı. Copu görmezden geldi, uzaklaşmak yerine ona doğru eğildi ve adamın sol bileğini kesti. Bıçak tangırdarak taşların üzerine düştü.

Kırmızı yelekli acı içinde uluyarak gerilerken arkadaşı kılıcını omzunun üzerinde arkaya eğerek öne atıldı. James iki adım geriledi ve adam geniş savuruşu ile uçarken -genç toprak beyinin başını kesmeyi düşünmüştü- James Prens'ten öğrendiği bir hareketle öne eğildi, sol eli dengesini korumak için taşlara dokundu ve sağ eli uzandı. Saldırganın kılıcı zararsızca başının üzerinden geçti ve adam James'in kılıcının ucuna saplandı. Adamın gözleri şokla irileşti ve aniden durdu, inanmazlık içinde bakışlarını indirdi, sonra dizlerinin üzerine yığıldı. James kılıcını kurtardı ve adam devrildi. Diğer haydut yere yığılan

arkadaşının arkasından atılarak James'i hazırlıksız yakaladı ve James eğilerek kafasını yaracak darbeden zor kurtuldu.

Geceşahinleri'nin dayakları yüzünden hâlâ ağrıyan sol omzuna bir darbe aldı ve beklenmedik acıyla inledi. Hançerin kabzası çarpmıştı, bu yüzden kan yoktu tuniği yırtılmamıştı bile- ama lanet olsun, diye düşündü, canım yandı!

James'in aldığı eğitim ve savaşla bileylenen refleksleri kontrolü ele geçirdi ve saldırganla beraber döndü, adam yanından geçerken kılıcı yine savruldu ve o da dizlerinin üzerine çöker ve sonra devrilirken adamın arkasında durdu. Kılıcının tek hamlede kırmızı yeleğinin boğazını kestiğini bilmek için bakması gerekmiyordu.

James kılıcını öldürdüğü ilk adamın gömleğine sildi ve kınına soktu. Ağrıyan sol omzunu ovalayarak başını salladı ve alçak sesle "Salaklar," diye mırıldandı. Yolculuğuna devam ederken, bir kez daha insanların aptallık kapasitesine şaşıtı. Prens Arutha gibi yetenekli, zeki bir adama karşılık yüz, hayır, bin aptal adam var gibiydi.

Prens'in sarayındaki çoğu adamdan daha iyi olan James çoğu vatandaşın küçük hesaplarını ve sığ iştahlarını anlayabiliyordu. İki ölü adama sırtını dönerken kendi kendine nüfusun çoğunun temiz, yalnızca birazcık hırsızlık vergi borçları hakkında küçük bir yalan, ölçülerin biraz kısaltılması ile lekelenen insanlar olduğunu kabul etti, ama genellikle iyiydiler.

Ama kalanlar arasında en iyileri ve en kötülerini görmüştü ve cinayet dahil her yolu kullanarak bayağı kazançlar kazanmaya eğilimli bir adamlar topluluğundan daha yüksek bir iyilik için kendi yaşamlarını bile feda edebilecek adamların oluşturduğu kardeşliğe geçmişti.

Onun hırsı, onlar gibi olmaktı, bir doğum kazası sonucunda değil, kararlılığının gücüyle, vizyonunun berraklığıyla asil olmak. Bir gün Krallık'ın büyük bir savunucusu olarak hatırlanmak istiyordu.

Alayla, şimdiki koşullar altında bunun gerçekleşmesi olasılığının ne kadar düşük olduğunu düşündü. Büyük bir casus topluluğu yaratma görevi almıştı, taht adına hareket edecek bir istihbarat topluluğu. Prens Arutha'nın saraydaki hanımefendilere ve beyefendilere bundan bahsetmesini hoş karşılayacağından kuşkuluydu.

Yine de, diye hatırlattı kendi kendine bir başka köşeyi dönerken -orada bekleyen biri olup olmadığını görmek için düşünmeden gölgelere baktı- önemli olan eylemdi, övgü değil.

Dalgın dalgın sol eliyle sağ omzunu ovaladı, kılıç oyununun orayı nasıl zorladığını fark etti. İki eşkiyayla yaptığı küçük egzersiz ona çölde, Geceşahinleri, bir fanatik katil çetesi ile yaşadığı olayın etkilerinden henüz kurtulmadığını hatırlatıyordu. Krondor'a döndükten birkaç gün -sonra kalkıp dolaşmaya başlamıştı, ama üç haftadan sonra bile hâlâ o kadar iyi hissetmiyordu. Ve iki ağrıyan omuz bunu ona en az iki gün daha hatırlatacaktı. Yüksek

sesle iini çekerek kendi kendine mırıldandı: "Korkarım eskiden olduğum kadar evik değilim."

Bir başka dar sokağa girdi, bir keyi döndü ve Kuzey Kapısı'na giden sokağa ıktı. Kendini, "Zayıfların Kalkanı" olarak bilinen tanrıça, Dala Tarikatı tarafından son zamanlarda açılmış yeni bir yetimhanenin kapısından geçerken buldu. Kapının zerindeki tabelada, üzerinde Tarikat'ın simgesi olan sarı bir kalkan görünüyordu. Prenses Anita binanın tapusunu almaları için yardım etmiş, Tarikata fon sağlamıştı. James dalgın dalgın, annesi öldüğünde böyle bir yere girebilse, kendini Hırsızlar Loncası'nda bulmak yerine hayatının ne kadar değişik olacağını merak etti.

Uzakta iki nöbetçinin yalnız bir ge kadınıla konuşmakta olduğunu gördü.

Düşüncelerini bir kenara bıraktı ve adımlarını hızlandırdı.

Yaklaşırken ge kadını inceledi. Pek çok gerek hemen anlaşılıyordu. James Keshli bir asil beklemişti, güzel ipeklere ve mücevherlere bürünmüş, emri altında hizmetkârlar ve muhafızlar eşliğinde. Bunun yerine saray törenlerinden daha çok zorlu yolculuklara uygun giysiler giymiş yalnız bir şekil görüyordu. Kadın koyu tenliydi, daha güneyde yaşayanlar kadar esmer değil, ama Krondor'da görülenden daha koyu ve gecenin karanlığı içinde, kadının tek bir örgü halinde topladığı siyah saçları titreşen meşale ışığını bir kuzgunun kanadındaki parıltı gibi yansıtıyordu. James'e dönen gözleri de koyuydu, solgun ışık altında neredeyse siyah.

Duruşu ve bakışları James'in başkalarında sık sık görüp hayran olduğu bir keskinliği anlatıyordu ve zek doluydu. Zekdan kuşku duymak imkânsızdı, aksi halde Pug asla Arutha'nın büyü danışmanı olarak onu tavsiye etmezdi.

Kadın meşe ya da porsukağacından ağır bir asa taşıyordu, asanın iki ucuna demir kakılmıştı. Bu pek çok yolcunun tercih ettiği bir silahtı, özellikle eğitim ya da zaman yoksunluğu yüzünden kılıç ve yay eğitimi almamış olanlar arasında. James deneyimleri sonucunda böyle bir silahın hafife alınmaması gerektiğini öğrenmişti; bir asa en ağır silahlarla donanmış bir düşman hariç herkese karşı kemikleri kırabilir, bir rakibi silahsız bırakabilir ya da bayıltabilirdi. Ve bu kadın o asayı etkili bir biçimde kullanacak kaslara sahip gibi görünüyordu. Arutha'nın sarayındaki hanımefendilerin aksine, kadının çıplak kolları zorlu işlerin ya da silah avlusunda harcanan saatlerin etkilerini teşhir ediyordu.

James yaklaşırken yeni saray bycsyle ilgili ilk izlenimlerini özetledi: Çarpıcı bir kadın, güzel değil, ama sıradışı bir şekilde çok çekici. James artık arkadaşı William'ın kadının Prens'in sarayına atandığını duyduğu zamanki rahatsızlığını anlayabiliyordu. Kadın onun ilk sevgilisi olsaydı, diye tahmin etti James, William uzun yıllar boyunca onu kolay kolay arkada bırakamazdı. Ge arkadaşının Talia'ya, bir hancının kızına son zamanlarda duyduğu hayranlığı düşününce, William'ın özel hayatının çok ilginç olacağını düşünerek kendi kendine güldü. James duyacağı rahatsızlığa zenmiyordu, ama izlemenin eğlenceli olacağından kuşkusu yoktu. Gruba yaklaşırken kendi kendine gülümsedi. Ge kadınıla

konuşan iki muhafızdan biri James'i fark etti ve selamladı. "Tam zamanında, Toprak Beyi. Biz de sizi bekliyorduk." James başını salladı ve yanıt verdi, "Baylar. Konuğumuza göz kulak olduğunuz için teşekkürler."

İkinci muhafız araya girdi. "Kendimizi kötü hissettik, demek istediğim, asil falan olduğu için ve bu kadar çok beklediği için, ama onu saraya gönderecek kadar çok adamımız yoktu." Kapının uzak ucundaki diğer ikiliye işaret etti. James ikilemlerini takdir ediyordu. Aralarından biri, herhangi bir sebepten dolayı, izin almadan görev yerinden ayrılacak olsa, muhafız yüzbaşı kulaklarını keserdi. "Endişelenme. Sen görevini yaptın."

James genç kadına dönerek eğildi ve "Sizi beklettiğim için özür dilerim, leydim. Ben Krondorlu Toprak Beyi James."

Genç büyücü gülümsedi ve James aniden biçtiği kıymeti yeniden gözden geçirdi. Batı Krallığı kadınları ile karşılaştırılınca sıradışı bir şekilde olsa da, kadın çok güzeldi. Büyücü, "Böylesine uygunsuz bir saatte geldiğim için özür dilemesi gereken benim, ama kervanımız geciktirildi. Adım Jazhara, Yıldızlimanı'ndan geldim."

James çevresine bakınarak, "Sizinle tanışmak bir zevk, Jazhara. Maiyetiniz nerede?"

"Babamın Jal-Pur çölünün kenarındaki malikânesinde. Yıldızlimanı'nda hizmetkârlarım yoktu ve buraya yapacağım yolculuk için başkalarını talep etmedim. Hizmetkâr kullanmanın iradeyi zayıflattığını gördüm. Gizemli sanatları çalışmaya başladığımdan beri hep yalnız yolculuk ettim."

James hizmetkârlar olmasını Prens'in sarayının en önemli cazibelerinden biri sayıyordu; işe gönderecek ya da bir şeyler getirecek birilerinin varlığı çok faydalı oluyordu. Aynı zamanda, Jazhara ile kendisine saraya kadar eşlik edecek bir manga asker istemiş olması gerektiğini anladığı için utanıyordu; kadının mevkisi bu kadarını gerektirirdi, ama James kadının kendi muhafızlarıyla geleceğini tahmin etmişti. Yine de, konuyu kadın açmamışsa, o da açmayacaktı. James yalnızca, "Çok iyi anlıyorum. Ama dilerseniz eşyalarınızı muhafızların gözetimi altına bırakalım ve ben sabahleyin saraya getirtilmesini ayarlayayım," dedi.

"Bu iyi olur. Gidelim mi?"

James kestirmelerden kaçınmaya ve geniş yolları kullanmaya karar verdi. Saraya ulaşmak biraz daha uzun sürecekti, ama daha güvenli bir yolculuk sağlayacaktı. James Jazhara'nın, o asayı iyi kullanmayı bilmeye ek olarak, hazırda bir sürü pis büyücü numarası beklettiğini tahmin ediyordu, ama birkaç dakikalık yürüyüşten tasarruf etmek için uluslararası olay yaratma riskine girmeye değmezdi.

Açık davranmanın en iyisi olacağına karar veren James sordu, "Bu atama hakkında büyük amcanız ne düşünüyor?"

Jazhara gülümsedi. "Bilmiyorum, ama pek mutlu olmadığını tahmin ediyorum. Babamın

itirazlarına rağmen, 'uygun bir genç lordla' evlenmek yerine Yıldızlimanı'nda eğitim görmeye karar vermemden de mutlu olmadığı için, korkarım onu oldukça karanlık bir ruh haline soktum."

James gülümsedi. "Birkaç kez büyük amcanızla karşılaştığım için, onun iyi halini tercih etmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Jazhara dudaklarını hafifçe bükerek, "Dünya onu kudretli Lord Hazara-Han olarak tanıyor, kendi çıkarlarını İmparatorluğun çıkarlarından önde tutanların korktuğu adam. Benim için o Rahman Amca -ona 'Raka' derdim, çünkü küçükken ismini telaffuz etmeyi beceremezdim- ve bana pek az şeyi reddedebilir. Benim İmparatorluk Evi'nden önemsiz bir prensle, İmparatoriçe'nin uzak bir kuzeni ile evlenmemi istiyordu, ama beni güneye gönderecek olursa kaçacağımı söylediğimde yumuşadı."

James güldü. Bir köşeyi döndüler ve yokuş aşağı, sonunda onları saraya götürecek geniş bir bulvarda ilerlediler.

Birkaç dakika sonra James kendini Kesh'ten gelen bu genç kadının arkadaşlığından zevk alırken buldu. Kadın zeki, gözlemci, keskin gözlü ve espriliydi. Gevezelikleri akıllıca ve eğlenceliydi, ama Prens'in sarayındaki asiller arasında sık sık rastlandığı gibi alaylı değildi.

Ne yazık ki, kadın fazla eğlenceliydi: James aniden birkaç sokak önce düşünmeden döndüğü köşenin onu kaçınmayı planladığı bölgeye getirdiğini fark etti.

"Ne oldu?" dedi Jazhara.

James döndü ve kadına sırttı, bir hanın dışında, uzaktaki lambanın solgun parıltısında zar zor görülebilen bir sırtıma. "Çok dikkatlisiniz, leydim." "İşimin bir parçası, bayım," diye karşılık verdi kadın, sesi oyunculuk ve ihtiyat dolu. "Sorun mu var?"

"Yalnızca sohbetimize daldım ve düşünmeden bizi şehrin bu saatinde kaçınılmasının daha iyi olacağı bir kısmına getirdim."

James kadının asayı tutma tarzının hafifçe değiştiğini fark etti, ama sesi sakin kaldı. "Tehlikede miyiz?"

"Büyük olasılıkla hayır, ama Krondor'da asla emin olamazsınız. Tetikte kalmak en iyisi. Birkaç dakika sonra sarayda oluruz."

Daha fazla yorum yapmadan hafifçe hızlandılar ve her biri gölgelerde bekliyor olabilecek saldırganlara karşı sokağın birer yanını, James solu, Jazhara saği izleyerek seğirttiler.

Onları saray bölgesini görebilecekleri bir yere getiren köşeyi döndükleri sırada James'in solundan bir ses yankılandı. Döndü ve dönerken bunun bir tuzak olduğunu fark etti: sağdan atılan bir taş parçası.

Jazhara'ya dönerken gölgelerin arasından küçük bir şekil fırladı. Jazhara da aynı yöne bakmak için dönmüştü ve tekrar dönmekte yavaş kaldı.

Saldırgan yakına atıldı, bir hançer çaktı ve aniden bir çocuk Jazhara'nın cüzdanını kavrayarak sokakta koşmaya başladı.

James saldırıya hazırdı, bu yüzden bir anda küçük bir sokak çocuğunun Jazhara'yı soyduğunu anladı. "Hey! Dur! Buraya gel!" diye bağırdı kaçan çocuğun arkasından. "Onu durdurmalıyız," dedi Jazhara. "Birkaç madeni paranın yanı sıra, cüzdanımda çocuk için ölümcül olabilecek şeyler var."

James tereddüt etmedi.

Şehri en iyi tanıyan adamlardan biriydi ve kısa bir süre kovaladıktan sonra yavaşladı. "Ne oldu?" diye sordu Jazhara.

"Hafızam beni yanıltmıyorsa bir çıkmaz sokağa girdi."

Yankesicinin döndüğü sokağa döndüler, ama ondan iz göremediler. "Gitmiş!" diye bağırdı Jazhara.

James kahkaha attı. "Pek değil."

Ağır kasalara benzeyen şeylere doğru ilerledi, arkalarına uzandı ve arkaya tıkılmış bir kumaş parçası gibi görünen şeyi çekti. Küçük hırsızın kendini savunmak için hançeri kullanması olasılığına karşılık hızlı bir hareketle ince bir kolu yakaladı.

"Bırak beni!" diye bağırdı paçavralara bürünmüş, on yaşından fazla göstermeyen küçük bir kız. Hançeri ve Jazhara'nın cüzdanını sokak taşlarının üzerine bıraktı.

Bunun, kızın kolunu bırakması ve cüzdanı alması için bir hile olduğunu biliyordu, bu yüzden sıkı sıkı tuttu. "Bir hırsız olacaksan, kimi hedeflemen, kimi rahat bırakman gerektiğini öğrenmelisin."

Kaçması olasılığına karşılık yolunu kesmek için döndü ve kızın kolunu daha gevşek tuttu. Kızın göz hizasına gelmek için diz çökerek sordu, "Adın ne hayatım?"

Bu adamın ve kadının ona zarar vermek istemediğini hemen sezen kız hafifçe gevşedi. "Nita," dedi minik bir meydan okuma iziyle. "Annem Prens Arutha'nın karısı 'Nita'nın ismini verdiğini söyledi."

James elinde olmadan gülümsedi. Prens Anita'nın bu küçük onuru duyunca memnun olacağını biliyordu. "Ben Toprak Beyi James'im ve bu saray büyücüsü Jazhara." Kız iki saraylıyla karşı karşıya kaldığını öğrenince pek endişeleri giderilmiş gibi görünmedi. "Beni hapse mi götüreceksiniz?"

"James," dedi Jazhara, "bu çocuğu hapse göndermeyeceksiniz, değil mi?" James alaylı bir

ciddilikle, "Yapmam gereken bu. Gecenin ortasında masum insanlardan faydalanan böyle tehlikeli bir suçlu!"

Çocuğun gözleri hafifçe irileşti, ama korkusuzca durdu ve irkilmedi. James sesini yumuşattı. "Hayır, çocuğum. Seni hapse göndermeyeceğiz. Dilersen seni götürebileceğimiz bir yer var. Adı Sarı Kalkan İşareti. Senin gibi çocuklara bakıyorlar."

Tepki hemen geldi. "Hayır! Hayır! Sen de diğer adamlar gibisin. Tıpkı kötü adamlar gibisin!" Serbest eliyle James'in yüzüne vurdu ve kurtulmaya çalıştı.

James bırakmadı. "Dur! Kes! Bir dakika bana vurmaya bırak."

Kız ona vurmaya bıraktı, ama çekiştirmeye devam etti. James yavaşça kızın kolunu bıraktı ve ellerini kaldırıp avuçlarını göstererek onu bir daha tutmayacağını ifade etti. "Bak, Nita, burada kalmak istiyorsan kal.

Seni incitmeyeceğiz," dedi yumuşak sesle.

Jazhara sordu, "Sen kimlerden bahsediyorsun Nita? Kötü adamlar kim?"

Kız başını kaldırıp büyücüye baktı. "Sarı Kalkan gibi olduklarını söylüyorlar ve bütün iyi çocuklar onlarla gidiyor, ama benim canımı yaktılar!" Gözleri yaşlarla dolmaya başladı, ama sesi kararlıydı. James sordu, "Senin canını nasıl yaktılar?"

Nita bir zamanların çocuk hırsızına baktı ve "Beni büyük eve götürdüler ve diğer çocuklar gibi bir kafese kapattılar. Sonra Yusuf için kumaş boyamamı, yoksa beni döveceklerini söylediler ve diğer çocuklardan bazıları, kötü çocuklar, gittiler ve geri dönmediler ve yemeklerimizin içinde sıçanlar ve kıvranan şeyler vardı ve..."

"Bu korkunç," dedi Jazhara. "Bu Yusuf hakkında harekete geçmeliyiz, ama ilk önce Nita ile ilgilenmeliyiz."

"Şey, sanırım onu saraya götürebiliriz," diye başladı James, Jazhara'ya bakmak için dönerek.

Bu kızın beklediği fırsattı. James bakışlarını çevirir çevirmez fırladı, sokak boyunca caddeye koştu.

James, muhtemelen onu yakalayabileceğini bilerek, ama yapmamaya karar vererek durup kızın köşeyi dönmesini izledi. Jazhara gözlerinde telaffuz edilmemiş bir soruyla James'e bakıyordu. James, "Dilerse bizimle kalabileceğini söyledim ona," dedi.

Jazhara başını salladı. "Demek bu konuda bir şeyler yapacaksın?"

James eğilip Jazhara'nın cüzdanını aldı. Tozunu silkeledi ve kadına uzattı. "Elbette yapacağım. Ben bu sokaklarda büyüdüm. Bu görev duygusuyla ilgili değil; kişisel."

Jazhara saraya sırtını döndü ve geldikleri yoldan yürümeye başladı.

"Hey!" dedi James, yetişmek için acele ederek. "Nereye gidiyorsun?" "Bu Yusuf sarayda yaşamıyorsa, şehrin bu fakir kesiminin daha derinlerine gitmeliyiz, diye tahmin ediyorum."

"İyi tahmin," dedi James. "Kuzeydeki Leşkoku Kasabası'nda Yusuf adlı bir boyacı var... bütün tabakhaneler, mezbahalar ve başka aromatik işler orada. Ama şimdi mi?"

James'e kararlı bir ifadeyle bakan Jazhara, "Daha erken davranamayız, değil mi?" dedi.

"Görünüşe göre hayır," diye yanıt verdi James. Sonra sırtıttı.

James gözlerini etrafta gezdiriyor, her gölgeye bakıyordu. Bu arada Jazhara kararlılıkla, bir hedefe kilitlenmiş gibi öne bakıyordu. Amaçlılıkla Krondor'un Fakir Mahallesi'nde yürürlerken Jazhara, "Sorun çıkmasını bekliyor musun?" dedi.

"Her zaman," diye yanıt verdi James, geçtikleri bir yan sokağa bakarak.

Havada gittikçe kuvvetlenen pis koku hedeflerine yaklaştıklarını anlatıyordu. Fakir Mahalle rüzgârın aksi yönünde tutulması en iyi olacak iş kollarına verilmişti. "Bu Yusuf'un nerede oturduğunu düşünüyorsun?"

James, "Kumaşçıların hepsi bu sokağın sonunda ve yakındaki başka iki sokakta bulunuyor." Jazhara'ya bakmak için dönerek, "Elbette biliyorsun, mekân gece için kapanmış olacak, değil mi?"

Jazhara gülümsedi. "Ki bu da fark edilmeden çevreye bakınmamız için bize fırsat verecek, doğru mu?"

James gülümsemesine karşılık verdi. "Düşünme tarzın hoşuma gidiyor, Jazhara." Yol üzerinde defalarca hızla seğirten kişileri geçtiler; şehir asla tamamen uyumuyordu. Yanlarından geçenler, ya olası tehditler ya da olası kurbanlar olarak ikiliye tartan bakışlar fırlattılar.

Bir kavşağa geldiler ve iki yana baktılar. Solda her şey sessizdi, ama James şaşkınlık içinde sağda birkaç yerin hâlâ açık olduğunu ve iş yaptığını gördü. "Bu mekânlar bütün gece çalıştığına göre boyacılık oldukça kârlı bir iş olmalı." "Ya da işgücü için ücret ödemiyorlar," dedi Jazhara, açık işyerlerinin birinin önünden geçerlerken. Kapı aralıktı ve içeriye fırlattıkları hızlı bakışlar şüphe uyandırıcı şeyler olmadığını gösterdi; bir boyacı ve başkaları -adamın ailesinin üyeleri gibi görünüyordu- iri bir kumaş siparişi hazırlamakla meşguldü. Büyük olasılıkla şafakta kumaşı sipariş eden terzilere teslim edilecekti.

Solgun ışıklarla aydınlatılmış sokakta ilerlediler ve sonunda büyük, iki katlı bir binaya ulaştılar. Binanın önünde kemerinde bir kılıç asılı duran iriyarı bir adam bekliyordu. Adam James ve Jazhara'nın yaklaşmasını ifadesiz bir yüzle izledi.

James sordu, "Burası neresi?"

Nöbetçi yanıt verdi, "Burası şerefli kumaş tüccarı, saygıdeğer Yusuf ben Ali'nin dükkânı."

Jazhara sordu, "O içeride mi?"

"Hayır. Şimdi, hepsi bu kadarsa, beni affedin." Nöbetçi gidecek gibi görünmediğinden, James'le Jazhara'nın uzaklaşmasını beklediği açıktı. "

James, "Efendinin böyle geç bir saatte dışarıda olduğuna inanmayı güç buluyorum ve sen içinde kimsenin çalışmadığı bir dükkânı koruyarak burada duruyorsun."

Gidip adamın önünde durdu. "Ben Prens Arutha'nın Toprak Beyiyim."

Jazhara ekledi "Ve ben yeni atanan saray büyücüsüyüm."

Bunun üzerine muhafızın gözleri bir anlığına kadına kaydı, sonra, "Efendim gerçekten de içeride. Yarın bir kervanla gitmesi gereken bir sipariş için geç saatlere kadar çalışıyor ve en önemli konuklar dışında hiç kimse tarafından rahatsız edilmek istemiyor. Sizi yeterince önemli sayacak mı, bakayım." Sırtını onlara döndü. "Beni efendimin ofisine kadar takip edin, ama hiçbir şeye dokunmayın."

Binaya girdiler ve iyi aydınlanmış bir teşhir alanı gördüler. İnce dokunmuş, harika renklere boyanmış kumaşlar sergileniyordu. Kızıl ipekten bir top raftan sarkıtılmış, ışıltılı renkleri teşhir ediliyordu. Çevreleri potansiyel alıcıları bekleyen çivit mavisi ve parlak sarı ketenler, her renkten yünlülerle sarılmıştı. Teşhir odasının arkasındaki bir kapı kapalıydı ve sol duvar boyunca dar bir merdiven yükselerek tek kanatlı bir kapıda son buluyordu. Bir düzine mumla alev alev bir avize tavanda asılı duruyordu.

Teşhir alanının ötesinde dev boya tekneleri duruyordu, geniş kuşatma askıları yeni boyanmış kumaşları tutuyordu. James on yaşından büyük göstermeyen iki çocuk gördü. Bir başka ikilinin ittirdiği askıya yer açmak için bir askıyı çekiyorlardı. Çocuklar kirliydi ve ince, perişan giysilerinin altında titriyor gibiydiler. Jazhara yedi yaşlarında görünen küçük bir kızın esnediğini, ağır kuşatma askısını ittirirken gözlerini açık tutmaya çalıştığını gördü. İki muhafız durmuş, çocukları izliyordu.

İçeri girerken onlara eşlik eden muhafız, "Burada bekleyin.

Efendimi getireyim," dedi.

James sordu, "Çocukların çalışması için geç bir saat değil mi?"

Adam, "Bunlar tembel," diye yanıt verdi. "Bu sipariş yarın öğlene kadar hazır olmalı. Akşam bitirseydiler şimdi yataklarında uyuyor olurlardı. Bunu biliyorlar. Onlarla konuşmayın; bu daha da yavaş çalışmalarına sebep olur. Ben efendimle dönerim."

Adam geniş odayı seğirterek aştı ve arka kapıda kayboldu. Birkaç dakika sonra o ve bir

başka adam geri döndü. Yeni gelenin tüccar olduğu açıktı, ama kıvrık bir çöl kılıcı taşıyordu... Bir pala. Krallık tuniği ve pantolon giymişti, ama geleneksel çöl erkek başörtüsü seçmişti, bir türban gibi sarılmış siyah bir kumaş, ucu çenesinin altına, sağdan sola sarkıtılmış ve sol omzun üzerine atılmıştı. Siyah bir sakala ve Jazhara'nın yurttaşlarının esmer görünüşüne sahipti, onlara yaklaşp, "Barış üzerinizde olsun," dediği, Jal-Pur halkının geleneksel selamını verdiği zaman doğrulanan bir gerçek.

Jazhara, "Senin de üzerinde olsun," diye yanıt verdi.

"Atölyeme hoşgeldiniz, dostlarım. Adım Yusuf ben Ali. Sizin için ne yapabilirim?"

James çalışan çocuklara baktı. "Buralarda nasıl çalıştığını duyduk. Burası kapatılıyor."

Adam bu bildiri ile şaşırılmışsa bile belli etmedi. Yalnızca gülümsedi. "Ah, duydunuz, öyle mi? Peki tam olarak ne duydunuz?"

Jazhara, "Çalışma koşullarını ve çocuklara nasıl davrandığını duyduk." Yusuf başını salladı. "Bırakın tahmin edeyim, on yaşından küçük bir kızdan duydunuz. Yoksa bu sefer küçük bir oğlan çocuğu muydu?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu James.

"Sevgili bayım, bunların tamamı yalan. Rakiplerim muhafızlara ve başka saygıdeğer vatandaşlara yaklaşp konuşmaları için çocuklara para ödüyor. Onlara 'Yusuf'un dükkânındaki dehşetleri' anlatıyorlar. Ve sonra kayboluyorlar. Sonra Prens'in yargıçları araştırma yaparken dükkânım birkaç gün için kapanıyor ve rakiplerim zenginleşiyor."

Jazhara, "Ama içerideki çalışma koşullarını gördük," dedi.

Ben Ali perişan çocuklara bir bakış fırlattı ve başını hafifçe iki yana salladı. "Sevgili yurttaşım, çocuklara dilediğim kadar iyi bakamıyor olabilirim, ama benim bile bir yüreğim var. Başlarının üzerinde bir çatı, sıcak yemek ve giysi buluyorlar. Sizin alışık olduğunuz lüks gibi olmayabilir, ama bilge adamların bize öğrettiği gibi, fakirlik dürüst adamın ekmeğidir, ama lüks yavaş etkili bir zehir olabilir." Başını çocuklara doğru eğdi. "Bu gece geç saatlere kadar çalışıyoruz. Bu benim işimde sıradışı değildir, ama sizi temin ederim çoğu gece bu çocuklar güvenle uyuyor olur. Bu sipariş bittiği zaman onları yataklarına göndereceğim ve yarın bol bol uyuyacaklar; sonra, uyandıkları zaman günün kalanında dinlenecekler ve oynayacaklar. Başka ne yapmamı isterdiniz? Onları sokağa geri mi yollayayım?"

Ailelerine destek olmak için çalışan çocuklar Krallıkta yeni değildi. Ama bunda bir kölelik izi vardı ve James bu adamın, Yusuf'un görüldüğü gibi olduğuna ikna olmuş değildi. "Ya yukarıda?" diye sordu, merdivene işaret ederek. "Ah, ikinci kat inşa halinde... Yenilikler yapıyoruz. Şu anda görmek için güvenli değil, ama bittiği zaman kapasitemizi artıracak ve çocuklar için daha iyi odalar olacak."

* Düzenleyici Notu: Taranmış belgenin bu kısmında normal kitapta 47 numaralı sayfa olması gerekirken, okunması çok zor birçok karakter bulunduğu için, okumaya bir sonraki - 48 numaralı- sayfadan devam etmek durumundayız.

* * *

madem artık buradasınız, bu sonuçlar eskisinden de büyük olacak!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ailenizden uzaklaştığınız ve Yıldızlimanı'nda büyü eğitimi görmeyi seçtiğiniz iyi biliniyor. Sizi İmparatorluk Sarayı'nda potansiyel risk sayanlardan ancak büyük amcanızın gücü korudu. Artık büyümenizin ve sorumluluklarınızla yüzleşmenin zamanı geldi. Siz İmparatorluğun çocuklarından birisiniz, Büyük Kesh'in bir vatandaşıdır. Sadakatiniz onlara ait olmalı."

"Sadakatim bu saraya ve Prens'e de ait. Ben saray büyücüsüyüm, bu konuma atanan ilk kişiyim."

Yusuf genç kadının yüzünü inceledi. "Bazen kan bağlarının boş sözlerin oluşturduğu bağların üzerinde tutulması gerekir."

"Ben casus değilim!"

"Ama olabildiniz," diye ısrar etti Ali. "Benim için çalışın; bana Kronдор saraylılarının dudaklarından çıkan sırları bahşedin ve ailenizi gururlandırın!" İfadesi karardı. "Ya da ülkenizi, ailenizi rezil edin ve bu şekilde devam edin. Arutha'ya o yemini ederseniz büyük amcanız size sınırlı ölçüde koruma sağlayabilir." Durdu, sonra ekledi, "Bunlar zorlu seçenekler, Jazhara. Ama artık yetişkinsiniz ve seçim, her zamanki gibi, sizin olmalı. Ama bu noktadan sonra bilin ki, hangi seçimi yaparsanız yapın, sizi sonsuza dek değiştirecek." Jazhara, tüccarın sözlerini değerlendirilmiş gibi uzun süre sessiz kaldı. Sonunda, "Sözlerin sert, Yusuf, ama eylemlerin bana sadakatimin kime ait olacağını gösterdi."

"O zaman bana yardım edeceksiniz?"

"Evet. Ulusumun öğretilerini ve ideallerini şerefliendireceğim."

James konuşmak üzereydi, ama Jazhara, "James, bu adamla bir dakika yalnız konuşabilir miyim?" dedi. James şaşırılmıştı. "Neden?"

"Lütfen."

James Jazhara'dan Yusuf a baktı, sonra, "Ben dışarıda olacağım," dedi. O binadan çıktıktan sonra Jazhara sesini alçalttı ve "Büyük amcam için mi çalışıyorsun?"

Yusuf hafifçe eğildi. "Evet, Hazara-Han'ın akrabası, öyle. Ve sizinle yalnız konuşmak istedim. Genç dostumuzu göndermekle iyi yaptınız. Bir Kral'ın asili pürüzdür. Büyük

amcanızın konumunu biliyor mu?"

Jazhara gülümsedi. "Jal-Pur'un Valisi olarak mı, yoksa Keshia İstihbaratı'nın kuzeydeki başı olarak mı?"

"İkincisi, elbette."

"Şüphelenebilir, ama konumuz onun ne bildiği değil. Önemli olan bu mekân. O küçük kızın söyledikleri doğru mu?"

"İmparatorluk hazinesi bu operasyon için fazla kaynak sağlamıyor," dedi Yusuf. "Kendi kaynaklarımı kendim sağlamalıyım; bu dükkân çok başarılı, öncelikle işgücünün hemen hemen bedava olması sayesinde." Kadının onaylamaz ifadesine baktı ve "Size şaşıyorum," dedi. "Hazara-Han'ın büyük yeğeninin yanlış yönlendirilmiş ahlaka karşılık pratikliğe değer vereceğini beklerdim. Hem, aldatmaca işimizin ilk aracıdır. Benim burada yaptığım şey işlerime yardım ediyor."

"O zaman kızın söyledikleri doğrudu. Büyük amcam bunu biliyor mu?" "Ona operasyonumun detaylarını bildirme zahmetine hiç girmedim, hayır. Ama çıkardığım sonuçları takdir ediyor. Ve

* Düzenleyici Notu: Bu kısımda taramadan kaynaklanan birkaç satır boşluk vardı fakat; gidişattan anlaşıldığı kadarıyla Jazhara'ya yapılan ajanlık teklifinden ve Yusuf'un konuşmalarından rahatsız olan Jazhara, konuşmayı bitirip geri dönmek üzere kapıya çıkıyor ve James'e Yusuf'un Kesh ajanı olduğunu söylüyor, ardından;

"Yalnızca üç muhafız var. Senin iyi bir kılıç kullanıcısı olduğunu tahmin ediyorum?"

"Öyle..." diye başladı James.

"Ben de iyi bir büyücüyüm," diye sözünü kesti Jazhara. "Gidelim."

Boyacının dükkânına dönerlerken James kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, büyü toparlandığının kesin işareti. Kullananın kendi tarafında olduğunu biliyor olsa bile bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Jazhara, "Ben dikkatlerini dağıtacağım. Yusuf'u canlı ele geçirmeye çalış," dedi.

James kılıcını çıkararak mırıldandı, "Dörde karşı bir ve sen içlerinden birini canlı yakalamamı istiyorsun, öyle mi? Harika."

Jazhara dükkâna James'in önünde girdi ve o girerken Yusuf döndü. "Ne?" diye başladı.

Jazhara esasını ona doğrulttu ve mavi bir enerji topu esasının ucundan patlarken yüksek, keskin bir ses işitildi. Top tüccara çarptı ve adamın acı içinde iki büklüm olmasına sebep oldu.

James büyücünün yanından koşarak geçti ve çocuklardan iz aramak için hızla odayı taradı.

Gitmişlerdi. Üç silahlı muhafız bir an tereddüt etti, sonra harekete geçti. James tam sağındaki muhafıza saldıracakken Yusuf'tan yansıyan enerji topu adama çarptı. James çabucak saldırısını ortadaki muhafıza yöneltti.

James daha önce de birden fazla rakiple savaşmıştı ve bazı avantajları olduğunu biliyordu. Öğrendiği en önemli şey, rakiplerinin birlik olarak dövüşmekte deneyimli değillerse birbirlerinin yoluna çıkma eğilimi gösterdikleriydi. Atıldı ve ortadaki muhafızın gardını aşarak biçti. Kılıcını çekerken sağa sıçradı ve umduğu gibi James'in solundaki adam ortadaki ölen adama takıldı.

Yusuf'un kılıcı aniden James'in başının yanında, havayı yardı. Jazhara'nın ona fırlattığı büyüünün etkisinden kurtulmuş, şimdi James'in sağındaydı ve palası ustalıkla havayı yarıyordu.

"Harika," diye mırıldandı James. "Casusun bir de kılıç ustası olması gerekiyordu."

Kalan iki kabadayı ayağa kalktı ve tehlike oluşturdular, ama asıl tehdit

Yusuf'tu. "Jazhara! O ikisini benden uzak tutar mısın lütfen?"

Jazhara ilerledi ve yeni bir enerji patlaması odada uçtu. Bu sefer havanın çatırdamasına sebep olan kırmızı bir şimşek James ile iki muhafızın arasına, yere çarptı. Tahta zeminden dumanlar yükselmeye başlarken ikili hızla geriledi. James'in gösteriyi izleyecek zamanı yoktu, çünkü Yusuf zorlu bir rakipti. Şansı yaver gitmezse Keshialı casusu canlı ele geçirmek imkânsız görünüyordu. Ve seçim şansı verilse, Yusuf'u canlı tutmaya çalışırken ölmek yerine kendini canlı tutmayı tercih ederdi.

James bildiği her numarayı kullandı, kombinasyonlar ve aldatmacalardan oluşan ölümcül bir stok. İki kez Keshialı'yı biçmeye yaklaştı, ama iki kez de Yusuf mücadeleyi sona erdirmeye yaklaştı.

James çember çizdi ve dönüşüyle Jazhara ve iki kabadayı görüş alanına girdi. Soldaki büyücüyü bırakmış, efendisinin James'in işini bitirmesine yardım etmeye geliyordu ve diğeri, Jazhara demir uçlu asası önünde, hazır beklerken büyücüye ihtiyatla yaklaşıyordu.

James tereddüt etmedi. Yusuf'un sağ eline sahte bir hamle yaptı ve Keshialı bloke etmek için hareket edince James kendi sağına dönerek Keshialı casustan uzaklaştı. Yusuf durumu anlayıncaya kadar James açıkta kalan sol tarafına geçmişti ve tüccarın tek yapabildiği ölümcül bir darbeden kaçınarak uzaklaşmak oldu. Bu James'i yaklaşan muhafızın alanına götürdü. Adam kılıcını yüksekte savurdu, Toprak Beyinin başını kesmek için düşünülmüş bir hamle.

James eğildi ve kılıcını uzatarak adamı biçti. Sonra, Yusuf'un kör taraftan geleceğini iyi bilerek sağa sıçradı. James yere düştü ve palanın tepesindeki havayı yardığını hissederek yuvarlandı. Umduğu gibi Yusuf muhafızın cesedine takılıp düşmekten kaçınmaya çalışırken yavaşlamıştı ve bu James'in ayağa kalkması için zaman tanıdı.

James bir yanda Jazhara'yla diğer muhafızın dövüşmekte olduğunu çıkartabiliyordu. Kadın esasını bir uzman gibi çeviriyor, adamın kılıç darbelerini sertleşmiş meşe ile karşılıyor, demir uçlarla vurmaya çalışıyordu. Kafatasına iyi bir darbeye dövüş sona ererdi ve hem James, hem de Jazhara'nın rakibi bunu biliyordu.

Yusuf kılıcının ucunu alçaktan uzatarak yaklaştı ve sağa doğru çember çizdi. James sağındaki teşhir askıları ve kumaş balyalarını gördü ve Yusuf'u karşılamak için ilerledi. Casus, Toprak Beyinin takılmasını sağlamak için sırtını olası engellere verdirmek istiyordu.

James işin, ilk hatayı kimin yaptığına kaldığını biliyordu. Daha önce de böyle mücadelelere girmişti, korku ve yorgunluğun kaçınılması gereken düşmanlar olduğunu biliyordu. Yusuf'un yüzü bir konsantrasyon tablosuydu: muhtemelen o da aynı şeyleri düşünüyordu.

James, hangi tarafa hareket edeceğini düşünür gibi durdu ve Yusuf'un saldırmasını bekledi. Yusuf saldırmadı. Bekledi. İki adam da derin derin nefes alıyordu.

James Jazhara'nın rakibinin işini bitirmek için mücadele verdiği yere bakma dürtüsüne direndi, bunu yapmanın saldırıyı davet etmek olacağını biliyordu. İki adam pozisyon alarak durmuş, her biri diğerinin saldırmasını bekliyordu. Sonra James'e ilham geldi. Bilinçli olarak sola, Jazhara'ya baktı, kadının muhafızdan gelen bir darbeyi bloke ettiğini gördü; sonra asanın ucunu adamın gardından içeri kaydırıldı ve James kadının asanın demir ucuyla adamın karnına sert bir darbe indirdiğini gördü. Adamın ciğerlerindeki havanın patlayarak boşaldığını duydu, ama görmedi, çünkü tam o anda körlemesine soluna döndü. Beklediği gibi James'in gözleri kayar kaymaz Yusuf eyleme geçmişti ve tahmin ettiği gibi saldırı bir kılıç hamleleri kombinasyonu halinde gelmişti. Kalbe doğru bir sahte hamle, bu James'in kılıcının palayı bloke etmek için kalkıp açılmasına sebep olacaktı. Ardından palanın ucunun yay çizerek alçalması ve uzanması; bu James'in karnına saplanacaktı.

Ama James orada değildi. Savuşturmak yerine sola döndü ve kendini yine Yusuf'un sağında buldu. Ve uzaklaşmak yerine yaklaştı. Yusuf bir an tereddüt etti, fazla açıldığını ve savunma duruşu alması gerektiğini fark etti. James de bunu bekliyordu.

Kılıcını uzattı ve ucunu Yusuf'un boynunun sağ yanına indirdi. Casus mide bulandırıcı bir guruldamayla katılaştı. Sonra gözleri yuvarlandı, dizleri büküldü ve yere düştü.

James kılıcını çekip kurtardı ve döndüğünde Jazhara'nın son muhafızın kafasını kırdığını gördü.

Adam düştü ve Jazhara başka tehdit kalıp kalmadığını görmek için çevresine bakınarak geriledi. Yalnızca James'in ayakta kaldığını görünce esasına dayanarak nefeslendi.

James yanına gitti ve sordu, "İyi misin?" Kadın başını salladı. "İyiyim." Sonra James odada bakındı. Kumaş topları devrilmiş, her yana dağılmıştı ve çoğu kanla lekelenmişti.

Uzun bir nefes salıvererek, "Ne kargaşa," dedi.

PLANLAR

James kılıcını kınına soktu.

"Çocuklar nereye gitti?"

Jazhara çevresine bakındı, sonra merdivene baktı. "Ben yukarıya bakarım. Sen ofiste saklanıp saklanmadıklarına bak," diye talimat verdi ve dükkânın arka tarafındaki kapıya işaret etti.

James yarım bir gülümsemeyle başını salladı. Kimin emir vereceği hakkında kavga çıkarmanın anlamı yok, diye düşünerek talimatı yerine getirmek için döndü. Hem, kadın bir prensesti. Sonra kapıya ulaştığında merak etti, acaba bir saray büyücüsü bir toprak beyinden daha yüksek mi sayılıyor?

İçeride birinin saklanması olmasına karşı kılıcını hazır tutarak kapıyı açtı. Ortasında bir yazı masası duran küçük bir ofise girdi. İki lamba odayı aydınlatıyordu ve uzak duvarın dibinde büyük bir sandık duruyordu. Sandık kilitlenmemiş gibiydi, asma kilit açık duruyordu, ama James görünüşe aldanmamak konusunda pek çok sert ders almıştı ve sandığa ihtiyatla yaklaştı. İlk önce yazı masasına saçılmış kâğıtlara baktı ve çoğunun tanıdığı bir Kesh yazısıyla yazıldığını gördü. Çoğu boyanmış kumaş siparişiydi. Kral Dili'ndeki başka mektuplar da işle ilgiliydi. Sonra tanımadığı bir yazıyla yazılmış iki belge gördü.

Tuzak bulma olasılığına karşı sandığı incelerken Jazhara eşikte belirdi. Sıkıdığı dişlerinin arasından, "Köpek herif çocukları kafese kapatmış," dedi. James döndü ve kapıdan dışarı baktı. Yaşları beş ile on arasında değişen bir düzine korkmuş çocuğun büyücünün arkasında sessiz durduğunu gördü. Hepsi pis paçavralar giymişlerdi, yüzleri kirle çizgi çizgiydi. James uzun bir nefes bıraktı. Krondor'da fakir çocuklar sıradışı değildi; hırsız olmadan önce o da bir "sokak çocuğu" idi. Ama çocukların sistemli bir biçimde kötüye kullanılması normal Krallık uygulamaları arasında yoktu. "Onları ne yapacağız?"

"Daha önce bahsettiğin yerin adı neydi?"

"Sarı Kalkan İşareti. Prenses ve Dala Tarikatı tarafından kurulan bir yetimhane." Yetimhaneden bahsedildiğini duyan çocuklardan biri geriledi ve James Nita'nın tepkisini hatırladı. Oraya doğru seslendi. "Sen, çocuk, bu seni neden korkutuyor?"

Oğlan başını iki yana sallamakla yetindi, yüzü korku doluydu.

Jazhara elini güven verircesine omzuna koydu. "Sorun yok. Kimse sana zarar vermeyecek. Neden korkuyorsun?"

Oğlanın arkasındaki kız yanıt verdi, "Bu adamlar Sarı Kalkan'dan olduklarını ve buraya gelirse bizi besleyeceğini söyledi."

James doğruldu, ofisten çıktı, Jazhara'nın yanından geçti ve en yakındaki kabadayının bir kan birikintisi içinde yattığı yere gitti. Daha büyük bir oğlan çocuğuna, "Dışarı koş ve bir şehir muhafızı bul. İki sokak ötede, Beş Yıldız Hanı'nın yakınında bir tane olmalı. Ona Toprak Beyi James'in hemen buraya iki adam istediğini söyle. Bunu hatırlayabilecek misin?"

Oğlan başını salladı ve koşarak uzaklaştı, sokak kapısını arkasında açık bıraktı. James peşinden baktı ve "Eh, en yakın saklanma yerine gitmezse birkaç dakika içinde yardım gelir."

James ölü Keshialı'yı döndürüp cüzdanını karıştırırken Jazhara izledi. "Ne arıyorsun?" diye sordu.

James bir yüzük kaldırdı. "Bunu." Kalktı ve yüzüğü incelemesi için kadına uzattı.

Kadın yüzüğü elinde çevirdi. Üzerine küçük, sarı boyalı demir bir kalkan takılmış basit bir demir yüzüktü. "Dala Tarikatı'na hizmet edenler buna benzer yüzükler takar. Bu adamların çocukları buraya çekmek için bunu onlara gösterdiklerini ve onları yetimhaneye götürdüklerini söylediklerini sanıyorum." Jazhara çocuklara baktı, çoğu başlarını salladı. "Bu Nita'nın oraya gitmemek konusunda o kadar kararlı olmasını açıklıyor," dedi.

James ofise döndü ve yine kapalı sandığa baktı. Duraksadı, sonra açtı. Sandığın içinde daha fazla belge vardı. Birkaçını çıkardı ve sordu, "Jazhara, bunları okuyabilir misin? Benim anlamadığım bir Keshia yazısıyla yazılmış görünüyorlar."

Jazhara uzatılan belgeleri aldı ve en tepedekine baktı. "Onları okuyabilirim, ama çöl yazısı ile yazılmışlar, Durbin çevresindeki bölgede kullanılan bir yazı,

Kesh'in içlerinden değil."

James başını salladı. O yalnızca resmi saray Keshia yazısını okuyabiliyordu. Jazhara'nın gözleri irileşti. "Pis hain! Yusuf büyük amcamı ve onun kaynaklarını kullanarak Kesh ile Prens'i birbirine düşürmeye çalışıyormuş!"

James şaşkın görünüyordu. Yusuf'un Keshia ajanı olduğunu öğrenmek kötü bir şok olmamıştı. Ama efendisine de ihanet ettiğini öğrenmek olmuştu. "Neden?"

Jazhara tek bir sayfayı uzattı. "'Sürüngen' adlı birine hizmet etmek için." James gözlerini gökyüzüne çevirdi, ama sessiz kaldı. Sürüngen aylardır Prens'in ve Şakacılar'ın ayaklarına dolanıyordu ve James kimliğini öğrenmeye, bu ismi ilk duyduğu zamankinden daha yakın değildi. Bir ipucu bulmayı umarak sordu, "Başka ne diyor?"

Jazhara belgeyi okumayı bitirdi, sonra arkasındakine baktı. "Bu Sürüngen önemli biri, ihaneti için Yusuf'u iyi ödüllendirmiş. Bunlar, büyük miktarda altın para ve başka şeylerle yapılan ödemelere atıfta bulunuyor."

Hızla diğer belgeleri karıştırdı, sonra solmasına sebep olan bir tanesinde durdu. "Bu

olamaz..." diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu James.

"Bu, Yusuf'a hizmet etmeyi reddetmem durumunda geçerli olacak ölüm fermanım.

Büyük amcamın imzasını ve mührünü taşıyor."

Eli titreyerek uzattı ve James aldı. Kâğıdı dikkatle inceledi, sonra, "Değil," dedi.

"Değil mi?" diye sordu kadın yumuşak sesle.

"Olamaz dedin ve ben haklısın diyorum. Gerçek değil. Sahte."

"Nasıl emin olabilirsiniz?" diye sordu kadın. "Büyük amcamın yazısını ve mührünü defalarca gördüm ve bu onun elyazısı ve yüzüğü gibi görünüyor."

James sırttı. "Fazla kusursuz. Senin büyük amcanın bile en sevdiği yeğenin ölümünü eli titremeden yazabileceğini sanmıyorum. Mektuplar fazla mükemmel. Sözcükleri okuyamıyorum, ama elyazısını görebiliyorum ve bunun sahte olduğu açık. Dahası, elyazısı o hafif siniri gösterseydi bile iki sebebim daha var."

"Onlar ne?" diye sordu kadın, yaklaşan adımların sesi onlara ulaştığında. "Büyük amcan değil kendi ailesinden biri, herhangi bir Keshialı asilin ölüm fermanını yazarken kendi ismiyle imzalayacak kadar aptal olamaz. Daha da önemlisi, yıllar içinde sarayda onun mührünü taşıyan pek çok belge gördük ve mühür yüzüğünde minik bir kusur var." James işaret etti. "Buraya bak. Yıldızın uzun ucunun mührün dibine dokunduğu yerde ince bir çatlak olmalı, yüzükte minik bir kırılma varmış gibi. Mühürde bu yok. Yüzük onun değil."

"O zaman neden?" diye sordu Jazhara. O konuşurken şehir muhafızlarından küçük bir birlik kapının dışında belirdi.

"Çünkü" dedi James kapıya doğru yürüyerek, "Krondor'un yeni saray büyücüsü ölürse ve İmparatorluk Sarayı'nda birisi suçlayacak birini aramaya başlarsa, Keshia İstihbarat Teşkilatının başından daha iyisini mi bulacak?"

İmparatoriçe'nin Sarayı'nda biri adamın yok olmasını ve yerine kendi adamını geçirmeyi istiyor olabilir."

"Sürüngen mi?" diye sordu Jazhara.

James döndü ve başını salladı.

"Demek önemli biri," dedi Jazhara. "Büyük amcamı tehdit etmek çok şeyi riske atmaktır. Ancak Kesh'te kendi güç merkezine sahip biri buna cesaret edebilir." Kapıda muhafızlardan biri, "Bu çocuklardan biri bize geldi ve elimizden geldiğince çabuk geldik, Toprak Beyi. Nasıl yardım edebiliriz?"

James yanıt verdi, "İçeride kaldırılması gereken cesetler var, ama bunun dışında her şey kontrol altında." Çevrelerini sarmış, alarm verildiği anda fırlamaya hazır görünen çocuklara baktı. "Dağılmadan bu topluluğu kontrol altına alsanız iyi olacak."

"Onları nereye götürelim?"

"Deniz Kapısı'nın yakınındaki, Prenses'in kurulmasına yardım ettiği Dala Kalkanı Yetimhanesi'ne. Duyduğuma göre bol bol yatak ve sıcak yemekleri varmış." Çocukların çoğu, kaçmaya hazırlanır gibi yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Jazhara diz çöktü ve korkulu çocukları çevresine toplamak ister gibi uzandı.

"Onlar sizi inciten adamlar gibi değil," dedi. "Orada gerçekten yemek ve sıcak yataklar bulacaksınız."

Buna karşın tek seçenekleri, soğuk geceyi boş midelerle, taşların üzerinde uyuyarak geçirmek, olan çocuklar kaldı. Muhafız çevresine bakındı. "Eh, o zaman, siz saraya muhafız olmadan gidebilecekseniz, Toprak Beyi, biz bu çocukları götürelim. Gelin, çocuklar," dedi, fazla sert konuşmamaya çalışarak.

Çocuklar iki muhafızla giderken kalan iki tanesi binada çevrelerine bakındı. "Sabaha kadar cesetler gitmiş olur. Ya bina?" diye sordu içlerinden biri. James yanıt verdi. "Siz gittikten beş dakika sonra yağmalanır, bu yüzden ben biraz daha bakınacağım ve önemli bulduğum her şeyi prene götüreceğim. Biz gittikten sonra cesetlerden kurtulun ve bırakın kim gelirse istediğini alsın. Eski sahibinin varisi varsa, şikâyet etmek için saraya gelmesi hoşuma gider." Muhafız selam verdi ve James'le Jazhara boyacı dükkânına yine girdi. Jazhara sandıktaki her belgeyi dikkatle inceledi ve James gizli saklama yeri olabilecek her olası noktayı araştırdı. Bir saat sonra James, "Başka bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

Jazhara Yusuf'un ofisinde bulduğu kâğıtları dikkatle okuyordu. "Burada büyük amcam tarafından eksiksiz bir soruşturma yapılmasını haklı göstermeye yetecek kadar şey var," dedi. "Beni öldürtmeye yönelik bu teşebbüsle onun itibarını düşürmeye çalışmak... İmparatorluğun kuzeyinde gerçek bir savaş başlatırdı, çünkü çöl kabileleri sahte bir suçlama olduğunu bilirdi." "Ama İmparatoriçe ve Kesh Şehri'ndeki konseyi inanabilirdi."

Jazhara onayladı. "Bu Sürüngen her kimse, halklarımızın çatışmasından çıkar sağlamaya çalışıyor, James. Böyle bir kaostan kim kâr eder?"

"Uzun bir liste. Sana bir gün anlatırım. Şu anda saraya gitmeliyiz. Kısa bir uyku çekmek, temiz giysiler giymek, yemek yemek ve Prens Arutha ile tanıştırılmak için ancak yetecek kadar zamanın var."

Jazhara, bir şey arıyormuş ya da detayları hafızasına kazıyormuş gibi odada son kez uzun uzun göz gezdirdi, sonra yorum yapmadan esasını aldı ve kararlılıkla kapıya doğru yürüdü.

James yarım adım için tereddüt etti, sonra peşinden seçti. "Büyük amcana haber gönderecek misin?" diye sordu ona yetiştiği zaman.

"Kesinlikle. Bu Sürüngen Keshialı olabilir ve burada, Krondor'da olanlar daha büyük bir planın parçası olabilir, ama büyük amcamın risk altında olduğu açık."

James, "Şey, bir de Prens meselesi var," dedi.

"Ah." Jazhara James'e baktı. "Sence büyük amcamdan bir uyarıyı esirger mi?" James hafifçe kadının omzuna dokundu. "Konu bu değil."

Yalnızca..."

"Politika meselesi," diye bitirdi kadın.

"Öyle bir şey," dedi James. Köşeyi döndüler. "Bu keşfi büyük amcana iletmekte sorun olmayabilir, ama Arutha bazı gerçekleri aktarmamanı talep edebilir. Bu bilgiyi nasıl edindiğin gibi."

Jazhara hafifçe gülümsedi. "Yusuf'un Büyük Kesh adına çalışan bir casus olduğunu bildiğimizi açıklamamak gibi mi?"

James sırttı. "Öyle bir şey," diye tekrarladı.

Yürümeye devam ederlerken, bir süre sonra kadın ekledi, "Belki yasadışı bir kölelik çemberiyle uğraşırken beni öldürmek ve suçu büyük amcamın üzerine atmak, böylece onu Jal-Pur Valiliği görevinden uzaklaştırmak için bir plan keşfettiğimizi söylemekle yetinebiliriz."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum."

Jazhara kahkaha attı. "Endişelenme dostum. Politika Gerçek Kan'dan doğmamış Keshialı asillerin ikincil doğasıdır."

James kaşlarını çattı. "Bu terimi daha önce bir iki kez duydum, ama itiraf etmeliyim ne anlama geldiğini pek anlamadım."

Jazhara bir köşeyi döndü ve onları saraya doğrudan giden yola getirdi. "O zaman Kesh Şehri'ni ve İmparatoriçe'nin sarayını ziyaret etmelisin. Sana Kesh hakkında öyle şeyler anlatabilirim ki, kendi gözlerinle görmeden mantıklı gelmez. Gerçek Kan'dan Keshliler, ataları Overn Çukuru çevresindeki otlaklarda aslan avlayanlar öyledir. Sözcükler onlara haklarını vermez."

Sözlerinde bir alay ya da acılık izi vardı. James hangisi olduğunu bilemiyordu, ama konuyu daha fazla deşmemeye karar verdi. Tüccarlar Mahallesi'ni aştılar ve saray bölgesine girdiler.

Saray kapılarına yaklaşırlarken Jazhara karşıdaki büyük binaya baktı ve oradaki tek muhafızı fark etti. "Bir Ishop yeri mi?"

James kıpırdamadan yerinde duran iriyarı adamı inceledi. Kemerinde ölümcül görünümlü bir savaş çekici vardı. "Evet, ama amacının ne olduğu konusunda en ufak fikrim yok."

Jazhara James'e kurnaz bir bakış fırlattı, göz kırptı ve "Kronдор'da bilmediğin şeyler mi oluyor?" dedi.

James gülümsemesine karşılık verdi. "Şöyle demeliydim. Henüz amacının ne olduğunu hakkında en ufak fikrim yok."

James ile Jazhara kapılara ulaştıklarında muhafızlar selam verdi ve kıdemli muhafız, "Hoşgeldiniz, Toprak Beyi. Demek onu buldunuz."

James başını salladı. "Baylar, Kronдор saray büyücüsü Jazhara ile tanışın." Bunun üzerine diğer muhafızlardan biri Jazhara'ya gözlerini dikti. "Tanrılar adına!" diye bağırdı aniden.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu James.

Muhafız kızardı. "Affınıza sığınırım, Toprak Beyi, ama bir Keshialı mı? Prens'e bu kadar yakın mı olacak?"

Jazhara bir adamdan diğerine baktı, sonra, "İçiniz rahat olsun, beyler. Ant içtim ve Arutha'ya sadakat yemini edeceğim. Prensizin efendimdir ve sizin gibi, ben de onu ölümüne savunurum."

Kıdemli muhafız konuşan askere bir bakış fırlattı. Adamın bu bağıışı hakkında daha sonra konuşacakları açtı. Sonra, "Affedersiniz, leydim. Sizi Kronдор'da görmekten şeref duyduk."

"Teşekkür ederim, bayım," diye yanıt verdi Jazhara, kapılar açılırken. ' .

James takip etti ve kapılar arkalarında kapanırken, "Onları affetmelisin. Doğal olarak yabancılar karşı ihtiyatlılar."

"Keshialılara karşı, demek istiyorsun. Hiç düşünme. İmparatoriçe'nin, Keshli Olan Kadının sarayında bir Krallık büyücüsü görsek biz de aynı ölçüde şüphelenirdik. Pug Efendi bana bu görevi verdiği zaman atamamın siyasi olmayacağı konusunda çok açık konuştu."

James sırtıttı. Sarayda siyasi olmayan hiçbir şey yoktu, ama kadının düşüncesini takdir ediyordu. Genç kadını yine süzdü. Onu ne kadar çok tanırsa, ondan o kadar çok hoşlanıyordu. En iyi saraylı tavrını takınarak, "Sizin güzelliğinize ve zekânıza sahip bir kadının bu konuda sorun yaşamaması gerekir. Ben, kendim, çoktan büyük bir güven duygusu beslemeye başladım," dedi.

Kadın kahkahaattı. Şüpheli bakışlarını ona dikerek, "Komplimanınız için teşekkür ederim,

Toprak Beyi, ama bu kadar kısa sürede, bu kadar çok varsayımda bulunmayın. Eminim sizi kurbağaya dönüştürmek zorunda kalacak olsam Prensizin çok kızardı."

James kahkahasına karşılık verdi. "Benim kızacağım kadar değil. Küstahlığımı affedin, Jazhara. Krondor'a hoşgeldiniz."

Sarayın ana girişinde, bir uşağın beklediği yerde durdular. "Bu çocuk sizi odalarınıza götürecektir ve ihtiyaçlarınızı karşılayacaktır." Gökyüzüne bakarak ekledi, "Şafağa kadar iki saatimiz var. Ailesiyle kahvaltı ettikten bir saat sonra Prens'i göreceğim. Sunum için sizi saraya getirecek birini gönderirim." "Teşekkür ederim, Toprak Beyi," dedi Jazhara. Döndü ve saray kapılarına giden merdiveni tırmandı. James, uzaklaşan şeklin yolculuk giysileri içinde ne kadar güzel görüldüğünü düşünerek kadının gitmesini izledi. Kendi odalarına giden tarafa döndüğünde kendi kendine mırıldandı, "William kadın güzelliğinden anlıyor, burası kesin. Talia ile bu kadın arasında, elleri hiç boş kalmayacak." Arkadaki hizmetkâr girişine giden, saray duvarının yakınındaki küçük kapıya ulaştığında çoktan uzak topraklardan gelmiş egzotik güzellikleri unutmuş, daha ölümcül gizemlerle uğraşıyordu, örneğin bu Sürüngen'in kim olduğu ve neden Krallık'ı savaşa götürmek için bu kadar çok uğraştığı gibi.

Krondor ve Batı Alemi'nin Prensi Arutha, Adalar Krallığı'nın en güçlü ikinci adamı, Toprak Beyine baktı ve "Ee, kadın hakkında ne düşünüyorsun?" dedi. "Dük Pug ona kefil olmasaydı bile ona güvenme ve sadakat yemininin yürekten ve gerçek olduğuna inanma eğilimi duyardım."

Arutha, Batı Alemi'ne hükmederkenki daha sıradan, günlük işleri yaparken kullandığı masanın arkasında duran sandalyesinde arkasına yaslandı. Ofisinin yönetimi Törenler Efendisi Lacy tarafından ellerinden alınmadan önce, sabah görüşmelerine hazırlanmak için birkaç dakika ayırmayı alışkanlık haline getirmişti.

Bir süre düşündükten sonra Arutha, "Yorgun olmalısın," dedi. "Sadakat daha uzak bir konu olsaydı bile Jazhara burada olmazdı. Demek istediğim, kişiliği hakkında ne düşünüyorsun?"

James içini çekti. "Dün gece... bir macera yaşadık."

Arutha masasının üzerindeki belgelere işaret etti. "Herhalde Lord Hazara-Han için çalışıyor görünen, Keshia kökenli ölü bir kumaş boyacısıyla ilgili."

James başını salladı. "Evet, efendim. Kadın... olağanüstü. Son sene içinde büyüünün yakınında yaşamama rağmen onun hakkında pek az şey biliyorum. Ama kadın... doğru sözcük güçlü mü, bilmiyorum... belki becerikli. Gerekli olduğunda tereddüt etmeden harekete geçti ve ihtiyaç duyulduğunda önemli zararlar verme yeteneğine sahip."

"Başka?"

James düşündü. "Sanırım çok analitik olabiliyor. 'Dörtnala' dedikleri gibi. Onun atılgan ve

düşüncesiz davrandığını hayal edemiyorum."

Arutha James'in devam etmesi için başını salladı.

"Eğitilmiş olduğu sonucunu çıkartabiliriz. Aksanına rağmen Kral Dili'ni kusursuz konuşabiliyor. Görünüşe göre benden daha fazla dil biliyor ve sarayda doğmuş olduğundan bütün protokolleri, törenleri ve rütbe konularını biliyor." "Söylediklerin arasında seçimiyle ilgili Pug'ın gönderdiği mesajla çelişen hiçbir şey yok." Arutha masasındaki bir başka parşömene işaret etti. "Pug'ın gücünde bir büyücünün bile fark edemeyeceği şeylerin kokusunu alma yeteneğin var."

"O konuda, Ekselansları, kadın büyülü konularda ihtiyacınızı giderebilecek bir danışman olacak, iddiaya girebilirim."

"Güzel." Arutha doğruldu ve "Gidip onunla tanışalım o zaman," dedi.

James kapıya seğirtti ve prensi için açtı. Artık Krondor Sarayı'nın Kıdemli Toprak Beyi olmasa da, hâlâ Arutha'nın kişisel toprak beyiydi ve Arutha için bir görevle uzakta olmadığı zaman normalde ona o hizmet ederdi.

Diğer yanda, Yeni atanan Kıdemli Toprak Beyi Brion dışarıda Arutha'nın çıkmasını bekliyordu. Brion, doğu dağlarındaki Yabon Düklüğünden Şahin Çukuru Baronu'nun oğluydu. Uzun boylu, ince, sarışın bir delikanlıydı ve çalışkan, ciddi biriydi, Kıdemli Toprak Beyliği işi için mükemmel bir seçim. James bu işi kendisinin asla hevesle sahiplenemediğini itiraf etmek zorundaydı. Törenler Efendisi de Lacy ve asistanı Muhafız Jerome görevlerindeki değişikliklerle heyecan içindeydiler, çünkü ikisi de Arutha adına yolculuk ettiği zaman James'in yokluğunu telafi etmeye zorlanıyorlardı. James Arutha'yı takip eden ve James'i o günün görevlerini beklemek üzere diğer toprak beyleriyle yalnız bırakan Brion'a baktı. Arutha oturduğu zaman Brion Jerome'a başını salladı. Jerome bugün Prens'in huzuruna çıkacakları içeri alacak geniş kapılara yöneldi. Yaşlı Törenler Efendisi James'in hâlâ etkileyici bulunduğu bir vakarla girişin ortasına ilerledi, böylece Jerome ve bir uşak kapıları açtıklarında dışarıda bekleyenler ilk önce de Lacy'yi görecekleri.

Törenler Efendisi hâlâ güçlü çıkan bir sesle, "Gelin ve huzura çıkın! Krondor Prensi tahtına çıktı ve kullarını dinleyecek!"

Döndü ve kürsüye doğru yürüdü. Bu arada uşaklar görüşme için bekleyenleri atanan yerlerine götürdü. Gelenlerin çoğu Arutha'yla düzenli olarak görüşen kişilerdi ve nerede durmaları gerektiğini biliyorlardı, ama ilk kez gelen birkaç kişinin her zaman saray protokolü konusunda onlara bilgi verecek, yakında duran bir uşağa ihtiyacı olurdu. Ve Brian de Lacy protokol konusunda titizdi.

James pek çok subayın ve Arutha'nın personelinden kişilerin içeri girdiğini ve her zamanki yerlerini aldıklarını gördü. Saray personelinden birini Prens'le kişisel olarak görüşmeleri gerektiğine ikna eden ricacılar arkadan takip etti. Jazhara bunların başını çekiyordu, çünkü

kısa süre sonra ilk kez gelen birinden saray halkı statüsüne yükselecekti.

James etkilenmişti.

Kadının tozlu ve işgörür yolculuk elbisesi gitmişti ve şimdi halkının geleneksel resmi giysilerini giyyordu. Baştan ayağa çivit mavisi ipeklere bürünmüştü ve James rengin ona yakıştığını itiraf etmek zorundaydı. Kadın o mevkiden biri için alışıldan çok daha az mücevher takıyordu; ama taktığı parçalar -kendi ülkesinde yabancıların yanındayken yüzünün alt kısmını saklamak için kullanılan peçesini omzuna iğneleyen bir broş ve zümrüt kakmalı geniş, altın bir bilezik- en yüksek kalitedendi. Eski hırsız, Kronдор'daki kötü ünlü mücevher tüccarlarından birine satılacak olsa ne getireceklerini tahmin ederken gülümsemesini bastırdı.

De Lacy tekdüze bir sesle, "Ekselansları, maiyet toplandı."

Arutha başını hafifçe eğerek görüşmelerin başlamasını işaret etti.

James William'ın burada olup olmadığını görmek için çevresine bakındı. Prens'in muhafızlarından bir astsubay olarak burada olması için özel bir sebep yoktu, ama Jazhara ile ilgili geçmişi düşünülünce, James gelmesinin olası olduğunu düşünüyordu.

De Lacy konuştu: "Ekselansları, size Yıldızlımanı'ndan Kronдор'a yeni gelen, Dük Pug tarafından onayınıza sunulan Jazhara'yı takdim etme onurunu yaşıyoruz." Arutha kadının yaklaşması için başını salladı ve Jazhara sarayda doğmuş birinin sakin, çabasız soğukkanlılığı ile yaklaştı. James Prens'in bakışları altında, başta kendinden emin ricacıların sendelediğini görmüştü, ama Jazhara uygun noktaya ulaştı, zarif ve geniş bir hareketle eğildi. "Kronдор'a hoşgeldiniz, Jazhara," dedi Arutha. "Dük Pug sizi hizmetimiz için tavsiye etti. Bu görevi üstlenmeyi istiyor musunuz?"

"Aklım ve yüreğimle, Ekselansları," diye yanıt verdi genç çöl kadını.

De Lacy gelip Jazhara ile Prens'in arasında durdu ve hizmet yeminini başlattı. James rahatlayarak kısa ve anlamlı olduğunu gördü; tahta hizmet ettiği yıllarda çok daha usandırıcı törenlere tahammül etmek zorunda kalmıştı.

Jazhara "Ve hayatım ve şerefim üzerine yemin ederim, Ekselansları," diye bitirdi.

Prandur Tarikatı'ndan bir rahip ve Krallık'taki muhtelif tapınaklarla ilgili konulardaki şimdiki danışmanı olan Peder Belson yaklaştı ve tekdüze bir sesle, "Ateşle Arınmış, Alevin Efendisi Prandur bu yemini kutsuyor. Sadakat ve hizmet için edildiğine göre, muhafaza ve yardım için de geçerli olacak. Herkes bilsin ki bu kadın, Hazara-Han Evi'nden Jazhara, artık Prens Arutha'nın iyi ve sadık hizmetkârıdır."

Belson Jazhara'yı görüşme salonunda, kendi yerinin yanındaki yerine götürdü. Arutha'nın büyü ya da inançla ilgili fikre ihtiyacı olduğunda ikisi de orada duracaklardı. James kalanlara baktı ve bu sabah görüşmelerin kısa olacağını minnetle fark etti. Yalnızca iki

ricacı vardı ve her zaman gelen saray personelinden çoğu başka bir yerde olmak için sabırsızlanıyor gibi görünüyordu. Arutha, belki de Lacy dışında herkesi rahatlatacak şekilde verimliliği gösterişe tercih eden bir hükümdardı. Aylık galaları ve başka kutlamalar gibi büyük törenleri karısı tarafından idare edilmek üzere bir kenara bırakmıştı. Jazhara James'le göz göze geldi ve ona hafifçe gülümsedi. James gülümsemesine karşılık verdi. James bir kez daha bunda meslektaşlıktan daha fazlası olup olmadığını merak etti ve sonra içten içe kendini tekmeledi. James'in kadınlara ilişkin görüşleri Krallık'taki kendi yaşıtı adamlardakinden farklıydı: onlardan hoşlanır ve korkmazdı, ama zaman zaman kadınlar kafasını karıştırırdı. Yine de, bir kadınla yakınlaşmaktan her erkek kadar hoşlansa da, karmaşık ilişkilerden kaçınırdı. Ve Prens'in danışmanlarından biriyle ilişkiye girmek yalnızca aileden biriyle ilişkiye girmekten daha az karmaşıktı; bu yüzden bu tür düşünceleri bir kenara bıraktı. Küçük bir iç çekişle kendi kendine, yalnızca egzotik olduğundan, diye düşündü.

Görüşmeler bittiği ve topluluk dağıldığı zaman Arutha tahtından kalktı ve Jazhara'ya döndü. "Yerleştiniz mi?"

"Evet, Ekselansları," diye yanıt verdi kadın. "Eşyalarım bu sabah saraya getirildi ve her şey yolunda."

"Odalarınız yeterli mi?"

Kadın gülümsedi. "Çok, Ekselansları. Kulgan Efendi ne beklemem gerektiğini anlatmıştı ve beklediğimden de ferah olduğuna göre, sanırım benimle eğleniyordu."

Arutha hafifçe gülümsedi. "Kulgan'ın hep kuru bir mizah anlayışı olmuştur." James'e işaret ederek, "Toprak Beyi James bu sabah Krondor gezinizi organize edecek ve bir şeye ihtiyacınız olursa, elde etmenizi sağlayacak."

"Teşekkür ederim, Ekselansları." James sırtarak, "Bildiğiniz gibi, dün gece küçük bir tur yaptık bile, Ekselansları," dedi.

Arutha, "Bu sabah belgeleri gördüm," dedi Jazhara ve James'e, "Ama ilk önce, siz ikiniz lütfen ofisime gelin."

Brion kapıyı açmak için seğirtti ve Arutha Jazhara'yla James'in önünden özel ofisine yol gösterdi. Eşiği aşmak üzereyken Arutha, "Toprak Beyi Brion, bak bakalım de Lacy Efendi'nin bu sabah toprak beyleri için ne işleri var," dedi. "Efendim." Brion eğildi ve gitti.

Arutha oturdu. "Jazhara, izin verin söyleyeyim, sarayımıza sadakatinizle ilgili bir anlık endişe duymuş olsam burada duruyor olmazdınız."

Jazhara başını eğdi ve "Anladım, Ekselansları."

"James, lütfen en kısa zamanda genç büyücümüze Sürüngen hakkında bildiğimiz her şeyi aktarın. Bu, sanırım, kişisel geçmişiniz hakkında epey bilgiyi de içerecek, çünkü onun

Şakacılarla karşılaşması güdülerinin anlaşılması açısından önemli. Dürüst olun. Bu genç hanımın kolay kolay şok olmadığı izlenimi altındayım."

Jazhara gülümsedi.

Arutha ciddi bakışlarını ikisine dikti "Bu Sürüngen son bir, iki senede epey fesat yarattı. Egemenliğimizi doğrudan ilgilendiren daha tehditkâr saldırılara karıştı ve doğudaki komşu ulusla ilişkilerimizi oldukça gerdi. Onu bulmak zorlaştıkça daha çok endişeleniyorum." James'e hitap ederek, "Eksiksiz anlatın. Jazhara'nın görmesi gereken her şeyi gördüğünden emin olana dek, ben çağırılmadığım sürece saraya dönmeniz gerekmiyor."

James eğildi. "Eksiksiz anlatacağım, Ekselansları."

Jazhara da eğildi ve Prens'in ofisinden yan koridora çıkan James'i takip etti. James orada, "İlk önce nereye, hanımefendi?" diye sordu.

Jazhara, "Benim odalarım," dedi. "Kronдор'u bu elbise içinde gezmeyeceğim. Ve elimde asam olmadan kendimi yalnızca kısmen giyinik hissediyorum."

James gülümsedi. "O zaman sizin odalarınıza."

Sarayın içinde yürürlerken Jazhara, "Henüz William'ı görmedim. Benden kaçınıyor mu?" dedi.

James ona baktı. Gerçekten de dürüst, diye düşündü.

"Muhtemelen hayır," dedi. "Kralın kuzeni olsa da, aynı zamanda bir astsubay ve pek çok görevi var. Ona yolculuklarımız sırasında rastlamazsak, bu gece onu nerede bulabileceğimizi biliyorum."

Jazhara, "Güzel," dedi. "Konuşmamız gerek ve en kısa zamanda konuşmayı tercih ederim."

James kadının artık gülümsemediğini fark etti.

YEMİN

Nöbetçiler selam verdi.

James selama karşılık verdi. Jazhara Kronдор manzaralarına bakıyordu. Bir kez daha yolculuk giysilerini giymişti. Demir uçlu asasını taşıyordu ve saçları arkada bağlanmıştı. Kadın iş başında gibi görünüyordu. James bu sabah saraydaki görünüşüyle şimdiki görünüşü arasındaki zıtlığı ilginç buluyordu. İki çok farklı kadın...

Günün erken saatlerinde yola çıkmışlar, insanların genelde şehrin "Zengin Mahallesi" olarak bahsettiği yerdeki dükkânları ve pazarları ziyaret etmişlerdi.

Dükkânlarda, paralı müşterilere hitap eden çok güzel ve pahalı mallar vardı. Jazhara'nın pek çok dükkânda oyalanması James'i sıktı, çünkü almayı düşünmediği mallara bakarak zaman geçirmekten hiç hoşlanmamıştı. Defalarca Prens'in alışveriş gezilerinde görevlendirilmişti ve görevi Arutha'nın karısını korumak kadar Elena'nın annesinin ayaklarına dolaşmasını engellemek olmuştu. Hayatı boyunca, Prens'in arkadaşlığından hoşlanmadığı yegâne zamanlardı bunlar. Sonra James Jazhara'yı "Tüccarlar Mahallesi" denen, tacirlerin ve tüccar kaptanların işyerlerinin bulunduğu yere götürmüştü. Bu bölgenin merkezine bir kahvehane hükmediyordu.

Bir fincan Keshia kahvesi içmek için durmuşlar, Jazhara kahvenin evde tattıkları kadar iyi olduğunu belirtmişti. Bu hizmet eden genç adamdan, Timoty Barret adında, dükkân sahibinin en küçük oğlundan bir gülümseme kazanmıştı. İş adamları Barret'in yerine işlerini yürütmek için, ama daha çok kargo gemilerini ve kervanları sigorta ettirmek için geliyordu.

Tüccarlar Mahallesi'nden ayrıldıktan sonra birbiri ardına çalışan kesim mahallelerini ziyaret etmişlerdi. Artık güneş batmıştı ve gece bekçileri turlarına başlamıştı. "Belki de artık saraya dönmeliyiz?" dedi James. "Daha şehrin görülmesi gereken epey kısmı kaldı, değil mi?"

James başını salladı. "Ama orada karanlıktan sonra zaman geçirmekten hoşlanacağını sanmıyorum."

"Fakir Mahalle'de mi?"

"Evet ve rıhtımlarda ve Fishtown'da. Gündüz bile oldukça zorlu olabilirler."

"Kendime bakmayı becerebildiğimi gösterdiğimi düşünüyorum, James."

"Kabul, ama sorun yaşama fırsatını minimumda tutmayı en iyisi kabul ediyorum; zaten beni bulmak gibi bir alışkanlığı var."

Kadın kahkaha attı. "Belki yarın biraz daha gezeriz, o zaman. Ama ya William? Bu akşam görevli olmadığını söylemiştin."

James bir yan sokağa işaret etti. "Buradan, kestirmeden gidelim. William büyük olasılıkla Gökkuşağı Papağan'dadır."

"Bir asker meyhanesi mi?"

James omuzlarını silkti. "Özellikle değil, ama Lucas'ın müşterilerinin çoğu onunla birlikte Gediksavaşı'nda hizmet eden eski dostlardır. Hayır, yalnızca William'ın sık sık gittiği bir yerdir."

Jazhara yan yan James'e baktı. "Bir kız mı?"

James kızardığını hissetti ve basit, açık bir yanıtın daha uygun olacağına karar verdi. "Evet. William haftalardır Lucas'ın kızı Talia'yı görüyor."

"Güzel," dedi Jazhara. "Ben de korkuyordum ki..."

O duraksayınca James tamamladı, "Hâlâ sana âşık olduğundan mı?"

Kadın James'e bakmadan, "Sanırım akli çelinmiş, daha iyi bir deyim. Bir hata yaptım ve..."

"Bak, beni ilgilendirmez," dedi James. "Bu yüzden bundan bahsetmek istemiyorsan, iyi."

"Hayır, bir şeyi bilmeni istiyorum." Kadın sustu ve James dönüp ona baktı.

"Sanırım sen onun arkadaşı olduğun için."

"Öyleyim," dedi James. Krondor'a geldiğinden beri James William'a bir tür danışman olmuştu.

"Ve ikimizin de arkadaş olmasını istiyorum."

James başını salladı. "Bu benim de hoşuma gider."

"O zaman, kadınlara ilgi duyacak yaşa geldiğinden beri William'ın peşimde dolaştığını biliyorsundur. Ben birkaç yaş büyüktüm ve bana hevesli bir köpek yavrusundan başka bir şey gibi gelmemişti." Sustu ve anlatması güç bir şey hatırlar gibi sokağa baktı. James de kıpırdamadan durdu. "Daha yaşlı bir adamla, öğretmenlerimden biriyle ilişkim oldu. Pek akıllıca bir şey değildi. O da benim gibi Keshialıydı ve büyü ve kullanımları hakkındaki inançlarımın çoğunu paylaşıyordu. Fazla çaba gerekmeden bir ilişkiye sürüklendik.

"İlişkimiz... utanç verici oldu, çünkü ailem böyle bir ilişkiyi onaylamazdı ve büyük amcam bana emir vermektense aşığıma benimle ilişkisini kesmesi için haber yolladı." Bu düşüncelerini oluşturmasına yardım edermiş gibi yine ağır ağır yürümeye başladı.

James ona eşlik etti. "Adam beni reddetti ve Yıldızlımanı'ndan ayrılarak İmparatorluğa döndü."

"Ve küçük bir ödüle, eminim."

"En azından. Belki kendi babamla karşı karşıya kalmaktan beni korumak istiyordu yalnızca, ya da belki korkuyordu... Büyük amcamın kolları çok uzun olabilir, hatta Yıldızlımanı gibi bir yere bile uzanabilir."

"Ve?" diye cesaretlendirdi James.

"William oradaydı. İncinmişim, korkmuşum, yalnızdım ve William oradaydı." James'e baktı. "O harika bir genç adam, onurlu ve nazik, güçlü ve tutkulu ve kendimi terk edilmiş hissediyordum. O bana yardım etti." Sesi solup gitti.

James omuzlarını silkti. "Ama?"

"Ama bir süre sonra öğretmenimle olduğu gibi, onunla ilişki kurmamın da yanlış olduğunu fark ettim. William dükün oğluydu ve önünde bir başka kader vardı ve ben... onu kullanıyordum."

James kullanılmanın kötü bir yolu olmadığını söyleyerek espri yapacakken kendini tuttu ve bunun yerine, "Şey, o da istiyordu... demek istediğim..."

"Evet, ama ben daha büyüktüm ve sorun çıkacağını görebilmem gerekirdi. Bu yüzden ilişkimizi bitirdim. Korkarım Yıldızlımanı'ndan ayrılıp Krondor'a gelme kararına ben sebep oldum."

Bir sokağa döndüler ve kapının üzerindeki tabelada tüyleri gökkuşağı renklerine sahip bir papağan çizilmiş bir hana yöneldiler. "Şey, Will'i bir süredir tanıyorum ve sanırım bu endişeni bir kenara bırakabilirsin," dedi James sonunda. "Bana anlattıklarına bakılırsa, öyle ya da böyle bütün hayatı boyunca bir asker olmaya kararlıymış."

Jazhara yanıt verecek oldu, ama o anlamadan James kılıcını çekmiş, "Kendini koru!" diyordu.

Kadın esasını hazır etti ve peşinden seğirtti. Hanın kapısının aralık olduğunu ve önünde ölü bir askerin yattığını gördü ve şimdi içeriden gelen dövüş seslerini işitebiliyordu.

James kapıyı tekmeleyip açtı ve içeri sızdı. Jazhara asası hazır, arkasından geldi. Bir kırım sahnesi önlerine serildi. İki silahlı adam yerde ölü yatıyordu, giysilerine bakılırsa paralı askerler. Pek çok müşteri de kırık mobilyaların arasında ölü yatıyordu. Genç bir kadın şöminenin önünde yatıyordu ve başının çevresinde bir kan birikintisi oluşmuştu.

Köşede William conDoin, evlat edinme yoluyla Krondor Kraliyet Ailesinin kuzeni ve Prens'in Aile Muhafız Alayı Teğmeni geniş kılıcını önünde iki elle tutuyordu.

Üç adam ona doğru ilerliyordu.

Yeni gelenleri gören William, "James! Jazhara! Yardım edin! Talia yaralandı!" dedi.

Adamlardan biri Toprak Beyi ile ilgilenmek üzere döndü. Diğer ikisi, geniş kılıcıyla her iki saldırıyı savuşturmak için pek az yeri olan William'a saldırdı. Savaş meydanında yıkıcı bir silah olan bir buçuk el genişliğinde "piç" kılıcı, dar mekânda zorluk yaratıyordu.

Jazhara elini kaldırdı ve çevresinde bir kızıl ışık bulutu patladı. Onu William'ın rakiplerinden en yakınına fırlattı ve ışığın adamın ayaklarının dibinde, yerde zarar vermeden patlamasını izledi. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Asasını kaldırdı ve öne çıktı, demir ucunu adamın ensesine indirdi. Saldırgan görüş alanının ucunda saldırıyı gördü ya da sezdi ve yana eğildi. Yeni rakibiyle yüzleşmek için dönerek Jazhara'ya kötücül bir darbe savurdu ve kadının gerilemesini sağladı.

Ama William'ı tek rakip üzerinde yoğunlaşmak üzere özgür kılmıştı ve William adamı hemen öldürdü. James de rakibinden kurtuldu, sonra kılıcının kabzasını Jazhara'ya saldıran adamın ense köküne indirdi. Darbe adamı sersemleteceğine dikkatini çekti ve o dönünce Jazhara asasını yine savurdu. Asanın demir ucu adamın kafasının arkasına indiğinde duyulan kırılan kemik seslerini yanlış anlamak imkânsızdı.

James odada çevresine bakındı ve "Bu nasıl bir kara katliam?" dedi.

William kılıcını yere fırlatmış, Talia'nın yanında diz çökmüş, başını kucağına almıştı. Kızın yüzü solgundu ve her geçen an yaşam akıp gidiyordu. "Ah, William..." diye fısıldadı, "Bana yardım et."

William ümitsizlik içinde başını eğdi. James'e bir bakış fırlattı, ama o başını hafifçe iki yana salladı. Yüzündeki üzüntü açıktı. Sonra William Jazhara'ya baktı ve yakardı, "Sen babamın en iyi öğrencilerinden biriydin. Şifa verebilir misin?"

Jazhara genç askerin yanında diz çöktü ve fısıldadı, "Üzgünüm, William. Yaraları çok kötü. Bir rahip çağırırsak bile... çok geç olurdu." James kızın diğer yanında diz çöktü. "Talia, bunu kim yaptı?"

Talia bakışlarını James'e çevirdi. "Babamın peşindeydiler. Kim olduklarını bilmiyorum. Önderleri dev bir ayı gibiydi." Kız öksürdü, ağzından kan sızarak dudaklarını lekeledi. "Beni incittiler, William. Beni gerçekten incittiler." William'ın yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Ah, Talia, üzgünüm..."

Aniden kızın acıları geçmiş gibi oldu. James ölümün sınırında olanlarda bunu daha önce de görmüştü. Bir an acı geçmiş gibi, ölenler Lims-Kragma'nın Salonu'nun eşliğinde duruyormuş gibi gözleri canlanırdı. O anda iki dünyayı da açıkça görebilirlerdi. Talia fısıldadı, "Endişelenme, William. Kahooli adına yemin ederim, intikamımı alacağım!"

Sonra başı bir yana düştü.

"Hayır.. Talia!" William ağlamaya başladı. Bir an ona sarıldı, sonra yavaşça yere bıraktı ve nazikçe gözlerini kapattı. Sonunda ayağa kalktı ve "Bunu ödeyecekler, James.

Peşlerine düşeceğim," diye bildirdi.

James hanın kapısına baktı. Saldırganlar Talia'nın babası Lucas'ı arıyorlarsa, yaşlı adam o yoldan kaçmış olmalıydı. "Bekle, William," dedi. "Yalnız gitmene izin verirsem Prens kellemi kopartır. İntikamını alacaksın ve biz de yanında olacağız. Şimdi, bize neler olduğunu anlat."

William bir an tereddüt etti, sonra, "Tamam. Martin ve ben vardiyamızı bitirdik. Her zamanki gibi bir içki içmek için buraya geldik ve binadan koşarak çıktıklarımızı gördük. Yanım düzine kadardılar, başlarında o iriyarı piç vardı. Martin onları durdurmaya çalıştı ve tek kelime etmeden bize saldırdılar. Siz gelmeseydiniz kuşkusuz ben de Martinin yanında yatıyor olurum." Ölü askere işaret etti.

James katliamı inceledi. Talia ile birlikte handaki herkesi katletmişlerdi. Diğer garson kız, Susan de Bennet, köşede yerde yatıyordu, başı tek bir darbeyle gövdesinden ayrılmış gibiydi. Kızın elbisesi, bedeninden otuz santim uzakta yatan başının çevresine yayılmıştı, mavi gözleri hâlâ şok ve şaşkınlık içinde iri iri açılmıştı. Diğer müşteriler de paramparça edilmişti.

"Neden?" diye sordu James. "Neden içeri dalıp gördükleri herkesi öldürsünler?"

William'a baktı. "İriyarı adam Lucas'ın peşine mi düştü?"

"Hayır. Adamlardan bazıları arkadan çıktı. O beş katil beni hanın içine doğru sürdüğünde iri piç ve diğer bazıları sokaktan aşağı kaçtı."

"Nereye gittikleri konusunda en ufak fikrin var mı?"

William yanıt veremedi bina sallandı. Gece gök gürültüsü gibi bir patlamayla yarılmıştı. Kapıdan ilk çıkan James oldu, William'la Jazhara hemen arkasından koşular. Batıda, yeşil alevlerden bir kaynak gecenin içine fıskırıyor, taşlar havaya fırlıyordu. Patlamanın sesi solduğu zaman taşlar yere yağmaya başladı.

James ve arkadaşları saçakların altına sığındı ve bekledi.

Son taşın da düştüğü kesin olunca William, "Dinleyin!" dedi.

Uzakta silahların çarpışması ve adamların bağırması işitilebiliyordu. Gürültüye doğru koşular ve şehir hapishanesine giden köşeyi döndüler. Onlar hapishaneye doğru koşarken bir başka patlama geceyi yırttı ve yere düştüler.

Yeşil ateşten bir kule yine karanlığa uzandı. James, "Saklanın!" diye bağırdı.

Daha fazla taş üstlerine yağarken yine bir binanın duvarlarına yaslandılar.

William bağırdı, "Bu da ne? Queg ateşi mi?"

James başını iki yana salladı, "Benim gördüğüm hiçbir Queg ateşi yeşil değildi."

Jazhara, "Sanırım ben ne olduğunu biliyorum," dedi.

"Bu bilgiyi bizimle paylaşmak ister miydin?" diye sordu James.

"Hayır," diye yanıt verdi kadın. "Henüz olmaz."

Düşen taşların takırtısı kesildi, James ayağa sıçradı ve hapisaneye doğru koşmaya devam ettiler. İki sokağın kesiştiği yere geldiler ve sola atıldılar. Kısa bir mesafeden sonra bir başka kesişime geldiler ve hapisaneden kalanları gördüler. Bir zamanlar tahta kapının olduğu yerde şimdi büyük bir delik vardı, içeride birkaç alev görülebiliyordu ve boşluktan duman yükseliyordu. Yakında, devrilmiş bir araba iki muhafız ve şehir muhafızlarının kumandanı Yüzbaşı Garruth'a barikat görevi görüyordu. James, William ve Jazhara eğilerek koştular ve arabaya yaklaştılar. Arabayı kendileri ile açıklık arasında tuttular, çünkü arbalet ve yay okları delikten arabanın arkasındakilere uçuyordu.

Arkasına bakan Yüzbaşı Garruth doğrulmamalarını işaret etti. James yanlarına geldiğinde Yüzbaşı, "Astalon kara yüreklerini çürütsün," dedi. Muhafız yüzbaşısı tanıdığı iki genç adama başını salladı ve "William. Toprak Beyi James," dedi. Jazhara'yı tanıştırmak için beklemeden devam etti. "Gördüğün gibi biraz sorunumuz var."

"Ne oldu?" diye sordu James.

"Lanet olası eşkıyalar! Hapishanenin arkasını patlattılar ve ekibimin yarısını doğradılar."

"Onlar kim?" diye sordu William.

"Ben de senden iyi bilmiyorum, evlat. Önderleri dev bir adamdı, kel ve gür sakallı. Bir tür kemik tılsım takıyordu ve uğursuz bir kılıç sallıyordu."

William, "İşte o, James," dedi.

"Hangi o, evlat?" diye sordu yüzbaşı, bir başka ok arabanın altına saplanırken. James William'a bir bakış fırlattı. "Talia'yı, Gökkuşağı Papağan'daki garson kızı öldüren."

Garruth yavaşça nefesini bıraktı ve ağır ağır, "Lucas'ın kızı.

O... çok... tatlı bir şeydi," dedi. William'a baktı. "Üzgünüm, Will." William soğuk bir öfkeyle yanıt verdi, "Yüreğini sökeceğim, Yüzbaşı. Yemin ederim sökeceğim."

Garruth, "Eh, şimdi fırsatın var, evlat. Bizi buraya mıhladılar, ama belki siz ikiniz geldiğiniz yoldan geri dönüp hapishanenin arkasına dolaşabilirsiniz," dedi.

"Şerif nerede?" diye sordu James.

Garruth başını hapisaneye doğru eğdi. "Sanırım orada. Her şey cehenneme döndüğünde

onunda buluşmaya gidiyordum."

James başını iki yana salladı. Şerif Wilfred Means'e pek az sevgi beslerdi, ama adam Prens'in iyi ve sadık bir hizmetkârıydı ve oğlu Jonathan James'in casuslarından biriydi. Genç Means'in hayatta olup olmadığını daha sonra keşfedecekti, herhalde.

"O piç hapishaneyi patlattığında şerif ve adamları içerideyse, daha on, on beş dakika için saraydan yardım alamayacağız," dedi James.

Garruth, "Evet ve bu onlara akıllarında hangi lanet iş varsa, yapmaları için zaman tanıyacak. Daha önce birinin hapishaneye zorla girmeye çalıştığını hiç görmemiştim, demek içeride istedikleri bir şey var."

James, "Hayır, istedikleri biri var," dedi.

William, "Lucas'ın hapishaneye gittiğini mi düşünüyorsun?"

"Belki," dedi James. "Ama içeri girene kadar öğrenemeyeceğiz."

Garruth, "Saray muhafızları gelene kadar kadını burada bıraksanız en iyisi olacak," dedi.

Jazhara kuru bir sesle, "İlginizi takdir ediyorum, ama ben kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi.

Yüzbaşı omuz silkti. "Nasıl istersen."

Eğilerek geldikleri yoldan geri döndüler ve büyük kavşağa geldiklerinde hapishaneden ateş edenlerin menziline çıktılar. Üçü doğrulup koşmaya başladı. Hapishanenin arka duvarına çabucak ulaştılar. Orada da iri bir delik görülebiliyordu. "İkinci patlama mı?" diye sordu William.

"İlki," dedi Jazhara. "Bunu orada uyuyan ve yemek yiyen adamları yakalamak için patlattılar," delikten bir masaya ve devrilmiş ranzalara işaret etti "sonra hapishanenin önündekiler arkadaşlarına yardım etmek için arkaya koştukları zaman diğer yanı patlattılar ve büyük olasılıkla oradan saldırdılar, içeride her kim varsa arkadan yakaladılar."

James, "Yanıtı burada bulamayacağız," dedi.

Eğildiler ve muhafız odasına giden deliğe koştular. Her an bir ok yağmuru başlamasını bekliyorlardı. Bunun yerine yerdeki cesetleri yağmalayan iki adam buldular. Biri kılıcını çekmeden öldü ve diğeri James'e döndüğünde arkadan William'ın saldırısına uğradı. James sessizlik için elini kaldırdı.

Girişten atılan okların sesi geliyordu, ama hepsi hâlâ muhafız odasındaydı.

James William'ın ön odaya giren kapının soluna geçmesini, Jazhara'nın James'in biraz

arkasında durmasını işaret etti. Sonra aralık kapıya ilerledi. İçeriye baktı. Dördü yaylı, ikisi arbaletli yarım düzine adam saf durmuş, duvardaki deliğin dışında hareket eden her şeye ateş ediyorlardı. İçeride biri işini yaparken Garruth ile adamlarını uzak tutmaktan başka amaçları olmadığı açıktı. James William'la Jazhara'ya bir bakış fırlattı, sonra yeraltındaki hücrelere giden taş merdivene açılan deliğe baktı. Ön odada, ofislere ve şerifin yukarıdaki dairesine giden bir merdiven olduğunu biliyordu. İri adam hangi yöne gitmişti? Aşağı mı, yukarı mı? James her durumda, iri adam ve ekibiyle başa çıkmak için Garruth ve altı muhafızına ihtiyaçları olacağına karar verdi. Yani ilk önce önlerindeki altı silahlı adamın etkisiz hale getirilmesi gerekiyordu.

James üç parmağını kaldırdı ve Jazhara şiddetle başını iki yana salladı. İlk hamleyi kendisinin yapmak istediğini ifade etmek için göğsüne dokundu. James William'a baktı, William omuz silkti, bu yüzden yine Jazhara'ya baktı ve başını salladı.

Kadın sağ elini başının üzerine kaldırarak, sol eliyle asasını kavrayarak öne çıktı. Büyü toparlanırken James'in kollarındaki tüyler yine diken diken oldu. Kadın altın bir ışığa büründü, sonra ışık avucunda bir küre oluşturarak toplandı. Onu iri bir topmuş gibi fırlattı ve top odaya doğru yay çizdi, ortadaki iki yaylı adamın arasına düştü. Adamlar hemen silahlarını bıraktılar ve spazmlarla seğirmeye başladılar. İki yanlarındaki iki kişi de etkilenmişti, ama silahlarını bırakmadılar ve hemen hareketlerini kontrol altına almayı başardılar. En uçtaki iki adam etkilenmemişti. William şanslıydı ki, üzerine atıldığı adam henüz bir arbalet oku fırlatmıştı ve silahını doldurmaya çalışıyordu.

Diğer adam döndü ve çılgınca ateş etti, arbalet yayı James'in başının üzerinde, yüksekte duvara çarptı. Aniden denge değişti. Adamlar yaylarını bırakıp hançerlerini çektiler, çünkü yakın mesafede fırlatma silahları faydasızdı. James, kemerindeki hançeri kurtarmaya çalışan bir adamı yaralayarak indirmişti. William'ın geniş kılıcı, paralı askerlerden birinin arbaletini atıp masanın üzerinden sıçrayarak duvardaki delikten kaçmaya çalışmasına yetecek kadar tehditkârdı.

İçerideki adamın kaçmaya kalkıştığını gören Yüzbaşı Garruth ve adamları öne atıldı ve adam birkaç saniye içinde yakalandı. İçeride, diğerleri ellerini kaldırarak diz çöktüler, paralı askerlerin evrensel teslim hareketi.

Garruth altı adamından ikisine tutsaklara göz kulak olmalarını işaret etti. James'e, "Bu altısından daha fazlası var. Ben adamlarımı bodruma götürüyüm, siz üçünüz yukarı katı kontrol edin," dedi.

James başını salladı. "Yukarıda kim olması gerekiyor?"

"Yalnızca nöbetlerini beklerken uyuyan çocuklar ve Dennison adında bir kâtip. Şerif ve adamları orada uyur." Biçilmiş bedenlere bakarak, "Canlı kalan olduğunu sanmıyorum," dedi. Sakalını kaşdı. "Mükemmel bir saldırı. Ne zaman saldırmaları gerektiğini çok iyi biliyorlardı. Ekibin sayısının en az olduğu ve kendilerini en az savunabilecekleri zamandı ve destek kuvvetin çabucak gelmesi olasılığı azdı." Hücrelere giden merdivene yöneldi ve

adamlarından ikisi ihtiyatla takip etti.

James William ile Jazhara'nın kendisine eşlik etmesini işaret etti ve hapishanenin üst katına giden merdivene yöneldiler. Basamaklara ulaştıklarında, yukarıdan bir başka patlama gelince refleksiyle eğildiler.

Merdivenden duman ve taş tozu dökülürken Yüzbaşı Garruth bağırdı, "Kuzey Kapısı'na gidiyor!"

James tereddüt etmedi. "Hadi gelin!" diye bağırdı ve koşarak biraz ötedeki delikten geçti.

Kuzey Kapısı'na giden kalabalık caddeye baktığı zaman James iri bir adamın başıyla omuzlarının kalabalığın üzerinde yükseldiğini gördü. Adam hapishanedeki kargaşanın ne olduğunu görmek için toplanan meraklı izleyicileri ittirip kaktırarak kendine yol açıyordu. James, William ve Jazhara arkasından koştular.

Kalabalığa yaklaştıklarında James arkasına baktı ve Garruth'un adamlarının yaklaşık yarım düzine paralı askerle mücadele ettiğini gördü. William ve Jazhara'ya, "Yalnız başınayız!" diye bağırdı.

İri adamın kenara ittirdiği insanlar bir kez daha, bu sefer James ve arkadaşları tarafından kenara itildiklerini gördüler. "Yoldan çekilin! Prens adına!" diye bağıırıyordu James.

Sesi insanların gürültüsünün içinden zar zor işitilebiliyordu ve sonunda James daha iri ve güçlü olan William'ın öne geçmesine izin verdi. William, "Prens adına kenara çekilin!" diye bağırdığı zaman insanlar prensin kişisel aile muhafızlarının giysilerini fark ederek kenara sıçradı.

Yine de kıymetli dakikalar kaybedilmişti ve iri adam gözden kaybolmuştu. Kuzey Kapısı'na giden kavşağa ulaştıklarında yol boşalmıştı ve bir başka güçlü patlama, ardından çığlıklar ve bağıırışlar duyular.

Köşeye ulaştılar ve büyük, iki katlı bir binanın alevler içinde olduğunu gördüler. Alt katın pencerelerinden dumanlar fışkırıyor, alevler dış duvarlara tırmanıyordu.

"Tanrılar," dedi James. "Yetimhaneyi ateşe vermiş."

Ana kapıda dört kadın ve bir adam çocukları dışarı çıkarıyordu. Çoğu sersemlemiş ve şaşkın görünüyor, dumandan öksürüyordu. James kapıya koştu.

Adam döndü, William'ın giysilerini gördü ve bağırdı, "Biri yetimhaneyi yaktı! Pencereden içeri bomba attılar." Titreyen parmağıyla işaret etti. "Alevler patladı, biz ancak hayatta kaldık." Jazhara, "Bütün çocuklar çıktı mı?" dedi.

Yukarıdan gelen bir çığlık yanıt verdi.

Adam öksürdü ve "Yukarı çıkmaya çalıştım, ama merdivenlerdeki yangın çok yoğun," dedi.

"Yukarıda kaç kişi var?" diye sordu William.

"Üç," dedi kadınlardan biri ağlayarak. "Çocukları akşam yemeği için çağırmıştım, ama onlar oyalandılar..."

"Benim yardımım dokunabilir," dedi Jazhara.

"Nasıl?" diye sordu James.

"Aleve doğrudan dokunmadığın sürece seni ısıdan koruyacak bir büyüm var. Ama kısa sürüyor."

Adam, "O zaman çabuk ör, kadın. Hayatları tehlikede," dedi.

William zırhını çıkaracak oldu, ama James, "Hayır, ben senden daha hızlıyım," dedi. Onun çıkaracak zırhı yoktu. Kılıcını William'a uzattı ve "Hazırım," dedi. Jazhara, "Büyü seni ısıdan koruyacak, ama dumanı fazla içine çekmemeye dikkat et, çünkü o da alevler kadar hızlı öldürür," dedi. Yakındaki kadının mendilini elinden çekti ve James'e uzattı. "Bununla ağzını ve burnunu ört."

Gözlerini kapattı, sağ elini James'in koluna koydu ve sol elinin arkasını alnına dayadı. Birkaç söz söyledi ve sonunda, "Tamam. Oldu. Şimdi acele et, çünkü kısa sürecek," dedi.

James, "Hiçbir şey hissetmedim," dedi.

"Yaptım," diye tekrarladı kadın.

"Normalde büyü yapılırken hissederim..."

"Git!" dedi kadın ve onu kapıya doğru ittirdi. "Zaman kısa!"

"Ama..."

"Git!" diye tekrarladı Jazhara hızla iterek.

James kapıdan içeri sendeleyerek daldı ve yukarıdaki tavanı yalayan alevleri görünce eğildi. Şaşkınlık içinde, ısıyı hissetmediğini fark etti.

Ama duman gözlerinin sulanmasına sebep oldu ve hırsıyla gözlerini kırıştırdı. Ağzına ve burnuna örttüğü mendili ıslatmayı akıl edebilmiş olmayı diledi. Alev alev masaların ve yanan halıların çevresinde kıvrılarak yükselen merdivene yöneldi.

Üst kata hızla ulaştı ve çocukların hayatta olup olmadığını sorması gerekmedi.

Üç minik ses havayı çığlıkları ve öksürükleriyle yarıyordu. James bağırdı,

"Olduğunuz yerde kalın, çocuklar! Sizi almaya geliyorum!"

Odanın karşı tarafındaki, çocukların uyuduğu ranzaların olduğu yerdeki bağırırlara doğru seğırtti. Yatak takımları yanıyordu ve alevler duvarlara tırmanıyordu, ama doğrudan çocuklara giden bir yol buldu.

İki oğlan ve bir kız köşeye büzülmüş, kırıdayamayacak kadar dehşete düşmüşlerdi. James hemen, onları alevlerin içinden geçirmeye çalışmanın anlamsız olacağına karar verdi. İki oğlandan büyük olanı yedi, sekiz yaşlarında görünüyordu. Diğer oğlan ve kız dört yaşında gösteriyordu.

Diz çöktü ve "Buraya gelin," dedi.

Çocuklar doğruldular. James iki küçük çocuğı birer kolunun altına aldı ve büyük oğlana, "Sırtıma tırman!" dedi.

Oğlan tırmandı ve kolunu James'in boğazına doladı. James boğulur gibi olarak diğer iki çocuğı yere bıraktı. "O kadar sıkı değil!" dedi ve oğlanın kolunu nefes borusunun üzerinden kaldırdı. "Buradan," dedi, oğlanın kollarını göğsüne indirerek. "Böyle!"

Sonra diğer çocukları aldı ve merdivene seğırtti. Basamakları hızla indi ve alevlerin merdivenin dibini sardığını gördü. "Lanet olsun!" diye mırıldandı. Koşmaktan başka çaresi yoktu. Alevlerin içinde olabildiğince uzağı sızdı ve Jazhara'nın uyarısını hemen anladı. Tek başına ısıyı fark edemiyordu, ama alevler ona dokunduğı anda hissetmeye başladı. "Uuuf!" diye bağırdı, göreceli olarak açık, tahta zemine inerken. Her taraftaki tahtalar yanıyor ve tütüyordu.

Yukarıdaki çatı korkutucu sesler çıkarıyordu, gıcırtilar ve inlemeler James'e destek girişlerinin zayıfladığını anlatıyordu. Harekete geçmezse kısa zamanda üst kat onun ve çocukların üzerine yıkılacaktı. Duman çocukları öksürtüyordu ve James'in gözleri öyle yaşlanmıştı ki, dumanın içinden göremiyordu. Derin bir nefes aldı ve bağırdı, "Jazhara! William!"

William'ın gürleyen sesi hafifçe solundan yanıt verdi, "Bu taraftan!" James tereddüt etmedi. Öne atıldı, elinden geldiğince alevlerden kaçınmaya çalıştı, ama kollarının altında iki, sırtında bir çocukla kapıdan dışarı fırladığında kolları ve bacakları yanmıştı. Çocuklar yanıkları yüzünden ağlıyordu, ama hâlâ hayattaydılar. Öksürerek kaldırım taşlarının üzerine yıkıldı.

İki kadın yanmış, korkmuş çocuklarla ilgilenmeye başladılar ve Jazhara diz çöküp James'in yanıklarını inceledi. "Ciddi değil," dedi.

James sulu gözlerle ona baktı ve "Söylemesi kolay. Çok fena acıyor!" dedi. Jazhara kemerindeki keseden küçük bir kavanoz çıkardı ve "Bu, sana bir şifacı ya da rahip bulana kadar acısını keser," dedi.

Yanıklara merhemi nazikçe sürdü ve gerçekten de acı yok oldu. James, "O ne?" diye

sordu.

"Jal-Pur'da bulunan bir çöl bitkisinden yapıyor. Halkım bu merhemi yanıklar ve kesikler için kullanır. Bir süre yaranın iltihaplanmasını engeller ve iyileşmesini kolaylaştırır."

James ayağa kalkıp Kuzey Kapısı'na doğru baktı. "Adam kaçtı mı?"

William, "Sanırım," dedi, "Bak." Sokağın diğer yanına, şehir muhafızlarının, kovalı bir adam zincirinin yakındaki binaları ıslatmaya başlayabilmesi için insanları uzaklaştırdığı yere işaret etti. Yetimhanenin kurtarılmasının imkânsız olduğu açıktı, ama mahallenin geri kalanı kurtarılabilirdi. William'ın sesi yenilmiş gibi çıkıyordu. "O adamlar kapıdaki nöbetçilerden, bu yüzden katilin şehirden yürüyüp çıktığından kuşkulaniyorum."

Jazhara, "Ne tür bir canavar dikkatleri dağıtmak için bir yetimhaneyi ateşe verebilir?" dedi.

James, "Günbatımında bir hapishaneye girecek türden bir canavar." Bir süre öksürdü, sonra, "Gidip kimin peşindeymiş öğrenelim," dedi. Hapishaneye doğru yürümeye başladı.

Saraydan gelen askerler hapishanede hayatta kalan şehir muhafızlarının yerini almıştı. James altı kişi dışında Şerif Wilfred Means ve bütün adamlarının öldürüldüğünü öğrendi. Şerifin oğlu Jonathan da odada durmuş verilen zararı inceliyordu. James genç adamı Prens'in yeni başlattığı istihbarat ağında çalışmak üzere yeni işe almıştı. Toprak Beyi elini Jonathan'ın omzuna koydu. "Kaybın için üzgünüm. Baban ve benim dost olduğumuz söylenemez, ama ona, sadakat ve görev konusunda cömert, dürüst bir adam olarak saygı duyardım."

Jonathan solgun görünüyordu, yalnızca başını sallayabildi. Sonunda duygularına hakim oldu ve "Teşekkür ederim," dedi.

James başını salladı. "Şimdilik sen ve diğer şerif yardımcılarını Yüzbaşı Garruth'dan emir alacak. Arutha'nın yeni bir şerif atamak için zamana ihtiyacı olacak ve bir süre ekibiniz eksik kalacak."

Jonathan, "Sorun yoksa eve gitmem gerek. Anneme söylemeliyim," dedi. James, "Evet, elbette. Annene git," dedi ve genç adamı gönderdi. Jonathan, gençliğine rağmen becerikli bir adamdı, ama James Arutha'nın onu babasının görevine terfi ettireceğinden kuşkuluydu. Dahası, Jonathan'ın bir masa başı işiyle kısıtlanması James'in planları için iyi olmazdı. Bu düşünceleri bir kenara bıraktı ve Garruth'u aramaya gitti.

Yüzbaşı hapishaneyi onarmaya başlayan işçileri ve askerleri yönlendiriyordu.

"Onu yakalayamadınız mı?" dedi, James ve diğerlerini görünce.

James yanık kollarından birini kaldırdı ve "Piç herif dikkatimizi dağıtmak için yetimhaneyi ateşe verdi," dedi.

Garruth başını iki yana salladı. "O adam zorlu parça." Başını aşağıdaki hücelere giden merdivene doğru eğdi. "Aşağıda yaptıklarına bir bakmalısınız. Bu adamın kötü tarafını görmek istemem."

James ve diğerleri hücelere giden merdivene yöneldi. Hapishane Arutha'nın yargıçlarından adalet bekleyen adi suçluların ya da saray zindanlarından çalışma gruplarının olduğu hapishaneye nakledilmeyi bekleyenlerin tutulduğu bir yerdi. Hapishane parmaklıklar ve kapılarla sekiz hücreye bölünen geniş bir bodrumdu. İki geniş, genel bölme, sorun çıkaran tutsakları ayırmak için altı daha küçük hücre vardı. Günün herhangi bir saatinde sarhoşlar, küçük hırsızlar ve başka sorun yaratıcılar buraya kilitlenirdi.

James'i gören bir şehir muhafızı selam verdi ve "Güzel manzara değil, Toprak Beyi," dedi. "Yalnızca uzak hücredeki tek bir adam canlı bırakılmış."

James gözlerine inanamıyordu. Muhafızlar iki geniş hücreden cesetler taşıyordu. James neler olduğunu hemen anladı. İri adam, belki adamlarıyla, belki yalnız içeri girmiş ve iki dolu, altı boş hücre görmüştü.-Karşıdaki küçük hücreyi görmezden gelmiş, geniş hücrenin kapısını açmıştı. Kapı yerde yatıyordu ve

James ne tür bir adamın kapıyı menteşelerinden koparabileceğini merak etti. Hücrede üç adam ölü yatıyordu ve bir dördüncü dışarı taşınıyordu. Bu adamlardan üçü kılıçla öldürülmüştü, James'in gözlerinin önündeki kanıtlara bakılırsa hızlı ölmüşlerdi, ama dördüncü adam parça parça edilmiş gibiydi. Gözleri acı ve dehşetle iri iri açılmış, pörsük görünümlü ufak tefek adamın sol kolu omzundan koparılmış, sağ bacağı ezilmiş ve birkaç yerden kırılmış, sol bacağı dizin altından kesilmişti. Kanı odanın duvarlarına sıçramıştı.

James Jazhara'ya baktı ve kadının cesede irkilmeden baktığını gördü. William, daha önce de ölü adam görmüş olmasına rağmen solgun görünüyordu. Genç teğmen,

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?" dedi.

"Garson kızları öldürebilen ve yetimhaneleri yakabilen biri," diye yanıt verdi

Jazhara.

James cesedin yanında diz çöktü ve "Bu adamı tanıyorum. Adı Knute. Kıyıda çalışan bir korsan, çalıntı malları satmak için zaman zaman gelirdi. Akıllı piç, ama anlaşılın yeterince akıllı değilmiş." "Ne demek istiyorsun?" diye sordu William.

"Bir fikrim var, ama daha fazla bilgi toplayana kadar kendime saklayacağım," dedi James. Küçük bir gülümsemeyle arkadaşlarına baktı ve ekledi, "Yanılmışsam aptal gibi görünmek istemiyorum."

Doğruldu ve muhafıza döndü. İçinde canlı kalan tek adamın durduğu diğer hücreye işaret ederek sordu, "Onun hikâyesi ne?"

Muhafız omuz silkti. "Ondan fazla bilgi koparamadık. Buranın sarhoşu, sanırım, Toprak Beyi. Korkudan deliye dönmüş."

James arkadaşlarına onunla gelmelerini işaret etti. Gidip sarhoşun önünde durdu. Adam parmaklıkları bırakmaya korkarmış gibi kavramıştı. Saçları griydi, yüzü gergin ve solgundu, kanallarda sarhoş yatarak geçen onca geceyle bozulmuştu. Gözlerini sıkı sıkı kapatmıştı ve mırıldanıyordu, "Tanrılar, tanrılar, tanrılar! Sakin, sakin, sakin olmaya çalış. Kısa süre sonra gelirler. Her an gelirler, yakında gelmeliler..."

"Scovy?" dedi James.

Adam gözlerini iri iri açtı ve sıçrayıp uzaklaşmaya hazırlanır gibi gerildi.

James'i görünce, "Jimmy!" dedi. "Dala senin kutsasın! Beni kurtarmaya geldin!"

"O kadar hızlı değil, ihtiyar," dedi James. "Neler olduğunu gördün mü?"

Sözcükler Scovy'nin dudaklarından yuvarlanmaya başladı. "Ah, evet, evet, gördüm! Keşke o zavallı adama yapılanları göreceğime Lims-Kragma'nın Salonu'na gitseydim!"

"Knutu'u mu kastediyorsun?"

Scovy şiddetle başını salladı. "Knutu'du. Dul Noktası'ndan korsan. Güven doluydu, fazla kalmayacağını söylüyordu. Knutu'un sakladığı sırrı öğrenince af belgesini bizzat Prens'in imzalayacağını söyledi."

"Ne sırrı?" diye sordu James.

"Biliyorsam belamı bulayım, Jimmy. Knutu söylemedi. Ben hazine, diye düşünüyorum. Knutu muhtemelen saklardı onu... Bunca kargaşanın sebebi bu."

"Bize bu gece olanları anlat," dedi Jazhara.

Scovy Jimmy'ye baktı ve "Beni dışarı çıkaracak mısın?" dedi.

James başını salladı. "Dinlediklerim hoşuma giderse."

Scovy anlatmaya başladı. "Şey, ilk önce yukarıdan bu ses geldi, tanrıların gök gürültüsü binayı sarsıyormuş gibi. İki kez binayı sarstı. Ben oturuyordum, ama öyle yükseğe sıçradım ki neredeyse kafamı tavana çarpacaktım. Korkudan ayıldım. Sonra bu adam merdivenden indi. Dev adam, sakallı ve bir gözünün üzerinde yara izi, diğerinde ölüm var. Knutu ona 'Ayı' dedi."

"Sonra?" diye sordu William.

"Şey, Knutu neredeyse altına edecekti, Ayı'ya ihanet etmediğini söyleyerek bütün

tanrıların üzerine yemin etti. İri adam ona inanır gibi göründü, sonra uzandı ve hücrenin kapısını kopardı. Sakin sakin içeri girdi, uzun bir hançer çıkardı ve oradaki diğer üç herifi öldürdü. Sonra Knute'a onu takip etmesini söyledi ve Knute bir adım attı, sonra Ayı onu boğazından yakaladı ve ayaklarını yerden kesti.

"Knute tekmeler savurmaya ve kesime götürülen domuz gibi ciyaklamaya başladı ve Ayı ona 'onun' nerede olduğunu sordu. 'Onu nereye sakladın?' diye sorup durdu.

'Ona ne yaptın?'"

"Ya sonra?" dedi Jazhara.

"Knute hiçbir şey yapmadığını bağırdı durdu... Ayı Knute'a yalancı dedi ve onu kesmeye başladı, dilim dilim doğradı. Yanıt bile beklemedi. Ancak yukarıdan dövüşme sesleri gelince durdu. Sonra hayvan gibi bağırdı ve Knute'dan kalanları paramparça etti." Sesini alçaltarak ekledi, "Ayı'nın zamanı kalmadığı için canlı kaldım, diye düşünüyorum. O deliydi, Jimmy. Onda bir şey doğru değildi. Güçlü adamlar gördüm, ama bunun gibisini değil. Deli adamlar gördüm, ama bu adam gördüğüm en delisiydi."

James muhafıza başını salladı ve "Onu serbest bırak," dedi.

Muhafız bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. "Teşekkürler, Jimmy. Bunu unutmayacağım."

"Unutmamaya bak, Scovy."

Tutsak merdivene seğırtti ve James arkadaşlarına döndü. "Fikri olan?"

"Bu Knute Ayı'ya ihanet mi etmiş?" dedi Jazhara.

James başını salladı. William, "'O' her ne ise, bu Ayı örtmek için bunca kargaşa yaratacak ve cinayet işleyecek kadar kötü istiyormuş onu," dedi.

James nefesini yavaşça salıverdi. "Ben de aynı fikirdeyim." Yukarıya giden merdivene dönerek, "Bakalım Garruth o kargaşadan başka bilgi çıkarmış mı? Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum."

"Ne?" diye sordu William ve Jazhara aynı anda.

"Arutha hiç mutlu olmayacak."

SIRLAR

Bir asker merdiveni indi.

"Yüzbaşı, canlı birini bulduk. Dennison," dedi.

James Garruth'a baktı. Yüzbaşı Toprak Beyinin araştırması için başını salladı ve James Jazhara ve William'ın ona yukarı eşlik etmesi için işaret etti.

Yukarıda odaları zemin kattaki kadar dağınık buldular. Koridorun uzak ucundaki bir kapıdan Ayı'nın hapishaneden çıkarken kullandığı açık olan bir başka patlama deliği görebiliyorlardı.

Hapishane kâtipi Dennison bir tabureye oturmuş, başına soğuk, ıslak bir kumaş parçası bastırmıştı. Kâtip başını kaldırdı ve "Zayıf ve dindarları koruyan Dala'ya şükürler olsun. Siz gelmeseniz bana ne dehşet verici şeyler yaparlardı, kim bilebilir?" dedi.

William odada çevresine bakındı. "Burada ne oldu?"

"Bir gök gürültüsüyle yere düştüm, sonra bir ikincisiyle bayılacak oldum. Üzerinde oturduğum bu tabure kafama buradan çarptı." Alnındaki pis bir şişliği ovaladı. "Geldikleri zaman kaşlarımda kan vardı, bu yüzden ölü taklidi yaptım. Yatakhanedeki bütün muhafızları öldürdüler." Üst kattaki en geniş odaya açılan kapıya işaret etti. "Güçlü, gür sesli biri emirler veriyordu, ama gözlerimi kapalı tuttum, bu yüzden neye benzediğini size anlatamam. Ama adamlarından birini gördüm."

"Onu tanıdın mı?"

"Sanırım. Onu daha önce de görmüştüm. Korsan Asıksurat Micheal'ın güverte subayı olduğu söyleniyor."

James'in gözleri kısıldı. Zamanında pek çok yalancıyla karşılaşmıştı ve bu adam özellikle kötü bir yalancı gibi görünüyordu. "Asıksurat Micheal mı? Senin gibi Taht'ın yasalara saygılı bir hizmetkârı nasıl olur da bu adamı tanır?" Kâtip gözlerini kırptı ve "Ah, içtiğim bilindir... zaman zaman... ve bazen kendimi daha az seçkin meyhanelerde bulurum... rıhtımların orada." Konuşması hızlandı ve "Ah," dedi, "belki de yanılıyorumdur. Her şey çok hızlı oldu ve gözlerimi yine kapatmadan önce tek bir bakış fırlatabildim. Yani, başka biri de olabilirdi..." Odada çevresine huzursuzca bakınırken sesi solup gitti. James Jazhara ile William'a baktı, William merdivene doğru yanaştı, Jazhara kâtip ile uzak duvardaki deliğin arasına girdi. James, "Başka herkesi öldürmek konusunda bu kadar özenli davrandıkları düşünülünce, sence seni neden canlı bıraktılar?"

Kâtipin yüzündeki kan çekildi ve kekelemeye başladı, "Dediğim gibi, efendim, ölü taklidi yaptım."

"Daha yakından bakmamış olmaları tuhaf," dedi Jazhara soğuk bir sesle. James William'a

başını salladı ve Toprak Beyi öne adım atıp sıska kâtibin yakasını kavradı. "Hapishanede herkesin öldürülmesi tuhaftan da öte... sen ve aşağıdaki sarhoş dışında."

"Ve sarhoşun hayatta kalmasının tek sebebi başka bir hücrede olması," diye yorum yaptı William.

James kâtibi ittirerek sırtını duvara dayadı. "Hapishaneye ne zaman saldırmaları gerektiğini çok iyi biliyordu. Programı kim biliyordu?"

Kâtip daha solarak kekeledi, "Şerif! Yardımcılar!"

"Ve sen!" dedi William, adama yaklaşarak. "O paralı askerler yüzünden ölü yatan bir kız var, âşık olduğum kız! Bence anlattığından daha fazlasını biliyorsun, bu yüzden ben senin kanını dökmeden dökülse daha iyi olacak."

Kâtip elini yalvarırcasına kaldırırken korkuyla titriyordu. Bakışlarını yakarıyla William'dan James'e, ondan Jazhara'ya çevirdi. "Gerçekten, efendilerim, hiç fikrim yok."

William hançerini çıkardı ve ucunu adamın gırtlığına dayadı. Dennison'ın boğazından ince bir kan sızıntısı kıvrılarak aktı. "Yalan söylüyorsun! Dualarını et!"

"Hayır, dur!" diye çığlık attı kâtip. "Anlatacağım. Anlatacağım. Beni öldürme!" James, William'ı kâtipten uzaklaştırmak içinmiş gibi hafifçe hareket etti ve sakin bir sesle, "Bu adam, Ayı'yı tanıyor muydun?"

Dennison, yenilmiş görünerek başını salladı. "Ufak bir iş yapmıştık. Hapishane ve muhafızlar hakkında bilgi karşılığında birkaç kron verirdi ve zaman zaman, adamları yakalandığı zaman orada burada birkaç hükmü hafifletirdim. Onları serbest bıraktırırdım; kimse fark etmiyordu. Ayı'nın o korsan, Knute'la ne yaptığını bilmiyordum, ama Knute yakalandığı zaman çok sinirlendi."

"Korsan Ayı'yı cinayete sevk edecek ne sır saklıyordu?"

Kâtip acı bir kahkaha attı. "Kimsenin Ayı'yı cinayete sevk etmesi gerekmez, Toprak Beyi. Dilediği zaman bulur onu. Bunca sene boyunca ona hayır diyemememin sebebi bu. Tek sağlam gözünü kırpmadan öldürürdü beni. Neden Knute'un peşindeydi, bilmiyorum. Ben yalnızca Knute'un Seni Isırılmış Köpek'te (D.N.=Seni Isırılmış Köpek bir han ismi. Yanlışlık yok) oda tuttuğunu öğrendim, ama Ayı'ya haber veremedim. Adamları gördükleri herkesi öldürürken doğrulup söyleyecek değildim."

"Eh, artık ona anlatamayacaksın," dedi William, hançerini çevirip kabzasını kâtibin ense köküne indirirken.

Kâtip yere yıkıldı. William, "Yüzbaşı'dan bunu saraya götürmesini ve yakın gözlem altında tutmasını isteyeceğim," dedi. James başını salladı. "Kimseyle konuşmayın."

William baygın kâtibi yakaladı, omzunun üzerine attı ve merdivenden aşağı taşıdı. Jazhara başını iki yana salladı ve "Gizemli," dedi.

James, "Knut her ne sır saklıyorsa, Ayı Batı Alemi'ndeki en çok aranan adam olmaya razı olacak kadar çok istiyordu. Arutha'yı tanıyorsam, yarına kadar Ayı'nın başına en az on bin altın para koyacaktır. Bütün paralı askerler Ayı'ya hizmet mi etseler, yoksa ele mi verseler, uzun uzun düşüneceklerdir."

"Şimdi ne yapacağız?"

James çevresine bakındı ve başını kâtibin masasına doğru eğdi. "İlk önce Arutha'ya bir not yazacağım. Sonra, aşağıdaki dostumuzun faydalı bir şey bırakmış olması ihtimaline karşılık buradaki her kâğıdı araştıracağız. Ve sonra iki şeyi aramaya başlamamızı öneriyorum."

Jazhara bir parmağını kaldırdı. "Bir: Knute'un sırrı."

James başını salladı ve iki parmak kaldırdı. "Ve iki: Lucas. Talia'nın babası." Düşünceli düşünceli "Ve birini bulmak bizi diğerine götürmezse çok şaşarım, diye ekledi"

Seni Isırılmış Köpek Krondor'da var olan en köhne meyhanelerden biriydi ve bu hiç de kolay bir başarı değildi. James başını iki yana salladı. "Benim tercih edeceğim içki dükkânı değil."

William hüzünle güldü. "İşittiklerime bakılırsa, James, daha kötülerine gidip gelmişsin."

James sırttı ve kapıyı ittirip açtı. "Daha kötü yerler yok. Aklını başında tut; burada hoş karşılanmayacağız."

İçeri girdi, diğerleri peşinden geldi ve ne demek istediğini hemen anladılar.

Her göz William'a, ya da daha doğrusu üzerindeki cekete dikildi: Prens'in Aile Muhafızı ceketi. Kan lekeleri ve yanıklar da gözden kaçmadı.

Uzun salonun uzak ucunda bir adam grubu, ayakta dururken içki içilebilmesi için tasarlanmış yüksek, yuvarlak bir masanın çevresine toplanmıştı. Giysileri ve çıplak ayakları denizci olduklarını gösteriyordu.

İşçi olduğu açık üç adam şöminenin önünde duruyordu ve onlar da yeni gelenlere bakıyordu.

Kapının yanında iki silahlı adam William'ın girişi üzerine sohbetlerini bırakmıştı.

Uzun bir an boyunca meyhanede sessizlik hüküm sürdü, sonra adamlar alçak mırıltılarla konuşmaya başlarken yavaş yavaş sesler işitmeye başladı. James meyhanenin sahibini aradı ve uzun bara doğru ilerledi. "Ne halt istiyorsunuz?" diye karşıladi onları meyhane sahibi.

James gülümsedi. William o gülümsemeyi tanıyordu. Sorun çıkmak üzere olduğunu anlatıyordu.

"Arkadaşlarım ve benim için içki."

Meyhane sahibi bir senedir tarak yüzü görmemiş gibi duran gür, karışık, siyah saçlı bir adamdı. Çenesi yeni çıkmış sakallarla kaplıydı ve ağır çeneleri ve gözlerinin altındaki koyu renk gölgeler kendi birasını sık sık ve düzenli olarak tadan biri olduğu izlenimini bırakıyordu. Barın üzerine üç dolu bardak bıraktı ve hırladı, "Altı bakır. İçin ve defolun; burada saray soytarılarından hoşlanmayız."

"Harika," diye mırıldandı Jazhara, birayı yudumlarırken. Zayıf ve acıydı, bu yüzden bardağını barın üzerine bıraktı ve durup izledi.

"Sen Şanslı Pete dedikleri adam mısın?" dedi James.

Tombul yüz bir gülümsemeye ikiye bölündü. "Evet, Şanslı Pete, cinsi latifle ilgili becerilerim yüzünden." Jazhara'ya göz kırptı ve "Gel, beni daha sonra gör, güzelim, sana üçüncü bacağımı göstereyim."

Elini kadının elinin üzerine koydu. Jazhara gülümsedi, öne eğildi ve fısıldadı, "Aradığımız şeyi bulamazsak bana gösterecek iki tane bile bulamayacaksın." Elini çekti.

Pete sırttı ve güldü; bu görünüşünü daha çekici kılmadı. "Ateşlisin, ha? Ateşli kadınları severim."

"Knutte adında bir adamın burada kaldığını duyduk," dedi William.

Pete başını eğdi. "Knutte mu? Knute mu dedin? Zor işitiyorum, bilirsin ve hafızam eskisi gibi değil, evlat." Göstere göstere elini kulağına götürdü. James çevresine bakındı ve odadaki diğerlerinin sessizce sohbeti izlemekte olduğunu gördü. Pete'e karşı kaba güç kullanacak olsalar kısa sürede arbeye çıkacağını bilecek kadar çok bulunmuştu Seni Isırılmış Köpek gibi yerlerde. Kemerindeki keseye uzandı, iki altın para çıkardı ve tezgâhın üzerine bıraktı.

Pete'in yüzü aydınlandı. "Ah, evet, an geçtikçe daha iyi işitiyorum!" Sesini alçalttı. "Evet, ihtiyar Knute'u tanıyordum. Yalnızca önemsiz bir korsan, ama genellikle işleri yolunda giderdi. En azından lanet muhafızlar onu yakalayana kadar." William'a baktı. "Sen üzerine alınma."

"Alınmadım... henüz," diye yanıt verdi William. "Knutte son birkaç gün içinde sıradışı bir şey söyledi mi?"

Pete hiçbir şey söylemedi. Uzun bir sessizlikten sonra James tezgâhın üzerine bir başka altın para koydu. Daha fazla sessizlik oldu ve James bir dördüncüyü çıkardı. Pete paraları

toparladı ve "Ha! Çok fazla içiyordu, kim bilebilirdi ki? Onu hiç o kadar tedirgin görmemiştim ve komik olan şu, muhafızlar onu yakaladığı zaman rahatlamış gibi görünüyordu; sanki yakalanmayı hedeflemiş gibi. Kapının hemen önünde kavga çıkardı, öyle yaptı." Pete ön kapıya işaret etti. "Knutte gibi adamların çoğu, eh, hapishaneden kaçınmak için ellerinden geleni yaparlar, ne demek istediğimi anlıyor musunuz?" James başını salladı.

"Ama ihtiyar Knute kavga çıkardı, sonra muhafızlar gelene kadar oyalandı, sonra delikanlının suratına içki fırlattı, incik kemiğini tekmeledi, her tür saçmalığı yaptı işte. Knute kavgacı değildir, ne demek istediğimi anlıyorsanız. Kafa adamıdır, ama bu sefer, görebildiğim kadarıyla kafası yerinde değildi."

"Odasını görebilir miyiz?" dedi James.

Pete bir kızgınlık gösterisi sergiledi. "Kaçırılmış olmalısınız! İnsanların konuklarımın eşyalarını karıştırmasına izin veremem!"

James tezgâhın üzerine iki altın para daha bıraktı. "Konuğun öldü, parça parça edildi."

Pete paraları aldı. "Eh, bu durumda, sanırım aldırılmaz. Gidin. Anahtar burada." Anahtarı tezgâhın üzerinde kaydırdı. "Üst katta, soldaki kapı. Bakabilirsiniz, ama çabuk olun ve diğer konuklarımı rahatsız etmeyin. Ve anahtarı hemen geri getirin, yoksa peşinizden arkadaşlarımı gönderirim!" Merdiveni tırmandılar ve kendilerini dört kapılı, küçük bir katta buldular, iki kapı ileride, bir tane solda, bir tane sağdaydı. James sol kapıya döndü ve anahtarı soktu.

O anahtarı çevirirken James içeriden bir ses duydu. Geriledi, akıcı bir hareketle kılıcını çekti ve kapıyı tekmeleyip açtı. Odanın içinde, yapılmamış bir yatağın üzerine koyduğu sandığı karıştıran iri bir adam vardı. Kapı hızla açılırken adam döndü ve iri bir hançer çekti.

"O hançeri bırak!" diye bağırdı James.

Adam hançeri çevirdi, ucunu tutarak kolunu arkaya attı ve James'e fırlattı. "Yere!" diye bağırdı James ve kendini yere bıraktı. Hançer James'in kıvrılan bedeninin birkaç santim üzerinden geçip kapıdan dışarı uçtu.

Adam kendini hanın arka avlusuna bakan küçük bir pencereden dışarı fırlatırken James cam kırılması sesi duydu. William James'in üzerinden atladı ve James kalkmadan pencereye ulaştı.

"Lanet olsun," dedi William, açıklıktan dışarı bakarken.

James arkasından yaklaştı ve "Ne?" dedi.

William işaret etti ve James dışarı baktı. Adam aşağıdaki kaldırım taşlarının üzerine

yayılmıştı. Başının kıvrıldığı açığa bakılırsa boynu kırılmıştı. "Çevreyi ara, burada ne varmış bak. Biz Jazhara'yla birlikte aşağıdaki dostumuzu inceleyelim," dedi James William'a.

James ve Jazhara merdivenden aşağı seğırtti, Şanslı Pete'in yanından geçti. "Anahtarım nerede?" diye sordu adam.

"İşi bittiği zaman William getirecek," dedi James. Tezgâhın yanındaki kapıya işaret ederek, "Arka avluya buradan mı çıkılıyor?" dedi.

"Evet, neden?"

"Çünkü orada bir ceset var," diye yanıt verdi James, kapıyı ittirip açarak. Pete dirseklerini tezgâha dayadı ve "Hep olur, evlat," dedi.

James bedene ulaştı ve yanında diz çöktü. Adamın eli küçük bir kesenin üzerine kapanmıştı. Adamın parmaklarını açtı, keseyi aldı ve içindekileri inceledi.

İçinde basit bir anahtar vardı.

"Ne için olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Jazhara.

"Emin değilim, ama bu anahtarda tanıdık bir şey var."

William belirdi. "Yukarıda çalmaya değecek hiçbir şey yok. Yalnızca birkaç parça giysi."

"Bu var," dedi James, anahtarı kaldırarak.

William onu inceledi, sonra, "Buraya, ışığa gel," dedi.

Tek bir lambanın yandığı, hanın arka kapısına yaklaştılar. William anahtarı James'ten aldı ve üzerindeki damgaya işaret etti. "Bu simgeyi görüyor musun?" James anahtarı ondan aldı ve daha yakından baktı. "Bu Lucas'ın anahtarı! Lağıma açılan geçidi kilitleyen!"

"O zaman adam bunu arıyordu. Bu ne anlama geliyor?" dedi.

James anahtarı yanağına vurdu. "Lucas'ın lağım kanalında gizli bir girişi var, barın arkasındaki depo odasında. Anahtarı, bu anahtarı kullanan insanlardan para alırdı."

"Demek Knute Lucas'ın lağıma açılan gizli geçidini kullanıyordu," dedi William.

James başını salladı. "Evet. Muhtemelen son yağmasından kalan hazineyi saklayabilmesi için. O sarhoş Scovy'ye anlattığı ganimet. Ona Arutha'nın affını satın alacak ganimet."

"Sence anahtarı Lucas'tan çaldı mı?" diye sordu Jazhara.

"Hayır, bu işte birlikte olmalılar. Knute'un katili 'onun' nerede olduğunu bilmek istiyordu; iddiaya girerim 'o' hazinedir."

"Demek Lucas Ayı kaçıdığı zaman lağım kanalına kaçtı. Ama o zaman neden seninle ya da Prens'le iletişime geçmedi?" dedi William.

"Belki de geçemiyordu," dedi Jazhara.

James başını iki yana salladı. "Lucas lağım kanallarını benim kadar iyi bilen ve Şakacılar'dan biri olmayan tek insan. Saklanacak çok yeri vardır." James'in sesi düşünürken alçaldı. "Ayı'nın ne tür bir adam olduğunu biliyor olmalı. Ve sırf çalıntı malları satarak olsa bile, eğer korsanlıkla ilgisi olduğunu biliyorsa Arutha'nın ona dikkate değer bir koruma sağlamasının olası olmadığını biliyor olmalı. Lucas hayatını yasal ve yasadışı iş arasında ince bir hatta yürüyerek geçirdi, ama bu sefer o çizgiyi aştı." William acı konuştu "Ve bedelini kızı ödedi."

James elini William'ın koluna koydu. "Ve Lucas hayatının geri kalanı boyunca bu gerçeğe yaşamak zorunda kalacak."

"Ayı onu bulursa fazla uzun olmayacak. Görevimiz açık; Lucas'ı bulmalıyız... bir an önce," dedi Jazhara.

James başını sallayarak onayladı. "Umarım onu Ayı'dan önce buluruz."

"Nereden başlıyoruz?" diye sordu William.

James arkadaşına kurnaz kurnaz gülümsedi ve aşağıya işaret etti. "Lağımlardan."

* * *

Gökkuşuğu Papağan Hanı'nın zemini hala kan lekeleriyle kaplıydı, ama cesetler götürülmüştü. James, William ve Jazhara yaklaşırken kapıda bir asker duruyordu.

"Simon!" dedi William, askeri tanıdığında. "Nasıl gidiyor?"

"Burası sessiz, Teğmen. Cesetler alındı ve gerektiği gibi yollarına gönderilmesi için Lims-Kragma Tapınağı'na götürüldü." "Diğer muhafızlar nerede?" diye sordu James.

"Eh, Jack arka kapıda ve hepsi bu, Toprak Beyi. Çavuş Tagart çocukların kalanına cesetleri tapınağa taşıyor. Sanırım çavuş kimsenin zaten altüst edilmiş bir hanı soymaya çalışacağını düşünmedi. Vardiyamızın sonunda iki kişi yerimizi alacak, sonra biz de diğerleriyle birlikte aşağıya ineceğiz."

"Aşağıya nereye?" diye sordu James.

"Neden, lağımlara. İşitmediniz mi, Toprak Beyi?"

"Neyi işitmedik mi?" dedi James.

"Birkaç saat önce herifin biri hapishaneden çıkmış. Bir meyhanede hapishanenin neden

saldırıya uğradığı bilgisi karşılığında birine içki ısmarlatmış."

James irkildi. "Scovy."

"O adam olabilir," dedi asker, "her neyse, bol bol söylenti var. Lağım kanallarında korsan hazinesi. Mücevher ve altın dağları. Ayı adında bir korsanın, oradaki biri hazinenin nerede olduğunu bildiği için hapishaneye saldırdığını söylüyor."

"Demek artık lağım kanalları hazine avcılarıyla doldu," dedi William.

"Orası kesin, Teğmen," dedi Simon. "Sizden birkaç dakika önce geçen bir şehir muhafızından duydum. Bir grup serseri Beş Nokta'nın yakınındaki ızgaradan topallaya topallaya çıkmış. Hepsi yaralı ve kanlar içindeymiş. Hazineyi kendileri bulabilmek için Şakacılar'ın herkesi lağım kanallarından uzak tutmaya çalıştığı söyleniyor."

James içini çekti. "Eh, Lucas'ı bulmayı daha da güçleştirecek başka ne olabilir, merak ediyorum."

"Eh, biri orada bir de canavar olduğunu söyledi, Toprak Beyi."

James Simon'a baktı ve "Şaka yapıyorsun, değil mi?" dedi.

"Şerefim üzerine, Toprak Beyi," dedi asker. "Anlaşılan iki gece önce körfezde yüzen bir ceset bulmuşlar, bir kedinin bir fareyi kemirmesi gibi kemirilmiş. Sonra Seni Isırılmış Köpek'te bir adamın bir başkasından, bir kaçakçı grubunun boğa kadar iri, uzun kollu ve iri dişli bir şeyin saldırısına uğradığını duymuşlar."

"Ve sen oraya inmek istiyorsun, öyle mi?" diye sordu Jazhara James'e. "Hayır," diye yanıt verdi eski hırsız, "ama başka seçeneğimiz yok. Ayı'yı yakalayacaksak, Lucas'ı ondan önce bulmalıyız. Lucas'ın nerede saklandığına ilişkin bir fikrim var."

William başını salladı. "Ayı Lucas'ı bulamasa bile, eğer Lucas Knute'la ortaksa ve hazine ondaysa, onu bizden önce bulan herhangi biri muhtemelen Lucas'ı öldürür."

"Daha fazla gecikme yok. Gelin," dedi. Simon'a, "Yerinizi alacaklar geldiği zaman görevdeki çavuşa bizim katili aramak üzere lağıma indiğimizi söyle. Saray'a haber gönderilmesini istiyorum. Prens'ten, bu hazine avcılarını temizlemek için bir bölük göndermesini istesin." "Emredersiniz, Toprak Beyi." Simon selam verdi.

James dönecek oldu ve Simon ekledi, "Bir şey daha, Toprak Beyi."

"Nedir?"

"Bir süre önce duyduğum bir söylenti var." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için çevresine bakındı. "Anlaşılan Fishtown'dan bir avuç sarhoş delikanlı Beş Nokta'nın yakınında lağım kanallarından çıkmışlar ve yanlarında başkalarını sürüklüyorlarmış. Oldukça berbat götürüyorlarmış."

"Şakacılar mı?" diye sordu James, balıkçıların Hırsızlar Loncası'na rastlamış olup olmadığını merak ederek.

"Hayır, Şakacılar değil, Toprak Beyi." Sesini alçalttı. "Size bahsettiğim şu canavar olduğunu söylediler. Dala Tapınağı'na gidip arkadaşlarının kan kaybından ölmesini engellemek için son kuruşlarına kadar rahiplere vermek zorunda kalmışlar."

"Yine mi canavar?" William kuşkulu görünüyordu. "Şu saçmalığı kes."

Simon omuz silkti. "Yalnızca işittiklerimi anlatıyordum, Teğmen. Bir tür... şey, insandan yarım boy uzun. Bir balıkçı tünelde belirverdiğini ve kemik kırmaya, parmak koparmaya başladığını söyledi."

"Harika," dedi James. "Kısaca harika." Başını iki yana sallayarak arkadaşlarını arka odaya götürdü. Duvarlar tavana kadar kuru yiyecekler, yedek çanak çömlek ve şarap şişeleri raflarıyla doluydu. Knute'un odasında bulunduğu anahtarı çıkardı ve bir kuru fasulye çuvalını kenara çekti. Arkasında Knute'un anahtarının girebileceği büyüklükte bir anahtar deliği vardı.

Anahtarı soktu ve çevirdi. Yumuşak bir gürlleme ve yüksek bir tıkırtı duyuldu, sonra James rafların yanını tuttu ve sağa çekti. Raflar direnmeden yana kaydı ve yarım boy yüksekliğinde bir geçit ve aşağı inen basamaklar görüldü. "Bu basamaklardan inmek için biraz eğilmeniz gerekecek," dedi. "William, git bize ışık getir."

William hanın salonuna döndü ve bir an sonra bir lamba ile geri döndü. "Bir düzine farklı yerden girebiliriz, ama Lucas'ın izini bulmak buradan daha kolay olacak," dedi James.

Lambayı almak için işaret etti, William'ın uzattığı elinden aldı ve karanlığa doğru yol gösterdi.

"İnişe dikkat," diye fısıldadı James, Lucas'ın hanından çıkan tünelden lağım kanalının zeminine atlayarak. Döndü ve elini Jazhara'ya uzattı. Kadın elini tuttu ve dengesini sağlamak için asasını kullanarak çevik bir hareketle aşağı atladı. William kadının peşinden atladı ve çizmesinin altında ezilen bir şeyin üzerine indi.

"Ne koku!" diye şikâyet etti William, çizmesini iki santim derinliğindeki sıvının üzerinde yükselen taşlara sürterek.

James Jazhara'ya döndü ve "Korkarım şehir turu derken kastettiğim şey değil.

Ama görev çağırıyor..."

"Arkadaşın Lucas'ın buradan kaçtığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Jazhara. James loşluğun içinde çevresine bakındı. Biraz sonra, "Bu lağım kanallarını neredeyse Şakacılar kadar iyi bilir," dedi. Nereden başlayacağına ilişkin iz ararmış gibi duvarlara ve yere baktı.

"Gediksavaşı sırasında Lucas hem Şakacılarla, hem Trevor Hull'ın kaçakçılarıyla çalıştı. Şakacılar'dan büyük iyi niyet kazandı, bu yüzden onu burada rahat bırakıyorlar. Bu hakka çok kişi sahip değildir. Başı derde girecek olsa geleceği yer burasıdır."

"Çok yol gitmemiz lazım, bu yüzden başlasak iyi olacak. Önce hangi tarafa?" dedi William.

James işaret etti. "O tarafa, akıntı aşağı."

"Neden?" diye sordu Jazhara.

"Lucas'ın bildiği bazı eski kaçakçı saklanma yerleri var. Şakacılar arasında bile, nerede olduklarını bilen çok kişi kalmadı. Lucas'ın o gizli odalardan birine sakladığını tahmin ediyorum." "Nerede olduklarını biliyor musun?" diye sordu William.

James omuz silkti. "Yıllar geçti, ama genel konumlarını biliyorum gibi."

William çileden çıkmışçasına nefes verdi. "Gibi mi?"

Jazhara kahkaha attı. "Hiç fikrinin olmamasından daha iyi, bana sorarsan." Lağım kanallarında yürüdüler. Çıkardıkları sesler, taşlardan yansıyan, damlayan, şapırdayan, guruldayan su sesleriyle gizleniyordu. James sık sık onları durdurmak için elini kaldırıyor, dinliyordu.

Yaklaşık yarım saat dikkatle hareket ettikten sonra geniş bir tünele girdiler. İleriden akan su sesi geliyordu. James, "Kanal ağının merkezi ileride. Yarım düzine geniş tünel oraya boşalıyor ve körfezin güney ucuna çıkıyor. Oradan bir daha dönüyoruz ve eski kaçakçı iskelesine gidiyoruz. Akım bir teknenin girmesine yetecek kadar büyük, kaçakçıların iskelesinin karşı uçta, şehrin doğu duvarının yakınında olmasının sebebi bu."

"Bugünlerde kullanan var mı?" dedi William.

"Lucas dışında mı? Bilmiyorum. Orada bulunmuş ve Prens'in hizmetinde olmayan çok kişi hayatta kalmadı artık. Belki Şakacılar o depo odalarını keşfetmiştir." Daha geniş bir kanala girdiler ve akan su sesi yükseldi. "Burada dikkatle yürüyün," diye uyardı James.

Geniş, yuvarlak, kubbeli bir odaya girdiler. Altı tünel, bir çarkın çubukları gibi her yöne dallanıyordu. Üstlerinde, daha küçük borular yuvarlak alana dökülüyordu ve pis su aşağıya boşalıyordu. Duvar boyunca uzanan dar geçitte tek sıra halinde, ihtiyatla yürüdüler, çünkü derin deliğin çevresindeki taşlar kaygan pislikle kaplanmıştı. İkinci geniş tüneli geçerlerken William sordu, "Bunlar nereye gidiyor?" "Her biri şehrin bir başka kesimine gidiyor," dedi James. Durdu ve odanın karşı tarafındaki tünellerden birine işaret etti. "Oradaki saraya gidiyor. Yıllar önce bir prens lağım kanallarını daha verimli kılmaya karar vermiş, sanırım. Yukarıda eski bir sarnıç var," karanlıkta yukarıya işaret etti "ve lağımaları temizlemek için her gece su boşaltması düşünülmüş. Hiç planlandığı gibi çalıştığı olmuş mu, bilmiyorum, ama..." Yürümeye devam etti. "Kullanıldığını hatırlayan kimseyi tanımıyorum. Dükkânlarını açtıkları zaman bir sürü tüccar kendi tünellerini kazıyor.

Kraliyet mühendislerinin haritaları var, ama çoğu eski ve faydasız."

Neredeyse kendi kendine ekledi, "O haritaları güncelleştirmek ve değişiklik yaptıkları zaman insanları Taht'a haber vermelerini zorunlu kılmak yapmaya değer bir şey olurdu."

Üçüncü geniş tünele girdiler ve James, "Dikkatli olun. Şakacı bölgesine giriyoruz," dedi.

Kısa süre sonra bu tünel daha küçük bir yuvarlak alana boşaldı. İki yanda, iki tünel daha buraya açılıyor ve "Y" şeklinde bir kesişim oluşturuyordu. Kesişimin yakınında yaşlı bir adam durmuş, uzun bir sopa kullanarak yüzeydeki döküntüleri karıştırıyordu.

William kılıcını yavaşça çekecek oldu, ama James arkasına uzandı ve arkadaşının elini durdurdu. "Yalnızca Sıçan Kuyruk Jack adında eski bir toplayıcı."

"Toplayıcı mı?" diye fısıldadı Jazhara.

"Değerli şeyleri topluyor. Burada neler bulunabildiğini bilerseniz şaşardınız."

James yavaşça görüş alanına girdi ve "İyi günler, Jack."

Adam döndü. "Jimmy, canlı ve nefes alıyor. Yıllar oldu."

Daha yakından bakıldığında adam orta yaşlı, çökmüş omuzlu ve zayıf görünüyordu.

Saçları keçeleşmiş ve pisti ve rengi belirsizdi. İçe çekilmiş bir çenesi, iri gözleri vardı ve o gözler James'le iki arkadaşına dikilmişti.

"Bakıyorum gözlemece oynuyorsun," dedi James, sırtarak.

Adam tortuları dürtüklüymüş gibi yapmayı bıraktı. "İşi fazla iyi biliyorsun, eski oğlum."
"Rüzgârda ne var?"

"Kanlı cinayet ve bir avuç deli hazine avcısı. Bir avuç delikanlı şifa için tapınaklara götürüldü bile. Hırsızlar Yolu'nun kapatıldığı haberi geldi." "O zaman sanırım bu arkamı dönüp gitmem gerektiği anlamına geliyor," dedi Jimmy.

"Senin bile, evlat." Adam diğer iki tünele işaret etti. "Sopaçılar bekliyor. Daha ileri gitmeseniz iyi olur. Orası Şakacı bölgesi. Oradaki iri 'sıçanlar' sizi akşam yemeği diye yer."

"Eski zamanların hatırına bile olmaz mı?"

"O bile olmaz, Jimmy, evlat. Üzerindeki ölüm işaretinin kaldırıldığını duydum, ama hâlâ Kaçışan Kardeşlik'in üyesi değilsin ve Hırsızlar Yolu kapandığı zaman yalnızca Şakacılar geçebilir."

"Başka yol var mı?" diye fısıldadı William.

"Fazla uzun," diye yanıt verdi James. "İleride her kim varsa, yürüyüp geçmemiz lazım."

"Ya bu işe yaramazsa?" diye sordu Jazhara.

"Dövüşürüz," dedi James. Jack'e döndü. "Lucas'ı arıyoruz. Onu gördün mü, ya da haber aldın mı?"

"Saklanıyor, evlat, burada bir yerde, ama sizi ona götüremem."

"Ya Ayı?" diye sordu William. "Ondan haber var mı?"

"Kötü biri o," dedi Jack. "Birkaç gün önce birini aramak için buraya inmişti. Çocuklardan birkaçını öldürdü. Üzerine ölüm işareti koyduk."

"Taht tarafından da işaretlendi," dedi James.

"Yine de Şakacılarla Taht'ı dost yapmıyor, eski evlat," dedi Jack.

"Orada komuta kimde?" dedi James.

"Güverte Subayı Mace."

James başını iki yana salladı. Güverte Subayı Mace hırsızlık yaptığı için atılmış, Kralın Filosunda çalışmış bir denizciydi. Yeteneklerini daha kârlı bir alanda kullanmak için Şakacılar'a katılmıştı. Zorbanın biriydi, hemen parlardı ve oğlan bir Şakacıyken James'ten hiç hoşlanmamıştı. Kahkahacı Jack'in, Prens'e başarısız bir suikast girişiminde bulunduğu için James'in öldürdüğü bir Sopacı'nın birkaç dostundan biriydi.

"Kötü bir dövüş olacak," dedi James arkadaşlarına.

Sıçan Kuyruk Jack, "Öyle olmak zorunda değil, evlat, eğer sen o efsanevi zekânı kullanırsan. Her zaman ticareti yapılabilecek bir şey vardır, eski evlat."

"Örneğin?" diye sordu Jazhara.

"Git, Mace'le konuş," dedi Jack, "ve seni tehdit etmeye başladığında delikanlıları kimin kemirdiğini sor. Bu onun dikkatini çeker."

"Teşekkürler, Jack," dedi James. Arkadaşlarına ilerlemelerini işaret etti.

Soldaki tünele döndüler ve bunu yaptıkları zaman Jack tiz bir ıslık çaldı. "Bu neydi?" diye sordu William.

"Jack kendi başının çaresine bakıyor," dedi James. "Alarm vermezse Sopacılar bizimle birlik olduğunu düşünür."

Kısa bir mesafeden sonra tünelin genişlediği bir yere geldiler ve duvarın iki yanına dizilmiş adamlar görüş alanına girdi ve üçlüyü çevirdi. Hepsi silahlı, yarım düzine adam vardı. İri, gri saçlı bir adam meşale ışığı altında öne çıktı. Bir an gülümsedi. Güzel bir manzara

değildi. Kirli sakal kaplı çeneleri, bir insan için aşırı büyük görünen bir kafadan sarkıyordu. Gözleri, bir insanın değil, bir domuzun gözleri gibi görünüyordu. Defalarca kırılmış top gibi bir burnu çarpık manzaranın ortasındaydı.

"Ee, Eliuzun Jimmy," dedi iri adam, sol eline sağ eliyle tuttuğu uzun bir sopayı vurarak. "Acı mı arıyorsun, evlat?"

"Konuşmak istiyorum, Mace."

"Hep fazla konuştuğunu düşündüm. Aramızdan biriyken bile, seni küçük pislik."

Bunun üzerine bağırdı, "Yakalayın onları, çocuklar!" Ve sopasını James'in başına doğru savurdu.

CANAVARLAR

James eğildi.

Sopa başının üzerindeki havayı yararken bağırdı, "Mace! Dur! Konuşmamız lazım!" Jazhara asasını hazırladı ve William kılıcını çekti, ama saldırı gelene kadar ikisi de yaklaşan hırsızlara vurmaktan kaçındı.

"Seninle konuşacağım," diye yanıt verdi Mace, yakalanması zor eski hırsıza sopasını yine sallayarak, "bununla!"

"Senin Sopacıları kim kemiriyor?" diye bağırdı James, üçüncü darbeden kaçınarak. İri adam, sopasını yeni bir darbe için başının üzerine kaldırarak durdu. "Bu konuda ne biliyorsun, çocuk?"

James mesafeyi korudu. "Bazı şeyler duyuyorum."

Adam aniden endişeli göründü ve James kötü bir şey olmuş olması gerektiğini anladı, çünkü Güverte Subayı Mace'i tanıdığı süre içinde adamın korku ya da şüphe izi gösterdiği olmamıştı. Mace sopasını indirdi ve boş elini sallayarak diğer hırsızlara durmalarını işaret etti. "Tamam o zaman," dedi sonunda. "Ne duydun?"

"Yalnızca birinin ya da bir şeyin adamlarını yakaladığını ve onları bıraktığında..." James blöf yapıyordu. Detay bilmiyordu, ama Sıçan Kuyruk Jack'in bahsettiği şeyin bir şekilde Sinion'ın Gökkuşağı Papağan'da "canavar" diye tarif ettiği şeyle bağlantılı olduğunu tahmin ediyordu. Ve ihtiyar toplayıcının konuyu açma önerisi şimdiye dek işe yaramıştı.

"Paramparça," dedi diğer hırsızlardan biri.

"Paramparça," diye tekrarladı James, "olduklarını duydum."

"Oldukça iğrenç," dedi bir başka hırsız. "Bir köpeğin kemik kemirmesi gibi kemirilmiş görünüyor, bilirsin, Toprak Beyi?"

Diğerleri başlarını salladılar.

"Nerede?" diye sordu James.

"Olay da bu," dedi Mace. "Bir yerde, sonra başka yerde. Ne düzen, ne mantık var.

Asla bilemiyorsun."

"Bu ne kadardır sürüyor?" diye sordu James.

"Bir haftaya yakın oldu," dedi Mace.

"Geçmemize izin ver, Mace," dedi James, "ve adamlarını kimin öldürdüğünü öğreneyim ve

çaresine bakayım."

"En zorlu adamlarımdan bazıları bile bu şeyle, her neyse, yüzleşemezken, sen nasıl yapacaksın?"

Jazhara elini kaldırdı ve bir ışık küresi fıskırdı.

"Gözlerimi kör etti!" diye bağırdı hırsızlardan biri. "Lanet bir büyücü!"

"Prens'in lanet büyücüsü," diye düzeltti James.

Mace sopasını Jazhara'ya doğru salladı. "Şakacılar'ın büyüye tahammül edemediğini bilirsin!" diye bağırdı. "Prens'in Toprak Beyi ya da değil, Şakacılar'ın Yasalarını hâlâ biliyorsun!"

Jazhara elini kapattı ve ışık yok oldu. "Bir süre başka yöne bakın."

"Ya da Prens'in askerlerinden birkaç mangayı çağdırmama izin verin," dedi

William. "Birkaç yüz silahlı adam o şeyi silip süpürebilir, sizce de öyle değil mi?"

Askerlerin Hırsızlar Yolu'nu istila etmesi düşüncesinin bir büyücüden daha tiksindirici geldiği açıktı, çünkü bir an sonra Mace, "Tamam, geçebilirsiniz. Ama adamlarımdan daha fazlası öldürülürse, Prens'in toprak beyi ya da değil, ölüm işareti yine üzerinde olur, çocuk. Sana söz veririm."

James gösterişli bir biçimde eğildi ve "Uyarın işitildi. Şimdi, geçebilir miyiz?"

Mace geçmelerini işaret etti. "Hafif yürü, Eliuzun Jimmy. Çevrede Lonca üyesi olmayanlar var."

"Anlaşıldı. Parola ne?"

"Siska çocuk," diye yanıt verdi Mace.

Şakacılar'ı arkada bıraktılar ve koridorda yürüdüler. İşitme sınırından çıktıklarında Jazhara, "Bir sürü insanın büyüden korktuğunu anlıyorum, ama Şakacılar neden bu kadar tiksiniyor?"

"Çünkü hırsızlar yanlış yönlendirme ve hilelere güvenir. Sen bir büyücüden bir şey çalan hırsız duydun mu?" dedi James. Jazhara kahkaha attı. "Yalnızca hikâyelerde."

"İşte bu yüzden. Arutha şehri hırsızlardan temizlemek istese sen ya da senin gibi biri onları büyüyle deliklerinden çıkarırken bir süreliğine idare edebilir."

Jazhara tünelde çevresine bakındı. "Bence yeteneklerimizi fazla üstün görüyorlar. Bazıları için sınırlı bir alanda bazı sorunlar yaratabilirim, ama ben gittikten sonra sıçanlar gibi geri

döneceklerini düşünüyorum."

James güldü. "Hemen hemen kesinlikle, ama kimse bir korkunun gerçekliğe dayalı olması gerektiğini söylemedi."

Jazhara James'e baktı. "Toprak Beyi, bu kadar genç biri başarılı bir adam olarak ünlendiğini biliyorum, ama sende derin bir düşünür bulmak etkileyici."

Şimdi gülme sırası William'a gelmişti. James yorumun kompliman mı, yoksa iğneleyici bir söz mü olduğunu merak etti.

Silahlı adam çetelerine rastladıklarında iki kez durdular. İkinci grup da güvenle geçtikten sonra James, "Bu grup dövüşe karışmış," dedi.

William lambayı yeniden yakarken başını salladı. "Arkadaşları taşımazsa iki tanesi yaşamayacak."

"Şimdi hangi yöne gidiyoruz?" diye sordu Jazhara.

"Onların geldiği yöne," dedi James.

Lağım kanallarının daha derinlerine doğru devam ettiler.

Dalga sesleri bir başka geniş suyoluna yaklaştıklarını müjdeledi.

"Bu asıl nehir savağı," dedi James. "Eski prenslerden biri yaptırmış. Bunun başta yerin üzerinde olduğunu duymuştum... belki ırmaktan gelen mavnalar için küçük bir kanal olarak tasarlanmış."

William diz çöktü ve taşları inceledi. "Çok eski görünüyor." Doğruldu ve çevresine bakındı. "Şuraya bakın," dedi, yakındaki duvarda bir şeyi incelemek için ilerleyerek. "Bu normal tünel duvarı gibi görünmüyor. Daha çok bir tahkimat duvarı gibi." Taşın büyüklüğünü ve neredeyse eksiz yerleştirilmesini gösterdi. "El ve ayak tutamağı yok," diye onayladı James.

"Nasıl yerin bu kadar altında oluyor?" diye sordu Jazhara.

James omuzlarını silkti. "İnsanlar bir şeyler inşa eder. Arada kalan boşlukları doldurup yol yaparlar. Lağım tünellerinin en az bir düzinesi üzeri kaplanmış eski yollara benziyor ve önceden geçtiğimiz merkezi taşma savağı yüzyıllar önce hemen hemen kesinlikle bir sarnıçtı."

"Büyüleyici," dedi kadın. "Ne kadar eski olduğunu düşünüyorsun?"

"Kronдор dört yüz sene yaşında," dedi James. "Bir hafta eksik ya da fazla."

Jazhara kahkaha attı. "Keshia standartlarına göre genç bir şehir."

James omuzlarını silkti ve yürümeye başladı. "Bu taraftan."

Bir köşeyi dönüp ana su kanalına paralel uzanan bir başka tünele girdiklerinde bir şey tünelin ötesinde, görüş alanlarının sınırında, lamba ışığının kenarında fırladı.

"O neydi?" diye sordu William, kılıcını hazır ederek.

"İriydi," dedi Jazhara. "Bir adamdan yarım boy büyük."

James de kılıcını çekmişti. "Dikkatli, dostlarım."

İhtiyatla koridorda ilerlediler ve şeklin kaybolduğu bir kesişime geldiler. İleride sağa yönelen bir koridor vardı ve solda kalanın kenarına dönen kısa bir geçit görülüyordu. "O şey suda hareket ederse," dedi William, "neden zor bulunduğunu açıklar."

"Ve nasıl bir yerden diğerine çabucak ilerleyebildiğini," dedi James. "Bu taraftan," dedi sola işaret ederek.

Ağır ağır yürüdüler ve bir düzine adım sonra uzakta dalgalanan hafif, yeşil bir ışık gördüler. Jazhara fısıldadı, "Tüylerim diken diken. Yakında büyü var."

"Uyarı için teşekkürler," dedi, James.

Jazhara kemerindeki keseden bir şey çıkardı. "Ben söylediğimde yere çökün ve gözlerinizi örtün."

"Anlaşıldı," dedi William. James başını salladı.

İşığa doğru ilerlediler ve taş duvara yerleştirilmiş bir kapı gördüler. Açıktı.

Kapıya ulaştıklarında durdular.

James gördüklerini anlamaya çalıştı. Çevrede, sıçan ve başka küçük hayvanların kemiklerinin arasına insan kemikleri saçılmıştı. Paçavralar ve samandan geniş, yuvarlak bir minder yapılmıştı ve üzerinde bir adamın kolu kadar uzun, geniş, derimsi nesnelere duruyordu. Nesnelere hastalıklı, yeşil bir içsel ışıkla zonkluyordu.

Jazhara inledi. "Tanrılar adına!" James aniden ne gördüğünü anladı. Deri çuvalların içinde şekiller görebildiğini düşündü.

"Bunlar bebek!" diye haykırdı büyücü dehşet içinde. Gözlerini kapattı ve alçak sesle ilahi söylemeye başladı. Sonunda gözlerini açtı ve "Bu en kara büyü. Ve mekân yok edilmeli. Gözlerinizi örtün!" dedi.

Jazhara kesesinden aldığı şeyi fırlatırken iki adam sırtlarını kapıya verdi. Bir ısı dalgası üstlerinden geçerken beyaz bir ışık çakması mekânı aydınlattı. Ani parlaklıkta koridorun

uzak ucunu gördüler. Orada iki metre, belki daha uzun, şekilsiz, kambur bir yaratık duruyordu. Üstünde dev bir kafa vardı, çıkık çenesi ve bir adamın başparmağı büyüklüğünde dişleriyle bir insan yüzünün karikatürü gibiydi. Boncuk gibi siyah gözler ışık patlaması karşısında şokla irileşti.

Kolları yere sarkıyordu ve el yerine nasırlaşmış yüzgeçler yaratığı taşıyordu.

Bir saniye sonra canavar kükredi ve saldırdı.

Jazhara dönerken James ve William hazırlandı.

James sol eliyle hançerini fırlattığında yaratık neredeyse tepelerindeydi.

Kısa, ustaca atış yaratığın göğsüne saplandı. Canavar tereddüt etmedi, ama bir acı kükremesi kopardı.

Arkalarındaki ateşten gelen ışık yaratığın bedeninde açık yaralar olduğunu gösterdi. James, tünellerdeki diğer gruplarla savaşlarının onu zayıf düşürdüğünü umuyordu ve pek çok yaradan kan aktığını gördüğünden, artık ölümlü olduğunu biliyordu.

William'ın kılıcının ucu James'in başının üzerinden geçtiğinde yaratığa saplanmak üzere hazırdı. Yaratık yavaşladı ve kendini kılıca atmak yerine, James'in ön bacadan çok kol gibi düşündüğü şeyleri kaldırdı. Ani bir ters tokatla yüzgeç gibi el havayı yardı ve James boynunun vurulmasından zor kurtuldu. Yüzgeç katı bir takırtıyla taşlara indi; James yüzgecin kenarında, muhtemelen eti kesecek sert bir nasır ya da kemik kenar olması gerektiğini anladı.

Jazhara bir büyü telaffuz etti ve elini kaldırdı. Delici kırmızı ışıktan bir nokta yaratığın başında belirdi ve yaratık aniden acıyla uludu. İki yüzgeci, başını korumak ister gibi kalktı ve William'a bir açık sağladı.

Bir buçuk el kalınlığındaki uzun kılıç öne fırladı. Kısa bir adam olan William'ın güçlü kolları ve omuzları vardı ve kılıcı bütün ağırlığıyla yaratığa indirdi. Kılıç derine saplandı. Yaratık feryat etti.

James arkadaşlarının yanından fırladı ve yaratığın boğazına kılıcını indirdi.

Birkaç saniye sonra canavar taşların üzerinde ölü yatıyordu.

"Bu ne?" diye sordu William nefes nefese.

"Doğal bir şey değil," dedi Jazhara.

"Biri mi yapmış?" diye sordu James, kıpırtısız cesedin çevresinde ihtiyatla yürüyerek.

Jazhara diz çöktü ve bir yüzgece dokundu, sonra elini boş boş bakan gözlerin üzerindeki alında dolaştırdı. Sonunda gözyaşını silerek doğruldu. "Bu bir bebekmiş."

William boğulur gibi oldu. "Bu bebek miymiş?"

Jazhara döndü ve tünelde yürümeye başladı. "Buradan uzaklaşmalıyım," dedi, boğuk, duygu dolu bir sesle.

James ve William ona yetişmek için seğirtti "Dur!" diye bağırdı James.

Jazhara kesişime ulaştığında durdu. William ya da James konuşmadan döndü ve "Bazı büyüler hayallerin ötesinde kötüdür. Bazılarının eski dilde 'Arcane Vitrus' dediği, Düşük Yol dalı vardır. 'Gizli yaşam bilgisi' anlamına gelir. İyilik için kullanıldığında insanların neden hastalanıp öldüğünü çözmeye çalışır, ya da biçim bozukluğu ya da hastalık için tedaviler bulmaya çalışır. Kötülük için kullanıldığında, buna benzer yaratıklar yapabilir."

"Bebekler mi?" diye sordu William.

Jazhara başını salladı. "Doğumdan saatler sonra çalınan ya da satın alınan çocuklar o 'yumurta keselerinin' içine yerleştirilerek yeniden şekillendirilir ve kötücül sanatlar tarafından çarpıtılır."

"Demek bu canavar yumurtasını kıran ilk şeydi?" diye sordu James, başını iki yana sallayarak.

"O zavallı çocuk canavar değildi," dedi Jazhara. "Canavar olan onu yaratan."

James'e baktı. "Kronдор'da bir yerde kara fesatlar yapan bir büyücü var.

Prens'in şehrinde büyük kargaşa çıkmasını isteyen biri."

James gözlerini kapattı. "Sanki Ayı yeterli değilmiş gibi." İçini çekti ve "Her seferinde bir sorun. Sıçan Kuyruk Jack, Mace ve sonra Lucas'ı bulalım," dedi. Döndüler ve geldikleri yöne yürümeye başladılar.

* * *

Yürürlerken Jazhara, "O yaratık burada uzun zamandır yaşıyor olamaz," dedi. James düşünceli görünüyordu. "Mace sorunun bir hafta kadar önce başladığını söyledi."

"Belki onu her kim yaratmışsa, büyüsünün işe yarayıp yaramadığını görmek istemiştir, sonra işe yaradığını görünce daha fazlasını yapmayı planlamıştır," dedi William.

"Sanırım haklısın," dedi Jazhara "ki bu da büyünün çok güçlü olduğunu gösteriyor, çünkü insan tasarımını çarpıtmakla kalmıyor, çok hızlı işliyor, belki birkaç günde ya da bir haftada."

"Yani yaratık gerçekten de bir bebektir," dedi James. "Her anlamda."

"Evet ve acı içindeydi." Jazhara'nın sesi acıydı. "İnsanları gizemli sanatları uygulayan bizlere karşı çeviren işte bu tür dehşetler. Büyücülerden uzak durulmasının ve nefret edilmesinin sebebi bu. Üstad Pug'a haber yollamak, güçlü sanatlara sahip kötü bir büyücünün Krondor'da olduğunu bildirmeliyim." "Ah, ben olsam bunu Prens'e bırakırdım," dedi James. "Arutha daha doğrudan bir yaklaşım tercih eder. Yıldızlimanı'na haber verme gerekliliği hissederse verir."

"Elbette," dedi Jazhara. "Ben yalnızca Ekselanslarına Üstad Pug'a haber vermesini tavsiye edeceğim."

Sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Lağım kanallarında dolaşan başkalarının sesleri geldiğinde zaman zaman duruyorlardı. Sonunda Mace'le çetesinin onları durdurduğu noktaya geldiler. "Gitmişler mi?" dedi William.

James yürümeye devam etti. "Yakındalar; güven bana."

Geniş kanala girdiler ve Sıçan Kuyruk Jack'in hâlâ lağımın üzerinde yüzen şeyleri topladığını gördüler. Onlar yaklaşırken adam başını kaldırdı. "Canlı mısınız? Sanırım bu, size ödül vermemiz gerektiği anlamına geliyor, Toprak Beyi."

James hiçbir şey söylemedi, ama meraklanmış görünüyordu.

"Şakacı yeminini bozup iznimiz olmadan lağım kanallarına girdiğin için seni öldürmememiz nasıl? Bu senin için yeterli ödül olur mu, Toprak Beyi?"

James yalnızca, "Lucas," dedi.

"Canavar gerçekten öldü mü?"

"Evet. Şimdi, Lucas hakkında ne biliyorsun?"

Jack döküntüleri dürtüklemeyi bıraktı. "Bir gözümüz Lucas'ın üzerindeydi. O eski bir.. iş ortağıydı, eskilerden, ama bizim alanımıza giren bazı işler çevirdiğini düşünüyorduk. Bir gece sert görünüşlü birkaç delikanlı tarafından limandan gelen ana kanaldan üç kayık getirildi. Eski kaçakçı zulalarının hangisini kullandığını görece kadar yaklaşamadık, ama eninde sonunda bulacaktık. Lucas hanına çıktı.

"Sonra dün tam ortamıza indi ve geçme hakkı karşılığında hanını önerdi. Eh, o küçük, güzel han karşılığında 'geç' dedik ve koşa koşa gitti. Lağım kanallarını biliyor, bizim ihtiyar Lucas, çünkü peşine taktığımız çocuğu kaçakçı iskelesine gelmeden silkeledi. Yine de onu bulabileceğimizi düşünüyoruz, çünkü yukarıyı kontrol eden delikanlılar korsanlar ve altın söylentileri duyuyor. Lucas'ın hazinenin yerini bildiğini tahmin ediyoruz. Hanını falan vermekte bu kadar cömert davranmasının sebebi buydu. Bu yüzden ona iki Sopacı göndermeyi düşünüyorduk, ama sonra bu canavar göründü ve hazine avcılarının tamamı tünellerde koşuşturmaya başladı..."

"Şimdi nerede?"

"Önceden nerede olduğu hakkında iyi bir fikrimiz vardı, Toprak Beyi, ama Şakacılar nasıldır bilirsin. Her şeyi yanlış yere koyarız. Elbette, bir bedel karşılığında her şey bulunabilir." "Canavarı öldürdük," dedi William.

"Ve bunun karşılığında bedava geçiş hakkı kullandınız, daha fazlasını değil," diye yanıt verdi Jack.

"Ücretin ne?" diye sordu James.

"Bir iyilik, senden ve yeni arkadaşlarından, daha sonra bildirilecek."

"Ne?" diye bağırdı William.

"Neden?" diye sordu James.

"Kısa süre sonra istenmeyecek," dedi Jack, "belki asla, ama belanın yaklaştığını düşünüyoruz. Büyük bela. O canavar yalnızca minik bir kısmıydı. Ve her tür dosta ihtiyacımız olacak."

"Prens'e ettiğim yemini bozamayacağımı ve sizin için yasadışı bir şey yapamayacağımı biliyorsun," dedi James.

"Bunu istemiyorum," dedi Jack. "Ama dostlara ihtiyacımız var, değil mi, Eliuzun Jimmy?"

James bu talebi düşündü ve sonunda, "Evet, var, Sıçan Kuyruk Jack. Yemin ediyorum."

"Lucas'ın, sen çocukken ihtiyar Trevor Hull'ın Prenses'i gizlediği bodrumun yakınında olduğunu düşünüyoruz. Hâlâ içine girebildiğin, yıkılmış binalara ait birkaç kiler var, hazine saklayacak kadar büyük ve onu oraya taşımak için suya yeterince yakın."

"Bölgeyi biliyorum," dedi James. "Gün doğduğunda lağım kanallarından çıkmış oluruz."

"Çıkmaya bakın. Buradaki her katil köpeği kontrol edemeyiz."

James Jazhara ile William'a takip etmelerini işaret etti ve merkezi kanala yönelerek yürümeye devam ettiler.

Üçlü sessizce ve yavaşça ilerliyordu. Uzakta alçak insan mırıltıları duyabiliyorlardı.

James ve arkadaşları ihtiyatla, ana kanal ile bir başka geniş tünelin kesiştiği yere ilerledi. Karanlıkta eğilerek, lambalarının kapağını indirerek beklediler. Siyahlara bürünmüş üç adam çok yumuşak seslerle konuşuyorlardı. Jazhara'nın hızla nefesini çekmesi James'e onları tanıdığını anlattı. James ve William ne olduklarını biliyorlardı: Izmaliler. Keshia

suikastçileri. Prens Arutha'nın birkaç ay önce yok ettiği Geceşahinleri'nin çöl kalesinde bir düzineden fazlası bulunmuştu.

James hayal kurmuyordu: Jazhara adamların iki üç tanesini birkaç dakikalığına etkisiz kılacak bir büyüyle saldırabilirse, onun ve William'ın bir şansı olabilirdi. Hazırlıksız yakalama avantajı olmayan açık bir savaşta üçünün hayatta kalması için bir mucize gerekirdi.

James döndü ve Jazhara'nın omzuna dokunarak altı adama işaret etti ve sonra kadının kulağına yaklaştı. En alçak sesiyle, "Ne yapabilirsin?" diye sordu. "Onları kör etmeye çalışabilirim," diye fısıldadı Jazhara. "Söylediğimde gözlerinizi sıkı sıkı kapatın."

Aynı talimatları William'ın kulağına da tekrarladı. Sonra doğrularak yumuşak sesle büyü sözcükleri söylemeye başladı. Bir şey -fazla yüksek bir ses, kumaş hışırtısı, bir çizmenin taşa sürtünmesi- katillerden birini uyandırdı ve adam dönüp karanlığın içine baktı. Sonra arkadaşlarına bir şeyler söyledi ve aynı anda tartışmayı bırakıp adamın gösterdiği yere baktılar.

Yavaşça silahlarını çektiler. James fısıldadı, "Şimdi yap!"

"Gözlerinizi kapatın!" dedi Jazhara ve büyüsünü serbest bıraktı. Altın ışıktan bir çubuk elinden fırladı ve kor beyaz bir çakma halinde patladı. Altı katil o anda körleşti. "Şimdi!" diye bağırdı Jazhara.

James sıçrayarak eyleme geçti. William hemen arkasındaydı. Jazhara lambanın kapağını açtı ve tüneli çıplak aydınlığa boğdu. Genç toprak beyi ilk adama kılıcının kabzasıyla vurarak kanala düşürdü. "Becerebiliyorsan birini canlı ele geçir!" diye bağırdı.

William bir adamı indirdi, ama bir sonraki rakibini saldırı sesine karşı tetikte, savunma pozisyonunda bulunca neredeyse kendisi alt edilecekti. "Sanırım öncelikle canlı kalmaya çalışacağım, James," dedi, körleşmiş adamın gardını aşip öldürmek için uzun kılıcını kullanarak.

Jazhara William'ın ardından geldi ve bir başka katilin yüzüne esasının demir ucuyla vurdu. Adam yere yığıldı.

James sonraki iki Izmali'nin görme yetilerini biraz kazandıklarını ve saldırı duruşu aldıklarını gördü. James'in deneyimlerine dayanarak bildiği gibi, çoklu rakipler sık sık birbirlerinin ayaklarına dolaşırdı, ama bu ikisi birlikte dövüşmek konusunda deneyimli görünüyordu. "Biraz yardım işime gelirdi," dedi

Jazhara'ya.

O konuşur konuşmaz iki adam eşgüdümlü bir saldırıyla atıldılar ve James'i kurtaran doğaüstü refleksleri oldu. İlk adam palasının kıvrık kenarını James'in karnına doğru savurdu, arkadaşı yarım saniye sonra saldırdı ve ilk saldırıya karşılık James'in kaçmasını

umduğu yere atıldı.

Ama James sağdakini kılıcıyla bloke etmişti ve gerilemek yerine kendi silahıyla bastırması, ilk katili soluna doğru ilerlemeye devam etmeye zorlamıştı. James sol eliyle Izmalı'nın sağ dirseğini yakaladı ve ağırlığını adama vererek dönerek kanala düşmesini sağladı.

İkinci katil aniden James'in karşısında yalnız kalmıştı ve Jazhara vurmaya hazır, esasını kaldırmıştı. James şimdi kılıç kolunun arkasındaydı. William son rakibine saldırdı ve "Bunu köşeye kıstırdım!" diye seslendi. Jazhara'nın karşısındaki Izmalı James'in anlamadığı bir dilde bir şey söyledi, sonra sol elini ağzına kapattı ve taşların üzerine devrildi. William'ın rakibi de aynısını yaparak yüz üstü kanala düştü.

"Lanet olsun!" diye bağırdı James, yere yıkılan katili taşların üzerine düşmeden yakalayarak. Beklediği gibi, adam çoktan ölmüşü.

Jazhara James'in kanala düşürdüğu katile baktı ve "Yüz üstü yüzüyor," dedi.

"Ne oldu?" diye sordu William.

"Geceşahinleri. Kendi canlarını aldılar. Fanatikler." James Jazhara'ya hitaben sordu, "Ne dediğini anladın mı?"

"Sanırım arkadaşlarına ölmelerini emretti, ama dili tanımadım. Izmalilerin kendi dilleri olduğu ve klanları dışında kimsenin öğrenmesine izin vermedikleri söylenir."

"Çöldeki terk edilmiş kaleye iblis çağrıldığında bunlara benzer adamlar bulduk," dedi William.

"İblis mi?" diye sordu Jazhara.

"Sana sarayda anlatırım," dedi James. "Ama Geceşahinleri'nin çetesinde Keshialıların da olduğu açık."

"Bu da onları Krallık kadar İmparatorluk için de tehdit kılar."

James genç kadına uzun uzun baktı, sonra, "Büyük amcana bazı detaylı bilgiler göndermek akıllıca olabilir," dedi.

"Belki," dedi Jazhara, esasına dayanarak, "ama senin de söylediğin gibi, karar vermek Prens'e kalıyor."

James sırttı. "Cesetleri kontrol edelim."

Kanala düşmemiş dört katili aradılar ve hiçbir şey bulamadılar. Üstlerindeki tek kişisel eşya boyunlarına taktıkları Geceşahini tılsımları idi. "Bunların sonuncusunu çölde gördük sanıyordum," dedi William.

"Onları yaraladık, orası kesin ve bir yuvayı yok ettik, ama başkaları var." James doğrulup bir tılsımı gömleğinin içine soktu. "Bunu Prens'e vereceğim."

Memnun olmayacak."

"Burada ne yapıyorlardı?" diye sordu Jazhara.

"Hazineyi arıyorlardı herhalde," dedi William.

"Pis, küçük imparatorluklarını yeniden kuracaklarsa altına ihtiyaçları olacak," diye kabul etti James. Çevresine bakındı. "Zamanında gelmişiz, sanırım." Üzerine iki demir halka kakılmış büyük bir duvara yaklaştı ve soldakini çevirdi. Bir an sonra büyük bir gürleme başladı ve taşlar kenara kaydı.

"Lucas!" diye bağırdı. "Benim, James. Prens'ten yardımla geliyorum!" Karanlık tünelin derinliklerinden biri seslendi. "Jimmy! Tanrılara şükürler olsun sensin. Her yerde beni arıyorlar, öldürmeye çalışıyorlar."

James Jazhara'nın lambayı getirmesini işaret etti ve üçü tünele girdiler. Üç dört metre içeride Lucas bir arbalet tutarak duruyordu ve iki genç adamı tanır tanımaz rahatlayarak arbaleti indirdi. "O delinin, Ayı'nın kabadayıları bütün gün peşimdeydi."

"Yalnızca onlar değil," dedi William. "Hazine avcıları, katiller ve hırsızlar da."

"Lanet olsun," dedi Lucas. "Knutе adamlarını kendi elleriyle seçtiğini ve sessiz kalacaklarını söyledi, ama sanırım aptal kendi ağzını kapalı tutamadı." "Ayı neyin peşinde?" diye sordu James.

"Biliyorsam belamı bulayım, James," diye yanıt verdi Lucas. Yaşlı adam bir su fıçısının üzerine oturdu. "Knutе'un son yağmasından gelen ganimeti satmasına yardım edecektim. Sanırım Knute Ayı'yı atlattı, çünkü Ayı ile bazı adamları hanımda belirdi ve gördükleri herkesi öldürmeye başladı. Talia ve diğerlerine mutfaktan kaçmalarını söyledikten sonra canımı zor kurtardım."

James ve William bakıştı. James yumuşak sesle, "Talia öldü, Lucas," dedi. "Ayı onu yakaladı ve nereye saklandığını söyletmeye çalıştı."

Lucas içten yıkılmış gibiydi. Yüzü griye döndü ve gözleri yaşlarla doldu. "Talia?" Başını eğdi. Uzun süre sessizce oturdu, sonra burnunu çekerek. "Savaşta oğullarımı kaybettim, ama Talia'nın..." İçini çekti. Bir başka uzun sessizlikten sonra, "Knutе'la yaptığım bu anlaşma beni tuzağa düşürdü. Kızımın artık barda çalışması gerekmeyecekti. Doğru düzgün bir delikanlı için doğru düzgün bir çeyizi olacaktı." Başını kaldırıp William'a baktı.

William'ın gözlerinde de yaş vardı. "Onu sevdiğimi biliyorsun, Lucas. Yemin ederim Ayı'yı bulacağız ve Talia'nın intikamını alacağız."

Lucas hüzünle başını salladı. "Bunca sorun, bunca kara cinayet ve artık anlamsız.

Ganimeti hemen Knute'a iade etmeliyim."

"Knute'u duymadın mı?" diye sordu James.

"Muhafızların önceki gece onu yakaladığını duydum. Hapishanede." "Artık değil, dedi William. "Ayı hapishaneye girdi ve Knute'u paramparça doğradı."

"Tanrılar adına! Adam delirmiş," diye bağırdı Lucas.

"Biz Ayı'nın icabına bakacağız," diye yemin etti William.

"Teşekkür ederim, William," dedi Lucas, "ama adımlarına dikkat et. Talia ölmüş olabilir, ama sen hâlâ bizimlesin ve öyle kalmanı tercih ederim. Bu Ayı tehlikelidir ve yanında büyü vardır."

"Ne tür büyü?" diye sordu Jazhara.

"Karanlık güçler, leydim. Knute Ayı'nın büyü yapmasını gördükten sonra dehşete düştü. Ondan ayrılmasının sebebi bu." Başını iki yana salladı. "Piçlerin neyin peşinde olduğunu görmek ister misiniz?"

James başını salladı. "Biraz meraklandım."

Lucas ayağa kalktı ve onları sağlam, tahta bir kapıya götürdü. Kapıdaki sürgüyü çekti ve açtı. Jazhara lambasıyla öne çıktı. James'in bile alçak bir ısıklık çalması gerekti.

Küçük oda diz boyu hazinelerle doluydu. Altın para çuvalı pek çok küçük sandığın üzerine yığılmıştı. Som altın heykeller, mücevher yığınları çevreye saçılmıştı. Lucas odaya girdi ve sandıklardan birini açtı. İçinde daha fazla altın ve küçük bir heykel vardı. Jazhara eğilip heykeli aldı. "Bu Ishop malı," dedi yumuşak sesle. "Kiliselerinin kutsal ikonu, Ishop Sembolü."

James'in gözleri irileşti. "Bir Ishop gemisine saldırmışlar! Bir korsan için daha tehlikeli bir iş olamaz, bana göre."

"Çoğu adam aptalca olduğunu söyler," dedi Lucas. "Ayı o gemiden bir şey istiyordu, özel bir şey. Knute, her ne ise, buraya sakladığı ganimetin arasında olmadığından emindi." "Bunu nereden biliyordu?" diye sordu Jazhara.

"Knute bana, bunca şeyi almasına rağmen geminin battığını görünce Ayı'nın köpürdüğünü anlattı." Elini salladı. "Knute'un Ayı'yı boğulmaya bırakmasının sebeplerinden biri bu. Ayı'nın geminin çok hızlı batmasının suçunu ona atmasından korktu."

"Ayı'nın ona ne yaptığı düşünülünce, akla yakın bir korku," diye yorum yaptı Jazhara.

William'ın kafası karışmış gibiydi. "Bunun bize ne yardımı var? Hâlâ kimi kovaladığımızı ve onun neyi aradığını bilmiyoruz."

Lucas diğerlerinden farklı görünen bir başka sandığı açtı. Siyah tahtadan yapılmıştı, çok daha yaşlıydı ve hiç temizlenmemiş gibi görünüyordu. Tahta lekeli, menteşeler paslıydı. Rulo yapılmış bir parşömen çıkardı ve James'e uzattı. Sonra perişan durumda, deri ciltli bir kitabı Jazhara'ya uzattı. "Hepsi burada. Bu kâğıtlar Knute'un yıllar içinde batırdığı bütün gemileri sayıyor.

Ayı'yla yaptığı bu son iş dahil."

James haritaya baktı. "Bu bize Ishop gemisinin nerede saldırıya uğradığını gösterir."

"Knute eksiksiz bilgi vermiş, küçük gnoll için bunu söyleyebilirim," diye itiraf etti Lucas.

"Bize hâlâ Ayı'nın neyin peşinde olduğunu söylemiyor," dedi Jazhara. "Neyin peşinde olduğunu bildiğimiz söylentisini yayarsak bize gelmesi için yemleyebilir miyiz?" dedi William.

"Belki," dedi James, "ama her şey sırayla. Önce saraya gidip Prens'e rapor vermeliyim." Lucas'a döndü. "Sen William'la burada kal. Ben bunca altınla ilgilenmesi için Jonathan Means ve bazı yardımcılarını göndereceğim."

"Bununla ne yapacaksın?" diye sordu Lucas.

James gülümsedi. "Ishoplulara geri vereceğim. Ayı'nın neyin peşinde olduğunu bilmiyor olabiliriz, ama iddiaya girerim burada bir senelik gelir var."

Lucas'ın omuzları hafifçe çöktü, ama başını salladı.

Jazhara ve William odadan çıkan James'i takip ettiler ve lağım kanallarına döndüler. En yakın çıkışa giden koridorda seğirtirlerken eski kaçakçı zulasının gizli kapısının arkalarında kapandığını duydular.

ENTRİKALAR

Arutha uşağın çıkmasını bekledi.

Delikanlı Prens'in özel ofisinden çıktıktan sonra Adalar Krallığı'ndaki Batı Alemi'nin hükümdarı James'e baktı. "Eh, bu bizim hayal ettiğimizden çok daha kötü bir kargaşa, değil mi?"

James başını salladı. "Basit bir korsan ganimeti avından çok daha fazlası, Ekselansları."

Arutha büyücüye bir yarım gülümseme bahşetti ve kara gözleri genç kadını inceledi. "Şehrimizden oldukça sıradışı bir karşılama gördünüz, değil mi, leydim?"

James espri yaptı, "Yakın tarihimiz düşünülünce, Ekselansları, ikimizin de hoşuna gitmeyecek ölçüde sıradan olabilir."

Jazhara iki adam arasındaki kayıtsız atışmaya gülümsedi. "Ekselansları, Dük Pug'dan aldığım talimatlar basitti: Krondor'a gelmek ve büyüyle ilgili konularda size elimden gelen yardımı yapmak. Bu konuda hizmet etmek için geldim, aleminizin savunulması için sanatın dövüşken yanını kullanmak zorunda kalsam bile."

Arutha arkasına yaslandı ve parmak uçlarıyla bir çadır yaptı, parmaklarını biraz içe, dışa gerdi. İlk tanıştıkları günden beri James'in gözlemlendiği bir endişe işareti. Bir süre sonra, "İki tartışma konumuz var ve ikisi de, sizin deyişinizle, sanatlarınızın 'dövüşken yanını' kullanmayı gerektirebilir."

"Yaratık," diye ekledi James.

Jazhara onaylayarak başını salladı. "Ekselansları, o canavar çocuğun varlığı ve böyle bir iş için gereken kötü büyü'nün niteliği büyük güce sahip kötücül güçlerin söz konusu olduğuna işaret ediyor."

"Gerçekten mi," dedi Prens. "Birinin şehrin içinde böylesine korkunç bir büyü yapması için hiç sebep düşünebiliyor musunuz? Anlaşılması olasılığı kesinlikle yüksek, lağım kanallarının terk edilmiş bir köşesinde bile olsa."

Jazhara, "Amaç şehrinizde kaos yaratmaksa, Ekselansları, o zaman böyle bir seçim mantıklı geliyor. Hayal edebildiğim başka herhangi bir sebep için, hayır; bu kavrayışı aşan bir seçim."

"Bu yüzden, amacın kaos yaratmak olduğunu varsayarak, potansiyel kazanç erken keşfedilme riskini almaya değer." Jazhara duraksadı, sonra ekledi, "Bebekler üzerinde kullanılan kötü büyüden oluşan yaratığın gücü kuşkusuz çok büyüdü. Bizim yok ettiğimiz, anlatılanlara göre, birkaç gün içinde bir düzine silahlı adamdan daha fazlasını öldürmüş ya da yaralamış. Biz savaşırken zayıftı. Dahası, olgun değildi, her açıdan hâlâ bir çocuktü. Birkaç hafta daha geçseydi, oldukça güçlü olacağını tahmin ediyorum. Şehrinize

saliverilmiş o şeylerden bir grup.

"Oldukça itici bir manzara çiziyorsunuz," dedi Arutha. "Ama savınız ikna edici." Öne eğildi. "Kaçak moredhel Gorath'ın gelişinden beri bir dizi açıklanamaz görünüşlü olayla uğraşıyoruz, ama o olaylarda tek bir şey sabit oldu: Krondor'u kaosa sürüklemeye çalışan biri." "Sürüngen," dedi James.

Arutha başını salladı. "Katılıyorum."

"Bu Sürüngen kim, efendim?" diye sordu Jazhara.

Arutha James'e başını salladı. James, "Bilmiyoruz," dedi. "Biliyor olsaydık adam uzun zaman önce asılmış olurdu. İlk kez bir seneden uzun süre önce belirdi, Krondor'daki Şakacılar'ı yerlerinden etmeye çalışan bir çeteyi yönetiyordu. Ama aynı zamanda rıhtımlarda çalışıyor, ticarete karışıyordu. Dahası, Geceşahinleri'yle önemli bir ilişkisi olduğunu öğrendik. Başka bir deyişle, tamamen kötü bir adam."

"Ve potansiyel olarak başta düşündüğümüzden daha tehlikeli. Olasko Dükü ve ailesine düzenlenen saldırıda parmağı olduğu anlaşılıyor," dedi Arutha.

"Adam pek çok çevrede dolaşıyor," dedi James.

"Ve bir de Ishaplılar meselesi var," dedi Arutha, Jazhara'nın saraya getirdiği küçük heykele işaret ederek. "Krondor'daki Tapınağın Yüksek Rahibine haber gönderdim ve kısa süre sonra ondan haber alacağımızı düşünüyorum."

"Bunun sarayın önündeki meydanın karşı tarafındaki evle ilgisi var mı, Ekselansları?" diye sordu James.

Arutha'nın yarım gülümsemesi geri geldi. "Senden pek bir şey kaçmıyor, değil mi?"

James yalnızca gülümsedi ve yarı eğildi.

"Evet," dedi Arutha, "ama o bilgiyi sizinle paylaşmadan önce Yüksek Rahibin ya da temsilcisinin gelmesini bekleyeceğim. Gidin ve dinlenin, ikiniz de, ama haber alır almaz buraya dönmeye hazır olun. Ishaplıların çağrımaya yanıt vermekte geç kalacaklarından kuşkuluyum."

Arutha haklıydı. Uşaklar onlara yetişip Prens'in hemen taht odasına gelmelerini istediğini bildirdiklerinde odalarına giden yolu yarılamaşlardı bile.

Döndüklerinde Prens'in huzurunda Ishap Yüksek Rahibi, iki başka rahip ve bir savaşçı keşiş buldular. Yüksek Rahip yaşlıca bir adamdı, kısa kesilmiş kar beyaz saçları ve âlimce bir tavrı vardı. Üstleri gibi iki rahibin başları da açıktı ve siyah saçları kısa kesilmişti. Ishaplılar, diğer tarikatların aksine, sadelikten hoşlanırdı. Rahipler kahverengi kenarlı beyaz cübbeler giyiyorlardı; keşişin üzerinde zırh vardı ve miğferini sol kolunun altında

taşıyordu. Kemerinde iri bir savaş çekici asılı duruyordu.

Prens Arutha tahtında oturuyordu ve huzurda saraydan yalnızca iki görevli olsa da -Dük Gardan ve kâtibi- James Arutha'nın bu görüşmeyi bir güç konumundan yürütmek istediğini fark etti.

Ishaplılar uzun süredir Midkemia dini tarikatları arasında en gizemlileri sayılıyordu, diğer tapınaklar gibi insanları döndürmeye çalışmazlardı. James onlarla daha önce Sarth Manastırında karşılaşmıştı ve Ishaplılar hakkında genel olarak inanılanlardan daha fazlasını biliyordu. Tarikatlar arasında bir tür üstünlükleri vardı; diğer tapınaklar onlarla çatışmaktan kaçınırdı.

"Ekselansları, mesajınız bir mecburiyet tınısı taşıyordu ve alır almaz geldim," dedi Yüksek Rahip.

"Teşekkür ederim," dedi Prens. Gardan'a işaret etti ve yaşlı Dük'ün kâtibi küçük heykeli çıkarıp incelemesi için Yüksek Rahip'e uzattı. "Bunu nereden buldunuz, Ekselansları?" diye sordu Yüksek Rahip, sesinde bir şaşkınlık ve endişe iziyle. Arutha James'e işaret etti. James, "Bugünün erken saatlerinde, çalıntı mallarla dolu bir yerde bulundu. Bir korsan yağmasından ganimetler."

"Ganimet mi?" dedi Yüksek Rahip.

"Bu sene neyin olmasının beklendiğini ikimiz de biliyoruz, Peder," dedi Arutha. "Bilmem gereken bu nesnenin bu ay Krondor'a gelmesi beklenen gemiye mi ait olduğu."

"Bunlar açık görüşmede konuşulmaması gereken konular, Ekselansları," dedi Yüksek Rahip.

Arutha Gardan'a başını salladı ve dük kâtibi gönderdi. Yüksek Rahip Jazhara ile James'e baktı. Arutha, "Toprak Beyi benim kişisel ajanımdır ve Jazhara büyü konularında danışmanımdır. Dük'e sorgulanmayacak ölçüde güvenirim. Özgürce konuşabilirsiniz."

Yüksek Rahip sırtına bir yük binmiş gibi görünüyordu, omuzları gözle görünür derecede çöktü. "Isbap'ın Şafağı'nın Krondor'a bir hafta önce varmış olması gerekirdi, Ekselansları. Onu aramak için gemiler gönderdik, ta Özgür Şehirler'e kadar. Belki sakatlanmıştır ya da..." James'e baktı. "Korsan saldırısı mı? Bu mümkün mü?"

"Görünüşe göre öyle," dedi James. "Ayı adlı, anlaşıldığı kadarıyla kara büyü yardımı alan deli bir adam geminizi ele geçirmiş gibi görünüyor. Muhafızlar ganimetin geri kalanını, tekrar alabilmeniz için saraya getiriyorlar, Peder." Yüksek Rahip'in gözlerinde bir umut parıltısı belirdi. "Söyleyin bana... iri bir kutu var mı..."

James sözünü kesti. "Kaptan yardımcısına göre, Ayı'nın istediği her neyse gemiyle batmış. Aralarında büyük sürtüşmeye yol açmış. Ayı, batan geminin yerini öğrenmeye çalışırken adamı elleriyle paramparça etti."

Savaşçı keşişin yüzü duygusuzdu, ama Yüksek Rahip'le iki yoldaşı bayılmak üzere gibi görünüyordu.

"O zaman her şey kaybedildi," diye fısıldadı Yüksek Rahip.

Arutha öne eğildi. "Gemi Tanrıların Gözyaşı'nı mı taşıyordu?"

"Evet," dedi Yüksek Rahip "ve Uzak Kıyı'dan Özgür Şehirler'e, bütün tapınakların son on senede biriktirdiği bütün hazineleri. Ama Gözyaşı olmadan bütün altınlar, bütün mücevherler," heykeli salladı, "anlamsız." James Arutha ile göz göze geldi. "Bu tahta ilk çıktığımda," dedi Prens, "Gözyaşı'nın önemi hakkında bir şeyler öğrenmişim, ama sırrını Taht'tan sakladınız. Bu eser neden o kadar önemli?"

"Size anlatacaklarımı, Ekselansları, yalnızca Rillanon'daki Kral ağabeyiniz ve tarikatımızdan birkaç kişi biliyor. Size burada anlatacaklarımın, bu odadan çıkmayacağı konusunda yemin etmelisiniz," dedi Yüksek Rahip.

Arutha Gardan'a baktı, Gardan başını salladı, sonra James ve Jazhara'ya baktı, onlar da onayladı. "Yemin ediyoruz," dedi Prens.

"Her on yılda bir, mücevher Gri Kule Dağları'nın kuzeyindeki gizli bir mekânda oluşur. Bu mücevherin kaynağının ne olduğunu unuttuk; en kadim kitaplarımız bile tarikatımızın Tanrıların Gözyaşı'nın varlığını nereden öğrendiğini açıklamıyor. "Ama şunu biliyoruz: tanrılardan insana gelen bütün güç, bu eser aracılığıyla geliyor. O olmadan tanrıların sözlerine karşı sağır kalırız, tanrılar dualarımızı işitemez."

Jazhara elinde olmadan konuştu, "Tanrılarla her tür iletişimi kaybedersiniz!" "Korkarım bundan da fazlası," dedi Yüksek Rahip. "Her tür büyü'nün de solacağına inanıyoruz. Çünkü insanın büyü sanatları uygulamasına izin veren tanrıların inayetidir ve ilahi aracılık olmadan biz de diğer insanlar gibi oluruz. Rillanon'daki ana tapınağımızda bulunan Gözyaşı kısa süre sonra solacak, parlak mavi ışığı karacak. Yeni Gözyaşı bu olmadan yerine konulmazsa, semavi bağlantımızı kaybederiz."

"On sene sonra yeni bir Gözyaşı olmayacak mı?" diye sordu James. "Evet, ama on senelik karanlığı hayal edebiliyor musunuz? Hiçbir insanın tanrılarla iletişim kuramayacağı on sene? Hiçbir şifanın yapılamayacağı on sene?"

Dualarımız yanıtlanmadan geçen on sene? Umutsuz on sene?"

James başını salladı. "Kötü bir manzara, Peder. Biz ne yapabiliriz?"

"Batan geminin yerini biliyoruz," dedi Arutha.

Yüksek Rahip'in gözlerinde yine bir umut kıvılcımı belirdi. "Öyle mi?"

"Sınırları belirlenmiş bir alanın dahilinde," dedi James. "Bir haritamız var ve gemi hemen

battıysa yerini bulabilmeliyiz."

"Pek çok şey yapabilen büyülü sanatlarımız var, efendim," dedi Yüksek Rahip. "Ama bir adamın sualtında nefes almasını ve enkazı aramasını sağlamak yeteneklerimizin ötesinde. Başka yol var mı?" Anlamlı anlamı Jazhara'ya baktı. Arutha sorunun ciddiyetini takdir ediyordu; tapınaklar, başka kurumlardan da fazla, kontrol edemedikleri türden büyüye ihtiyatla yaklaşırdı. En iyi zamanlarda Jazhara bir şüphe odağı olurdu ve bu en iyi zamanlar olmaya epey uzaktı. "Siz başka yol biliyor musunuz, Jazhara?" dedi Prens. Kadın başını iki yana salladı. "Üzgünüm, Ekselansları, bilmiyorum.

Yıldızlimanı'nda bu tür şeyleri başarabilenler tanıyorum, ama pek azı sağlıklı adamlar sayılabilir. Böyle bir iş için güçlü bir yüzücüye ve bir ışık kaynağına ihtiyacınız olur."

"Bu işe yaramaz," dedi James.

Arutha tek kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

James sırttı. "Ekselansları, bütün hayatım boyunca deniz kıyısında yaşadım. Denizcilerin ne dediğini duydum. Belli bir derinliğin altına inerseniz su üzerinize biniyor ve nefes almanızı sağlayacak bir büyü olsa bile, o tür basınçlara dayanmak muhtemelen imkânsız. Hayır, bir başka yol var."

"Söyle," dedi Yüksek Rahip.

"Enkazcılar Loncası," dedi James. "Batan gemileri kaldırmak onların işi. Onları eşyaları kurtarmaya yetecek kadar kaldırabiliyorlar. Bazı durumlarda bir deliği onarıyorlar ve batmış bir gemiyi onarılmak üzere güvenle limana getirebiliyorlar. Birden fazla kez yapıldığını gördüm."

"Ama onlara Gözyaşı'ndan bahsetmek gerekir," dedi Yüksek Rahip. "Ve bundan kimseye bahsedemeyiz."

James başını iki yana salladı. "Hayır, Peder. Onlara tek söylememiz gereken gemiyi kaldırmaları. Sonra Taht'ın güvendiği biri gemiye girer, bu eseri bulur ve buraya, Krondor'a getirir."

Yüksek Rahip solundaki sessiz keşişe işaret etti. "O insan Solon Birader olmalı.

Gözyaşı'nın üzerinde gizemli koruma büyülerini var, yani bu yaratık, Ayı, Gözyaşı'na ulaşabilmiş bile olsa onu alamazdı. Solon Birader Gözyaşı'nın alınabilmesi için koruma büyülerini kaldırabilir."

James Arutha'ya baktı. "Efendim, eğer bu adam, Ayı, Gözyaşı'nın tam olarak nerede olduğunu bilmiyorsa, yakında beklemesi ve enkaz bölgesine gidecek bir Işap gemisi arıyor olması olası değil mi? Mantıksal olarak nesne kurtarılanaya kadar bekler, sonra saldırır."

Yüksek Rahip, "Gözyaşı'nı savunmak için kendi yöntemlerimiz var," dedi.

"Alınmayın, Peder, ama Lucas'ın korsan Knute'un anlattıkları hakkında bize aktardıklarına bakarak, Ayı'nın büyüne karşı bir tür güçlü koruması var. Aksi halde gemiyi nasıl ele geçirebilirdi ki?"

Yüksek Rahip endişeli görünüyordu. Jazhara, "Bir tılsım kolye demişti sanırım," dedi. "Takanı rahip büyüüne karşı koruyan bir şey."

Arutha James'e baktı. "Gizlilik mi öneriyorsun?"

"Evet, efendim," dedi James. "Ayı'nın dikkatini başka yere çekmek için bir yol bulmalıyız. Biz gemiyi kaldırır, eseri alır ve o dikkatinin dağıtıldığını fark etmeden buraya getirirken mekândan uzak tutacak kadar oyalarsak..." Omuzlarını silkti. "Bir şansımız olabilir."

"Ekselansları," dedi Yüksek Rahip, "Ben daha büyük bir silahlı gücü tercih ederdim..."

Prens elini kaldırdı. "Gözyaşı ile ilgilenmenin Ishop Tapınağı'nın alanına girdiğini biliyorum, Peder, ama yok edilen benim hapisanem, yakılan karımın yetimhanesi, katledilen benim polis memurlarımdı; böyle bir şeyin bir daha olmamasını sağlamak onu Taht'ın işi haline getiriyor.

"Eğer, anlatıldığı gibi, Ayı ve paralı askerleri büyüünüzden korunuyorsa, Gözyaşı'nı kurtarmak için silahlı güç gerekebilir gibi görünüyor. Bir günde kaç savaşçı keşiş çıkartabilirsiniz?"

Yüksek Rahip yenilmiş görünüyordu. "Yalnızca üç, Ekselansları. Savaşçı kardeşlerimizin çoğunluğu Ishop'ın Şafağı'nda idi, Tanrıların Gözyaşı'nı koruyorlardı."

"Peder," dedi, James, "burada, Krondor'da kaç kişinin katledildiğine bakarak, en iyi önerim Gözyaşı'nı almanız ve Ayı hâlâ denizin dibinde olmadığını fark etmeden Rillanon'a doğru yola çıkmanız."

Arutha bir süre sessiz kaldı, sonra, "James'in planına katılıyorum," dedi. James'e, "Şu 'dikkat dağıtmaya' gelince, Yolbuluculara hemen Ayı'nın izini bulmalarını emret. William hemen peşlerinden gitmeleri için eksiksiz bir Saray Muhafızı devriyesi çıkarsın. Raporladıklarına bakarak, William'ın Ayı'ya baskı yapması ve kırlarda onu takip etmesi için yeterli motivasyonu var. Ayı büyüye karşı dirençli olabilir, ama iki düzine kılıcın onu hareket halinde tutacak kadar rahatsız edeceğinden eminim. Ve William'a Ayı'yı ele geçirmesi gerektiğini, adamın üzerinde ölüm işareti olduğunu ve onunla uygun gördüğü şekilde uğraşabileceğini söyle. Bu yeterli 'dikkat dağıtma' olmalı."

"Ya Gözyaşı?" diye sordu James.

"Sen ve Jazhara Enkazcılar Loncası'na gidin ve bir gemiyi kaldırarak kadar üye alın. Onları

şehrin dışında bir noktada sessizce toplayın, şehri ikişer, üçer terk edin, sonra Sarth yolundaki köylerden birinde buluşun. Sonra atlarınıza binip hızla..."

"Dul Noktası'na," diye ekledi James.

"Dul Noktası'na," diye tekrarladı Arutha, "gidin ve Gözyaşı'nı kurtarmak için çalışmalara başlayın."

James eğildi ve "Yanımıza kaç kişi alalım?" dedi.

"Sizin, Jazhara ve Lonca'dan kimi bulabiliyorsanız, Solon Birader'le birlikte yarın sabah ilk ışıklarla yola çıkmanızı istiyorum. Ertesi gün devriye çıkaracağım ve onların..." Gardan'a baktı. "Dul Noktasına en yakın kasaba hangisi?"

Dük Gardan haritaya bakmadan yanıtladı, "Haldon Başı. Nokta'ya bakan yamaçların üzerinde. Oradaki enkazları toplamak için izleyen çöpçüler için bir sığınak, ama çoğunlukla uyuşuk bir köyden başka bir şey değil."

"Fazla yakın, efendim," dedi James. "Ayı'nın enkazın yakınında casusları varsa, kesinlikle Haldon Başı'nda olacaklardır."

Bizim gelişimiz bile, bir iki gün içinde ayrılmazsak, tek başına bir kıpırtı yaratır. Planlanmamış bir devriyenin Ayı'nın adamlarını uyandıracacağı kesin."

"Güneydeki en yakın köy hangisi?" diye sordu Arutha.

"Değirmencinin Durağı," dedi dük.

"O zaman oraya konuşlandır. Gözyaşı'nı alır almaz, James, güneye, Değirmencinin Durağı'na git ve devriye Krondor'a dönerken size eşlik etsin."

Başedebileceğinizden fazlası ile karşılaşılırsanız, birini Değirmencinin Durağı'na yolla ve devriye imdadınıza koşsun. Açık mı?"

"Evet, efendim," dedi James eğilerek.

Arutha Yüksek Rahip'e, "Peder, gidin ve yapmanız gereken hazırlıkları yapın."

Adamınız ilk ışıklardan iki saat sonra, kapıların dışında, ilk yol kavşağında James'le buluşsun," dedi.

"James, sen Enkazcılar Loncası'ndan o adamları al ve ilk ışıklarda yansıya yola çık. Jazhara ve Lonca'dan diğerleri bundan bir saat sonra yola çıkacak. Hepiniz, şafakta şehirden çıkan normal trafiğe karışmalısınız." Prens James'e bakarak ekledi, "İhtiyatlı olmanız gerektiğini vurgulamam gerekiyor mu?"

James neredeyse küstah bir sırıtmayla, "İhtiyatlı olacağız, Ekselansları," dedi. Arutha

suçlarcasına parmağını kaldırdı. "Birlikte çok şey yaşadık, James. Çoğu adamın bir düzine yaşamda yaşayacağından fazla. Ama bu görev daha önce önüne konulan herhangi birinden daha zor. Bu işten yüzünün akıyla çık, çünkü hepimizin kaderi senin ellerinde."

James eğildi. "Çıkacağım, Ekselansları."

Arutha Jazhara'ya, "Genç maceracımıza bu görevin ciddiyetini hatırlatacağınıza güveniyorum," dedi.

Kadın da eğildi. "Gerekirse, Ekselansları."

"O zaman hepiniz gidin. Tanrılar çabalarınıza gülümsesin."

James taht odasının dışında, sonunda Dük Gardan odadan çıkana kadar Jazhara'yı bekletti. "Efendimiz?" dedi James.

Dük döndü, esmer hatları eski deri gibi kırıışmıştı, ama gözleri hâlâ parlak ve tetikteydi. "Nedir, Toprak Beyi?"

"Bu yolculuk için kendimizi donatmak üzere aşağı ineceğimizi Depolar Subayı'na bildirmenizi rica edebilir miyiz?"

"Sorun mu var?" diye sordu dük.

James sırttı. "Son zamanlarda benim inanılrlılığını azaldı, çünkü Prens'in adını fazla sık..."

"Ve Arutha'nın bilgisi olmadan kullandın," diye tamamladı Gardan. Gülümsemesine karşılık verdi. "Pekâlâ, hemen haber göndereceğim."

"Artık ne zaman emekliye ayrılıyorsunuz? Gidişiniz üzerinde anlaşıldığını sanıyordum," dedi James.

"Crydee'ye gitmek üzere bir ay içinde ayrılacaktım; ama artık bilmiyorum," diye yanıt verdi adam, neredeyse teatral bir iç çekişle. "Sanırım sen Prens'e krizler getirmeyi bıraktığın zaman ayrılırım."

James iblis gibi sırtarak, "Durum buysa, sanırım daha on sene burada kalacaksınız," dedi.

"Umarım öyle olmaz," dedi dük, "ama sen döndüğünde burada olacağım hemen hemen kesin. Bu kriz çözülene kadar kimse görevden kaçamaz. Artık işinize bakın."

Jazhara'ya eğildi ve "Leydim," dedi.

"Efendimiz," dediler aynı anda.

Yaşlı dük uzaklaştıktan sonra Jazhara, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu. "Deniz Kapısı'na ve Enkazcılar Loncası'na gideceğiz," dedi James.

Sabah ortasında Deniz Kapısı kalabalıktı. Limanda kargolar indiriliyor, şehre naklediliyordu. Düzinelerce yük ve yolcu arabası sokakta ağır ağır Eski Pazar'a ve ötesine doğru ilerliyordu. Uzun yolculuklardan yeni dönmüş denizciler, han ve kadın bulmak için hızla gemilerden iniyordu. Rıhtımların üzerinde deniz kuşları ciyaklayarak dönüyor, besinlerinin büyük kısmını oluşturan, düşürülen kargolardan döküntüler arıyorlardı.

Yürürlerken Jazhara esnemesini bastırdı. "O kadar yorgunum ki bunca insanın oraya buraya seğırtmesini izlemek uykuda yürüyormuşum gibi hissettiriyor." James gülümsedi "Alışırısın. Arutha'nın hizmetindeyken öğrendiğim numaralardan biri her fırsatta kestirmek. Kişisel rekorum uykusuz dört gün geçirmek. Elbette, büyülü bir iksirin yardımını aldım ve etkisi yok olduktan sonra bir hafta hiçbir işe yaramadım..."

Jazhara başını salladı. "O tür şeyler dikkatle kullanılmalı."

"Biz de eve dönüş yolculuğunda bunu anladık," dedi James, Jazhara'nın esnemesine karşılık kendi esnemesini bastırarak. "Bizi hangi kader bekliyorsa, umarım yola çıkmadan önce en az bir gecelik iyi uyku içeriyordur." "Kabul."

Enkazcılar Loncası'na ulaştılar. Deniz Kapısı'nın uzağında, oldukça özelliiksiz, iki katlı bir binaydı. Dışında, büyük bir arabanın önünde pek çok adam toplanmıştı. İki tanesi bir sandık taşıyarak uzaklaşırken başka bir ikili arabaya tırmanıyordu.

James durdu ve adamlardan birinin omzuna dokundu.

Adam arkasında kimin durduğuna bakmak için dönmeden hırladı, "Bastır git!"

Yorgun ve kabalığa tahammül havasında olmayan James, "Prens adına!" dedi.

Adam ona hızlı bir bakış fırlattı. "Bak, Lonca Başkanı için buradaysan, bildiğim her şeyi Muhafız Yüzbaşısı'na anlattım."

James adamın omzunu sıkıca yakaladı ve döndürdü. Hamalın iri yumruğu James'e vurmak için kalktı, ama yapamadan Toprak Beyi hançerini adamın gırtlığına dayadı. "Bana tahammül et," dedi James, sesinde uğursuz bir tınıyla. "Belki bir dakika ayırıp bir kez daha anlatabilirsin. Yüzbaşı Garruth'a Lonca Başkanı hakkında tam olarak ne anlattın?"

Adam yumruğunu indirerek geriledi. "Öldürüldüğünü anlamak için bir öküz beynine bile gerek yok."

Konuşmayı izleyen, diğer hamallardan biri bağırdı: "Kendaric yaptı!"

Açgözlülüğünün acısı bizden çıktı."

İlk adam Lonca girişine işaret etti. "Detay istiyorsan içeride Jorath'la konuşman daha iyi. Artık yolculuk sorumlusu o."

James hançerini kaldırdı ve Jazhara'ya kendine eşlik etmesini işaret etti. Pek çok adamın

bir köşede durmuş, konuşmakta oldukları Lonca Binası'na girdiler. Görünüşüne bakılırsa ancak çirak olabilecek genç bir adam yakında duruyordu.

Muhtelif mobilya ve kişisel eşyaları sayıyor, bir deftere rakamlar not ediyordu.

James ona yaklaştı. "Yolculuk Sorumlusu Jorath'ı arıyoruz."

Oğlan saymayı bırakmadı, yalnızca tüy kalemiyle omzunun üzerinden arkadaki odaya açılan kapıyı işaret etti.

"Teşekkürler," dedi James ve o tarafa yürüdü.

O ve Jazhara geniş bir masa ve pek çok sandalyenin işgal ettiği bir odaya girdiler. Masanın önünde siyah saçlı, kısa, düzgün sakallı, orta yaşlı bir adam ayakta duruyordu. Üzerinde sade, mavi bir cübbe vardı, insanın bir rahipten ya da büyücüden bekleyeceği türden bir cübbe. İncelediği belgeden başını kaldırdı ve "Evet?" dedi.

"Ben saraydan geliyorum," dedi James.

"Sorularınıza çoktan yanıt verdiğime göre, buraya ilerleme kaydettiğinizi bildirmek için geldiğinizi varsayıyorum." Adamın sesinden kibir akıyordu.

James bir an gözlerini kıstı, sonra sinirinin geçmesine izin verdi. "Biz Muhafızlardan değiliz. Bir gemi kaldırılmasını istiyoruz!"

"Korkarım şansınız yok. Lonca kapalı. Anlaşılan işitmediniz, ama Lonca Başkanımız öldürüldü."

"Ona ne oldu?" diye sordu James.

"Kimse kesin olarak bilmiyor. Anlaşılan bir tür mücadele olmuş. Odasında ölü bulundu. Eşyaları dağıtılmıştı. İyi karşı koymuş, ama anlaşılan kalbi dayanmamış."

"Lonca neden kapanıyor?" diye sordu James.

"Lonca Başkanı ve Yolculuk Sorumlusu Kendaric büyük bir gemiyi kaldırmak için gereken ayını yapabilecek tek üyelerdi."

"Eh, Yolculuk Sorumlusu ile hemen konuşmamız gerekiyor."

"Oldukça imkânsız, korkarım. Kendaric Lonca Başkanı'nın öldürülmesinde baş şüpheli ve kaçıp saklanmış gibi görünüyor. O ve Lonca Başkanı ortada yokken, işimiz kapandı." Yumuşak bir nefes verdi. "Ki, her şey düşünülünce, bu o kadar da kötü değil."

"Ne demek 'Her şey düşünülünce'?" diye sordu James.

Jorath incelediği belgeyi bıraktı. "Aramızda kalsın, Lonca yıllardır zarardaydı. Diğer

şehirlerdeki, örneğin Durbin ve Ylith'deki Loncalar daha etkin çalışmalarını sağlayan yeni teknikler geliştirdiler. Bütün kontratları onlar kazanıyordu."

James uzun süre sessiz kaldı. Sonra, "Lonca Başkanı'nı öldürenin bu Kendaric olduğunu nereden biliyorsunuz?" dedi.

Jorath bir başka parşömen kaldırdı ve baktı. "Hep kavga ederlerdi. Zaman zaman yumruklaşacak gibi görünürlerdi. Abigail, Lonca Evi'ni temizleyen kadın, cinayet gecesi Kendaric ile Lonca Başkanı'nın kavga ettiğini duymuş."

"Bu kanıt değil," dedi Jazhara.

"Hayır, ama Kendaric ceset bulunduğundan beri kayıp, bu yüzden suçlunun o olması iyi bir tahmin."

Jazhara bir şey söyleyecek oldu, ama James başını hafifçe iki yana salladı.

Jorath'a, "Lonca Üstadı ve Kendaric'in odalarına bakabilir miyiz?" dedi. Jorath omuzlarını silkti. "Nasıl istersen. Muhafızlar baktı bile, ama bir işe yarayacağınızı düşünüyorsanız, buyurun bakın." Yine parşömenlerine döndü ve

James'le Jazhara'yı üst kata bakmak üzere yalnız bıraktı.

Jazhara merdiveni çıkana kadar bekledi. Yalnız kaldıklarında sordu, "Ne?"

"Ne, ne?"

"Jorath'a ne dememi istemedin?"

"Düşündüğün şeyi," dedi James, üç kapalı odadan ilkinе yönelerek.

"Ne düşünüyordum?" diye sordu Jazhara.

Kapıyı açarken omzunun üzerinden bakan James, "Kendaric'in ölmüş olabileceğini," dedi. "Ve birinin Dul Noktasındaki belli bir geminin kaldırılmasını istemediğini." Bakışlarını indirdi ve yumuşak sesle, "Biri bu kilidi zorlamış," dedi.

Dinler gibi başını eğdi, kadının sessiz kalması için işaret etti, sonra elini kaldırdı. "İçeride biri var," diye fısıldadı.

Jazhara James'in yanında yerini aldı ve başını salladı. James geriledi, kapıyı hızla tekmeledi, kilidi parçaladı ve kapı savrulurak açıldı. İçerideki yaşlı kadın arkaya sıçradı ve çığlık attı. "Tanrılar adına!" diye bağırdı. "Yaşlı bir kadını şoktan mezara göndermeye mi çalışıyorsunuz?" "Affedersin," dedi James utançla gülümseyerek. "İçeride birini duydum ve kilidin zorlandığını gördüm..." Omuzlarını silkti.

"Efendiyi uyandıramayınca," dedi yaşlı kadın, "iki çırağa bir çubuk getirttim ve kapıyı zorla

açtırdım. Efendiyi orada, yerde yatarken buldum." Burnunu çekti ve elinin tersiyle bir gözyaşını sildi.

"Bize neler anlatabilirsin?" diye sordu James. "Prens adına buradayız." "Efendi harika bir adamdı, ama kalbi zayıftı. Göğsündeki ağrılar için ona alıç çayı yapardım. Yolculuk Sorumlusu Kendaric'le devamlı kavga etmek de ona hiç iyi gelmezdi."

"Kendaric nasıl biriydi?" diye sordu Jazhara.

"Sokaklardan gelen fakir bir çocuktuktu, ne ailesi, ne dostları vardı. Kendaric bu kadar fakir olduğu için Lonca Başkanı Lonca'ya giriş ücretini kendi cebinden ödedi. Ama yaşlı efendi oğlanın zeki olduğunu ve fakirliği yüzünden onu reddetmenin suç sayılması gerektiğini biliyordu. Efendi haklıydı, oğlan büyüyünce yolculuk sorumlularının en iyisi oldu. Bir sonraki Lonca Başkanı olmak için mantıklı seçim o olurdu, ama..." Gözlerine daha fazla yaş dolarken sesi solup gitti.

"Zekiydi mi dedin?" diye teşvik etti Jazhara.

"Ah, hep bir şeyler yapmanın yeni yollarını bulurdu. Tek bir lonca üyesinin büyük gemileri tek başına kaldırabilmesi için bir büyü üzerinde çalışıyordu. Lonca'nın bu yeni büyüyle daha zengin olacağını düşünüyordu, ama Lonca Başkanı geleneksel yöntemi korumak istiyordu ve bu konuda tartışıldılar. Lonca Başkanı Kendaric'le onu eğitmek, aklını keskinleştirmek, o öldüğü zaman Lonca'nın başına geçecek kadar zorlu kılmak için tartıştığını söylerdi. Tuhaf olan da bu."

"Tuhaf olan ne?" diye sordu Jazhara.

"Şey, Kendaric'in onu öldürmesi tuhaf. Onca tartışmaya karşın Kendaric'in yaşlı efendisini gerçekten sevdiğine yemin edebilirdim."

Jazhara düşündü, "Herkes katilin Kendaric olduğuna ikna olmuş görünüyor, ama bu yalnızca spekülasyon değil mi?"

Yaşlı kadın içini çekti. "Belki. Ama Kendaric ve Lonca Başkanı'nın cinayet gecesinde tartıştığını duydum. Hep tartışıldılar, ama bu sefer her zamankinden daha yüksekti. Ertesi sabah, ona kahvaltı getirdiğimde yaşlı efendiyi ölü buldum. Dediğim gibi, kapıyı zorla açmak için iki çırak gerekti. Kendaric ona vurmuş olmalı ve efendinin yüreği dayanmayınca Kendaric pencereden kaçmış olmalı. Çağırdığım muhafızlara da aynısını söyledim. Bunu bu şekilde çıkartmanın oldukça akıllıca olduğunu söylediler."

James gözlerini yuvarlamamak için kendini zor tuttu, bunun yerine yalnızca,

"İzin verirsen biraz bakınmak istiyoruz," dedi.

Muhafızların önemli her şeyi götürdüklerini hemen fark ettiler. "Diğer iki oda nedir?" diye sordu Jazhara.

"Yolculuk sorumlularının odaları," dedi Abigail.

"Kendaric'in odası hangisi?" diye sordu James.

"Yandaki," diye yanıt verdi yaşlı kadın.

James koridora döndü ve yandaki kapıyı açtı. O anda yere çöktü ve kapıdan dışarı fırlayan ısı dalgasından zor kurtuldu.

Arkasındaki Jazhara da aynısını yaptı, ama James alevlerden kaçınıp kaçınmadığını anlayamadı. Kontrol etmeye zamanı yoktu, çünkü ateş topunu fırlatan büyücü siyahlı bir savaşçının James'in yattığı yere atılmasına izin vermek için yana çekilmişti.

Izmali kılıcını kaldırdı ve James'in başına doğru savurdu.

KOMPLO

James sağa yuvarlandı.

Izmali'nin kılıcı James'in başının bir saniye önce durduğu yere indi ve katil tekrar vurmak için kılıcı inanılmaz bir hızla kaldırdı.

James'in kendi kılıcını çekmek için zamanı yoktu, bu yüzden toplayabildiği tüm güçle tekmeledi. Eylemi kırılan bir dizkapağı sesi ve siyahlı katilden boğuk bir acı haykırışıyla ödüllendirildi. Izmali sendeledi, ama düşmedi. Savaşçı atılırken James yine yuvarlandı ve ayağa kalkarak tek bir akıcı hareketle kılıcını çekti.

Jazhara bir büyü salıverdi, ama ışıldayan kırmızı enerji topu yana kaydı ve düşman büyücüsünün yanında yere çarptı. Iskalamış olmasına rağmen büyücü bir başka büyü kullanıcısı ile karşı karşıya olduğunu görünce korkmuş görünüyordu.

Döndü ve kaçtı, açık pencereden aşağıdaki sokağa atladı.

Jazhara dikkatini James'in yaklaşmakta olduğu katile çevirdi. Asasını omzunun üzerine kaldırdı, ucunu adama doğrulttu ve James gerileyecek olursa saldırmaya hazırlandı. James kılıcını savurdu, rakibini gerilemeye ve ağırlığını yaralı bacağına vermeye zorlamak için düşünölmüş bir hareket. Adam deneyimli bir kılıç kullanıcısıydı ve yaralı bacağını zorlamak yerine ağırlığını kaldırarak James'in kılıcının kıl payı kaçırması riskini göze aldı.

Kılıcını hızla içe çevirdi ve neredeyse James'in başını koparacaktı. James gerilerken Jazhara asasını öne uzattı ve katili odanın içine doğru ilerlemeye zorladı. Adam akıllıca kapının hemen içinde durdu, böylece James ve Jazhara ona aynı anda saldıramayacaktı. James gözlerini katilden ayırmadan, "Jazhara! Aşağı in ve bak bakalım büyücü dostumuzdan iz bulabilecek misin. Ben bu katil domuzun icabına bakarım," dedi.

Jazhara emre itiraz etmedi, döndü ve merdivenden aşağı seğirtti. Aşağıdan sesi gelen mücadele gürültüleri hakkında soru soran bağırışlar duyuluyordu. James durum değerlendirmesi yaptı. Ne o, ne de katil o kapıdan kendi istekleriyle geçmeyecekti. Her kim ilerlerse eşikte durduğu anda saldırıya uğrayacaktı. Kapının çerçevesi karşılık seçeneklerini sınırlıyordu. Saldırının yana hareket etmeyi gerektireceği kesindi. Kilitlenmişlerdi.

Sonra James geriledi, kılıcının ucunu indirerek bir saldırıya davet çıkardı. Izmali, kılıcının ucuyla halkalar çizerek ihtiyatla durdu ve daveti reddetti. "Yakında yardım gelecek," dedi James. "O kırık dizkapağıyla pencereden atlamaya kalkacağından kuşkuluyum." Yaralı bacağa baktı. "Gücüne hayran kaldım. Çoğu adam acıyla çığlıklar atarak yerde yatıyor olurdu."

Katil minik bir adım attı... beş santimden daha fazla yaklaşmadı.

James konuşmaya devam etti. "Yıllar içinde siz, Geceşahinleri'yle sık sık karşılaştım. Öldürdüğüm ilk adam, yıllar önce Prens'i öldürmeye çalışıyordu. O sıralarda yalnızca bir çocuktum. Onu çatıdan aşağı attım."

Adam iki santim daha yaklaştı.

James kılıcının ucunun yere dokunmasına izin verdi ve gevşemiş gibi derin bir nefes aldı. 'Ama çöldeki çete bambaşkaydı. Sen muhtemelen burada olduğundan duyduğunu sanmıyorum. Demek istediğim, orada olsaydın sen de diğerleriyle birlikte ölmüş olurdun, değil mi?"

İki santim daha.

"Yine de kardeşliğinizin neden bir avuç dinci fanatik tarafından kullanılmasına izin veriyorsunuz, anlamıyorum. Tek başardıkları klanınızın çoğunu öldürtmek.

Sürüngen Geceşahinleri üzerinde bu kadar çok kontrol sahibi olamaz, değil mi?"

Katil gerildi.

James sustu ve yaslanıyormuş gibi ağırlığını biraz kılıca bindirdi. "Seni burada bulmak komik aslında. Türünün sonuncusunu akbabaları beklemek üzere güneşin altında çürürken bıraktığımı sanıyordum."

Dışarıdan şehir muhafızlarının geldiğini müjdeleyen bağırışlar duyulunca Izmali gerildi. Sonra kılıcını kaldırdı ve James'e doğru savurdu; ama James katilin kılıcının kalktığını görür görmez harekete geçmişti.

James'in umduğu gibi katilin dikkati James'in gevezelikleriyle öyle dağılmıştı ki James'in kapıya doğru hafifçe hareket ettiğini fark etmedi. Palasının ucu yukarıdaki kapı çerçevesine çarptı ve yansıdı. Tam o sırada James kendi kılıcını kaldırarak adama doğru atıldı. Katilin zayıflamış dizi boşandı ve adam sendeleyerek James'in uzattığı kılıcın üzerine yan düştü.

James ağırlığını hamlesine verdi ve kılıç bedenine saplanırken katil katılaştı.

James dengesini sağladı ve kılıcını çekti. Izmali yere yığıldı.

Jazhara ve iki şehir muhafızı bir an sonra koridora ulaştı. "Büyücü kaçtı," dedi Keshialı asil kadın. "Bu muhafızlar kapıdaydı ve yardıma gelmeleri için seslendim."

Ölü katile bakan muhafızlardan biri, "Burada fazla yardıma ihtiyacın yokmuş anlaşılır, Toprak Beyi," dedi.

James diz çöktü ve ölü katili inceledi. "Bak hele, burada neyimiz var?" dedi, adamın tuniğinden küçük bir parşömen çıkararak. "Normalde bu adamlar hiçbir şey taşımaz." Parşömene baktı, sonra Jazhara'ya uzattı. "Bu yazıyı okuyabilir misin?"

Kadın inceledi. "Evet, Yusuf a gelen mesajdaki çöl yazısına çok benziyor. Yazmayı al, yan sokaktaki tanıktan kurtul, sonra köpeğe dön. İmza yok, mühür de yok."

"Yan sokaktaki tanık mı?" diye sordu kıdemli muhafız. "Bu İhtiyar Thom olacak.

Evsiz yaşlı bir denizcidir."

"Bu binanın arkasında ev adını verdiği iki sandığı var," diye ekledi diğer muhafız.

"Jazhara," dedi James, "bakalım bu adamlar ne arıyormuş." Sonra muhafıza hitaben,

"Biriniz yakında bekleyin." Jazhara'ya kendisini takip ederek odaya girmesini işaret etti.

Çevreye bakındılar ve sıradışı hiçbir şey göremediler. James omuz silkti. "Bu canilerin kapıyı açtığımızda nerede durduklarını fark edemeyecek kadar meşguldüm."

"Bu masanın önündeydiler, James," dedi Jazhara.

James ilk bakışta sıradan görünen masayı inceledi.

"Sence 'köpeğe dön' ne demek?" diye sordu Jazhara.

James incelemesine devam etti. "Muhtemelen bir kişi ya da mekân için bir kod isim." Gözüne bir şey takıldı ve bir çekmeceyi açtı. Deneyimli bir gözle çekmecenin derinliğini ölçtü, sonra, "Bu çekmecenin arkasında gizli bir bölme yoksa bana da Eliuzun Jimmy demesinler," dedi. Diz çöküp arkaya uzandı. Küçük bir çengelin tıkırtısı duyuldu ve küçük bir kapak açılarak küçük, kırmızı, kadife bir keseyi ortaya çıkardı.

James keseyi çıkartıp tarttı. "Ağır. Taş gibi geliyor ele." Beceriyle ipek kordonu çözdü, keseyi çevirdi ve nesneyi diğer eline düşürdü.

Parlak yeşil ve beyaz, bir deniz kabuğu gibi görünen bir taş avcunda duruyordu.

"Bu Eortis Kabuğu!" diye bağırdı Jazhara.

"O ne?" diye sordu James: "Bir süre önce Silden'ı ziyaret ederken o tanrıya bağlı olanlarla tanıştım, ama inançları hakkında pek az şey biliyorum." "Yıldızlimanı'nda buna benzer bir nesne gördüm." Jazhara elini taşın üzerinde tuttu ve gözlerini kapatarak kısa bir büyü okudu. Sonra gözlerini iri iri açtı. "Bu gerçek! Su büyülerine yardım eden eski ve nadir bir nesne. Bir tanesinden bahsedildiğini duymak için Yıldızlimanı Üstadları ya da Deniz Tanrısı Eortis Tapınağı'nın Yüksek Rahibi gibi birini tanıyor olman gerek. Bir tanesine sahip olmak... bu Enkazcılar Loncası'nın sırlarından biri olmalı."

"Ama neden bu Lonca Üstadı'nın eşyaları arasında değil?" diye yüksek sesle düşündü James. "Bu Lonca Başkanı'nın ölümünde Kendaric'in parmağı olduğuna dair bir başka kanıt mı, yoksa başkan bunu saklaması için en sevdiği öğrencisine mi verdi?"

"Ve neden Geceşahinleri bunu arıyordu?" diye düşündü Jazhara.

"Bunu kullanarak bir gemiyi kaldırabilir misin?" diye sordu James.

"Hayır, ama, kullanılacak doğru büyüleri bilsen böyle bir iş için havanın iyi olmasını sağlayabilirsin." "İstediklerinin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Jazhara bir an düşündü, sonra, "Bir gemiyi kaldırmadığına göre, muhtemelen hayır," dedi.

"O zaman bakmaya devam edelim." Masanın diğer yanını inceledi ve bir başka sahte çekmece buldu, bu sefer masanın altında içine uzanarak ulaşılabilen bir tane. "Çok akıllıca," dedi James, kutuya benzer bir şeyi çıkararak. "Ama yeterince akıllıca değil."

Kutu otuz santim uzunluğunda, on beş santim genişliğinde ve yedi buçuk santim yüksekliğindeydi. Görünürde kilit ya da çengel yoktu ve üstüne bir taş mozaïği kakılmıştı. James en basit yaklaşımı denedi ve kapağı kaldırdı. Kapak güçlük çıkarmadan açıldı, ama kutu boştu. "Hiçbir şey," dedi.

"Hayır," dedi Jazhara, "bir şey var. Kapağı kapat ve yeniden aç."

James denileni yaptı. Jazhara, "Bu bir Scathia Bulmacası. Bir kilit."

"Ne için? Kutu boş. Ve yanları bir başka gizli bölme içermeyecek kadar ince."

"Bu bir büyü. Kilidi açılana kadar içindekileri kamufle etmek için."

"Sen açabilir misin?"

"Denerim." Jazhara kutuyu aldı ve kapağı kapattı, sonra kutuyu masaya koydu.

Kutunun üzerindeki mozaïği inceledi, sonra parmağını bir taşın üzerine koydu.

Taşın rengi kırmızıdan yeşile, sonra maviye döndü ve kısa bir an için James taşın yüzeyinde bulanık bir imge gördüğünü sandı. Jazhara yanındaki taş dokunarak hareketi hızla tekrarladı; taşın rengi yine değişti ve taşın üzerinde bir başka imge belirdi.

Büyücü beceriyle taşları hareket ettiriyordu, çünkü taşlar onun yönlendirdiği tarafa kayıyordu. James büyülenmişti, hırsızlık günlerinde tuzakları ve kilitleri çözmek kariyeri için gerekli bir yetenek olmuştu, ama buna benzer bir şeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bir süre sonra gözleri irileşti, çünkü kadın bir tanesini hareket ettirmekte ağır davranırsa taşların solarak eski desenlerine geri döndüğünü fark etmişti. Ve Jazhara bulmacanın sonuna ne kadar yaklaşırsa taşlar o kadar hızlı soluyordu.

Jazhara'nın parmakları artık uçuyor, taşları hızla hareket ettiriyordu. Sonunda denizde bir gemi resmi oluştu. Sonra zar zor işitilen bir tıkırtı duyuldu ve kapak açıldı.

Kutu artık boş değildi. Üzerinde dümdüz yatan tek bir parşömen vardı. James uzandı ve belgeyi aldı. Baktı ve "Okuyabileceğim bir şey değil," dedi.

Jazhara parşömeni alarak inceledi. "Sanırım gemileri kaldırmak için kullandıkları büyü bu."

"Nasıl çalışıyor?"

Jazhara daha yakından inceledi. Sonra, "İnanılmaz," diye fısıldadı. Normal konuşma sesiyle ekledi, "Bu parşömen ve başka unsurlarla tek bir lonca üyesi bir gemiyi mistik sisle kaldırabilir." "Bunda o kadar şaşırtıcı olan ne?"

"Sınırlı büyü kullanan Enkazcılar gibi Loncalar, normalde nesilden nesile aktarılan birkaç önemsiz büyü bilirler ve herhangi bir şey başarılabilmesi için pek çok lonca üyesi gerekir. Bunu her kim yazdıysa büyü hakkında Lonca'nın geri kalanından çok daha fazla bilgisi varmış." Durdu, sonra ekledi. "İddiaya girerim bu Kendaric Düşük Yol Büyücüsü olduğunu hiç fark etmedi!"

"O zaman bu büyü Lonca için servet değerinde olmalı."

"Kuşkusuz," dedi Jazhara. "Su büyüüne yatkınlığı olan herhangi bir Düşük Yol Büyücüsü zaman içinde onu kullanabilir. Onu yazılı olarak kullanabilen tek kişinin Kendaric olduğunu tahmin ediyorum."

"O zaman Kendaric'i bulmalıyız." Parşömene işaret ederek, "Onu sakla," dedi. Döndü ve odadan çıktı. Jazhara parşömeni belindeki kesede, bir bölmeye sakladı, bir süre sonra James'i takip etti.

Ölü Geceşahini'ne bakan James muhafıza, "Bu cesetten gözünü ayırma ve hareket edecek olursa beni çağır," dedi. Jazhara'ya, "Yan sokağı inceleyelim," dedi. Hızla merdivenlerden inerlerken Jazhara, "Hareket edecek olursa mı?" diye sordu.

James hüzünlü bir gülümseyişle omzunun üzerinden arkaya baktı ve "Geceşahinleri'nin ölü kalmamak gibi sinir bozucu bir alışkanlıkları vardır," dedi.

Kadını binanın dışına, arkaya götürdü. Binanın arkasından uzun, karanlık, kıvrımlı bir geçit buldular. Günün erken saatleri olmasına rağmen mekândaki loşluk herhangi bir şeyin saklanabileceği bir düzine gölge sağlıyordu. James düşünmeden kılıcını çekti. Jazhara esasını kavradı ve hazırlandı.

Geçitte yürürken açık pencerenin altında, büyücünün atlamış olması gereken yere geldiler. James işaret etti. "Buraya inmiş ve koşmuş olmalı" iki yana baktı "o tarafa." Geldikleri yönü işaret ediyordu. "Diğer ucun tıkanmış olduğundan hemen hemen eminim."

"Sokağa ulaşmış ve yürümeye başlamışsa, sabah işlerinin peşinde koşan herhangi bir iş adamından farkı kalmamıştır."

James başım salladı. "İşte bu yüzden şehirlere bayılırım ve kırlarda yalnız kalmaktan nefret ederim. Bir şehirde saklanacak çok yer vardır."

Yürümeye devam ederlerken karanlığa bakan Jazhara, "Yurttaşlarımlarımın çoğunun katılmayacağını biliyorum; onlar çölde saklanmayı kolay bulurlar."

"Benim bir çöl adamı olmadığımı fark etmiş olmalısın," diye yorum yaptı James. Bir kutu yığınınına geldiler ve James bir tanesini kenara itti. Kutudan yükselen pis koku Jazhara'nın gerilemesine sebep oldu. İçinde pis bir battaniye, çürük yiyecekler ve birkaç kişisel eşya vardı... yün bir başlık, kırık bir tarak ve kirli bir tunik. "Evde kimse yok," dedi James. Çevresine bakındı. "İhtiyar Thom dilenmeye ya da hırsızlık yapmaya gitmiş olmalı. Karanlık olana kadar burada kimseyi bulamayacağız."

"İnsanların böyle uyuduğuna inanmayı güç buluyorum."

"Alışırsan zor değil. İşin numarası muhafızları uzak tutmak için çöpleri kullanmak." Bir kez daha geçitte çevresine bakındı. "Gidelim."

"Nereye?"

"Saraya. Biraz dinlenelim, sonra günbatımının ardından gelip Thom'la biraz gevezelik ederiz. Başka birinin bahsetmesini istemeyeceği şeyler gördüğünü düşünüyorum ve o şeyin ne olduğunu öğrenirsek bütün bunlardan bir anlam çıkarabiliriz."

"Birinin o gemiyi kaldırmamızı istemediği açık."

"Evet," dedi James. "Ve William kırlarda Ayı'yı kovalarken, Lonca Başkanlarının ve dilencilerin öldürülmesini ayarlayan başka biri var."

"Sürüngen mi?" diye sordu Jazhara.

"Benim tahminim o," dedi James. "Hadi gel, saraya dönüp biraz dinlenelim." Karanlıktan kalabalık sokağın gün ışığına hızla yürüdüler. William devriye askerlerinin durması için işaret etti. Yolda yalnız bir binici hızla yaklaşıyordu. Şehirden bir saat uzaktaydılar ve iki Kraliyet Yolbulucusunun bıraktığı izleri takip ediyorlardı. Binici dizginleri çekti ve selam verdi. Maric'ti, Yolbuluculardan biri. "Teğmen."

"Ne buldun?" diye sordu William.

"Yarım düzine adam şehri yaya terk etmişler, Kuzey Kapısı'ndan kuzeydoğuya, tarlalara girmişler. İzlerini saklamaya zahmet etmemişler. İçlerinden biri iri, ağır bir adam, muhtemelen Ayı denilen. İzleri geniş ve derin. Tarlaların kenarında onları bekleyen atlar varmış ve o yolda hızla ilerlemişler. Jackson onları takip ediyor. İşaret bırakacak."

William adamlarının at sürmesi için işaret verdi. Maric atını teğmenin yanında sürdü. Yolbulucular efsanevi adamlardı, ilk ormancılardan, en eski Krondor Prenslerinin av

görevlilerinden gelen adamlar. Çevredeki kırları bir annenin çocuğunun yüz hatlarını tanıması gibi tanıyorlardı ve guruplarının dışındaki kumandanlardan istemeye istemeye emir alan, yalıtılmış bir gruptular. Kendi kumandanları, Prens emretmediği sürece sarayda nadiren görülürdü ve garnizonun diğer askerleriyle ilişki kurmazlardı. Ama Batı'daki en iyi izcilerdendiler ve Batı Orduları'nda becerilerinden kuşku duyan tek adam yoktu.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra William sordu, "Başka?" "Ne demek istiyorsunuz, Teğmen?" diye yanıt verdi Yolbulucu.

"Bana anlatmadığın ne var?"

Yolbulucu genç subaya baktı, hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Bu adamlar izlerini saklamak için zahmet etmiyor. Bulunmaktan korkmuyorlar. Başka bir sebepten acele ediyorlar."

"Hızla bir yere gitmeleri gerek," diye yorum yaptı William.

"Ya da biriye buluşmaları," diye tahmin yürüttü Maric.

"Pusu mu?" diye sordu William.

"Muhtemelen," diye yanıt verdi Yolbulucu. "Yolda uzaklaşmaya can atar gibi görünürlerse, sonra aniden dönüp..." Omuzlarını silkti.

"Jackson bizi uyarır."

Maric duygusuzca, "Eğer hayattaysa," dedi.

Sessizlik içinde atlarını sürdüler.

Geçit gündüz loşsa, gece mürekkep gibi karaydı. James saraydan getirdiği lambanın kapağını açtı.

Sabahı ve akşamın ilk saatlerini uyuyarak geçirdikten sonra James ve Jazhara Prens ve ailesiyle yemek yemişlerdi. Jazhara'nın kraliyet ailesiyle yediği ilk yemektir, yeni konumunun bir ayrıcalığı ve Prensler Anita, Prensler Elena ve ikiz prensler Borric ve Erland ile tanışma ve sohbet etme fırsatından keyif almıştı. James Prens'e gelişmeleri anlatmış, Arutha James'in kayıp yolculuk sorumlusu Kendaric'le ilgili araştırmasını onaylamıştı.

Bir kez daha rahat yolculuk giysilerine bürünen Jazhara, karanlık sokakta James'in bir adım arkasında yürüyordu. Kutulara yaklaştıklarında James sessiz olmasını işaret etti ve Jazhara anladığını belirtmek için adamın omzuna dokundu. Kutulara yaklaştıklarında bir bağırtı duyular, "Hayır! Hayır! İhtiyar Thom kimseye söylemedi!"

"Thom, seni incitmeyeceğim," diye seslendi James. Lambayı kutuya çevirdi ve ışık paçavralara bürünmüş, içeriye büzülmüş yaşlı bir adamı aydınlattı. Burnu, gençliğinde tekrar tekrar kırılması ve sonraki senelerinde bol bol içmesi yüzünden şekilsiz ve

kırmızıydı. Ön dişleri yoktu ve kafasında kalan pek az saç kar beyazıydı ve saçlarının çevresine solgun bir bulut gibi yayılmıştı.

Kızarmış, sulu gözler ikiliyi inceledi. Sonra, "İhtiyar Thom'u incitmek için gelmedin mi?"

"Hayır," dedi James, diz çöküp ışığı kendi yüzüne çevirerek. "Seni incitmek için gelmedim. Yalnızca birkaç soru soracağım..."

"Ah, Prens'in adamısın, öyle mi?" dedi ihtiyar dilenci. "Kader ne iyi. O katiller İhtiyar Thom'un işini bitirmek için döndü sandım."

"Neden işini bitirmek istesinler?" diye sordu Jazhara, James'in arkasından yaklaşarak.

Thom Jazhara'ya bir bakış fırlattı, sonra yanıt verdi. "Sanırım geçen gece Lonca Evi'ne girdiklerinde burada olduğum için."

"O ne zamandı?" diye sordu James.

"Lonca Başkanı'nın öldüğü gece. İki kişiydiler, siyah pelerinleri vardı, duvara tırmandılar ve odasına girdiler."

"Gece şahinleri," dedi James. "Geri geleceklerdi, Thom, ama onlar seni bulamadan biz onları bulduk."

"İyi bir delikanlısın, o zaman. Teşekkürler."

"Önemli değil," dedi James gülümseyerek. "Başka bir şey gördün mü?" "Şey, o siyah pelerinliler içeri girmeden önce uzakta, sokakta biriyle konuşuyorlardı."

"Kim olduğunu gördün mü?" diye sordu Jazhara.

"İhtiyar Thom doğru düzgün göremedi, yalnız Lonca renklerini giymişti."

"Kolyesi mi vardı?" dedi James.

"Evet, bazılarının boynuna astığı o renkli şey."

"Kendaric olabilir mi?" diye sordu Jazhara.

"Evet," dedi İhtiyar Thom, "yaşlı Lonca Başkanıyla hep tartışan adam, değil mi? Onu cinayet gecesinde gördüm. O gece Lonca Evi'ni erkenden terk etti; bir daha da dönmedi."

"Geceşahinleri'yle birlikte olan Kendaric olabilir mi?" diye sordu James. "Olabilir," diye yanıt verdi İhtiyar Thom. "Olmayabilir de. Giderken renkleri takmamıştı."

James topuklarının üzerine oturdu. "O renkleri giyen başka iki adam olabilir: başkan ve Jorath. Lonca bu gece kapalı, ama yarın gelip Yolculuk Sorumlusu Jorath'ı ziyaret ederiz."

James elini kesesine daldırdı ve iki altın para çıkardı. Onları İhtiyar Thom'a verdi ve "Kendine doğru düzgün bir yemek ve sıcak bir battaniye al, eski dostum," dedi.

"Teşekkürler, oğlum," dedi yaşlı balıkçı. "İhtiyar Thom sana teşekkür ediyor." James ve Jazhara yaşlı adamı kutusunda bıraktılar ve şehir sokaklarına döndüler. Sabahleyin James ve Jazhara bir kez daha Enkazcılar Loncası ofisine döndüler, ama bu sefer onları önceki güne göre çok daha sessiz bir sahne karşıladı. İçeri girdiklerinde Jorath'ı ana ofiste, belge okurken buldular. Başını kaldırarak,

"Yine mi?" dedi.

"Birkaç sorumuz daha var, Yolculuk Sorumlusu," dedi James.

"Pekâlâ."

"Birkaç şey öğrendik, ama Yolculuk Sorumlusu Kendaric'i bulana kadar bu vakayı bir kenara bırakmayacağımız açık. Bize onun hakkında neler anlatabilirsin?" "Loncadaki en eski yolculuk sorumlusuydu," dedi Jorath, "benden kıdemli tek kişi. İki tane daha var ve şu anda ikisi de şehir dışında. Kendaric sıradışı yetenekleri olan bir adamdı ve aramızda en büyük, hatta belki bir sonraki Lonca Başkanı olma potansiyelini taşıyordu. Ne yazık ki aynı zamanda açgözlü ve kibirliydi, muhtemelen yarı-Keshialı olması yüzünden."

Jazhara'nın ifadesi değişmedi, ama James kadının asayı kavrayan parmaklarının boğumlarının beyazladığını gördü.

James sakinlik içinde sordu, "Nereden geldiğinin önemli olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Hiç kuşku yok," diye yanıt verdi Jorath. "Hep kibirliydi, ama bir Krallık kızıyla yaptığı nişanı bozmak zorunda kaldığından beri bize kin besliyordu. Kızın ebeveynleri kızlarının bir Keshialıyla evlenmesini istemişler. Onları kim suçlayabilir ki?"

"Keshialılara karşı açık önyargından alınıyorum, Lonca üyesi," dedi Jazhara. Jorath başını hafifçe eğdi. "Hanımefendi, bağınaz biri değilim, ama bazı yetenekleri olan bir alim olarak söyleyebilirim ki, Keshialılar, özellikle de yarım kan olanlar genellikle duygularını kontrol edemez."

Jazhara öne eğildi ve buz gibi bir gülümsemeye, "Kronдор'un yeni atanmış saray büyücüsü ve Prens'in sarayındaki Büyük Kesh Büyükelçisi Abdur Rahman Memo Hazara-Han'ın büyük yeğeni olarak, sana söyleyebilirim ki, fena halde yanılıyorsun. Duygularımı kontrol edemiyor olsaydım şu anda kıvranan bir solucana dönüşmüş olurdun."

Jorath'ın yüzündeki kan çekildi ve adam kekelemeye başladı, "İçtenlikle özür dilerim, leydim. Lütfen beni affedin."

James eğlendiğini saklamaya çalışarak, "Bize Kendaric'in nişanlandığı bu kadından bahset," dedi.

Jorath konunun değişmesine memnun olmuş gibiydi. "Doğru hatırlıyorsam bir dükkân sahibi. Kızın ismini bilmiyorum."

James dik dik yolculuk sorumlusuna baktı. "Teşekkür ederim. Daha fazla sorumuz olursa döneceğiz."

Ofisten çıkarlarken James merdivene baktı. Jazhara'ya sessiz olmasını işaret etti ve merdivene tırmandılar. Merdivenin tepesinde James üçüncü odaya işaret etti: Jorath'ın odası.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Jazhara.

"Aşağıdaki dostumuz olan bitenler hakkında biraz fazla sakindi. Bir şey saklıyor."

"Katılıyorum. Dünyasının altüst edildiği düşünülürse, neredeyse... rahatlamış gibiydi."

James kapının kilidini beceriyle açtı ve girdi. Oda düzenliydi, yerinde olmayan hiçbir şey yok gibiydi. "Düzenli adam, şu bizim Yolculuk Sorumlusu Jorath, değil mi?" diye yorum yaptı James.

"Gerçekten de öyle."

Jazhara yolculuk sorumlusunun yatağının ayakucundaki bir sandığın içindekileri incelerken James çalışma masasına gitti. Masada bazı belgeler ve bir defter buldu. Onları çıkarmış, okumaya başlamıştı ki, Jazhara, "Bak!" dedi.

James o tarafa baktı. Jazhara James'in kucağındakinin tıpatıp aynısı bir defter kaldırmıştı. "Bu giysilerin altına saklanmıştı."

James ikinci defteri aldı ve ilkinin yanına koydu. Birkaç dakika sonra, "Eh, işte bu," dedi. "Dostumuz Jorath Lonca'dan zimmetine para geçiriyormuş. Lonca Başkanı ölmüşken, kimse kayıtlardan şüphe etmeyecekti."

"Ve Kendaric'in büyü parşömenini bulursa, kendi başkanlığında, temiz bir geçmişle Lonca'yı yeniden başlatabilirdi," dedi büyücü.

James başını salladı. Okumaya devam etti, parşömenleri ardı ardına arkaya attı, sonra durdu. "Bak burada ne var," diye fısıldadı. Parşömeni Jazhara'ya uzattı. Kadın yüksek sesle okudu. "Lonca üyesi. Planlarınla bize gelmekle doğru kararı verdin. Vaat ettiğin altını aldık. Barmene bu mektubu verirsen, çok yardımcı olduğunu göreceksin. Köpekte sizi bekliyor olacak halkım nihai detaylar ve gelecekteki ödemelerle ilgilenecek. Orin."

"Köpekte," dedi James.

"Bir mekân mı?"

James diğer parşömenleri kenara koydu. "Evet, Seni Isırılmış Köpek."

"Ah, Elbette," dedi Jazhara. "Barmen. Şanslı Pete."

"Her şey birbirine uymaya başlıyor," dedi James, iki defteri ve parşömenleri alarak. "Sanırım Yolculuk Sorumlusu Jorath ile bir sohbet daha etmemiz gerekiyor." Defterleri ve parşömenleri sandıktan aldığı bir tuniğe sardı. Merdivenden aşağı seğirttiler ve ofise girdiler. Jorath hâlâ belgeleri inceliyordu. "Evet?" dedi başını kaldırarak. "Yine mi?" "Lonca Başkanı'nı kimin öldürdüğünü biliyorsun," dedi James.

Jorath yavaşça doğruldu ve masanın üzerindeki parşömenleri düzelitti. "Şaşkınlık verici. Orens'in hizmetkârlarının sizin gösterdiğinizden daha fazla zekâya sahip olduğunu düşünürdüm."

"Geceşahinleri'yle iş yaptığını biliyoruz," dedi Jazhara.

Jorath suçlamadan etkilenmemiş gibiydi. "Suçlularla arkadaşlık etme eğilimi gösterseydim bile, Lonca dışında kiminle görüştüğüm, bir suçla ilgili olduğunu kanıtlayamadığınız sürece sizi ilgilendirmez.

"Dahası, tüm hayatım bu Lonca'dan oluşuyor. Neden Lonca Başkanı'nı öldürerek onu tehlikeye atmak isteyeyim ki?"

James defterleri ve parşömeni gösterdi ve "Zimmete para geçirdiğın öğrenilmesin diye," dedi.

"Ve bir de Kendaric'in yeni büyüsü vardı," diye ekledi. "Onu yolundan çekersen büyüye el koyabilirdin."

"Onu bulabilseydin," diye devam etti James. "İki iş için de Geceşahinleri'ne ihtiyaç duyduğun açık."

"İlginç bir teori," dedi Jorath, ağır ağır gerileyerek. "İyi düşünölmüş ve eksiksiz. Söylesenize, siz işe karışmasaydınız sizce bu işten sıyrabilir miydim?"

James ve Jazhara yanıt veremedi Lonca üyesi cübbesinin yeninden bir nesne çıkardı ve havaya attı. Parlak bir ışık patladı ve James kendini bir anlığına körleşmiş buldu. Refleksleri imdada yetişti ve göremediğı süre içinde saldırıya uğrayacağını bilerek hemen geriledi.

O şiddetle gözlerini kırpttırırken ve kendi kılıcını çekmeye çalışırken kılıcın onu iskaladığını hissetti. Yine geriledi ve tereddüt etmeden kılıcını savurdu, Jorath'ı uzak tutmak ve şans varsa bir darbe indirmek için düşünölmüş bir hareket.

Yolculuk sorumlusunun gerilediğini işitti ve James ona vurmasına ramak kaldığını anladı. James daha önce defalarca karanlıkta dövüşmüştü ve karanlığın gözlerinin önünde dans

eden bulanık imgelerden ve ışıklardan daha az dikkat dağıtıcı olacağını bilerek gözlerini kapattı.

Jazhara'nın ondan uzaklaştığını sezdi, kadının kendi koruyucu refleksi onu olası tehlikeden uzaklaştırmıştı. James çılgın bir yüksek darbe savurdu ve Jorath'ın kılıcı kendisinininkine çarpınca şokun koluna yayıldığını hissetti. James tereddüt etmeden kılıcını Jorath'ın kılıcından aşağı kaydırıp ve gerilemektense ilerlemeyi tercih etti. James lonca üyesinin deneyimli bir kılıç oyuncusu olmadığını umuyordu, çünkü öyle olsaydı James çoktan yaralanmış olurdu. Ağırlığını öne verip Jorath'ın bileğini yakalamak için boş elini uzatınca, umduğu gibi lonca üyesinden ürkmüş bir nida duydu. Kendi kılıcını yukarı kaldırdı ve kılıcın kabzasının tatmin edici bir çatırtıyla adamın çenesine indiğini duydu.

James yaşlara karşı gözlerini kırpiştirirken Jorath yere yığıldı. Görme yeteneği yavaş yavaş geri geliyordu ve yolculuk sorumlusunun şimdi yerde baygın yattığını gördü. Jazhara da kendi görme yeteneğini geri kazanmaya çalışarak hızla gözlerini kırpiştiriyordu.

"Sorun yok," dedi James. "Bayıldı." "Ona ne olacak?" diye sordu Jazhara.

"Arutha kesinlikle onu astırır, ama ilk önce sorgulanacak."

"Sence Gözyaşı'nın aranmasına karışmış mıdır?"

James başını yavaşça iki yana salladı. Bir Lonca çırağı kapıda belirdi ve yerdeki yolculuk sorumlusuna baktı. Gözleri korku içinde irileşti. James bağırdı, "Şehir muhafızlarını getir, evlat!"

Delikanlı koşarak uzaklaştı.

James Jazhara'ya baktı ve "Sanının yalnızca Geceşahinleri ve Sürüngen için bir kolaylığı." Ne kadar az bilgisi olduğunu düşünerek başını iki yana salladı ve ekledi, "Ya da bütün bu deliliğin arkasında her kim varsa." İçini çekti. "Bence Geceşahinleri ya da onları tutan her kimse, geminin kendileri dışında hiç kimse tarafından kaldıramayacağından emin olmak istedi. Tahmin yürütmek gerekirse, Ylith'de kendi Enkazcılar Loncası'ndan Dul Noktası'na gidecek bir ekip ayarlayan biri var.. ya da kısa süre sonra olacak." Jazhara'nın Kendaric'in parşömenini sakladığı keseye işaret ederek ekledi, "O parşömeni bulmak her şeyi Geceşahinleri için daha da kolaylaştıracaktı. Jorath'a dilediği her şeyi vaat edecek, ona gemiyi kaldırtacak, sonra onu öldüreceklerdi." Baygın yolculuk sorumlusuna bakan James başını tiksintiyle iki yana salladı. "Her durumda, sonunda ölü bir adam olacak. Ne israf."

"Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu Jazhara.

"Şanslı Pete'i ziyaret ediyoruz ve Geceşahinleri'nin bu son yuvasını ortaya çıkarıp işlerini bitirebiliyor muyuz, bakıyoruz. Sonra Kendaric'i buluyoruz.

Sanırım artık şüpheli olmadığını güvenle söyleyebiliriz."

"Onu nasıl bulacağız?"

"Nişanlandığı kadını arayacağız, belki o aramaya nereden başlamamız gerektiğini bilir."

"Jorath kim olduğunu hatırlayamadığını söylemişti."

James sırttı. "Belki yolculuk sorumlusu hatırlamıyor, ama iddiaya girerim burada birileri hatırlıyordur. Muhtemelen ihtiyar Abigail biliyordur. Öyle bir dedikodu uzun süre gizli kalmaz." "Ben gidip sorayım," dedi Jazhara.

James başını salladı. "Ben de şehir muhafızlarını beklerim."

Birkaç dakika sonra, çırakla iki şehir muhafızı gelirken döndü. James adamlara Jorath'ı saraya götürmelerini ve Dük Gardan'a ne demeleri gerektiğini söyledi. Muhafızlar selam verdi ve hâlâ baygın lonca üyesini taşıyarak gittiler.

Onlar çıktıktan sonra James sordu, "Bir isim öğrendin mi?"

Jazhara başını salladı. "Adı Morraine. Altın Büyü Kitabı."

James başını salladı. "Tam de senin seveceğin bir yer. Satacak biraz büyüsü olan bir eczane, dedikodulara göre. Kasabanın daha hoş kısmında." Çevresine bakındı ve "Burada işimiz bitti," dedi.

"İlk önce nereye?" diye sordu Jazhara, kapıdan çıkarlarken.

"İlk önce, saraya gidip dükün en iyi kılıç kullanıcılarından yarım düzine kadar adam alalım. Sonra Seni Isırılmış Köpek'e geri dönelim." "Sorun çıkacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Jazhara.

James kahkaha attı. "Her zaman."

KENDARİC

James işaret etti.

Seni Isırılmış Köpek'e doğru yürürlerken Toprak Beyi ve Jazhara çevrelerini taradılar. Prens'in Kraliyet Saray Muhafızlarından altısı hanın girişine en yakın kavşakta, şehrin üzerine çökmekte olan gecenin düşürdüğü gölgelere saklanmış, bekliyorlardı. Ek olarak genç bir polis memuru, Jonathan Means sokağın karşısına konuşlanmıştı. Eski şerif Wilfred Means'in oğluydu ve Prens'ten doğrudan bir emir almış olmamasına rağmen babasının yerini dolduruyordu. James onu, bir gün Prens'in istihbarat teşkilatı olacağını umduğu gizli casuslarından biri olarak işe almıştı. Genç Means on beş dakika bekleyecek, sonra hana girecekti. Ya da sorun işareti görürse asker birliğine işaret edecek ve onlar koşarak gelecekti.

James ve Jazhara tehditlere başvurmadan önce Şanslı Pete'den ne tür bilgiler alabileceklerini görmek istiyordu. Ve mekânda Geceşahinleri varsa, yakında bir isyan birliğinin bulunması faydalı olacaktı.

James kapıyı ittirip açtı. İçeride gece eğlenecek olanlar toplanmaya başlamıştı, fahişeler ve o günlük işlerini bitiren rıhtım işçileri şamata yapmak için masaları üzer üzer doldurmuştu.

James çevresine bakındığında kapının yanındaki bir işçinin dikkatini çektiğini fark etti. Adam James ve Jazhara'nın iyi giyimlerine bakıyordu. "Bakın burada ne var?" dedi yüksek sesle.

Arkadaş döndü. "Bana bir saray çizme yalayıcısı ile Keshialı sevgilisi gibi geldi."

Jazhara adama bakmak için dönmeden, "Dikkat et, dostum. Bu sevgilinin pençeleri var," dedi.

Kadının hitap ettiği adam şaşkın şaşkın gözlerini kırıştırdı, ama arkadaşı bir kahkaha patlattı.

"Bu kadarı yeter," dedi James. "Sorun aramıyoruz." Jazhara'nın dirseğini yakaladı ve onu meyhanenin içinde odanın arka tarafına götürdü. Meyhanenin sahibi orada kupaları dolduruyor, masalara taşıyacak çocuğa veriyordu.

Onlar yaklaşırken Pete başını kaldırdı. "Şimdi ne istiyorsunuz?"

"Yalnızca biraz bilgi, Pete," dedi James.

Çocuk kupaları aldı ve seğirterek uzaklaştı. Pete bir bira döküntüsünü pis bir paçavrayla sildi. "Bedava olmaz. Her zamanki kadar."

"Enkazcılar Loncası'nda çıkan sorunu duydun mu?"

Pete omuzlarını silktilti. "Belki."

James barın kaba yontulmuş tahtalarının üzerine bir para bıraktı.

"Tamam, bir şeyler duydum."

James bir para daha bıraktı, ama Pete sessiz kaldı. Bir an sonra James bara üçüncü parayı bıraktı ve Pete, "Anlaşılan bir yolculuk sorumlusu eski başkanının yerini almak için ölmesini bekleyememiş ve ihtiyar adamı Lims-Kragma'nın Salonu'na göndermiş. Kendaric adlı adam."

"Ben de öyle duydum," diye yanıt verdi James. "Bu Kendaric'i nerede bulabileceğimiz konusunda bir fikrin var mı?"

"Bu yanıt bedava," dedi Pete. "Hayır."

James bir an Pete'in yalan söyleyip söylemediğini düşündü, ama Pete'in altın açlığını düşünerek fikri reddetti. Yalan söyleyecek olsa, daha fazla altın için söylerdi, daha azı için değil. James Jazhara'ya baktı ve kadın başını hafifçe sallayarak bu sorgulama yönteminin çıkmaza girdiğini düşündüğünü belirtti. James sesini alçaktı. "Bazı 'özel' hizmetleri almak konusunda biraz bilgi işime yarayabilirdi." Tezgâhın üzerine bir para daha bıraktı. "Ne tür 'özel' hizmet?" diye sordu Pete, parayı alarak.

"Bazı... kaslı... adamların yeteneklerine ihtiyacım var."

Pete omuzlarını silktilti. "Kronдор'da Sopacıların bini bir para. Onları rıhtımlarda, pazarlarda..." Gözlerini kıstı. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

James tezgâha bir para daha koydu. "Gece kuşlarının özel bir türü için temasa geçilecek yerin burası olduğunu duymuştum."

Pete paraya dokunmadı. "Neden bu 'kuşlarla' konuşmak isteyeyim?"

"Onlara iyi paralı bir iş önermek istiyorum."

Pete bir süre sessiz kaldı, sonra parayı aldı. "Cesursun, evlat, ama onları tutabilecek paran var mı?"

James başını salladı. "İstediğim şey sende varsa, hayatında görmediğin kadar altın." Tezgâha bir para daha koydu, sonra üzerine çabucak dört tane daha koyup küçük, düzenli bir yığın oluşturdu.

Pete paraları aldı. "Yalnızca ilk ödeme, Toprak Beyi." Adam bir dizi rengi dönmüş diş göstererek sırıttı. "Evet evlat, doğru yere geldin. Arkaya git istiyorsan. Arka odada konuşman gereken bazı adamlar var." James'e bir anahtar attı, sonra elini tezgâhın arkasındaki kapıya doğru salladı. "Buna ihtiyacın olacak, evlat."

James anahtarı yakaladı ve gösterilen kapıya yöneldi. Kapının kilidini açtı ve omzunun üzerinden Jazhara'ya baktı. Kadın sorun çıkmasına hazır görünüyordu. James Jonathan Means hana girene kadar on dakikalığı olduğunu tahmin ediyordu.

James'in talimatları açıktı; o ve Jazhara görünürlerde yoksa Jonathan askerleri getirecekti.

James ve Jazhara koridora girince meyhanenin kapısı arkalarından tıkırdayarak kapandı. Önlerindeki koridorda üç kapı vardı. Hemen soldaki kapı kiler çıktı ve James içine üstünkörü göz gezdirdi. Sağdaki ilk kapı açılınca sefil görünüşlü bir yatak odası ortaya çıktı, oda pis ve saçılmış giysiler ve yemek artıklarıyla doluydu. "Pete'in odası olmalı," diye fısıldadı James. Omzunun üzerinden salona açılan kapıya baktı ve ekledi, "O kapıyla dramatik bir şey yapabilir misin, genç Means ile muhafızları hemen getirecek bir şey?"

Jazhara hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Dikkatim başka yerde değilse çok uygun bir şeyim var."

"Güzel," dedi James, son kapıyı açarak. İçinde tek bir masa bulunan küçük bir odaya girdiler. Masanın arkasında iki adam oturuyordu. James'e yakın olanı siyah saçlı ve gözlü, sakallı bir adamdı. Diğeri temiz tıraşlı ve sarışındı, saçları ceketinin yakasına kadar geliyordu. İkisinin üzerinde de siyah tunikler ve pantolon vardı. Her birinin kucağında birer kılıç vardı ve ağır, siyah eldiven zırhlar takıyorlardı.

İki adam aynı anda James'e baktılar ve biri, "Evet?" dedi.

"Pete burada özellikle rahatsızlık verici bir sorun için çözüm önerebilecek birilerini bulabileceğimizi söyledi."

İki adam sandalyelerini geri ittiler, görünürde kayıtsız bir hareket, ama James her birine ayağa kalkıp kılıçlarını çekmek için iyi bir fırsat verdiğini biliyordu. "Ne istiyorsun?" diye sordu ikinci adam.

James Jorath'ın odasında bulduğu mektubu çıkardı. "Enkazcılar Loncasıyla yaptığınız anlaşmayı biliyoruz. Küçük bir bedel karşılığında, başka kimsenin bilmemesini sağlarız."

İki adam bakiştılar, sonra sarışın olanı konuştu. "Cebini altınla doldurmayı düşünüyorsan, seni uyarayım, Ölüm Loncasıyla uğraşıyorsun. Bize şantaj yapmaya kalkanlar aksi halde yaşayacakları kadar uzun ve rahat yaşamazlar. Elbette, başka bir tür anlaşma önermiyorsan."

James gülümsedi "Aklımda tam olarak böyle bir şey vardı. Fikrim şu..." James öne atlayarak aniden masayı sarışın adamın üzerine devirdi, aynı anda sakallı adamın altındaki sandalyeyi tekmeledi. "Jazhara! Şimdi!"

Jazhara döndü ve asasını uzaktaki kapıya işaret ederek birkaç hece söyledi. Asadan beyaz bir enerji şimşegi fırladı, kısa koridor boyunca aktı ve kapıyı sağır edici bir gürültüyle

patlattı.

James kılıcını çekmişti. Sırttı. "Bu onların koşa koşa gelmesini sağlar." İlk adam James'in kılıcı karşısında gerileyerek kendi kılıcını çekmeye çalışıyordu. Sarışın adam, duvara doğru birkaç adım gerileyerek kılıcını çekebilmek için devrilmiş masayı bariyer olarak kullanıyordu.

Sarışın adamın sol tarafına yönelttiği hamlesinden kaçınmak için James sıçrayarak uzaklaşmak zorunda kaldı.

Jazhara esasını adamın koluna indirdi ve bileğine sersemletici bir darbe vurdu.

Sarışın adam acıyla inleyerek kılıcını düşürdü. O diğer eliyle hançerini çekmeye çalışırken Jazhara değneğinin demir ucuyla şakağına vurdu. Adam yere yığıldı.

James binanın ön tarafından bağırışlar ve kargaşa sesleri duydu ve Jonathan Means ve muhafızların salona girdiğini anladı. Orada başka Geceşahinleri yoksa rıhtım işçileri ve diğer işçiler silahlı muhafızlara meydan okumaya kalkmazlardı.

James kılıcını savurdu ve yerdeki, hâlâ kılıcını çekmeye çalışan sakallı adamın elini kesti. Bu arzu edilen etkiyi sağladı, çünkü adam kabzayı bıraktı. James kılıcının ucunu adamın boğazına dayadı. "Nefes almaya devam etmek istiyorsan kıpırdamamanı öneririm."

Jazhara, gelenlerin dost olmaması olasılığına karşı kendini hazırlayarak kapıya döndü.

Sakallı adam ağırlığını hafifçe kaydırıldı ve James kılıcı adamın derisine bastırdı. Adam, "Ah ah," diye bağırdı. James kılıcının ucuyla adamın yakasını yana attı ve adamın boynundaki zincirin altına kaydırıldı. Sonra, tek bir hareketle zinciri adamın başının üzerinden geçirdi. Kılıçtan aşağı bir tılsım kolye kaydırıldı.

Kılıcın ucu havaya kalkınca sakallı adam kendi kılıcını kavramak için çılgınca hamle yaptı. James gözlerini tılsımdan ayırmadan sol ayağını adamın çenesine savurdu ve adamı bayılttı.

Bu sırada Jonathan Means, ardında Prens'in Saray Muhafızlarından iki kişiyle koridorun ucundaki kapıdan içeri daldı. Şanslı Pete'i aralarında yürütüyorlardı, adamın tahta bacağı yere neredeyse gülünç bir şekilde vuruyordu.

"Jazhara kapıyı patlatınca oradaki delikanlıların çoğu kaçmaya kalktı," dedi Jonathan. Kadına gülümsedi ve "Siz olduğunuzu varsayıyorum, leydim, başkası değil," dedi.

Kadın başını salladı ve genç adamın gülümsemesine karşılık verdi.

Şerif vekili devam etti. "Kalanı bizim içeri daldığımızı görünce kaçtı. Bu-" Pete'e işaret etti "-ve iki tanesi dövüşmeye çalıştı, ama birkaç dakika içinde onları kontrol altına aldık." Yerdeki iki baygın şekle baktı. "Burada neyiz var?"

James kılıcını Means'e çevirdi ve tılsım kılıçtan aşağı kayd. "Sahte Geceşahinleri. Tahminimde yanılmıyorsam bu çetenin bir kısmı birkaç ay önce suçu gerçek Geceşahinleri'ne atmak için lağım kanallarına gönderilmişti."

"Sahte olduklarını nereden biliyorsun?" diye sordu Jazhara.

"Zehirli yüzük yok ve kendi canlarını almaya kalkmadılar," diye yanıt verdi James. "Geceşahinleri canlı ele geçmemek konusunda fanatiktir." Kılıcını kınına soktu.

"Bunların sahte olmasının ne anlamı var?" diye sordu Jonathan.

"Bu ikisini sorguladığımız zaman öğreneceğimiz şey bu," dedi James. "Onları saray zindanına götürmenizi ve sorgulanmak üzere orada tutmanızı öneririm. Eski Pazar Hapishanesi yok olduğuna göre, ya saraya gidecekler, ya da rıhtımlardaki hapishaneye."

Means başını salladı. "Saraya, Toprak Beyi."

Means yardım çağırdı ve dört muhafız gelip baygın "Geceşahinleri'ni" taşıyıp götürdü. James Şanslı Pete'e döndü ve "Şimdi bizim konuşmamızın zamanı geldi," dedi.

Pete gülümsemeye çalıştı, ama yüzü panik doluydu. "Şimdi, Toprak Beyi, ben gerçekten bir şey bilmiyorum. Yalnızca bu delikanlılara bazı odaları ve bodrumu kiraladım."

James'in gözleri kısıldı. "Bodrum mu?"

"Evet, şurada, yerdeki kapaktan, sonra merdivenden iniliyor," dedi adam, koridor zeminindeki bir noktaya işaret ederek.

"Lanet olsun," dedi James, bir kez daha kılıcını çekerek. Means'e, "Burada Pete'le bir adam bırak ve beni takip et," dedi.

James kapağı kaldırdı ve arkasından kimin geldiğine bakmadan içeri daldı. Taş merdiveni koşarak indi. Merdiven yarı yolda küçük bir sahanlıkta dönerek bir kat aşağıdaki bodruma iniyordu. Jazhara yukarıdan, "James! Burada çok yanlış bir şey var!" dedi.

James dönüp ona baktı. "Ben de hissediyorum."

Havada çatırdayan enerji yakında büyü toparlandığını anlatıyordu ve James'in deneyimleri bunun hiç de iyi bir şey olmadığını söylüyordu. Kollarındaki ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu. Merdivenin alt basamaklarına ulaştı ve bir kapıyla karşılaştı. Jazhara, Means ve başka bir muhafız arkasına gelene kadar bekledi, sonra, "Hazır!" dedi.

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve kendini meyhanenin altında, toprağa oyulmuş geniş bir odada buldu. Odanın ortasında üç adam duruyordu, ikisi yukarıdaki iki adam gibi siyah tunikler, siyah pantolonlar ve siyah eldivenler giymişlerdi ve kılıçları bellerinden sarkıyordu. James üçüncü adamın Enkazcılar Loncası'ndaki büyücü olduğunu gördü.

Ama James'in durup inlemesine sebep olan, odanın ortasında, beyaz bir maddeyle yere çizilen karmaşık şeklin ortasında oluşmakta olan şey oldu. "Bir iblis!" diye bağırdı. Yaratık katılaşıyordu, başından beline kadar maddeleşmişti. Başı şekilsizdi, iki kıvrık boynuz alnından aşağı doğru kemerleniyordu. Parlayan, kırmızı gözleri odaya dalanlara baktı ve bir boğa gibi böğürdü, dev omuzları onlara ulaşmaya çalışırken gerildi.

Düşman büyücü haykırdı, "Onları oyala! İşimiz neredeyse bitti!"

Siyaha bürünmüş iki adam kılıçlarını çektiler ve James'i iblisten ayıran kısa mesafeyi koştular. Jazhara büyü yapmaya çalıştı, ama iki adamdan birinin saldırısına uğramamak için konsantrasyonunu bozmak zorunda kaldı.

Jonathan Means'le muhafız odaya dalarken James diğer saldırganı savuşturdu. "Tanrılar!" diye bağırdı Means. "O şey de ne?"

"Büyücüyü öldür!" diye haykırdı James.

Muhafız tereddüt etmedi. Büyücüye yaklaşip artık neredeyse tamamen katılmış iblisin ulaşabileceği bir yere gelmektense kemerinden hançerini çıkardı ve hızla büyücüye fırlattı.

Hançer dönerek gitti ve büyücünün kalbine saplandı, iblis katı bir şekil kazanırken adamı geriye devirdi. İblis öfke içinde böğürdü ve saldırmaya çalıştı, ama yerdeki çizgiler mistik bir engel gibi görünüyordu, yaratığın James ve diğerlerine ulaşmasını engelliyordu.

James Means'in Jazhara'nın yanına atıldığını gördü ve kendi düşmanına yoğunlaştı. Adam bir kılıç ustasıydı ve James adamın omzunun üzerinden gördüğü öfkeli iblisin farkındaydı. Katil de arkasındaki iblisin farkındaydı, çünkü dönüp iblise baktı, sonra yine James'e odaklandı. James fırsat yakalamaya çalıştı, ama adam bunu bekliyordu.

James yana kayarak, "Jazhara! Bu şey hakkında bir şey yapabilir misin?" diye bağırdı.

Jazhara muhafız ya da Jonathan Means'in saldırabilmesi için ikinci kılıçlı adamdan uzaklaşmaya çalışıyordu, ama oda kolay bir geçişe izin vermeyecek kadar kalabalıktı. "Şu anda meşgulüm, James," diye seslendi.

Means, "Bırak geçeyim," diye bağırdı ve Jazhara hemen esasını kendine çekti, dik tutarak döndü ve Means hızla yanından geçip kılıçlı adamın üzerine atıldı. Adam gerilemek zorunda kaldı.

Jazhara iblise baktı ve "Bu yaratıklar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum, James!" dedi.

James katilin saldırısını savuşturdu ve onu iblise doğru sürmeye çalıştı. "Söylerken üzülüyorum, ama ben bir tür uzmana dönüşüyorum," diye terslendi. "Bu hayatım boyunca karşılaştığım, bu tür üçüncü yaratık."

"Bildiğim bir şey var," diye bağırdı Jazhara. "O deseni aşma ve çizgileri bozma."

"Teşekkür ederim," dedi James. Kılıcını uzattı ve katilin bacağını kesmeyi başardı. "Bunu aklımda tutarım," diye ekledi gerilerken.

Jazhara arkadaşlarıyla iki katilin yenişemediğini gördü ve durup nefes aldı. Bir büyü hatırlayarak gözlerini kapattı, sonra onu aklında sabitledi ve yavaşça büyüü yaptı. İş bittiği zaman kızıl bir enerji şimşeği uzattığı elinden uçtu ve James'e saldıran katilin yüzüne çarptı. Adam haykırarak kılıcını düşürdü. Gözlerini tırmalayarak acı içinde çığlık attı ve geri geri sendeledi. Yere çizilmiş desenin içine girdiğini çok geç fark etti. Çıkmaya çalıştı, ama iblis onu yakaladı. Katili, bir babanın bebeğini tutması gibi arkadan tutan üç buçuk metrelik iblis adamı havaya attı ve toprak ve taştan oluşmuş tavana çarptı. Sonra katil düşerken yaratık boğa boynuzu gibi boynuzlarını savurdu ve adamı uçlarına sapladı. Adam bir kez bağırdı ve öldü.

James akan kanı görmezden gelerek dikkatini ikinci adama çevirdi. Means'in omzunun üzerinden uzanıp adamın gırtlığını kesti. Katil kılıcını düşürürken bir sıvı gurultusu duyuldu. Adamın gözlerinde sersemlemiş bir bakış belirdi, ağzından ve burnundan kan akmaya başladı. Sol elini, yarayı örtmek ister gibi boğazına götürdü, sonra öne devrilip öldü. James, boynuzlarındaki katili parçalamayı bitiren iblise döndü. Oda ceset parçalarıyla kaplanmıştı ve yaratık James ve arkadaşlarına dönerken öfke içinde böğürdü.

"Ne yapacağız?" diye sordu Jonathan Means. Ne tür bir canavarla karşı karşıya olduklarını fark edince titremeye başlamıştı.

"Oradan çıkamaz," dedi Jazhara, "onu çağıran izin verene kadar. Ama biz onu göndermez ya da öldürmezsek uzun süre orada kalır." "Bu şeyleri öldürmek güçtür," dedi James. "Biliyorum."

Jazhara muhafıza döndü. "Saraya haber gönder. Peder Belson'ı çağır ve yok etmemiz gereken bir iblis olduğunu söyle."

Muhafız James'e baktı, James başını salladı.

"Buradan çıkıp iyi pederin gelmesini bekleyelim," dedi James.

Prens Arutha'nın din danışmanını beklerlerken zaman geçmek bilmedi. James kapının diğer yanında durmuş, kötülük dolu, öfkeli bakışlarla ona bakan yaratığı izliyordu. Yaratık defalarca saldıracak oldu, ama mistik engel onu her seferinde durdurdu.

"İblis hakkındaki bu saçmalık da ne?" diye bağırdı bir ses yukarıdan. James döndüğünde Peder Belson'ın belirdiğini gördü. İnce, siyah sakallı rahip telaşla geliyordu, her zaman giydiği mor ve kızıl cübbeleri yoktu. Bunun yerine yün bir gecelik giymiş, üzerine ağır bir pelerin atmıştı. "Bu salak, -" dedi muhafıza işaret ederek, "- giyinmeme bile izin vermedi..." Sonra James'in arkasına baktı ve iblisi gördü.

"Ah, tanrılar," dedi yumuşak sesle.

"Ben yoldan çekileyim de işinizi yapın, Peder," dedi James.

"İşimi mi yapayım?" diye yanıt verdi Peder Belson, şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıtararak. "Hangi işi yapayım?"

"İblisten kurtulma işini. Sizi çağırmamızın sebebi bu."

"İblisten kurtulmak mı? Bunu yapamam," dedi Prandur rahibi dehşet içinde.

James ani aydınlığa yakalanmış baykuş gibi gözlerini kırptı. "Yapamaz mısınız?" "İblisler aşağı alemlerin yaratıklarıdır ve bu yüzden genellikle ateş enerjisi tüketirler. Alevler Efendisi'ne hizmetim bu yaratığa zarar verebilecek türden büyüler konusunda beceri kazanmamı engeller." İblise tekrar bakan rahip yumuşak sesle ekledi, "En iyi durumda onu sinirlendiririm ve en kötü durumda onu daha da güçlü kılarım."

"Ya şeytan çıkarma?" diye sordu Jazhara.

Keshialı büyücüye bakan rahip, "Bu benim tapınağımın yaptığı bir şey değil," dedi. "Bunun için bir Sung rahibi, hem de güçlü bir tane bulmalısınız. Ya da bir Ishaplı."

James içini çekti. Peder Belson'ı getiren muhafıza döndü ve "Ishap Tapınağı'na koş," dedi "ve Yüksek Rahip'e bir iblis gönderebilecek birinin hizmetini istediğimizi söyle... ve çabuk olsun. Prens'in adını kullan. Git!"

Muhafız selam verdi. "Toprak Beyi." Döndü ve koşarak uzaklaştı.

James Peder Belson'a, "Sizi uyandırttığım için özür dilerim," dedi. Rahip gözlerini yaratıktan ayırmadan, "Ah, bunu hiçbir şey için kaçırmazdım," dedi.

"Güzel," dedi James. "O zaman ben gidip bir tutsakla görüşürken siz ne olur ne olmaz diye buna göz kulak olun."

James üstteki odaya döndü. Pete yanında bir muhafızla sandalyede oturuyordu.

"Şimdi," dedi James, "konuşmamız böyle kaba bir şekilde kesilmeden önce..."

Pete paniğe kapılmasına ramak kalmış gibi görünüyordu. "Sana söylüyorum, Toprak Beyi, ben hiçbir şey bilmiyorum. Yalnızca hiçbir şey bilmemem için altın veren adamlar vardı. Böylece aşağıyı ve lağım geçidini kullanırlarken başka tarafa bakıyordum. Nasıl olduğunu bilirsin."

James başını salladı. Nasıl olduğunu çok iyi biliyordu. Muhafıza, "Onu saraya götür," dedi. "Zindana kilitle. Başka neler bildiğine boş vaktimizde bakarız."

Muhafız Pete'in kolunu kabaca yakaladı ve "Benimle gel, küçük adam," dedi. Tahta bacaklı

eski denizci kaba güç kullanılıncı ciyakladı, ama sorun çıkarmadan gitti.

Ishapluların gelmesi neredeyse bir saat aldı, gri saçlı, üst düzey bir rahip ve iki silahlı savaşçı keşif gelmişti. James onlara aşağıdaki durumu anlatınca onları çağırmanın akıllıca bir hareket olduğunu kabul ettiler. Bodruma giden merdiveni indiler ve Ishap rahibi Peder Belson'a, "Artık gidebilirsin, Prandur'un Hizmetkârı," dedi.

Belson hafifçe eğildi. "Nasıl isterseniz." O geçerken James, "Gidiyor musunuz?" dedi.

Rahip çarpık bir gülümsemeyle, "İstenmediğim zaman anlarım," dedi. James şaşırmişti. Krallık'ta, Arutha'nın sarayında görev yaparken öğrendiği çok politika vardı, ama tapınaklar arasındaki ilişkiler daha önce pek farkında olmadığı ve araştırmak için sebep bulamadığı karmaşık bir entrikalar yumağıydı.

Ishap rahibi James'e döndü ve "Bu nasıl var oldu?" dedi.

"O adam," dedi James, uzak duvarın dibinde, yerde yatan ölü büyücüye işaret ederek. "Yaratığı o çağırdı."

Rahip odanın karşısına baktı, sonra yorum yaptı, "Canlı olsa yaratığı çağrıldığı cehennem düzlemine döndürmek daha kolay olurdu."

Jazhara kuru kuru, "Elbette, adam ilk önce bize saldırmamasını emretmezse, dedi." Rahip büyücüye baktı, ama yorumuna yanıt vermedi. James'e dönerek, "Öyle olsun.

Başlayalım," dedi.

İki keşif gelip Ishap rahibinin iki yanında durdular ve alçak sesle ilahi söylemeye başladılar. James bir an sonra havanın fark edilir derecede serinlediğini hissetti ve rahibin sesinin diğerlerinin üzerine yükseldiğini duydu. Dil tahrik edici ölçüde tanıdıktı, ama anlayamıyordu.

İblis yerdeki gizemli simgelerin oluşturduğu engelin üzerinden savunmasızca, öfkeyle bakıyordu. Zaman zaman boğa hatları çarpılıyordu ve yaratık meydan okuyarak böğürüyordu, ama sonunda bitti. Yaratık bir an orada dururken, bir sonraki an kaybolunca James şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı. Gidişinin tek işareti çevrelerindeki hava basıncında ince bir değişim ve hafif bir ses olmuştu, sanki yakında bir kapı kapanmış gibi.

Rahip James'e döndü. "Tapınak Taht'a hizmet etmekten memnun, ama size verilen önemli göreve dönseniz hepimiz için daha iyi olacak, Toprak Beyi."

"Bu sabah gidecektik, efendim, ama olaylar hoşumuza gidenden daha az uygundu. Mümkün olan en kısa zamanda gideceğiz."

Rahip duygusuzca başını salladı. "Yarın şafakta Solon Birader sizi kapıda bekliyor olacak." Döndü ve iki keşifi peşinde, odadan çıktı.

James iini çekti. "Daha fazla beklersek Arutha memnun olmayacak."

"Gitmeden 6nce bir işimiz daha kaldı," dedi Jazhara.

"Kendaric'i bulmak," dedi James. "Ve nereden başlamamız gerektiğini biliyorum sanırım."

Altın B6y6 Kitabı alakg6n6ll6, ama yeri iyi bir d6kk6ndı. Bir t6r eczaneydi, ama Jazhara pek çok kavanoz ve şişenin içindekilerin bir b6y6c6n6n kullanacağı cinsten maddelerle dolu olduğunu hemen g6rd6. Uykulu g6r6n6řl6 genç kadın onları içeri ancak, James'in Prens adına geldikleri konusunda ısrar etmesi sonucunda almıştı. "Ne arzu etmiştiniz?" diye sordu, içeri girdikleri zaman, ř6pheli bir sesle.

James ona baktı. Bu Morraine olmalı, diye d6ř6nd6, Kendaric'in nişanlandığı kadın. Kadın ince yapılı, ince y6zly6d6, ama bir açıdan g6zeldi. James tamamen giyinik ve uyanıkken kadının muhtemelen çok daha çekici g6r6nd6đ6n6 d6ř6nd6.

James kabuğu çıkardı ve "Bunun ne olduğunu s6yleyebilir misiniz?" dedi. Morraine kaşlarını kaldırdı. "şuraya koyun, l6tfen." Tezg6hın 6zerinde, yanan bir lambanın yanındaki yeşil keçe kumaşı işaret etmişti. James denileni yaptı ve kadın kabuğu yakından inceledi. "Bu bir Eortis Kabuğu, bundan eminim. B6y6k b6y6l6 g6leri var. Yalnızca birkaç tanesinin var olduğu bilinir. Bu bir gemi kaptanı ya da okyanusta yolculuk yapması gereken herhangi biri için paha biçilmez bir eserdir." James'e baktı. "Nereden buldunuz?"

James kadının sakin davranma yeteneğine hayran kalmıştı. Zorlu bir kumarbaz olurdu, diye d6ř6nd6. "Onu nerede bulduğumuzu bildiğinden eminim, Morraine," dedi.

Morraine onun g6zlerine bir an baktı, sonra bakışlarını indirdi. İsmi duyunca şaşkınlık g6stermemişti. "Kendaric. Bir s6re sevgiliydik, ama ailem evlenmemizi yasakladı. Ona bunu armağan olarak verdim. En kıymetli varlığımdı." Sonra, neredeyse meydan okurcasına ekledi, "Onu uzun zamandır g6rmedim." James g6l6msedi. "Yalan s6ylemeyi bırakabilirsin. Pek iyi beceremiyorsun.

Kendaric masum ve kanıtımız var. Lonca Başkanı'nı 6ld6ren Yolculuk Sorumlusu Jorath'dı. Lonca parasını zimmetine geçirdiğini 6rtbas etmek için yaptı." Kadın hiçbir şey demedi, ama g6zleri y6zden y6ze kaydı. "Bize inanabilirsin," dedi Jazhara. "Benim adım Jazhara, Prens'in saray b6y6c6s6y6m ve bu onun 6zel toprak beyi James. Kendaric'i taht adına çok 6nemli bir g6rev için istiyoruz." Morraine yumuşak sesle, "Benimle gelin," dedi. Tezg6hın 6zerindeki lambayı aldı ve onları kitap dolu rafların dizildiği uzak duvara g6t6rd6.

Jazhara kitapların başlıklarına baktı ve çoğunun bitki rehberleri ve ilaç, iksir kitapları olduğunu fark etti, ama birkaçı b6y6 meseleleri 6zerineydi.

"Zamanım olduğunda buraya d6nmeliyim," diye mırıldandı.

Morraine iri bir cildi kaldırdı ve raf yana kayarak yukarı çıkan bir merdiveni ortaya çıkardı. "Bu tavan arasındaki gizli bir odaya gidiyor," dedi.

Onları merdivenden çıkardı ve tek bir yatakla bir masanın zar zor sığıdığı küçük bir odaya götürdü. Yatağın üzerinde yeşil tunikli bir adam oturuyordu. Adamın keçi sakalı ve bıyığı vardı ve sol kulağında altın bir halka asılıydı. "Bunlar kim?" diye sordu Morraine'e endişeli bir sesle, James'le Jazhara'ya bakarak.

"Prens'ten geliyorlar," dedi Morraine.

"Ben yapmadım!" diye bağırdı Kendaric.

"Sakin ol," dedi James. "Lonca Başkanı'nı öldürtenin Jorath olduğuna ilişkin kanıtımız var."

"Ya siyahlı adamlar?" diye sordu Enkazcılar Loncası'nın yolculuk sorumlusu. "Beni öldürmeye çalıştılar! Zor kurtuldum."

Jazhara adamın konuşmasında hafif bir Keshia aksanı fark etti, kuzey şehirlerinden birinin tarzı. "Onların da icabına bakıldı," dedi.

Kendaric ayağa fırladı ve Morraine'e sarıldı. "Bu harika! Lonca'ya dönebilirim.

Bu haber için teşekkürler."

Jazhara ellerini kaldırdı. "Bir dakika, Lonca üyesi," dedi. "Hizmetine ihtiyacımız var."

"Elbette," dedi Kendaric, "ama belki bir iki gün bekleyebilir? Jorath cinayetten suçluysa dönüp çıraklarla ilgilenmeliyim. Enkazcılar eski düzenlerine kavuşana kadar biraz zaman geçecek."

"Ah, ne yazık ki yardımına şimdi ihtiyacımız var," dedi James. "Prens'in yardımına ihtiyacı var. Ve seni ilk önce Geceşahinleri'nin bulmuş olabileceği, ama bizim sayemizde bulamadıkları düşünülünce, bize borçlusun."

"Yardıminızı istemedim, değil mi? Lonca'ya dönmeliyim! Ödeyecek onca borç!" "Kendaric!" dedi Morraine keskin bir sesle.

"Evet, Morraine?" diye yanıt verdi adam uysallıkla.

"hayatını kurtaran insanlara karşı kaba ve nankörce davranıyorsun."

"Ama masraflar, aşkım..."

"Bir yol buluruz. Hep bulduk." Kadın James'e döndü. "Size yardım edecek, Toprak Beyi. İyi yürekli bir adamdır, ama bazen kişisel arzularının onu yoldan çıkarmasına izin verir."

"Morraine!"

"Üzgünüm, hayatım, ama doğru. İşte bu yüzden seni doğru yola sokmak için bana ihtiyacın var."

"Demek ebeveynlerinize meydan okumayı düşünüyorsunuz?" dedi Jazhara.

Morraine çenesini kaldırarak, cesur bir gülümsemeye, "Kendaric onu göndereceğiniz görevden döner dönmez düşün yapacağız," dedi.

Lonca üyesi alt edilmiş gibi görünerek, "Pekâlâ," dedi.

"Lütfen ona göz kulak olun. Kendaric bazen boyundan büyük işlere soyunur."

Jazhara gülümsedi. "Ona göz kulak oluruz."

"Adını temize çıkardığınız için teşekkür ederim."

Merdiveni inip kapıya yürüdüler. James'le Jazhara sokağa çıktılar ve Kendaric'in Morraine'e veda etmesini beklediler. Yolculuk Sorumlusu dükkândan çıktığında Jazhara, "Bu kadar sevildiğin için kendini şanslı saymalısın," dedi.

"Düşündüğünüzden de şanslı," dedi Kendaric. "Morraine'le tanışmadan önce ne tür bir piç olduğumu düşünürken ürperiyorum. Onun iyiliği hayatımı kurtardı, ama aşkı ruhumu kurtardı."

James yıldızlarla aydınlanmış gökyüzüne baktı. "İlk ışıklara üç saatimiz var.

Saraya dönmemiz, Prens'e rapor vermemiz ve Solon Birader'le kapıda buluşmamıza yetecek kadar zaman." Saraya doğru yürürlerken James, "At binebilir misin?" dedi. "Kötü bir biniciyim, korkarım," dedi yolculuk sorumlusu. James kahkaha atarak, "Hedefimize ulaştığımız zaman uzmanlaşmış olacaksın."

ŞAŞIRTMACA

William sabırla bekledi.

Atı, harekete geçmek ya da otlamak için sabırsızlanarak yeri dövüyordu. William hayvanı kontrol etmek için bacaklarını kasıyor, dizginleri kısa tutuyordu. Soğuk bir gündü ve gece çökerken önünde kendi nefesini görebiliyordu. Devriye ormanda, kamp yapmaya yetecek kadar geniş, küçük bir açıklıkta durmuştu. Arkasındaki adamlar sessizdi, duraklarda yapılan dikkatsiz, küçük sohbetlerden, mırıldanmalardan kaçınıyorlardı. Düşmanın yakında olduğunu biliyorlardı. Akşam yaklaşırken ve ormandaki loşluk derinleşirken herkes sinirliydi. Yaklaşan dövüşü hissedebiliyorlardı. Adamlar gözlerini çevrede gezdirerek sorun işareti ararken kınlarındaki kılıçları gevşetmişler, yayları el altındaydı. Sonra ileride, yolda iki şekil belirdi, loşluktan çıktı. Maric ve Jackson atlarını eşkin sürerek yaklaştılar ve William hemen rahatladı. Düşman yakında olsa dörtlüye gelmeleri daha olasıydı.

William raporlarını beklemeden atını çevirdi ve "Burada kamp kuracağız," dedi.

Devriyeden sorumlu çavuş, Hartag adlı eski bir savaş gazisi, "İlk önce nöbetçi bırakayım, Teğmen," dedi.

Çavuş emirlerini havlarken iki Yolbulucu dizginleri çekti. "Onları yitirdik," dedi Maric.

"Ne?" William küfretti.

Diğer Yolbulucu, kulaklarının üzerinde hemen hemen hiç saç kalmamış, ama kalan gri saçları omuzlarına kadar uzatan yaşlıca bir adam olan Jackson başını salladı. "Aniden bazı kayaların arasına döndüler ve izi kaybettik. Sabah yine buluruz, ama bu ışıkta olmaz."

William hayal kırıklığını saklayamıyordu. "Demek peşlerinde olduğumuzu biliyorlar."

"Birinin takip ettiğini biliyorlar," dedi Maric. "Ama kimin ve kaç kişinin takip ettiğini bildiklerinden emin olamayız."

"Ne kadar uzakta?"

"İki, belki üç saat. Bugün bizden daha fazla yol alırlarsa, biz izlerini bulamadan yarım gün geçebilir."

William başını salladı. "Bir şeyler yiyin ve erken yatın. Hava o izi tekrar bulmanıza yetecek kadar aydınlanır aydınlanmaz yola çıkmanızı istiyorum."

İki Yolbulucu başlarını salladılar ve atlarından indiler.

William, uzakta bir şey görebilecekmiş gibi yolda birkaç metre ilerledi. At yem istiyordu ve William hayvanlarla zihinsel iletişim kurma yeteneğini kullanarak ona güven verici bir mesaj yolladı: Birazdan.

Atından indi, burnunu okşadı ve atın dudaklarının titremesine sebep oldu.

Hayvanın dokunuştan hoşlandığını biliyordu. Bir yandan da kararmakta olan ağaçlıklara bakıyor, Ayı'nın bir yerlerde beklediğini düşünüyordu. Ama sonunda atını çevirdi ve açıklığa yöneldi. Ateşlerin yakıldığını ve adamların yataklarını serdiğini görebiliyordu.

Çavuşun durup başını sallayarak selam verdiği yere yakın bir nokta buldu. William kendi yatak rulosunu çözdü ve yere attı, sonra atını kazıkların çakıldığı yere götürdü. Eyerini indirdi, koşum takımlarını çıkardı, sonra ata yular taktı ve kazıkların arasına gerilmiş ipe bağladı. Son olarak ağzına yulaf dolu bir torba taktı, sonra bütün atlara güven verici bir Yakında otlayacaksınız mesajı yolladı. Çoğu hıhladı ve William'ın ancak insanlardaki alaycılığa benzetebildiği zihinsel imgeler gönderdiler. Sanki, 'bunu daha önce de duyduk' der gibiydiler.

Bu William'ı gülümsetti. Bir an sonra Talia'nın ölümünden sonra ilk kez gülümsediğini fark etti. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi ve ona sessizce, "Kısa süre sonra intikamın alınacak." dedi. Dikkatini adamlarına çevirirken James ve diğerlerinin kendi arayışlarında başarı kazanıp kazanmadıklarını merak etti. James atını yürütüyordu. Birkaç dakika önce hayvanların dinlenebilmesi için atlarından inmişlerdi, ama ilerlemeye devam ediyorlardı. Krondor'dan buraya yaptıkları yolculuk şu âna kadar olaysız geçmişti ve James öyle kalmasını diliyordu. Bir gün sonra Değirmencinin Durağı köyüne, ondan bir gün sonra Haldon Başına ulaşacaklardı.

James şehirden küçük bir kervan halinde çıkmaya, tüccarlar ve muhafızların arasına karışmaya karar vermişti. Yoldaki küçük bir çatalda o ve diğerleri kuzeye giden, daha az kullanılan bir yola dönmüştü. Bir hafta yolculuk etmişler, bildikleri kadarıyla fark edilmemişlerdi ve James gece çökmeden küçük bir hana ulaşmaları için dua ediyordu.

Her şey yolunda giderse handa Prens'in sahadaki casuslarından biriyle iletişim kuracaklardı ve James adamı kurduğu teşkilata katmayı umuyordu. Şu anda Alan ismiyle bilinen adam yalnızca küçük bir saray memuruydu ve Prensliğin kuzeyindeki, Prens'in kişisel mülklerinden çoğunun yönetilmesiyle görevliydi. Gayri resmi olarak, sık sık güneye, hükümdarına önemli bilgiler gönderen bir casus ve dedikoducuuydu.

Kendaric ve Solon Birader yolculuğun büyük çoğunluğunda sessiz kalmıştı. James Işap keşişinin nadiren kendiliğinden bilgi veren ve sorulan basit evet-hayır sözcükleriyle yanıtlamayı tercih eden sessiz bir adam olduğu sonucuna varmıştı. Birkaç kez, sırf canı sıkıldığından ve aynı zamanda meraktan keşişi konuşmaya cesaretlendirmişti. Solon'un James'in biraz tanıdık bulduğu biraz yabancı bir aksanı vardı, ama keşiş o kadar az konuşuyordu ki, bir türlü çıkartamıyordu. Kendaric yolculuğun çoğunluğunda surat asmıştı. Jazhara'nın Kendaric'in odasında bulduğu büyüü kullanarak gemiyi kaldırabileceğine güvendiğini iddia etmişti, ama at sırtında yolculuk etme gerekliliğine itiraz etmişti. Beceriksiz bir biniciydi ve ilk birkaç gün epey canı acımış ve rahatsız olmuştu, ama artık sonunda atının üzerinde zarafetle oturmayı öğrenmişti ve sırt ve bacak ağrıları hakkındaki

şikâyetleri azalmıştı.

Jazhara James'in en kıymetli yol arkadaşıydı, ama kadın sık sık, nerede olduklarına ilişkin sorularla bölünen, düşünceli sessizliklere gömülüyordu; kadın Krondor'un kuzeyindeki araziye büyüleyici buluyordu, serin ormanlıklar çölde doğmuş asil kadın için yeni ve yabancı bölgeydi. James kadının zekâsı ve çevresindeki her şeye karşı ilgisi karşısında etkilenmeye devam ediyordu. Ondan hoşlanmasına ek olarak, kadının Arutha'nın sarayına önemli bir ilave olduğuna karar vermişti. Ve artık Yıldızlımanı'nda yaşarken William üzerinde neden bu kadar güçlü bir cazibesi olduğunu anlıyordu. James, çarpıcı bir kadın karşısında bir erkeğin takdiri dışında o duyguların pek azını paylaşıyordu, ama bir başka adamın nasıl âşık olabileceğini anlıyordu.

Solon Birader sonunda, "İlerideki yol sürprizlere hazır görünmüyor mu?" dedi. Açık endişesi James'in tanıştıkları günden beri ondan duyduğu en uzun cümleyi telaffuz etmesine sebep olmuştu.

Savaşçı keşiş "r'lerini" yuvarlıyordu ve seslileri ezerek telaffuz ediyordu. James durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Bu aksanı şimdi hatırladım," dedi.

"Cücelerle bu aksanı tanıyacak kadar çok yaşadım." Başını kaldırarak, adamın boyunu abartırmış gibi Solon'un başının üzerine baktı ve "Sen karşılaştığım en uzun boylu cücesin, Solon!" dedi.

"Ve cüce olduğumu düşünüyorsan sen de bir prenze hizmet eden en aptal delikanlısın," diye karşılık verdi keşiş. "Dorgin yakınında bir çiftlikte büyüdüm ve oynayacak cüce çocuklarından başka kimse yoktu. Konuşma tarzımın sebebi bu. Şimdi, konuyu değiştirme." İşaret etti. "İlerideki yol hakkında ne dediğimi anladın mı?"

"Birkaç çalı ve yolda geniş bir nokta mı seni endişelendiriyor?"

James başını iki yana salladı. "Haklı. İlerideki ağaçlıkta saklanan biri var."

"Hem de kötü bir iş çıkarıyor," diye ekledi Solon.

"Dönelim mi?" dedi Jazhara.

Keşiş atının dizginlerini Kendaric'e uzattı ve "Sanmıyorum, leydim. Bu yolda bir korkak gibi gizli gizli kaçmayacağım!" Seslendi. "Sen, saklanan, görüldün.

Ayağa kalk ve Ishap'ın kudretiyle yüzleş, ya da korkak köpekler gibi kaç!"

Bir anlık sessizlikten sonra bir gurup adam saklandıkları yerden çıktı. Paçavradan biraz daha iyi giysilere bürünmüşlerdi ve tuhaf bir biçimde uyumsuz silah ve zırhları vardı. İki okçu arkada kaldı, başka iki kişi yanlarda durdu. Küçük çete yola çıktı ve yaklaştı, Solon'dan birkaç metre ötede durdu.

Önderleri, orta boylu, inanılmaz ölçüde iri burunlu ve Adem elmalı, sıska bir adam öne çıktı. James adamın insandan çok kaplumbağaya benzediğini görünce şaşırmişti. Adamın hırıldayarak konuşmasını beklemişti.

Adam bunun yerine gülümsedi. Dişleri öyle çürümüştü ki neredeyse simsiyahtılar.

"Affınıza sığınırız, baylar," diye başladı, beceriksiz bir yan eğilmeyle, "ama hedefinize sağ salim varmak istiyorsanız, güvenli bir geçiş için bizden biraz gümüşü esirgemeyecek bilgeliği gösterirsiniz. Hem, bunlar gerçekten zorlu tepelerdir."

Solon adama yumruğunu salladı. "Bir rahibi soymaya cüret mi edeceksiniz?" Önder arkadaşlarına baktı. Adamlar ne yapacaklarından emin değilmiş gibi görünüyordular. Sonra Solon'a döndü. "Affınıza sığınarak, bayım. Başımız tanrılarla belaya girsin istemiyoruz. Taleplerimiz size değil, siz dilediğiniz gibi gidebilirsiniz Ama onlar ödemeli." Krondor'dan gelen gurubun kalanına işaret etti.

"Onlar benim korumam altında!"

Haydut uzun boylu keşişe baktı, sonra bakışlarını arkadaşlarına çevirdi. Kararlı görünmeye çalışarak, "Onlar kutsal giysiler giymiyor. Kendileri dışında kimsenin koruması altında değiller," dedi.

Solon adama yaklaştı ve "Tanrımın gazabını uyandıracaksan, çok iyi bir sebep bulsan iyi olacak!"

"Onları öldürelim ve yola devam edelim," dedi James.

"Elimizden geliyorsa kan dökmeyiz, James," dedi Solon. Sonra o irilikte bir adam için şaşırtıcı bir hızla kuvvetli yumruğunu kaldırdı ve çete önderinin çenesine vurdu. Zayıf adamın ayakları yerden kesildi ve geriye fırladı. Adamın perişan çete arkadaşları o düşerken yakalamak için koşturdular. Solon altın rengi miğferinin altından dik dik baktı ve "Bizden gümüş koparabileceğini düşünen siz kaçık dangalaklardan başka var mı?" dedi.

Adamlar bakıştılar, sonra iki tanesi baygın önderlerini taşırken kaçtılar.

Yolun yan tarafında duranlar çalıkların içinde kayboldu.

Yol bir kez daha boşalınca Solon atını çevirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. James ve Jazhara bakıştılar, sonra ikisi de gülmeye başladı. James atına bindi ve "Gidelim," dedi.

Diğerleri onu takip ettiler ve kısa süre sonra yine ihtiyatla kararmakta olan ormanın içinde at sürüyorlardı.

Gece çökerken yoldaki bir dönemeci döndüler ve ileride ışık gördüler. James dikkatli olmalarını işaret etti ve yavaşladılar.

Işığa yaklaştıklarında bir han bulduklarını gördüler. Han küçük bir açıklığın içinde, iki katlı

bir binaydı. Ve içinden neşeli bir parıltı geliyor, bacasından duman yükseliyordu. Tabelasına yürüyüş sopası ve sırt çantası olan bir adam resmedilmişti.

"Bu Yolcu olmalı," dedi James.

"O zaman Prens'in casusu bizi bekliyor olmalı, değil mi?" diye sordu Kendaric. "Alan adlı bu adam?"

James başını salladı. "İçeri girmeden önce," dedi Kendaric'e, "unutmayın, kim olduğumuz ve nereye gittiğimiz hakkında çok konuşmayın. Ayı'nın burada da casusları olabilir."

"Bak," dedi Kendaric, "bu entrikaların hiçbiri umurumda değil. Ben yalnızca bir yatak ve sıcak bir yemek istiyorum. Çok şey mi istiyorum?"

James lonca üyesine baktı. Kuru kuru yanıt verdi, "Ne yazık ki, çoğu zaman gerçekten de çok şey istemek demek." Atlarından indiler ve James uşağa bağırdı.

Uşak binanın arkasındaki kulübeden hemen çıktı ve atları aldı. James oğlana atlara nasıl bakılacağını söylemek için birkaç dakika harcadı. Atlara iyi bakılacağı konusunda tatmin olduğu zaman diğerlerinin takip etmesi için işaret ederek hana yöneldi.

James kapıyı ittirip açtı ve düzenli, ama kalabalık bir odaya girdi. Şöminede neşeli bir ateş yanıyordu ve yolcularla köylüler yiyip içerken rahatça birbirlerine karışmışlardı.

James arkadaşlarını odadan geçirip bara gitti. Tezgâhın arkasındaki şişman görünüşlü adam başını kaldırdı ve geniş bir gülümsemeye, "Efendim!" dedi. Sonra

Jazhara'yla diğer iki adamı gördü ve "Hanımefendi, beyler, ben hancı Royos'um.

Size nasıl hizmet edebilirim?"

"Başlangıç olarak, yorgun yolcular için birer bira."

"Elbette!" Royos deneyimli bir hızla çabucak dört iri, kalaylı bira kupası çıkardı. Onları tezgâhın üzerine koyarken, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. "Kuzeye," diye yanıt verdi James. "Ee, buralarda ne haberler var?"

"Ah, son zamanlarda her şey oldukça sakindi, yalnız Çiftçi Toth'un karısı Kronдор'a gitti. Oldukça kızgın görünüyordu." "Neden, hiç fikrin var mı?" diye sordu Jazhara.

Royos omuzlarını silkti. "Bilemiyorum. Onun ve kocasının Haldon Başı'nın on beş kilometre kadar bu tarafında bir çiftliği var. Normalde şehre giderken ve geri dönerken yemek yemek için burada dururlar. Bazen geceyi arkada, atların durduğu yerde, arabalarının altında geçirirler. İyi insanlardır."

"Haldon Başı hakkında bir şey söyledin," dedi Kendaric. "Biz de oraya gidiyoruz.

Uzak mı?"

Jazhara gözlerini yuvarladı. "Kendaric..."

"Haldon Baş'ı mı?" dedi Royos. "Hayır, yalnızca iki gün. Sizi korkutmak istemiyorum, ama Haldon Baş'ında cadı laneti olduğu söyleniyor!"

"Cadı lanetiyle, neyi kastediyorsun?" dedi Jazhara.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Royos. "Benim batıl inançlarım yoktur, ama insanlar bu sulara yelken açmaya başladığından beri Dul Noktasında gemiler batar. Bazıları lanet yüzünden der, ama ben yalnızca gelgitlerin riskli olduğu zamanlarda resifler ve sığıklar yüzünden olduğunu düşünüyorum."

"Orada çok gemi battığını mı söylüyorsun?" dedi Solon Birader.

"Yüzlerce yıldır. Bazıları kaptanın resif ve gelgitler hakkındaki cahilliğine kurban gidiyor, diğerlerini korsanlar batırıyor. Bu kıyıları avuçlarının içi gibi bilen korsanlar var. Gemilerin karaya oturmasına sebep oluyorlar, sonra onlar savunmasız kaldığında gemiye biniyorlar."

"Neden bahsettiğini bilir gibisin," dedi James.

Royos kahkaha attı. "Hep hancılık yapmadım..."

James başını salladı. "Daha önce ne olduğunu sormayacağım."

"Akıllıca bir seçim," dedi Royos.

"Ee, Haldon Baş'ında batıl inançlı olunacak ne var?" dedi Solon.

Royos güldü. "Eh, bazıları o bölgenin bütün ölü askerlerin hayaletleriyle dolu olduğunu söylüyor." Başını iki yana salladı. "Muhtemelen yalnızca denizin üzerinde toplanan sistir."

"O kadar mı?" diye sordu Solon.

Royos kaşlarını çattı, yüzü biraz daha ciddileşti. "Şey, son zamanlarda orada kaybolan insanlar, hastalanan sığırlar hakkında falan hikâyeler duydum." Sonra neşeli ruh haline dönerek, "Yine de, sığırlar hep hastalanır, bana göre ve insanlar zaman zaman kaybolur."

"Biz Alan adlı bir adamı arıyoruz," dedi Kendaric.

"Şurada, sağınızdaki köşede oturan Alan. Geçerken hep uğrar." Hancı sesini alçaltarak, "Sanırım Taht için iş yapıyor, ama fazla konuşmaz," dedi. Doğrularak ekledi, "Ama harika bir dinleyicidir. Şimdiye dek tek bir hikâyeden kaçtığını duymadım."

James Kendaric'e karanlık bir bakış fırlattı, sonra döndü ve kalabalığı aşip karşı köşeye gitti. Orada küçük bir masada yalnız bir adam oturuyor, sırtını duvara vermiş, odayı

izliyordu. "Alan?" dedi James.

"Afedersiniz. Sizi tanıyor muyum?"

"Tanıdığını sanmıyorum. Biz 'Kale'deniz."

Alan James'in yaklaşması için elini salladı. "Duyduğuma sevindim. 'Arthur Amca' geleceğiniz haberini yollamıştı."

James masadaki tek diğer sandalyeye oturdu. Kendaric'le Jazhara arkada durdu.

Solon dinleyen olmadığından emin olmak için odada çevresine bakındı.

"William'ın arayışından haber var mı?"

"İyi gidiyor. O ve dostları dağlarda avlanıyor. 'Ayı izleri' buldukları haberi geldi."

James sesini alçaltarak sordu, "Haldon Başından ne duydun?"

"Bir süredir oraya gitmedim. O kasaba bir tür lanetin etkisi altında gibi. Hasta insanlar, hasta çiftlik hayvanları, kayıp çocuklar duydum ve geceleri karanlık yaratıkların dolaştığı söyleniyor. Doğru mu bilmiyorum, ama yolda oradan hızla uzaklaşan bir sürü insanla karşılaştım. Cadı işi olduğunu söylüyorlar."

"Bu sözcükten nefret ederim!" dedi Jazhara. "Ne demek istiyorsun?"

Alan Jazhara'ya baktı ve onu daha önce hiç görmemiş olmasına rağmen Prens'in yeni büyücüsü olduğu sonucunu çıkardı, çünkü "Affınıza sığınırım, leydim," dedi. "Dul Noktası'nda yaşayan ve Haldon Baş köylülerinin sıradan hastalıklar için gittiği yaşlı bir kadın var. Ona hep hoşgörü gösterdiler, hatta hastalandıklarında hoş karşıladılar, ama son zamanlardaki tuhaf olaylardan sonra ona cadı demeye başladılar."

"Belki Haldon Baş'na ulaştığımızda bizim faydamız dokunabilir," dedi Jazhara.

"Şimdi nereye gidiyorsun?" dedi James.

"Sarth'taki garnizona gidiyorum. Orada, doğuya saldıran goblinler olduğunu duydum. Muhtemelen yakında bir kamp vardır."

"Haldon Baş'na giderken bize sorun yaratırlar mı?" diye sordu James.

"Sanmıyorum, ama gün ışığında yoldan uzaklaşmamak en iyisi. Şimdiye dek yalnızca çiftliklere saldırıp yiyecek hayvan çaldıklarını duydum." Kalabalık odada çevresine bakarak, "Ben artık çıksam iyi olacak. Yolun aşağısında kamp kurmuş küçük bir devriye ekibim var. Dikkat çekmemenin daha iyi olacağını düşündüm. İlk ışıklarla onlara katılacağım ve güneye doğru yola çıkacağız." Doğrudu. "Son bir şey, size eşlik etmesi için gönderilen devriye henüz Değirmencinin Durağı'na gelmedi. Siz gidene kadar gelmiş

olabilirler, ya da daha sonra gelebilirler. Yerlerinde olduğunu öğrenene kadar Haldon Başı'nda başınızı belaya sokmamanız en iyisi."

James Alan'a teşekkür etti ve casus ayrıldı.

Kendaric sordu, "Yiyecek bir şeyler alabilir miyiz?"

James başını salladı. "Ve oda tutacağız." Ayağa kalktı ve Royos ile konuşmak için tezgâha gitti.

William sabırla Yolbulucuların dönüşünü bekledi. Devriye grubunu bir çayın yakınındaki küçük bir açıklıkta durdurmuştu. Bir ağaç üzerindeki kesikle, "burada bekle" anlamına gelen bir simgeyle işaretlenmişti.

Midesinin ortasındaki gerilimi hissedebiliyordu. Böyle bir işaret bırakılmasının tek sebebi avlarına yaklaşmalarıydı. İzcilerin dönüşünü beklerken zaman uzadı. Seçeneklerini düşündü. Bir haftadır Ayı'nın peşindeydi. Yolbulucular izi kaybedip birkaç saat sonra tekrar bulurken defalarca beklemişti. İki seferinde Ayı'nın başka adamlarla buluştuğunu anlamışlardı. Yolbulucular adamın paralı asker tuttuğu sonucunu çıkarmıştı. İki kez başka biniciler Ayı'nın gurubundan ayrılıp değişik işlerin peşinde uzaklaşmışlardı. Üç kez bölgede goblin izlerine rastlamışlardı ve William Prensiğe saldırmaları olasılığına karşı Krondor'a bir adamla haber yollamıştı. William bunun yalnızca daha iyi avlalara doğru bir kabile göçü olduğunu umuyordu, bir istilacı çetesi değil. Enerjisini Ayı'yla adamlarına yoğunlaştırmak istiyordu, inek ve çocuk çalmaya çalışan bir grup insan olmayan sorun çıkarıcıya değil. Bir istilacı çetesiyle karşılaşırca onları dağlara sürmenin görevi olduğunu biliyordu ve bunu yapmak Ayı'nın izini kaybetme riskini göze almak olacaktı. Talia'nın ölümünün intikamını almayı ne kadar istese de, goblin büyü ayinlerinin birinde bir insan çocuğunun kurban edildiği düşüncesine dayanamazdı. İki Yolbulucu sonunda belirdi. Atını yürüterek açıklığa gelen Jackson'dı. "Bir grup paralı asker gördük, Teğmen."

"Ayı'nın adamları mı?"

"Maric öyle olduğunu düşünüyor, ama adamın kendisinden iz görmedik. Tariflere bakılırsa, gözden kaırması kolay değil. Maric yakında bekliyor. Yolun bir buçuk kilometre kadar yukarısında, küçük bir açıklıkta kamp kurdular. Gurubun yarısını arkalarına dolaştırıp iki yandan saldırmak en iyisi."

William planı düşündü. Yürürken güçlerini bölme fikrinden hoşlanmıyordu, ama paralı askerlere tek taraftan yaklaşırlarsa çözülüp ormana kaçabileceklerini biliyordu. Ölü bedenlerden çok bilgiye ihtiyacı vardı. Sonunda başını salladı.

"Ne kadar var?"

"Bir saatte varabiliriz."

William akşam göğüne baktı. Paralı askerlere hava kararırken saldıracaklardı. "Güzel.

Günbatımında hazır olun. Bizim geldiğimizi duymadan saldırmayın, sonra şiddetle saldırın." "Teğmen?"

"Evet, Jackson?"

"Bu grubu tanıyorum. Landreth'ten Gri Pençeler bunlar."

"Landreth mi?" diye sordu William. "Valeler mi?"

Jackson başını salladı. "Zorlu piçler. Son duyduğumda Keshia akıncılarına karşı bir ticaret meselesiyle ilgili olarak savaşıyorlardı. Bazen altın harcamak için Krondor'a gelirler, ama normalde onları bu kadar kuzeyde görmeyiz." William bu bilginin önemini değerlendirdi. "Ayı oradayken Krondor'daydılar herhalde ve Ayı'nın casusu onlara kuzeye gitmeleri haberiniiletmiş olmalı." "Öyle bir şey," diye kabul etti Jackson.

"Bu da Ayı'nın baştaki mürettebatından fazla kişi kalmadığını gösterir." "Mantıklı bir tahmin," diye kabul etti Jackson. "Ama bu delikanlılar ciddi bir şekilde dayak yemeden pes etmez. Bunu ünlerinden biliyorum."

"Yine de, o canavara kişisel sadakatleri olmadığı anlamına gelir. Eğer onu yakalayabilirsek..." Döndü ve Çavuş Hartag'a işaret etti. "Arazi nasıl? Yaya mı, atlı mı?"

"Yaya, sanırım, Teğmen. Atları geceleyin oraya götürmek çok gürültülü olur ve anlaşmadan yaklaşırsak mücadeleden galip çıkma olasılığımız artar." "O zaman yaya," diye kabul etti William. "Adamların yarısını al ve Jackson'la git. Atları bağlayın ve kampın diğer yanından olabildiğince yaklaşın. Okçularını bir yana yay. Hazır olduklarında işaret versinler. Bu kabadayılardan hiçbirinin kaçmaması için onların ateşine ihtiyacımız olacak. Başınız derde girerse onları ağaçların arasına götür, sonra dağılın ve bırak okçular onları biçsin."

"Bizim yolun bu tarafından saldırdığımızı duyana kadar bekle ve sonra hızla ve şiddetle saldır. Ama unutma, aralarından en az birinin canlı yakalanmasını istiyorum." Jackson'a hitaben ekledi, "Şimdi git, Maric'e benimle yolda buluşmasını söyle, sonra bu adamları oraya götür."

Yolbulucu başını salladı, atına bindi ve sürüp gitti. Birkaç dakika sonra çavuş bütün adamlarına at bindirmişti ve grup iki ekibe ayrılmıştı. Çavuş ilk grubu Yolbulucuyla randevusuna götürdü. William onlar epey ilerleyene kadar bekledi, sonra kendi ekibine takip etmeleri emrini verdi.

Ormanlık arazinin loşluğunda at sürerken William beklentilerinin yükselmekte olduğunu hissediyordu. Kısa süre sonra Ayı'nın nerede saklandığını öğrenecek, sonra onunla yüzleşecekti.

Adamlar işareti bekledi. William düşman kampını incelemişti ve karşı karşıya olduğu adamların deneyimli profesyoneller olduklarını itiraf etmek zorunda kalmıştı. Yaklaşık otuz

kişiydiler ve yerde uyumayı tercih etmiş olmalarına rağmen yine de açıklıkta, küçük bir yükseltinin üzerindeki en kolay savunulur yeri seçmişlerdi ve her yönde görüşleri açıktı. İyi haber, herhangi bir tür savunma yapmaya zahmet etmemiş olmalarıydı. Kesilmiş kazıklarla güçlendirilmiş kaba, toprak bir siper bile William'ın adamlarına engel olurdu. Bu adamların acele içinde olduğu açıktı, gece çökmeden hemen önce kamp kurmuşlardı ve muhtemelen ilk ışıklarla yola çıkmayı planlıyorlardı. Nöbetçi bırakacaklardı ve bunlar dikkatli nöbetçiler olacaktı.

William güneş uzak tepelerin arkasına inene, araziye koyu gri ve siyah gölgelere boğana kadar bekledi. Bir plan yaptı ve emirlerini okçularına aktardı. On iki adamın beşi geride kalacaktı.

William kılıcıyla işaret etti ve açıklığa yürüdü, yedi adamı rahatça yanında yürüyordu. On iki metre kadar yürümüşü ki bir ses kamptan seslendi. "Kim var orada?"

"Selam, kamp!" diye bağırdı William, kayıtsızca yürümeye devam ederek. "Gri Pençe grubunu arıyorum."

"Eh, onları buldun," diye geldi yanıt. "Daha fazla yaklaşma!"

William durdu. "Ayı'ya bir mesaj getirdim." Okçularla anlaştıkları işaret sözcüğü "Ayı" idi.

Nöbetçi yanıt vermek üzereyken beş ok yukarıdan uçtu ve William, "Şimdi!" diye bağırdı.

Okçular hedeflerini iyi seçmişlerdi, paralı askerlerden beşi kuşatıldıklarını anlamadan vuruldu. Diğer yandan daha fazla ok uçtu ve William Çavuş Hartag'ın kendi okçularını hazır etmiş olduğunu fark etti.

Gri Pençe paralı askerleri silahlarını kapıp saldırıya karşılık vermeye hazırlanırken Krallık askerleri kampın iki yanında belirdi. William en yakındaki paralı askere saldırdı, adam William'ın bir buçuk el genişliğindeki kılıcının darbesini karşılamak için kalkanını kaldırdı. William kılıcını aşağı savuracak oldu, sonra kılıcı elips şeklinde bir hamleyle döndürdü ve kalkanın yanına vurdu, kalkan yana savruldu ve askeri de çevirerek darbeye karşılık vermesini önledi, çünkü kılıç kolu şimdi William'ın uzağındaydı. Nöbetçi vurmak için dönerken William kılıcını kalkandan aşağı süpürdü, adamın bacağını kesti. Adam haykırarak düştü ve William sol ayağıyla onu tekmeledi. Paralı asker ölmemişti, ama artık savaşamayacaktı. William tutsak istiyordu. William Ayı'yı nerede bulacağını bilmek istiyordu.

William'ın adamları sürpriz avantajına sahipti, ama Gri Pençe paralı askerleri zorlu ve deneyimli bir gruptu. Mücadele kanlı olmuştu ve yarım düzine paralı askerin erken düşmesi William'ın adamlarının dövüşü kazanmasını sağladı. William üçüncü adamı öldürdükten sonra paralı askerlerin teslim olduğunu görmeyi bekleyerek çevresine bakındı ve artık her paralı askerin karşısında iki Prens'in askeri olmasına rağmen hâlâ savaşmakta olduklarını görünce şaşırıldı.

"En azından birini canlı yakalayın!" diye bağırdı William, sonra bacaklarını kestiği, kargaşanın içinde bir yerde yatan adamı hatırladı. Kendi komutası altındakilerin neler yaptığını görmek için döndü. Okçular yaylarını indirmiş, kılıçlarını çekmiş, arbedeye dalıyorlardı. Paralı askerler direnmeye devam ediyordu ve William'ın adamlarından pek çok kişi ya ölü, ya da ciddi biçimde yaralı, düşmüştü. "Buna son ver!" diye bağırdı William, iki Krondor askerini uzak tutmak için çaresizce mücadele ederek çekilen bir paralı askere.

Adam William'ı duymazdan geldi ve açık aramaya devam etti. Bir başka paralı asker öldürülürken William tiksinti içinde küfretti. Kalan son paralı askerın arkasına dolandı ve kılıcının düz yanıyla miğferine vurdu. "Onu öldürmeyin!" diye bağırdı, onu biçmek üzere olan iki askere. Adam sendeledi ve William'ın askerlerinden biri öne atılarak adamın kılıç kolunu yakaladı. Diğerini yaklaşp paralı askerın yüzüne kılıcının kabzasıyla hızla vurdu ve adamı sersemletti. O zaman bitti. William çevresine bakındı ve bağırdı, "Çavuş!"

Hartag yaklaştı ve "Efendim!" dedi.

"Zarar ne kadar?"

"Altı adam düştü, efendim. Üçü öldü, ikisi büyük olasılıkla onlara katılacak, biri hemen bir şifacı bulursak kurtulabilir. Pek çok başkası yaralandı, ama övünecek kadar değil."

"Lanet olsun," diye mırıldandı William. Bu ona on sekiz adam bırakıyordu ve hepsi tamamen sağlam değildi. "Ya paralı askerler?"

"Lanet olasılar, efendim. Teslim olmadılar. Ölümüne savaştılar. Paralı askerlerin bunu yaptığını hiç bilmezdim. Normalde ne zaman dayak yediklerini bilecek kadar akıllıdırlar."

"Kaç tanesi canlı?"

"İki," diye yanıt verdi Hartag. "Biri derin bir bacak yarası yüzünden ölümüne kanıyor ve fazla zamanı kalmadı." William, bunun kendi biçtiği adam olduğunu fark ederek başını salladı. Hartag devam etti. "Diğeri sizin kafasına vurduğunuz adam. Kısa sürede kendine gelir."

Paralı asker birkaç dakika sonra ayıldı ve William onu yakına sürükletti. "Sen kimsin? Ayı'nın adamlarından biri misin?"

"Artık değil. Adım Shane McKinzey. Şu anda..." Çevresine bakındı. "Eskiden Gri Pençeleriyle beraberdim. Ayı'nın aracısı bizimle iletişim kurdu, bu yüzden ona katılmak için geldik. Bu Ayıyla buluştuk ve bize ne yapacağımızı söyledi." "Neden ölümüne savaştınız?" diye sordu Hartag.

"Emirler böyle." Kafasının arkasını ovaladı. "Öyle görünüyor ki kumandanımız" cenaze ateşi için sürüklenerek götürülen bir cesede işaret etti "Ayı'nın bir tür büyü gücü olduğunu öğrenmiş. Ona ihanet eden her adamı bulup ruhunu yiyeceğini söylemiş." Açık görmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Vay be, daha önce de kafama vuruldu,

ama hiç böylesini görmedim." Başını iki yana salladı. "Her neyse, Kumandan temiz bir ölüm ve Lims-Kragma'nın Salonu'na hızlı bir yolculuğun bir cehennem dölü tarafından kanının içilmesi ve ruhunun ele geçirilmesinden daha iyi olacağını söyledi."

"Neden buraya kamp kurdunuz?"

"Onu takip edecek herhangi birini öldürmek için kaldık. Onun için yapacağımız ilk iş buydu. Öyle görünüyor ki sonuncusu olmuş."

"Ayı şimdi nerede?"

"Bilmiyorum. Burada kamp kurup bu tarafa gelen herkesi öldürecek, sonra yeni Küçük Ay sabahında onunla İki Diş Geçidi'nde buluşacaktık."

"Yalan söylüyorsun," dedi Hartag.

"Belki, ama Ayı'yı uyarmamı engellemek için beni zaten öldüreceğinize göre... neden dürüst olayım?"

"Seni zaten öldüreçimize göre," dedi William, "belki açık konuşmalı ve sizi tuzağa düşüren adamı yakalamamıza yardım etmelisin."

Shane William'a baktı ve "Senin kılıç taşıdığın yıllardan daha uzun süredir paralı askerlik yaptım, evlat. Ölümünden korkmuyorum, ama senin soğukkanlılıkla öldürmekten korktuğunu görüyorum."

William adamlarının ölüleri üst üste yığıldığı yere işaret etti. "Adamlarının kalanına bak ve korktuğumu tekrar söyle. Yine de, dürüstsen yaşayabilirsin. Daha önce Ayı için hiç çalışmadın, değil mi?"

"Ne olmuş?"

"O zaman Ayı'nın cezasını paylaşman gerekmez. Bize bilmek istediklerimizi söyle ve adamlarım Krondor'a kadar sana eşlik etsin. Oradan istediğin yere giden bir gemiye binebilirsin. Ben Vale'e dönmeni öneririm."

Paralı asker seçeneklerini tartarken kafasının arkasını ovaladı. "Eh, sanırım fazla arkadaşım kalmadı. Tamam, anlaştık. Kim takip ederse öldürmek kısmı yalandı. Bize saldırmak kolay gibi gösterecektik... lanet olsun, aşırı kolay yaptık... biraz kan verecektik, sonra hızla kaçacaktık. Ayı sizin için İki Diş Geçidi'nde tuzak kuruyor. Biz sizi tuzağa götürecektik. Acele ederseniz ondan önce geçide varabilirsiniz."

"Akıllıca bir seçim yaptın. Teşekkürler." William yakında bir askeri çağırdı. "Sen ve Blake Bay McKinzey'i buradan Krondor'a götürün. Daha ileri gidemeyecek kadar kötü yaralanmış olanlar da sizinle gelecek."

"Başüstüne efendim!" diye yanıt verdi adam.

Hartag yumuşak sesle konuştu. "Bu sefer doğruyu söylediğini mi düşünüyorsun, Will?"

"Evet. Yalan söylemek için sebebi yok ve Ayı'dan olabildiğince uzağa gitmenin en iyi seçeneği olduğu açık." Devam ederken William'ın gözleri aydınlanır gibi oldu, "Onu yakaladık. Adamları at binmeye hazırla. Bu gece ve gerekirse yarın gece ilerliyoruz, İki Diş Geçidi'ne Ayı'dan önce varacağız." "Başüstüne!" dedi Hartag ve emirleri yerine getirmek için döndü.

GOBLİNLER

James uyandı.

Yanlış bir şey vardı. Ayağa sıçradı ve Kendaric'in yatağının ayakucunu tekmeledi. Lonca üyesi uykulu bir ifadeyle doğrulup oturdu ve mırıldandı, "Ne?"

"Duman kokusu alıyorum."

James, Jazhara ile keşişin uyuduğu, yandaki odaya seğırtti ve kapıyı dövdü. Koridor mavi bir dumanla kaplanmıştı bile ve ekşi yanık odun kokusu gözlerini yakıyordu. "Kalkın!" diye bağırdı. "Han yanıyor!"

Koridorun iki yanında kapılar açıldı ve diğer konuklardan birkaç kişi bunca şamatanın sebebini anlamak için dışarı baktı. James kılıç kemerini bağlarken ve yolculuk bohçasını kaparken uyarısını tekrarlardı. Bir an sonra Jazhara ve Solon belirdi ve James ve diğerlerinin ardından merdivenleri indi.

Salonda, ön kapının yakınında bir yangın başlatıldığı açtı, çünkü çıkışın çevresindeki duvarın tamamı alevlere boğulmuştu. "Mutfak!" diye bağırdı James. Barın arkasındaki kapıya seğırtti ve Royos ile genç bir kadının kova kova su çektiğini gördü. "Sakin olun!" diye bağırdı hancı.

James adamın gömleğini yakaladı. "Deneme bile. O yangını su kovalarıyla asla söndüremezsin. Elinden gelirken dışarı çık!"

Adam bir an tereddüt etti, sonra başını salladı. Konukların sonuncusu da arka kapıdan kaçtıktan sonra kızı mutfaktan arka avluya kovaladı. Çığlıklar James'e yangından daha kötü bir şeylerin olduğunu anlattı.

O ve Solon binanın arka tarafına çıkarken silahlarını çekmişlerdi ve bir goblin çetesinin kulübenin içinde bağlı atları çözmeye çalıştıklarını gördüler. James hızla saydı; yakında bir düzine goblin vardı. Goblinler insanlardan daha kısaydılar ve omuzları daha dardı, ama fazla değil. Eğimli alınları gür, siyah kıllardan ağır kaşlarda son buluyordu. Sarı gözlerinin siyah irisleri ateş ışığını yansıtıyor, karanlıkta parlıyor gibi görünüyordu. James goblinlerle daha önce de savaşırmıştı ve bunun savaş deneyimli bir grup olduğunu hemen anladı. Savaşçıların üçünün kabilelerini gösteren, tepede toplanmış saçları vardı ve saçlarına taktıkları tüyler ya da kemikler kabile şefi ya da rahip olduklarını gösteriyordu. Hepsinin kılıçları ve küçük kalkanları vardı ve James yanlarında okçu göremeyince şükran duydu.

Handan silahlarıyla çıkan üç adam daha vardı, böylece Solon, James ve birkaç konukla birlikte on bir savaşçı ediyorlardı. Jazhara kendi başının çaresine bakabilirdi, biliyordu, bu yüzden Royos'a bağırdı, "Kızı arkamızda tut!" Goblinler saldırdı ve Jazhara grubun ortasına bir ateş topu fırlattı. Top tam yerine çarptı. Alevler üç goblini hemen sardı, yanda kalan üç tanesi fena yandı. Kalan altı goblin uluyarak, silahlarını hırsla savurarak yaklaştılar. James

göz ucuyla Solon'un ağır çekicini beceriyle kullandığını, yaratık kaçamadan bir goblinin kafasını kırdığını gördü.

Bir tane daha düştü, geriye kaldı beş, diye düşündü James.

Kendaric kısa bir kılıcı beceriksizce sallayarak James'in görüş alanına girdi ve James yolculuk sorumlusunun kendini savunmak için hiç yeteneği olmadığını gördü. James bir yana sıçradı ve yaklaşan goblini tekmeleyerek yere düşürdü. Sonra sağa sıçradı ve kılıcını çevirerek Kendaric'i rahatsız eden goblini biçti, yaratığın ensesini kesti.

Paniğe kapılmış enkazcı James'e iri iri açılmış gözlerle, dehşetle baktı.

"Royos'un yanına git!" diye bağırdı James.

Kendaric kırıdayamıyor gibiydi ve James arkadan gelen bir kılıç darbesinden zar zor kaçtı. Saldırıyı son anda sezerek sola eğildi. Sağa eğilseydim, diye düşündü, bir baş daha kısa olacaktım.

James döndü ve yanık goblinlerden birinin saldırısına uğradığını gördü. Yaratığın sağ tarafı hâlâ tütüyordu, gözü şişip kapanmıştı, bu yüzden James hemen kendi soluna kayarak goblina kör tarafından saldırdı.

Jazhara bir başka büyü salıverdi, kavurucu kızıl bir ışın Kendaric'e yaklaşan goblinlerden birinin yüzüne çarptı. Yaratık çığlık attı, kılıcını düşürdü ve gözlerini pençelemeye başladı. Diğer saldırının kaynağına döndü ve duraksadı. Kendaric kargaşadan yararlanarak dönüp kaçtı ve goblini yalnız bıraktı. Solon Birader ve handan çıkan bir başka adam Kendaric'in yerinde belirdi ve ikisi goblina aynı anda saldırdı. Diğer adam kılıcını indirmeye çalışırken goblin Solon'un dev savaş çekicinin üzerine geldiğini gördü ve eğildi. İki saldırı birbirini engelledi ve goblin dönerek kaçtı.

Kalan goblinler aniden canlarını kurtarmak için kaçmaya başladı. James bir tanesine gönülsüz bir hamle yaptı, ama yaratık kılıcının ucundan kaçınmayı başardı, sonra James doğrulup zararı inceledi.

Han şimdi tamamen alevler içindeydi ve Royos ile genç kadın birbirlerine sarılmış, yangını izliyordu. Ahır uşağı korkudan iri iri açılmış gözlerle atların yanında duruyordu.

Yerde yarım düzine goblin yatıyordu.

James başını iki yana salladı. "Goblinleri kıyının bu kadar yakınına ne getiriyor?" diye yüksek sesle merak etti.

Solon Birader gelip James'in yanında durdu. "Goblinler aptal tiplerdir, ama yakında bir kampları olmadığı sürece atlara saldıracak kadar aptal değildiler." Genç kız yaklaştı ve "Çiftçi Toth'un karısı Kronodor'a kadar at sürdü, efendim, gelip kız bebeğini kurtarmaları için asker aramaya gitti."

"Maria!" diye bağırdı Royos. "Bu tür şeyleri duymaman gerekiyordu."

"Baba," diye yanıt verdi kız, "dünyadaki her sorundan beni koruyabileceğini mi düşünüyorsun?" Dönüp yanan hana baktı. "Evim gözlerimin önünde yok olmadı mı?" Hancı kolunu kızın omuzlarına doladı. "Büyüdüğünü unutuyorum, kızım." Diğer konuklar, kılıçlı iki adam, iri bir av bıçağı olan bir başkası ve iki kadın çevrelerine toplandı. "Goblinleri uzaklaştırmak için yaptıklarınıza teşekkür ederim," dedi Royos.

James başını salladı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydik."

"Hayatımızı kurtardınız," dedi Royos. "Hanlar yeniden inşa edilebilir. Müşteri bulmak çok daha zordur." Maria'nın kafasının tepesini öptü. "Kızlar da öyle." Royos ve Maria, kalan alevleri söndürmek için bir kova zinciri ayarlamak üzere hana döndüler.

"Evet," dedi Solon. "Gelmemizi bekliyorlar, böylece bizi katledebilecekler."

James kulağını kaşdı. "Neden böyle açık açık saldırdılar? Kısa süre sonra peşlerinden tepelere bir devriye çıkarılacağını biliyor olmalılar..."

"Bir devriyeyi bir başka şeyden uzaklaştırmak için olabilir mi?" dedi Jazhara.

James genç büyücüye baktı ve kadının kendisiyle yürümesi için işaret etti. Diğerlerinin işitme alanından çıktıkları zaman, "Ayı mı?" diye sordu.

"Belki. O Tanrıların Gözyaşı'nı ele geçirmeye kalkıştığında Dul Noktası ve Haldon Başında asker olmaması kesinlikle işine gelir."

"Gözyaşı'nı nasıl ele geçirmeyi düşündüğünü bilseydik, nerede olduğuna dair daha iyi bir fikrimiz olurdu," dedi James.

"Ben bu Ayı'nın yerinde olsaydım ve Kendaric'in büyüsünü ele geçirememiş olsaydım, Kendaric'in belirmesini bekler, sonra onu ele geçirirdim."

"Ya da işi bizim yapmamızı bekler, sonra kuru toprağa bastığımızda Gözyaşı'nı bizden alırdın."

"Her durumda, Kendaric'in Dul Noktası'na ulaşmasına izin verirdim," diye bitirdi Jazhara.

"Beklemek istemiyorum," dedi James, "ama Değirmencinin Durağı'nda yedekler olmadan buna teşebbüs etmeye gönülsüzüm." Diğerlerinin beklediği yere baktı ve seslendi, "Solon Birader! Goblinler hakkında bilgin var gibi görünüyor."

"Yakındaki kampın ne kadar büyük olduğunu tahmin ediyorsun?"

Savaşçı keşif düşünmek için durdu, sonra, "Tahmin etmek güç," dedi. "Kaçık yaratıklar senin benim gibi düşünmez. Belki bunun gibi üç bölük daha. İki tanesi saldırırken bir

tanesi kampı bekler. Bu grupta şefler ve rahipler vardı ki, bu oldukça sıradışı."

"Hangi açıdan?" diye sordu, korkusundan konuşabilecek kadar sıyrılmayı başarmış Kendaric.

"Ah, bu çok açık," dedi Solon. "Bir bebek almışlar." Küçük Ay'ın yükselmekte olduğu gökyüzüne baktı. "Ufaklığı bir iki gün içinde, ay karanlıkken, tanrılarına bir sunu olarak kurban edecekler. Yani bunlar yağma arayan haydutlar değil. Bu toptan bir hayalet yatıştırma saldırısı. Ataları onlara gelip insan kanı dökmelerini, insan köleler ya da at almalarını, sonra geri dönmelerini söylemiş. Çok kötü bir iş."

"Bir şey yapmalıyız," dedi Jazhara. "Çocuğu iki gece içinde öldüreceklerse askerler o zamana kadar burada olmaz."

"Bir çocuğun bu şekilde öleceğini düşünmekten nefret etsem de, başka bir yerde daha önemli işimiz var."

Jazhara James'in kolunu yakaladı ve alçak, öfkeli bir sesle hırladı, "Bir bebeği yenecek hayvan gibi katledilmeye mi bırakacaksın?"

James gözlerini yuvarladı ve başım iki yana salladı. "Bunu kazanamayacağım, değil mi?"

"Hayır. Gerekirse ben tek başıma giderim."

James kolunu kadından kurtardı. "Bir görevin var."

"Ve sen bunun askerlerimizi uzaklaştırmak için yapılmış olabileceğini çoktan söyledin. Devriye buraya gelene kadar Haldon Başına gitmeyeceksen zaten beklemek zorundayız, James. Çocuğu kurtarıp ailesine götürürsek yalnızca iki gün kaybederiz ve bizi takip eden askerler geldiğinde doğrudan Değirmencinin Durağı'na geçebilirler."

James teslim olarak içini çekti ve Solon ile Kendaric'e yaklaşmalarını işaret etti. "Solon, bu goblinler Ayı için çalışıyor olabilir mi?"

"Sanmıyorum," dedi keşiş. "Ama üstlerinde etkisi olabilir. Birkaç silah ya da biraz büyü armağan ederse, saldıracak güvenli yerler hakkında biraz bilgi, birkaç şişe şarap ya da bira verirse, burayı yağmalamanın kendi parlak fikirleri olduğuna inanmaya başlayabilirler." "Bu Ayı her yerde mi?" dedi Kendaric.

"Hayır, sanmıyorum," diye yanıt verdi James. "Bunun arkasında Ayının olduğunu sanmıyorum. Onun bir başkası için çalıştığını düşünüyorum."

"Neden?" diye sordu Jazhara.

"Yolda anlatırım." Gökyüzüne baktı. "Bir iki saat sonra şafak sökecek ve yola çıkmaya hazır olmalıyız."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Kendaric.

James çarpık bir gülümsemeye, "Goblin avlamaya," dedi.

Kendaric yine şikâyet ediyordu. "Bu hiç de akıllıca değil."

James onu duymazdan gelerek başını iki yana salladı. Solon'a, "İzlerini saklamaya zahmet etmiyorlar, değil mi?" dedi.

Savaşçı keşiş atını yürüterek goblin izlerini takip ediyordu. "Hayır, biraz zarar görmüşler ve şifacılarına gitmek için acele ediyorlar, sanırım."

James ileriye işaret etti. Uzakta tepeler yükseliyordu ve arkalarında Calastius

Dağları'nın zirveleri görülüyordu. "Sence kayalara mı tırmanacaklar?" "Büyük olasılıkla," diye yanıt verdi keşiş. "Savunulabilir bir konum, belki kapalı bir kanyon ya da küçük bir çimenlik bulmuşlardır, ama onları oradan çıkarmak zor olacak."

"Onları dördümüz mü çıkaracağız?" diye sordu Kendaric.

James sabrını yitirerek, "Hayır," dedi. "Onları biz çıkarmayacağız. Biz atları tutacağız ve onları yok etmeye seni yollayacağız."

Kendaric atını durdurdu ve yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle baktı. "Ben mi?"

Jazhara kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Suskun Solon bile güldü.

James başını iki yana salladı. "Endişelenme. Bir planım var."

Arkada kalan Kendaric'e sırtını döndü, Jazhara'nın eğilip, "Bir planın mı var?" demesine izin verdi.

James fısıldayarak karşılık verdi "Hayır, ama oraya varıp çevreye bakındığımız zaman olacak. Belki o zamana kadar sesini keser." Jazhara gülümsedi ve başını salladı. Atlarını sürdüler.

Solon sonunda durmalarını işaret etti. "Ben iyi bir iz sürücü değilim, bu doğru, ama bunu görmemek için kör olmanız gerekir." Atından indi ve yere işaret etti.

James toprağın üzerinde ağır çizme izleri görebiliyordu. "Anlaşılan biraz acelesi var," dedi keşiş.

"Kim bu?" diye sordu Kendaric.

"Burada kehanet yeteneğine sahip biri yoksa-" dedi Solon, "yalnızca tahmin, ama güzel kızını almaya gelen o çiftçinin izlerine baktığımı düşünüyorum." "İyi tahmin," dedi James, ileriye işaret ederek. Uzakta bir tepeye tırmanan yalnız bir şekil gördüler. Adam

daha yakındaki bir yükselti tarafından gözlerden gizlenmişti, ama şimdi kararlılıkla patikadan yukarı yürüdüğünü görebiliyorlardı. "Kendini öldürtmeden yetişsek iyi olacak."

Solon atına bindi ve atlarını mahmuzladılar. Çiftçiye çabucak yetiştiler. Adam döndü ve binicilere kuşkuyla baktı. Tırpan gibi bir silahı göğsüne dayamıştı ve savurmaya ya da savuşturmaya hazırды.

"Dur," dedi James sağ avucunu açarak. "Prens adına buradayız."

"Sonunda! Yardım gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım. Karım nasıl?"

"Bizi başkalarıyla karıştırdın sanırım," dedi James.

"Ne!" diye sordu çiftçi. "Yani sizi Krondor'dan Becky göndermedi mi? Kızımı kurtarmaya geldiğinizi düşünmüştüm!"

"Sakin ol, Çiftçi Toth," dedi Solon. "Artık Ishap'ın inayeti üzerinde. Çocuğun hakkında bir şeyler biliyoruz. Lütfen, bize kızına ne olduğunu anlat."

Adam rahatlar gibi oldu. "Neredeyse bir hafta oldu. Arkadaşım Lane ve ben ava çıkmıştık. Buranın doğusundaki tepelik arazideydik ve flütler ve davullar duyduk.

"Ne olduğuna bakmaya gittik ve buradan çok uzak olmayan bir kanyonda bir goblin çetesine rastladık. Küçük bir oğlan çocuğu yakalamışlardı ve sonra... ah, tanrılar... çocuğu ikiye böldüler. Onu kurban ettiler! Haykırdım... elimde değildi ve peşimize düştüler. Kaçmayı başardık, ama sonra dün değil önceki gün bizim çiftliğimize saldırdılar. Lane ve ben onları sürmeye çalıştık, ama sayıları çok fazlaydı. Eve girdiler.. ve kızımı aldılar! Lane bir iz sürücüdür, peşlerinden gitti ve karım Becky'yi yardım getirmesi için Krondor'a gönderdim, sonra Lane'in peşinden gittim. Sonra siz geldiniz."

"Lane hangi yöne gitti?" diye sordu James.

"Kanyona, bundan eminim. Takip edebilmem için küçük işaretler bıraktı. Askerleri bekleyecektim... ama küçük kızımı kurban etmeleri fikrine dayanamadım."

"Bir sonraki ayın karanlığına kadar güvende," dedi Solon.

"Oğlanın öldürüldüğünü gördüğümüzde Orta Ayın karanlığıydı," diye onayladı Toth. Sonra endişeli göründü. "Yarın gece Küçük Ay'ın karanlığı!"

"Hızlı hareket etmeliyiz," dedi Jazhara.

"Hepsi o cadının işleri," dedi Toth.

"Cadı mı?" diye sordu Jazhara.

"Haldon Baş'ında cadı işleri olduğu söyleniyor... o lanetli cadı büyüleri için kızımı çaldırılmış

olmalı!"

Jazhara'nın gözleri kısıldı. "Goblinler küçük oğlanı öldürürken 'cadı' gördün mü?"

"Şey, hayır, ama..."

"Artık fark etmez," diye araya girdi Solon. "Yardım edeceksek, hızla harekete geçmeliyiz."

"Yalvarırım yardım edin!" dedi Toth. "Lütfen kızımı bulmama yardım edin." Solon çevresine bakındı. "Burada kamp kur, iyi çiftçi. Bu gece saldırmalıyız, yoksa çocuk ölür."

James başını salladı. "Harekete geçelim."

Atlarını yol boyunca çekerek götürürlerken çiftçi bekleyecek bir yer aradı. James arkasına baktığında adamın yüzünü gördü. Bütün umutlarının onlarla beraber olduğu açtı.

"Toth'un arkadaşı Lane'in başı derde girmiş gibi görünüyor," dedi James. Son bir saattir takip ettikleri yoldan biraz uzakta küçük bir ceset yığını vardı. Onun ötesinde iki goblin kıpırtısız bir insanın üzerinde yatıyordu. "Piçlere ödetmiş," diye hırladı Solon.

"Ama hangi bedel karşılığında?" dedi Kendaric. "Adam ölmüş!"

"Sakin ol," dedi Jazhara.

"Sakin ol diyor," diye mırıldandı Kendaric, başını iki yana sallayarak.

"Beden kıpırdadı sanırım," dedi James, atından atlayıp o tarafa seğirterek. İki goblını çaktı ve adamı inceledi. "Su getirin!" dedi.

James adamın başını kaldırırken Jazhara bir su tulumuyla koşturdu, büyücü adamın yüzüne biraz su dökerek adamı canlandırırken James izledi.

Lane gözlerini kırparak, "Goblinler... arkadaşımın kızını aldılar. Kamplarını buldum, ama... sayıları çok fazlaydı..." dedi.

"Endişelenme, biz onları bulacağız," dedi Jazhara.

"Yakında. Buranın kuzeyinde, kapalı bir kanyonda. Lütfen. O küçük kızı öldürmelerine izin vermeyin."

James bir soru soracak oldu, ama Lane'in gözleri yuvarlandı. James kulağını adamın ağzına yaklaştırdı ve bir süre sonra, "Öldü," dedi.

"Boşuna ölmüş olmayacak," dedi Solon. "Adaletin yerine gelmesini sağlayacağız." James adamın başını nazikçe taşların üzerine koydu ve doğruldu. Gökyüzüne bakarak, "İki saatten az zamanda hava kararacak. Bakalım şu kapalı kanyonu bulabilecek miyiz," dedi. Solon ve Kendaric'e atlarından inmelerini işaret etti.

"Atları yürüteceğiz ve onları kanyonun ağzında bırakacağız. Döndüğümüz zaman Lane'i doğru düzgün gömeceğiz."

Kanyonun girişine ulaşmaları bir saatten az zamanlarını aldı. Küçük bir dere oradaki kayalardan fışkırıyor, patikayı kesiyor, tepeden aşağı akıyordu. James Kendaric'e dönerek, "Atları sula ve uzaklaşmamalarını sağla. Elimizden geldiğince çabuk döneriz," dedi.

"Beni burada yalnız mı bırakıyorsunuz?" diye sordu adam korku içinde.

"Eh, goblin kampına gitmeyi tercih ediyorsan..."

"Hayır! Yalnızca, şey, yalnız kalacağım..."

"Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de," dedi James, "şu anda sen Jazhara'dan ya da benden daha önemlisin." Düşündü, sonra ekledi, "Solon, sen de kal. Biz geri dönmezsek Değirmencinin Durağı'na git ve devriyeyi al. Sonra Haldon Başı'na git, gemiyi kaldır ve Gözyaşı'nı al."

Solon itiraz edecek gibiydi, sonra planın akıllıca olduğunu gördü. "Evet, beklerim."

James ve Jazhara kanyona girdi. Dar girişte dikkatle ilerleyerek sola kıvrılan bir çeyrek dönüşe geldiler. James köşeden baktı. Sonra döndü ve Jazhara'ya iki parmağını göstererek ses çıkarmadan, "İki nöbetçi," sözcüklerini şekillendirdi. Kadın başım salladı. James başını kaldırıp kanyonun kenarına baktı ve

Jazhara'nın biraz arkasındaki bir noktaya işaret etti.

Bakışlarını takip eden Jazhara bir tutamaç gördü ve çabucak başını sallayarak onayladı. Asasını sırtına dayayarak çeviklikle çıkıntıya tırmandı. James takip etti. Tepede kadının kulağına, "Biraz yukarı gidip orada ne olduğunu göreceğim. Nöbetçilerin yanından geçmenin yolu varsa bulacağım. Yoksa diğer tarafı deneriz."

"Ya diğer yanda da yol yoksa?" diye fısıldadı Jazhara.

"O zaman nöbetçileri öldürürüz ve fark edilmeden hızla hareket ederiz." Jazhara'nın yüzü o olasılığa tepkisini anlatıyordu. "Lütfen başka yol bul," dedi.

James, hâlâ aydınlık olan gökyüzünün önünde görülme ihtimalini azaltmak için eğilerek kanyonun kenarı boyunca süründü. Dönüşü geçti ve kanyonun karşı tarafındaki nöbetçi tarafından görülmediğinden emin olmak için aşağı baktı, ama nöbetçinin görünürlerde olmadığını fark edince rahatladı.

James ağır ağır yaklaşmaya devam etti. Kapalı kanyonun kenarına ulaştığında yükseltinin boyu artmıştı. Aşağıda en az bir düzine savaşı barındırabilecek kadar iri bir çadırın hâkimiyetinde bir düzine çadır görebiliyordu. Bir an topuklarının üzerine oturdu ve düşüncelerini tarttı. Çadırlar insan yapımıydı. Goblinler kendi köylerinde kulübelerini sopa

ve dallardan inşa ederdi, ya da avlayıcılık ve toplayıcılık yaparken mağaralarda ya da barakalarda kalırlardı. Sonra James bir insan gördü. Yani goblin saldırılarının arkasında insan hainler vardı! Adamın Geceşahinleri'nin siyahlarına bürünmüş olmasını beklerdi ve adam ateşe yaklaşıp basit bir paralı asker olduğunu gösterince hayal kırıklığına uğradı. James biraz düşündü: paralı askerler ve goblinler. Goblin saldırılarında

Ayı'nın parmağı var gibiydi... ya da Ayı'nın arkasında kim varsa...

Bu da James'e biraz daha düşünmesi gereken bir sorun vermişti, çünkü şu anda çocuğu kurtarmaya odaklanmalıydı.

Paralı asker bir goblini tekmeledi, goblin istemeye istemeye kenara çekildi, böylece insan bir bıçak çıkarıp ateşin üzerinde pişmekte olan çeyrek sığırdan bir parça et kesebildi. Adam eti hançerine beceriyle sapladı, bir parça yırttı ve ateşin çevresinde toplanmış goblin halkasına sırtını verdi. James adamın eti çiğnemesini izledi.

Sonra bebeğin ağladığını duydu. Çocuğun yaşadığını anlayınca hiç beklemediği duygular hissetti, içi rahatlama ve ikiye katlanmış bir aciliyet hissi doldu. James'in gözleri oraya buraya baktı, bakışları kampta dolaştı. İçindeki eski hırsız kanyonun kenarı boyunca, onu çocuğun yattığı iri çadıra götürecek bir yol buldu.

James aşağıdaki kampa baktı. İki goblin yaralıydı, dünden önceki gece Yolcu'ya düzenledikleri saldırıda aldıkları açtı. Fark edilmeden nasıl kampa girer ve çıkarım? diye merak etti James.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve solgun Küçük Ay yükselmeden önce üç saatleri olduğunu tahmin etti. Orta Ay'ın çeyreği görünüyordu ve gökyüzünde yükselmişti. Küçük Ay yükselirken o batacaktı. Büyük Ay da küçülüyordu ve Küçük Ay'dan bir saat sonra yükselecekti.

James hesapladı. Bu kampa girmesi, bebeği alıp Solon'la Kendaric'in beklediği yere dönmesi için kabaca bir saatlik göreceli karanlık veriyordu. Nöbetçilerin yanından üç kez daha geçmekten ne kadar az hoşlansa da, Jazhara'nın yanına dönmesi ve planını onunla tartışması gerektiğini biliyordu; kadının yardımına ihtiyacı olacaktı.

Yavaş hareket ederek kıvrımı dolandı ve Jazhara'nın tepesindeki noktaya ulaştı. Yumuşak sesle ismini seslendi ve aşağıdan yanıt verdiğini duydu, "Buradayım."

Aşağı atladı.

"Ne buldun?" diye sordu Jazhara.

"Bebek canlı ve ona ulaşabileceğimi düşünüyorum, ama onu sessiz tutmak için bir yolun olup olmadığını bilmem gerek. Ağlarsa fark edilirim." "Bir şey yapabilirim," dedi Jazhara. "Ne kadar zamanımız var?"

"Bir saat içinde çadırın üzerine dönmeliyim."

"O zaman az zamanımız var. Küçük bir ateşe ve atımdaki eşyalarıma ihtiyacım var."

James takip etmesini işaret etti. "Sessizce," dedi. Kadını aşağıya, Solon'la

Kendaric'in beklediği yere götürdü. Kendaric hemen soru sormaya başladı, ama James elini sallayıp susturdu onu. "Çocuk yaşıyor ve onu alacağım, ama şu anda bir ateşe ihtiyacım var."

Solon tereddüt etmedi. Hemen küçük dallar aramaya başladı. Jazhara atındaki paketini aldı, yere oturdu ve bunu yaparken paketi önüne çekti. Hemen birkaç ufak şişe, küçük, bakır bir kap ve iki ince kumaş eldiven çıkardı. Çalışırken, "Çocuğa bir şeyler içirmeye çalışmak zor olur ve bu arada ağlayabilir. Bebeğin içine çekmesini sağlarsan birkaç saat derin uyumasını sağlayacak bir iksir hazırlayabilirim. Kumaşa biraz dökmen ve birkaç saniye ağzına ve burnuna tutman yeterli. Ama dikkatli ol, uzaktan bile olsa sen koklama. Seni uyutmayabilir, ama sersemlemene sebep olur ve geri dönmen güçleşir." "Seni öldürtebilir, demeye çalışıyor," dedi Kendaric.

"Evlat," dedi Solon, "zaman zaman kıçımda çıkmış pamukçuk kadar caziben olduğunu söyleyen oldu mu?"

James güldü, ama Jazhara seçtiği beş şişeden minik miktarlarda sıvıyı ve tozu birbirine katarken konsantre olmuştu. Birkaç damla su ekledi ve sonra ilahi söyleyerek kabı Solon'un yaktığı küçük ateşe tuttu.

Çantasından küçük bir şişe çıkararak tıpasını açtı ve bakır kabı beceriyle kaldırıp eldivenli parmaklarıyla tuttu. İçindekileri çabucak şişeye boşalttı, sonra tıpasını taktı.

Şişeyi James'e uzattı ve "Dikkatli ol," dedi. Sonra çantasını karıştırmaya başladı. Sonunda James'e bir şey uzattı. "Al, temiz kumaş. Çocuğa dokunmadan hemen önce kumaşa sıvıdan biraz dök ve bebeğin yüzüne tut. Birkaç saniye yeter.

Onu kucağına aldığı ya da gürültü olduğu zaman bile uyanmayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi James. "Gürültü olursa, uyanıp uyanmamasının önemi kalmaz." Gökyüzüne baktı. "Acele etmeliyim. Burada bekleyin ve koşarak gelirim çabucak kaçabilmemiz için atları hazır tutun." Sonra biraz daha düşündü ve "Ne olursa olsun çabucak kaçabilmemiz için atları hazır tutun," dedi.

"Sonunda akıllıca bir öneri," dedi Kendaric sırtarak.

James kılıç kemerini çözdü. Kılıcına ihtiyaç duyacağı bir durum olursa, onun ve çocuğun büyük olasılıkla ölümle karşı karşıya kalacağını biliyordu. Hançerini kontrol etti ve sıkıca kınına yerleştirdi. Şişeyi ve kumaşı gömleğinin içine tıkarak döndü ve kanyonun girişine seğırtti.

Çıkıntı boyunca hızla ilerledi ve bu sefer çadırın tepesine gelene kadar durmadı. Orta Ay batıda batmıştı ve Küçük Ay ile Büyük Ay kısa süre sonra doğacaktı. Kampın ortasındaki ateş sönmeye yüz tutmuştu ve pek çok goblin yakınında, yerde uyuyordu. Çadırların çoğunun içinden gelen horlamalar James'e, devriye gezen nöbetçiler dışında bütün kampın o gecelik yatmış olduğunu anlatıyordu. Çabucak Şans ve hırsızların Tanrıçası Ruthia'ya, goblinlerin ve hainlerin birini kenarda devriye gezmekle görevlendirecek kadar zeki olmamaları için dua etti. En büyük çadırın yukarısında konuşlandı ve çevresine bakındı.

Sonra dikkatle inmeye başladı.

Yere ulaştığında kulağını çadıra yaklaştırdı ve dinledi, ama kalın kanvas yüzünden bir şey duyamadı. Çadırın etekleri kazıklarla sıkı sıkı sabitlenmişti, bu yüzden kanvası kaldırmak seçenekler arasında yoktu. Hançerini çıkardı, ağır kanvasa sapladı ve fazla ses çıkarmadan, kararlı bir hareketle aşağı doğru kesti. İçeri girilecek kadar büyük bir yarık açtı. İçeride fena halde ağır bir koku vardı. O kokuyu tanıyordu, ölü bedenler.. Öğürme refleksini bastırdı ve çevresine bakındı.

Üç goblin yerdeki şiltelerin üzerinde uyuyordu ve bir başkası bir tür sunağın önünde, yükseltilmiş bir kürsüde yatıyordu. James bebeği aradı ve sunağın arkasında beşik boyunda küçük bir nesne gördü. Kanvastaki kesikten içeri kayarak nesneye doğru süründü.

Gerçekten de kaba bir beşikti ve bebek içinde uyuyordu. Çevresine bakındı ve ürpertisini bastırdı. Sunağın üzerinde korkunç bir insan bedeni taklidi halinde beden parçaları yatıyordu. Bir kadının üst bedeni bir adamın kalçasının üzerinde duruyordu. Bir çocuğun kolu sola, daha büyük bir çocuğun ya da ufak tefek bir kadının kolu sağa konmuştu. Kalçanın altına aynı ölçüde uyumsuz bacaklar ve ayaklar yerleştirilmişti. James beşiğin içine baktı. Kafayı bu çocuğun sağlaması olası görünüyordu. Ne tür bir kara büyü yapıldığı hakkında en ufak fikri yoktu ve öğrenmek için oyalanmaya niyeti de yoktu. Geceşahinleri'nin çöl kalesinde yaşadığı, bir iblis çağırma seansında şeref konuğu olmasına ramak kaldığı deneyimler bu tür olaylara karşı güçlü bir tiksinti bırakmıştı onda.

James ustalıkla şişeyi ve kumaşı gömleğinin içinden çıkardı ve nefesini tutarak kumaşa biraz sıvı döktü. Islandığını hissettiği zaman kumaşı uzattı ve çocuğun yüzünün önünde tuttu. Bir süre sonra kumaşı beşiğin kenarına bıraktı ve şişenin tıpasını kapattı. Şişeyi gömleğine soktu ve eğilip bebeği aldı.

Ürküntü dolu bir homurtu sunağın öbür yanına bakmasına sebep oldu. Diğer yanda uyuyan goblin rahibi durmuş, iri iri açılmış gözlerle, şaşkınlık içinde James'e bakıyordu. James kumaşı' kaptı ve döndürerek sunağın karşı tarafına fırlattı, kumaş goblin'in burnunu ve ağzını kapattı. Rahip şaşkınlık içinde gözlerini kırıştırdı, sonra elini uzatacak oldu, ama siyah tırnaklı parmakları kumaşa dokunduğunda gözleri yuvarlandı ve yere yığıldı. James sessizce, "Teşekkür ederim, Jazhara," dedi ve bebeği kaldırdı.

Çocuğun battaniyesini alarak bir omuz askısı yaptı ve çocukken bir evden çaldığı hazineleri taşıdığı gibi bebeği taşıyarak o korkunç yerden kaçtı. Kaya yamaca tırmandı ve her adımda alarm verilmesini bekleyerek çabucak kenarda ilerledi.

Güvenle inebileceği bir yere gelince aşağı atladı ve koşmaya başladı.

Diğerlerinin yanına varması yıllar almış gibi geldi; ama atları hazırlamışlardı ve o onların yanına ulaşana kadar binmişlerdi.

"Onu aldım," dedi James ve Jazhara kollarını uzattı. James çocuğu büyücüye verdi, sonra kendi atına bindi.

Dördü atlarını mahmuzladılar ve kısa süre sonra yolda dörtlüye koşturuyorlardı. Bir saat sonra Çiftçi Toth'u küçük bir ateşin yanında oturmuş, endişeyle beklerken buldular. Görüş alanına girdiklerinde adam ayağa fırladı ve onlara doğru seğirtti.

Jazhara'nın kollarındaki bohçayı gördüğünde, "Bu o mu?" diye haykırdı. Jazhara bebeği uzattı ve "Sabaha kadar uyuyacak ve sonraki birkaç saat biraz huzursuz olacak. Ondan sonra iyi olacak," dedi.

"Teşekkür ederim! Tanrılara şükürler olsun! Hâlâ hayatta ve iyi. Çok teşekkür ederim."

James çevresine bakındı. "Seninle çiftliğine kadar gelelim. Goblinler şafağa kadar bebeğin yok olduğunu fark etmeyebilir, ama ihtiyatlı olmak en iyisi."

"Size minnettarım," dedi çiftçi, yanlarında yürümeye başlayarak.

"Başka haberlerimiz var, kötü haberler," dedi Jazhara. "Üzgünüm. Arkadaşın Lane öldü."

"Onsuz döndüğünüz zaman tahmin ettim," dedi Toth.

"Piçlere pabucu pahalıya satmış," dedi Solon. Sessiz kalacak kadar akıllılık gösteren Kendaric'e baktı. "Bir kahramandı, bundan kuşku yok."

Toth bir süre sessiz kaldı, sonra, "Daha bebeğe isim vermedik, ama arkadaşımın anısına, bundan sonra ona 'Lane' diyeceğiz, sanırım."

"Bu şerefli bir düşünce," diye kabul etti Solon.

Şafak söktüğünde kilometrelerce uzaktaydılar. İki kısa mola vermişlerdi ve James'le Solon sırayla bebek Lane'i taşımışlar, Toth'un ata binmesine izin vermişlerdi.

Gün doğumundan biraz sonra bebek kıpırdandı ve huzursuzlandı. "Bebek aç ve annesi yakınlarda değil," dedi çiftçi. "Çiftliğime ulaşana ve keçiyi sağana kadar beklemesi gerekecek."

"Ne kadar var?" diye sordu Kendaric. Her birkaç dakikada bir arkasına bakmaktan boynu tutulmaya başlamıştı.

"Fazla değil," diye yanıt verdi Toth. "Şansım varsa karım Krondor'dan yardım almıştır ve biz dönene kadar çiftlikte olur."

James ve Jazhara atlarını biraz arkada bıraktı. Jazhara, "Kampta gördüklerini hiç anlatmadın," dedi.

"Evet," diye onayladı James.

"Bir şey seni rahatsız etmiş," dedi kadın.

"Evet."

"Konuşmak istemediğin bir şey mi?"

"Evet," diye yanıt verdi James, ama bir dakika sonra ekledi, "hayır, belki konuşmalıyım, en azından seninle. Sen Prens'in büyü danışmanısın." Sunağı ve beden parçalarını tarif etti.

"Bir tür kara ölüçadırıcılık, kesinlikle," dedi Jazhara. "Çok kötü bir iş, ama Krondor'un lağımlarında bulduğumuz o canavara uyuyor. Biri Krallık'ın üzerine bırakmak üzere kaos yaratıkları yapıyor, ama amacı ne?"

"Tesadüf olabilir mi? Belki goblinler tesadüfen aynı..." Sorusu kadının onaylamaz bakışı altında soldu.

"Sen daha iyi bilirsin," dedi. "Bunun arkasında biri var, her şeyi düzenleyen bir güç."

"Sürüngen mi?" diye sordu James.

Jazhara omuz silkti. "Belki, belki de Sürüngenle birlik olan ya da onu kullanan bir başkası, ya da belki Krallık'ın batısında serbest kalan iki kötücül güç olması tesadüftür."

"Harika," diye mırıldandı James. "Eski sorun dürtüm bunların hiçbirinin ilgisiz olmadığını söylüyor. Ama bir düzen göremiyorum."

"Ya düzen yoksa?" dedi Jazhara.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ya gördüğümüz her şey gelişigüzel seçimlerin eseriye? Ya tek bir plan yoksa fakat bunun yerine bölgedeki dengeleri bozacak bir dizi olay varsa?"

"Kimin çıkarı için?" diye sordu James.

Jazhara gülümsedi. "Listenin tamamının üzerinden geçmek için bir saatin var mı, James?"

James esneyerek başını salladı. "Yoruluyor olmalıyım," diye itiraf etti. "Kesh, Queg, hatta bazı Doğu Krallıkları, sonra istikrarsız bir dönemden faydalanıp büyük asiller olacak yarım düzine küçük asil, vs."

"Bunlar yalnızca siyasi gerçeklikler," dedi Jazhara. "Siyasi amaçları olmayan, fakat sosyal hırsları, ya da daha kötü hırsan olan karanlık güçler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaos'tan, arkasında üstünlük sağlayacakları bir duman perdesi olarak sevinç duyacak karanlık güçlerle birlik içinde güçler demek istiyorum."

Solon döndü. "Bunu duydum. O haklı, biliyorsun. Evrende tek amacı hepimize sefalet ve karanlık getirmek olan güçler var."

"Bu fikre inanmakta hep güçlük çektim," dedi James, "ama bir daha düşününce, ben karanlık güçlerin deli rahiplerinden değilim."

Jazhara kahkaha attı, Solon bile güldü. "Eh, o zaman, en azından var olduğunu hayal edemediğin bir şeyin olabileceğini kabullenecek kadar akıllısın," dedi keşiş, atının geride kalmasını, böylece James ve büyücünün atlarıyla yan yana ilerlemesini sağlayarak.

"Çok şey hayal edebilirim," dedi James. "Ve tek amaçları sefalet ve kaos yaratmak olan güçlerle ilgili söylediklerin şimdiki görevimizle kesinlikle uyuyor."

"Evet," diye kabul etti keşiş. "O da var."

Sessizlik içinde yollarına devam ettiler ve sonunda Çiftçi Toth'un çiftliğine ulaştılar. Çiftliğin biraz ötesindeki çite bağlanmış bir düzine at vardı. Avluda bir milis gurubu bekliyordu ve James önderlerinin tanıdık yüzünü görünce şaşırıldı.

"Jonathan!" diye seslendi. "Seni şehirden bu kadar uzağa getiren nedir?"

Eski Krondor Şerifi'nin oğlu döndü ve elini kaldırıp selamladı. "Hâlâ meseleler düzenlenmedi, Toprak Beyi, bu yüzden Ekselansları bir süre uzakta kalmamın en iyisi olacağına karar verdi."

James atından indi ve dizginleri yakındaki bir askere uzattı. Çiftçi Toth ve karısı coşkuyla bir araya geldiler. James Jonathan Means'in yaklaşmasını işaret etti ve sordu, "Bu ne demek oluyor?"

"Yüzbaşı Garruth Ekselanslarını şerif unvanından kurtulması ve kolluk güçlerini şehir muhafızlarının altında birleştirmesi için ikna etmeye çalışıyor."

"Ve böylece kendi gücünü ve yetkesini artıracak," dedi James.

"Ve önemliliğini," dedi Jonathan. "Ben o görevi kendim için istemiyorum, ama her zaman bir Krondor Şerifi vardı."

James başını iki yana salladı. "Bazen..." Nefesini yavaşça bıraktı. "Şehri Taht'ın özel mülküne çevirmek asla akıllıca olmadı. Şehrin kurucu prensleri bunu zor yoldan öğrendi. Saray dışında bir yargıçlar mahkemesi ve şerif ofisi adı suçlar ve vatandaşlar arasındaki anlaşmazlıklarla ilgilenmek için her zaman en akıllıca yol oldu." Doğrudan Jonathan'ın gözlerine baktı. "Döndüğüm zaman Arutha'yla konuşurum. Garruth'un önerisini kabul edeceğinden kuşkuluyum." Kendi kendine konuşur gibi ekledi. "O zaman senin şehirden çıkmanı istemesinin sebebi ne?"

Means hiçbir zaman James'e mizah duygusu olan biri gibi gelmemişti, ama yanıt verirken gülümsedi, "Belki de kuzeydeki olaylarla ilgili haberlerle dönmem içindir?"

"Bir çiftçiyle karısının imdadına yetişmekten başka talimatlar almamışsan, bundan kuşkuluyum," dedi James.

Jonathan başını salladı ve diğerlerinden biraz daha uzaklaştılar. "Arutha bu bölgede oldukça korkunç olaylar raporlandığını söyledi. Casusu Alan son iki hafta boyunca bu tür raporlardan çok yollamış... hastalanan çiftlik hayvanları, ormanda canavarlar, kaybolan çocuklar ve benzer hikâyeler.

Siz görevinize yoğunlaşacaksınız, ama dikkatli olmalısınız. Ben Değirmencinin Durağı'na giden devriyeyle buluşacağım ve yardım etmeye hazır olacağım." "Demek Arutha bir düzine Krondor askerinin yeterli olmayabileceğini düşündü?" dedi James.

"Anlaşılan öyle," dedi Jonathan. "Değirmencinin Durağı'na dönen yolu geçtiğiniz zaman ihtiyatlı olun. Oradan Haldon Başına kadar, sizi almamız için haber göndermediğiniz sürece yalnızsınız."

"Teşekkür ederim," dedi James. Başını eğerek Jonathan'ın adamlarının yanına dönmesini işaret etti.

Bir an düşünceleriyle baş başa kalan James bir kez daha Gözyaşı'nı ele geçirme teşebbüsünün önemini merak etti. Bu Geceşahinleri, ölü hırsızlar, canavarlar, karabüyücüler, deli rahipler ve Malaka ve diğer Tsurani büyücülerin Krondor'a ihanetinden bu yana karşılaştığı geri kalanlarının oluşturduğu yığına nasıl uyuyordu? Her zaman o yığında bir üçüncü oyuncu vardı, biliyordu. Sürüngen değil ve kesinlikle Karanlık Yol Kardeşliği de değil, hatta Geceşahinleri'nin kontrolünü ele geçiren deli rahipler bile değil.

Jazhara'nın haklı olduğunu hissediyordu; son sene içinde olan bitenlerin arkasında hakim bir varlık vardı ve James her şey söylenip yapılmadan önce o varlığın maskesini indirmeye ve Batı'yı ondan sonsuza dek kurtarmaya kararlıydı.

HALDON BAŞI

İki gün yolculuk ettiler.

James ve yol arkadaşları Değirmencinin Durağı'nda bekleyen bir devriye bulamadılar. Oyalanmak için sebepleri yoktu, bu yüzden kasabaya ismini veren değirmenin yakınındaki küçük bir dükkândan erzak satın aldılar ve kuzeye, Haldon Başı köyüne yöneldiler.

Köyün güneyinde küçük bir yol ayrılarak batıya uzanıyor, kıyı yamaçlarından geçerek geniş bir kumsala iniyordu. James atından indi ve "Nokta'dan kısa bir yürüyüş mesafesi kadar uzağız," dedi. Denize doğru çıkıntı yapan yere işaret etti. "Saraydaki haritalar doğruysa bu yamaçların altında, dönemecin hemen arkasında bir burun bulacağız."

Atlarını sulayıp bağladılar, sonra yürümeye başladılar. "Daha birkaç saatlik gün ışığımız var," dedi James, kumların üzerinde yürürlerken. "Kendaric, büyü ne kadar zaman alıyor?"

"Birkaç dakika," dedi enkazcı. "Gemiyi kaldırırım ve girip aradığınız şeyi almanıza yetecek kadar suların üzerinde tutarım."

"O zaman bir tekneye ihtiyacımız olacak," dedi Solon.

Kendaric kahkaha attı. "Pek değil keşiş. Büyümdeki deha yalnızca yeteneğı olan tek bir adam tarafından yapılabilmesi değil, aynı zamanda geminin çevresindeki suyu da katılaştırıyor. Üzerinde yürüyüp süsünü alabilirsin."

James sırttı. "Belki şansımız yaver gider de bu 'süsü' kolaylıkla alırız." Çıkıntıyı dolandılar ve prensin haritasının doğru olduğunu gördüler. Kaya ve topraktan uzun bir parmak denize doğru uzanıyordu. Akşam havası ılımlıydı ve Nokta'nın ötesinde tembel dalgalar yükselip alçalıyordu. Suyun üzerine çıkan birkaç direk görebiliyorlardı, deniz tarafından tamamen parçalanmayan eski enkazların kalıntıları. Doğal dalgakıranda yürüyerek ucuna ulaştılar.

Kendaric çekilen dalgaların ortaya serdiği enkazları inceledi, düzinelerce eğik direk mezar taşları gibi duruyordu. Kaşlarını çattı. "Hangisini kaldıracağım?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıt verdi James.

Solon yanlarına geldi. "Burası bir ölüm yeri," dedi uğursuzca. "Bir gemi ve insan mezarlığı."

Solon enkazlara baktı ve tekrar konuşacaktı ki Kendaric, "Bu koku ne? Fırtına öncesi gibi... keskin..."

Uca son ulaşan Jazhara'ydı ve bağırdı, "Bu büyü!"

Rüzgârlar yoktan var oldu, onları sarstı, giysilerini çekiştirdi. Biraz ötesinin sakin olmasına

rağmen çevrelerindeki deniz kabarmaya başladı.

Ani bir esinti Solon'u döndürdü ve adam hızla kayaların üzerine düştü. James kılıcını çekmişti, ama saldıracak bir şey göremiyordu. Kendaric çöktü ve olabildiğince eğildi. Jazhara esasını başına kaldırdı ve bağırdı, "Gerçek açığa vurulsun!"

Parlak, beyaz bir ışık asadan fırladı, James'in yaşlarla dolan gözlerini kaçırp kırıştırmasına sebep olacak kadar kör ediciydi.

Sonra James Jazhara'nın, "Bakın!" diye bağırdığını duydu.

Yaşları sildi ve ileriye baktı, bir geminin direklerinin hemen üzerinde, havada süzülen iki yaratık gördü. İkisi de kertenkelemsi görünüyordu, uzun, kıvrımlı boyunları ve kuyrukları vardı. Geniş, yarasa kanatlarına benzeyen kanatlarını hızla çırparak rüzgâr yaratıyorlardı. Başlarında hemen hemen hiç hat yoktu, yalnız yakut rengi gözleri ve su yutan balık gibi açılıp kapanan yarık gibi ağızları vardı.

Jazhara ayakta kaldı ve işitmek için bağırarak bir büyü söyledi. Kızıl bir enerji topu elinde belirdi ve büyüü yaratıklara attı. Kırmızı ışık topu sağdaki yaratığa çarptı ve yaratık acı içinde çığlık atar gibi ağzını açtı. Ama onların tek işittiği rüzgârın yeniden yükselen ulumasıydı. Soldaki canavar doğrudan gruba doğru daldı. James kılıcını kaldırarak ayağa fırladı. Solon da savaş çekicini çekerek doğruldu.

Yaratık doğrudan Jazhara'ya yönelmişti ve James onu biçti. Kılıcı ona dokunduğunda kor beyaz kıvılcımlar patladı ve yaratık şok içinde ağzını açtı. Rüzgârın feryatları kulaklarında çınladı. Yaratık duraksadı ve Solon yaklaşarak dev savaş çekicini indirdi. Darbenin sersemlettiği yaratık kayaların üzerinde düştü.

Bir kanadının ucu toprağa değer değmez orada yeşil bir alev parladı ve hızla kanatta yayılarak canavarı kapladı. Yaratık bir an kayaların üzerinde kıvrandı, James'le arkadaşları gerilerken savunmasızca çırpındı. Sonra yok oldu, yükselen hafif duman, öncekine göre daha zayıf esen rüzgârlarla süpürüldü.

İkinci yaratık Jazhara'nın büyüünün etkisinden kurtulmuş, çember çiziyordu. Öttü ve boş bir ağacın içinden esen rüzgâr gibi bir ses çıkardı.

Jazhara işaret etti, "Bakın!"

Bir başka yaratık havada belirdi, bir kez çember çizdi, sonra ilkine katıldı.

Onları sarsan rüzgâr yine ikiye katlandı ve dik durmak için çaba göstermek zorunda kaldılar.

Jazhara bir kez daha büyü fırlattı. Tek bir delici kızıl enerji hattı olan bu büyü ilk canavarın yüzüne çarptı. Yaratık acı içinde kıvrandı, sersemledi, havanın ortasında yan uzanacakmış gibi devrildi, sonra ağır ağır yuvarlanarak altındaki denize düşmeye başladı. Suya dokunur

dokunmaz, ilki gibi yeşil alevler içinde yok oldu.

James çevresine bakındı ve etkili olacak kadar iri, ama kaldıracabileceği kadar küçük bir taş buldu. Kolunu arkaya attı ve taşı kalan yaratığa elinden geldiğince kuvvetle fırlattı. Bu yaratık da, James'in bir çağrı olduğunu düşündüğü ötme sesini çıkarmaya başladı. Taş canavarın yüzüne çarptı ve çağrısını kesti.

"Jazhara!" diye bağırdı James. "O şeyle başa çıkmak için bir şeyin kaldıysa, türünden birini daha çağırmadan kullan." "Deneyecek bir numaram daha var!" dedi Jazhara.

Asasıyla işaret etti ve ucundan bir alev topu fırladı. Aralarından uçarken James ve Solon yana döndüler, çünkü kavurucu ısını hissedebiliyorlardı. Ateş doğrudan yaratığa gitti ve onu çevirdi. Alevler aniden parlak yeşile döndü ve yaratık gözden kayboldu.

Rüzgâr hemen dindi.

Kendaric yavaşça ayağa kalktı. Yeni bir saldırı bekler gibi çevresine bakınarak,

"O şeyler neydi?" dedi.

"Hava elementalleri, sanırım, ama daha önce görmemiştim," dedi Jazhara. "Öğretmenlerim bir zamanlar buna benzer şeylerin Yıldızlimanı'na saldırdığını söylemişti."

James başını salladı. "O hikâyeyi Gardan'dan dinlemiştim. Ateş, su ya da toprağa dokunurlarsa yok oluyorlar."

Kendaric şiddetle başını salladı. "Tanrılardan dilerim onları son görüşümüzdür!"

"Biri o gemiyi kaldırmamızı istemiyor," dedi Solon.

"O muhafızları gemiye bırakan her kimse, geri dönmeden kaldırmamız için bir sebep daha," dedi Jazhara.

"Ama hangi gemi?" diye sordu Kendaric.

"Sen taş kafalı bir aptalsın. İşte o!" dedi Solon. İşaret etti.

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Kendaric.

James kahkaha attı. "Çünkü yaratıkların koruduğu oydu!"

Solon gözlerini bir an kapattı, "ve ben de orada bir şey seziyorum."

"Ne?" diye sordu enkazcı.

"Almaya geldiğimiz şey," diye yanıt verdi keşiş.

"Pekâlâ," dedi Kendaric. "Parşömeni verin."

Jazhara sırt çantasını indirdi ve açtı. İçine uzandı, Kendaric'in odasında bulunduğundan beri taşıdığı parşömeni çıkardı ve uzattı. Adam aldı, okudu, sonra başını salladı. "Yalnız yapabilirim, ama senin yardımınla, büyücü, daha çabuk kaldırebiliriz." Büyüdeki iki yere işaret etti ve "Bu kısmı benimle söyle," dedi, "sonra buradaki pasajı. Senin gücüne sahip bir büyücü için kolay olmalı." "Büyünü inceledim," dedi Jazhara. "Yardım etmek için elimden geleni yaparım." Kendaric denize dönerek bir elini söz konusu geminin direğine uzattı ve büyüyü söylemeye başladı. Jazhara Kendaric'in bahsettiği kısımda ona katıldı ve sesleri havayı mistik sözlerle doldurdu.

Kendaric'in işaret ettiği yerde bir ses belirdi. Suyun üzerinde toplandı ve deniz gizemli enerjilerle kabarmaya başladı. Hava keskin bir sesle doldu ve James direğin titremeye başladığını gördü.

Aniden her şey durdu. Sis yok oldu, su sakinleşti ve gemi hareket etmeyi bıraktı.

"Sanırım büyü'nün üzerinde çalışılması gerek," dedi James.

"Hayır," diye karşı çıktı Jazhara. "Büyü yüzünden değil. Biz onu yaparken bize karşı çıkan bir şey hissettim. Bunu bize başka biri yaptı."

Kendaric, birini ararmış gibi yamaçlara baktı. "O haklı. Ben de hissettim." Solon'un bakışları da arkalarındaki yamaçlara gitmişti. "O zaman direncin kaynağını bulmamız gerek. Çünkü bulmazsak Ishap Tarikatı'nın tamamı tehlikede olabilir ve en derin gizemlerinden biri düşmanın eline düşebilir!"

Kendaric bunun bir abartı olup olmadığını sorar gibi James'e baktı. James'in yüz ifadesi sertti.

Kendaric başını salladı ve önde Jazhara, atlara yöneldiler.

Haldon Başı bir yol kavşağının çevresine toplanmış bir düzine kadar binadan oluşan küçük bir köydü. Kuzeyden güneye uzanan Kralın Yolu Değirmencinin Durağı'ndan Kâşifin Bakışı'na gidiyordu.

Köyün ortasında bir han vardı, Denizcinin Durağı. Yolcular köye girerken hanın önünde iki adamın durmuş, yüksek sesle tartışmakta olduğunu gördüler.

İçlerinden biri -kaba giysilerine bakılırsa bir çiftçi- bağıırıyordu. "Bu fazla uzun sürdü! Kadının durdurulması gerek! Geldiklerinde o askerlere idam ettirmeliydin onu!"

Diğer adam iyi dikilmiş bir tunik ve kolsuz bir ceket giyyordu. Orta yaşlarındaydı ve oldukça cüsseliydi. Bağırarak karşılık verdi, "Kanıtın yok, Alton. Yaşadığımız onca acıdan sonra daha fazlasına mı sebep olmak istiyorsun?"

"Bunu devam ettirirsen, Toddy, uzun süre belediye başkanı kalamayacaksın. Lanet olsun,

bunu devam ettirirsen geriye köy kalmayacak. Lyle bana dedi ki..." James ve arkadaşları dizginleri çekerken Toddy isimli adam sözünü kesti. "Lyle sarhoşun teki! Eğer bizim..." Yabancıların gelişi sonunda dikkatini çekti. "Konuklarımız var gibi görünüyor," dedi çiftçi.

"Haldon Başına hoşgeldiniz, yabancılar. Uzun kalacak mısınız?" diye sordu belediye başkanı.

Çiftçi sözünü kesti, "Kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa kalmazlar."

"Alton! İlgilenmen gereken başka işler var."

Alton adlı adam yanıt verdi, "Bunu daha sonra konuşuruz, Toddy. Tanrılar adına, konuşacağız!"

Çiftçi Alton döndü ve hızla uzaklaştı. Diğer adam, "Çiftçi Alton'ın kabalığı için özür dilerim. Son Zamanlardaki sorunlar yüzünden biraz sinirli," dedi.

"Askerler hakkında ne diyordu?" diye sordu Jazhara.

"Bir manga Krondor muhafızı birkaç gün önce buraya geldi. Bir kaçağı kovalıyorlardı sanırım."

Jazhara James'e baktı. "William'ın askerleri mi?"

James başını salladı. "Olabilir."

Solon atından indi. "Çiftçinin bahsettiği sorunlar neydi?"

Toddy yere baktı, sonra bakışlarını kaldırdı. "Biz... ah... son zamanlarda kurtlarla sorun yaşıyoruz. Kışın uzun sürmesi falan... Şimdi, bana izin verirsiniz hana dönmeliyim. Bana katılsanız iyi edersiniz, çünkü kapıları günbatımından sonra yalnızca bir iki saat için açık tutuyorum ve dışarıda kaldığınızı görmek istemem..." Hanın içine seğirtti ve kapıyı kapattı.

"Bu tuhaftı," diye yorum yaptı Kendaric.

James hanın arkasına gitmelerini işaret etti ve ahır avlusuna ulaştıklarında bir oğlan atlarını almak için koştu. James oğlana gereken bakımı anlattı, sonra hanın önüne döndüler ve ana kapıdan girdiler.

Han küçük, ama yeterince hoştu. Alt kat bir bar ve mutfakla kaplanmıştı, arka duvardaki bir merdiven ikinci kata çıkıyordu. Soldaki şöminede büyük bir ateş yanıyordu. Güzel kokulu bir et suyu ateşin üzerine asılmış dev, bakır bir tencerede kaynıyordu. Bir yanda o akşam pişirilecek et için büyük bir şiş hazır bekliyordu.

Toddy biraz sonra iri, şişe geçirilmiş bir biftek taşıyarak belirdi ve şişi yuvasına yerleştirdi. "Maureen!" diye bağırdı. "Gel bifteği çevir!"

Yaşlıca bir kadın mutfaktan çıktı ve hancının yanından geçerken başını eğdi. Toddy James'le arkadaşlarına döndü. "Geceyi burada geçirmeye karar vermenize sevindim. Alışık olduğunuz kadar lüks olmayabilir, ama bunu evinizden uzaktaki eviniz olarak düşünmenizi isterim. Dilerseniz bira servisi yapabilirim."

"İyi bir başlangıç olur," dedi Kendaric.

"Tamam o zaman," dedi hancı. "Oturun, size biralarınızı getireyim."

Birkaç dakika sonra köpüklü bira dolu dört seramik kupayla döndü. "Adım Aganathos Toddhunter. Buradaki insanlar bana Toddy der. Bu küçük köyün hem hancısı, hem belediye başkanım. Prens'in yasaları uyarınca yanlış davranışlarda adaletin yerini bulmasını sağlar, medeni konularda huzuru korurum," diye gururla alıntı yaptı.

"Oldukça önemli bir sorumluluk," dedi James kuru kuru.

"Pek değil," dedi Toddy, biraz gururu kırılmış görünerek. "Doğrusu, en kötüsü genellikle komşunun bahçesine giren bir domuz ve zararı kim ödeyecek, domuz kimde kalacak, karar vermek." Mizah teşebbüsü zorlamaydı.

"Neden bir içki için bize katılmıyorsun?" dedi Jazhara.

"Ah, bu neşesiz geceye neşe saçma inceliğini gösteriyorsunuz," dedi Toddy. Bara döndü, kendine bir kupa bira doldurdu, sonra gelip masanın yanında, ayakta durdu. "Teşekkürler." Biradan uzun bir yudum aldı.

"Neden bu kadar neşesiz?" diye sordu Jazhara.

"Şey... kurtlar falan... şimdiye dek pek çok köylüyü kaybettik." Solon Toddy'ye dikkatle baktı ve "Kurtların kıyıya bu kadar yaklaşması sıradışı. Kalabalık bölgelerden uzak durmaya bakarlar. Onları avlayan kimse yok mu?"

Toddy birasından bir yudum daha aldı. Sonra, "Lütfen, bahsettiğim için özür dilerim. Bu sizi endişelendirmesin. Siz bu gece keyfinize bakın. Ama lütfen geceleyin dışarı çıkmayın."

James hancıyı inceledi ve derin bir korkuyu saklamak için büyük çaba gösteren bir adam gördü. Konuyu değiştirerek sordu, "Daha önce bazı muhafızlardan bahsettin. Onlar hakkında başka bilgin var mı?"

"İki gün önce tek bir gece kaldılar, sonra yollarına devam ettiler."

"Başlarında kim vardı, hatırlıyor musun?" diye sordu Jazhara.

"Genççe bir subay. Adı William'dı sanırım. İzcilerinden biri buranın doğusunda, bir kaçağın izini buldu." Birasını bitirdi ve "Şimdi, lütfen bana izin verin, işlerime bakayım. Hazır olduğunuzda size odalarınızı göstereceğim," dedi.

Handaki tek diğer müşteri bir köşede yalnız başına oturan ve dalgın dalgın kupasına bakan bir adamdı.

James adam tarafından işitilmemek için eğildi ve "Eh, şimdi ne yapacağımız konusunda parlak bir fikri olan var mı?" dedi.

"Büyüm neden işlemedi, anlayamıyorum," dedi Kendaric. "İşe yaramış olmalıydı, ama başka bir güç... beni engelledi. Bu bölgede bize karşı çalışan bir şey var." "Ayı ya da onu kullanan başka biri gemiyi kaldırmaya hazır olana kadar onu dalgaların altında tutacak bir başka büyü olabilir. Durum buysa, o büyü kaldırıldığı zaman senin büyüün işe yarar."

James bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Demek yapmamız gereken bu engelleyici büyüünün kaynağını bulmak ve kaldırmak, öyle mi?" dedi.

Solon başını salladı. "Söylemek kolay, evlat. Gizemli sanatlar konusundaki bilgim Jazhara'nın bilgisinden çok farklı olsa da, böyle bir büyüünün bir amatör tarafından yapılamayacağını biliyorum. O gemiyi dalgaların altında tutacak büyüü kim yaptıysa, büyülü sanatlardan iyi anlayan biri."

Kendaric başını sallayarak onayladı. "Bu doğru olmalı. Çünkü büyüümün işlemesini hiçbir bilinen güç engelleyemez."

James içini çekti. "Bir kereliğine bir planın başlangıçta tasarlandığı gibi gitmesini isterdim." Yalnızca biraz yalancıkıktan hayal kırıklığıyla ekledi, "Yarın Kronдор'a dönüp, 'Neden, hayır, Ekselansları, hiç sorun yaşamadık. Geze geze Dul Noktası'na gittik, gemiyi kaldırdık, Gözyaşı'nı aldık, geze geze kıyıdan döndük ve işte buradayız,' demek harika olmaz mıydı? İyi olmaz mıydı?" Yine içini çekti. Sustular.

İçkilerini birkaç dakika boyunca sessizce içtikten sonra hancı yaklaştı. "Yemek yiyecek misiniz?"

Masalardaki müşteri kıtlığını fark eden James, "Burada yemek yenecek başka yer var mı?" dedi.

"Hayır," dedi Toddy acılı bir gülümsemeye. "Yalnız bazı yolcular masrafları kısmak için kendi yiyeceklerini getiriyor, o kadar."

"Yemek yiyeceğiz," dedi James, kadının bifteği çevirdiği yere doğru başını sallayarak.

"Yemek bir saat içinde hazır, olur," dedi hancı.

O ayrılmak üzereyken Jazhara, "Bayım, bir dakika," dedi.

Hancı durdu. "Leydim?"

"Burada sorun var gibi görünüyor, yoksa yanılıyor muyum?" dedi Jazhara.

Solon ekledi, "Kasabanın neredeyse terk edilmiş olduğunu fark etmeden geçemedik.

Bu köyün canını sıkan ne?"

Toddy endişeli görünüyordu, ama zorlama bir gülümsemeye, "Ah.... Şey... yılın bu zamanında biraz ağır o kadar. Henüz hasat olmadı, tahıl kervanları yok... küçük köylerin nasıl olduğunu bilirsiniz."

James doğrudan belediye başkanının gözlerine baktı. "Dürüst olmak gerekirse, bayım, bu bölge hakkında bazı tuhaf şeyler duyduk. Bu söylentilerde gerçeklik payı ne?"

Belediye başkanı, dinleyen biri olabilirmiş gibi çevresine bakındı. "Şey... bazı köylüler boğulanların Rıhlarının kadim ve korkunç bir şer tarafından Lims-Kragma'nın Salonu'na sokulmadığını ve Dul Noktası'na musallat olduklarını söylüyor..." Sesini alçalttı. "Başkaları kasabamızın cadı işleriyle lanetlendiğini iddia ediyor, ama ben bütün bunların batıl inançlı saçmalıklar olduğunu düşünüyorum."

"Bu 'cadı işlerinden' daha önce de defalarca bahsedildi," dedi Jazhara. James adamın yüzünü inceledi ve "Bayım, ben Prens adına geldim. Başkalarına bahsetmek istemiyorsun, ama önemli bir görevim var ve buradaki durum görevimi tamamlamamı güçleştirebilir. Şimdi, benimle açık konuşmanı istiyorum, yoksa ben Krondor'a döner dönmez Haldon Baş'ının yeni bir belediye başkanı olur. Burada neler oluyor? Neden gün ışığında sokaklar terk edilmişti?"

Adam yenilmiş gibi görünüyordu. Sonunda başını salladı. "İnsanlar korkuyor, bayım. Bir yerden diğerine koşa koşa gidiyorlar ve gündüz bile, dışarıda gerekenden daha fazla zaman harcamaya cesaret edemiyorlar. Geceleri kapılarını sürgülüyorlar ve ocaklarının başından ayrılmıyorlar. Ortalıkta şer dolaşiyor."

"Ne tür şer?" diye sordu Solon.

Toddy nefesini yavaşça salıvererek, "Şey, sanırım birine söylemem gerek. Geceleri dolaşan, halkı öldüren ve ruhlarını çalan bir yaratık -ya da yaratıklar- kasabaya musallat oldu. Peder Rowland bile onları durduramıyor."

"Peder Rowland kim?" diye sordu Solon.

"Sung'a bağlı iyi bir peder. Yıllardır bu bölgede, ama son zamanlarda bütün sorunlarımızın sebebinin cadı olduğuna karar verdi." 'Cadı' sözcüğünün telaffuz edilmesi üzerine Jazhara katılaştı, ama sessiz kaldı. Toddy devam etti. "Şimdi, Çiftçi Alton'dan bu tür düşünceler beklerdim, ama Merhametli ve Saf Sung'ın rahibinden değil."

Jazhara başını salladı. "'Cadı işleri' diye bir şey yok. Biri ya doğal bir şifacıdır ve gerçek büyü kullanıyordur, ya da yalnızca bazı otların ve köklerin iyileştirici değerini biliyordur. 'Cadılık' cahilce bir inanıştır."

"Haklısınız, elbette," diye kabul etti Toddy. "Yaşlı kadın geçmişte merhemleri ve bitki çaylarıyla bazı kasabalılara yardım etti ve yardımını isteyen insanlara iyi davrandı, ama insanların nasıl olduğunu bilirsiniz: sorun çıkınca anlamadıkları şeyden korkmaya başlıyorlar. Kendisiyle konuşmak isterseniz, kadın Dul Noktası'nın üzerindeki çıkıntıya yakın yaşıyor." Başını kaşdı ve sesini alçaktı. "O dehşetlerle ilgisi olmadığını biliyorum, ama sorunlarımızın Prens'in verdiği görev için tehlike olup olmadığına karar vermenize yardım edecek bir şeyler biliyor olabilir."

"Bu sorunları Prens'e raporladın mı?" diye sordu James.

"Yalnızca birkaç gün önce buradan geçen devriyeye ve onlar da diğer görevlerine yoğunlaşmış görünüyordu. Prens'in bölgedeki temsilcisi Alan geçen hafta gelecekti, ama gelmedi. Taht için özel işler yaparken bu zaman zaman olur. Bir oğlanla güneye mesaj göndermeyi düşünüyordum, ama hiçbir ebeveyn çocuğunu yola göndermek istemiyor... gördüğümüz dehşetler düşünülünce." "Nasıl başladı?" diye sordu James.

"Keşke bilseydim," diye yanıt verdi belediye başkanı. "Bir gün her şey olması gerektiği gibiydi, ertesi gün... Bir ay kadar önce başladı. Köyün birkaç kilometre doğusunda yaşayan bir oduncu ve ailesi kayboldu. Tam olarak ne zaman, bilmiyoruz, ama oduncu köye odun getireceği gün gelmedi, biz de endişelenmeye başladık. Ertesi gün altı adam kulübesine gitti, ama yalnızca iki tanesi döndü."

"O iki kişi size ne anlattı?" diye sordu korkmuş Kendaric.

"Nathan ve Malcolm mu? Malcolm, Lims-Kragma ona rehberlik etsin, dün gece öldürüldü... bu korkunç durumdan hangi yaratık sorumluydu, o öldürdü. Nathan evine kapandı ve bir daha çıkmadı. Ahır uşağım her gün ona yemek götürüyor."

"Bizimle konuşur mu?" diye sordu James.

"Deneyebilirsiniz. Evi buradan' on dakikalık yürüyüş mesafesinde. Ama ben olsam sabaha kadar beklerdim, bayım, çünkü büyük olasılıkla karanlıktan sonra kimseyle konuşmayacaktır." Köşede yalnız içen adama işaret ederek, "Şuradaki Lyle Malcolm ün yakın dostuydu." Onlara doğru eğilerek ekledi, "Ama sözlerini dikkatle tartın; içki aşkı" içki içme hareketi yaptı "sık sık aklını bulandırır." James doğruldu, Jazhara takip etti. Kendaric ayağa kalkacak oldu, ama Solon dev ellerinden birini uzattı, lonca üyesinin kolunu sıkıca yakaladı ve başını nazikçe iki yana sallayarak onu sandalyesine ittirdi. Sonra keşiş kalktı ve James'le Jazhara'yı takip etti. Kendaric itiraz etmek için ağzını açtı, ama Solon adamın birasına işaret ederek ve içmeye devam etmesini anlatarak susturdu onu.

James, Jazhara ve Solon yalnız adamın boş bir kupaya bakarak oturduğu yere gitti. "Bir içki ısmarlayayım mı?" diye sordu James.

Adam başını kaldırdı. "Buna hayır diyen biri olmadım hiç, yabancı." James Toddy'ye bir kupa bira getirmesini işaret etti ve kupa adamın önüne konduğunda James bir sandalye

çekti ve oturdu. "Adın Lyle mi?"

"Bu benim," diye kabul etti adam.

"Buradaki bir saldırıdan canlı kurtulan birinin arkadaşı olduğunu anlıyorum."

"Malcolm, o benim dostumdu," diye kabul etti adam. "Dün gece öldü." Bira kupasını kaldırdı ve "Malcolm'a!" dedi. Sonra içti.

James bir bira daha gelmesi için elini salladı ve kupa adamın önüne konduğunda

Lyle sordu, "Ne istiyorsun?"

"Bilgi istiyoruz," diye yanıt verdi James.

"Bize bu cadıdan bahset," diye ekledi Jazhara.

"Herkes kadının karanlık güçlerle birlik olduğunu düşünüyor," dedi Lyle, "ama ben inanmıyorum! O iyi, yaşlı bir kadın. Gidip kendiniz görebilirsiniz. Noktaya giden yolu takip edin ve kumsala giden yolla kesiştiğinde noktaya giden küçük patikadan ayrılmayın. Bitki toplamaya çıkmamışsa onu kulübesinde bulursunuz." Derin derin iç çekti. "Hayır, bu kötülüğün gerçek kaynağı başka bir şey."

"Ne?" diye sordu James.

Lyle sesini alçaltarak, "Kan içenler," dedi.

James'in gözleri kısıldı ve Jazhara'ya baktı, sonra dikkatini Lyle'a çevirdi ve "Kan içenler mi?" diye tekrarladı.

"Gece yaratıkları. Hayata dönen ölümler."

Jazhara inledi. "Vampirler!"

James ona baktı. "Vampirler mi?"

"Efsanevi yaratıklar. En kötücül ölüçığırıcılık tarafından yaratılmış," diye yanıt verdi.

Goblinler tarafından dizilen ölü bedenleri ve Krondor lağım kanallarındaki yaratıkları hatırlayan James, "Son zamanlarda bu tür şeylere çok rastladık," dedi.

"Günahkârca susuzluklarını dindirmek için yaşayanların kanını içerler ve kanını aldıkları kalkıp onlara katılır."

James bir an gözlerini kapattı, sonra "Ve herhalde zaten ölü olduklarından bir kez daha öldürülmeleri çok zor oluyordur?"

Jazhara başını salladı. "Büyü ya da ateşle yok edilebilirler, ya da biçilerek."

"Ki genellikle buna itiraz ederler, iddiaya girerim," dedi James kuru kuru. "Oduncunun kulübesinden çıktılar!" dedi Lyle. "Yok olmadan önce oduncuyla karısı orada yalnızca birkaç ay yaşamıştı. O zavallı aileyi aramak için altı iyi adam gitti. Orada her ne varsa dördünü öldürdü, Nathan ile Malcolm'u korkudan deliye döndürdü."

"Malcolm'a ne oldu?" diye sordu James.

"Öldü. O canavarların ellerinde öldü. O ve Nathan kurtulduktan sonra peşlerine düşeceklerini biliyordu, bu yüzden onları öldürmeye çalıştı. Saklanıp onları izleyebileceğini düşündü, ihtiyar aptal. Oduncunun kulübesinden geldiklerini biliyordu, ama bir kez mezarlığımızı kirlettiklerini de söyledi. Ama ölmeden iki tanesini yok etmiş. Zavallı ihtiyar herif."

"Onları nasıl öldürmüş?" diye sordu James.

"Birini mezarda bulmuş, gündüz uyuyormuş. Tarla açmak için kullandığımız bir yağ üzerine dökmüş ve ateşe vermiş. Meşale gibi yandı, demişti. Diğerleri günbatımında uyanmak üzereymiş; Gediksavaşı'ndan kalma eski kılıcı başını kesmiş. Başını ırmağa atmış ve uzaklaşmasını izlemiş. Ertesi gün mezara döndüğünde bedeninin toza dönüştüğünü görmüş. Ama sayıları çok fazlaydı. Dün gece onu ele geçirdiler, ihtiyar aptal."

Şimdiye dek sessiz kalmış olan Solon kendini daha fazla tutamadı. "Vampirler, diyorsun. Adam, emin misin? Onlar efsane konusudur, karanlık gecelerde çocukları korkutmak için kullanılan şeyler."

Jazhara onaylayarak başını salladı. "Ben hep onların mitolojik olduğunu düşündüm."

"Ya şimdiye dek gördüklerimizden sonra?" diye sordu James.

"Hayır, iyi efendim ve leydim, onlar gerçek," dedi Lyle. "Nathan her gece onu almak için geldiklerini söylüyor! Bu yüzden içeri kapanıyor. Ölmekten korkmuyor, ama o yaratıklar onu ele geçirirse, ruhunu alacaklarını ve Lims-Kragma'nın Yaşam Çarkı'na bir daha giremeyeceğini söylüyor!"

"Bu doğruysa, gerçekten de pis bir günah," diye onayladı Solon.

James doğruldu. "Eh, öyle görünüyor ki Nathan Haldon Başında bu yaratıkları gören tek kişi. Sanırım en iyisi gidip onunla konuşmak olacak."

"Dikkatli olun," dedi Lyle. "Güneş batmak üzere: sonra Toddy kapıyı kilitler ve söyleyeceğiniz hiçbir şey içeri girmenizi sağlamaz." "Nathan'ın yeri ne kadar uzakta?" diye sordu Solon.

"Kapıyı aç," diye yanıt verdi, "doğrudan oraya giden yolu görürsün. Kaçırman imkânsız. İki dükkân geçtikten sonra, soldaki ilk ev Nathan'ın kulübesi."

"Acele edersek zamanımız var," dedi James.

Kendaric'i aldılar ve kapıya seğirttiler. Gitmeye hazırlanırken Belediye Başkanı Toddhunter bağırdı, "Güneş batmadan dönün, yoksa geceyi dışarıda geçirirsiniz!" Handan çıktıktan sonra Kendaric sordu, "Bunu neden yapıyoruz? Her sözcüğü duydum. Kan içenler! Siz deli misiniz?"

"Büyünün işe yaramaması için başka bir sebep olabileceğini mi düşünüyorsun?" dedi James.

"Neden işe yaramadığı konusunda en ufak fikrim yok," diye itiraf etti Kendaric.

"Ama vampirler? Gerçek olamazlar!"

"Umarım haklısındır," dedi Solon. "Kutsal emirler yaşayan ölüler konusunda açıktır. Lims-Kragma ve Ishap için küfürdürler, çünkü dünyanın doğal düzenine meydan okurlar."

"Büyük olasılıkla bizi öldürmeye çalışacaklarından bahsetmeye bile gerek yok," diye ekledi James.

Kendaric batan güneşe baktı ve "Yarım saatimiz var, Toprak Beyi," dedi.

"O zaman acele etsek iyi olacak," dedi James.

Beş dakika sonra Nathan'ın evine ulaştılar ve Lyle nereye bakmaları gerektiğini söylemiş olmasaydı bile kolayca bulurlardı. Kulübeden biraz daha iyi küçük bir evdi ve tahtalarla bütün açıklıkları örtülmüştü. Bütün pencerelere sağlam keresteler çivilenmişti; tek giriş noktası olduğu açık olan kapı sıkı sıkı kapanmıştı; çevresinden çıkan çivi uçları içeriden de aynı şekilde örtülmüş olduğunu gösteriyordu. Günbatımının kırmızı ışığında terk edilmiş gibi görünüyordu, ama James tahtalardaki bir çatlaktan sızan alev parıltısını gördü. Bir lambadan ya da mangaldan geldiği açıktı.

"Merhaba, evdeki!" diye bağırdı Kendaric tamire ihtiyaç duyan tahta bir platform olan ön sahanlıktan. "Seninle konuşmak istiyoruz!"

Evin içinden yanıt geldi. "Defolun gidin, sizi pis hayvanlar! Beni asla evimden çıkaramayacaksınız!"

"Merhaba," dedi James. "Ben Toprak Beyi James, Prens'in Krondor'daki sarayından."

"Beni rahat bırakın, sizi lanet iblisler! Pis hilelerinizin arkasını görebiliyorum."

James Jazhara'ya baktı ve omuz silkti.

"Bayım," dedi Jazhara, "ben Prens'in saray büyücüsüyüm. Sizi rahatsız eden bu yaratıklar hakkında bazı bilgilere ihtiyacımız var. Size yardım edebiliriz!" "Ah, çok akıllıca, gerçekten çok akıllıca," dedi içerideki. "Defolun gidin, sizi ruh emici şeytanlar!"

James yenilgiyle başını iki yana salladı. "Seni ikna etmek için ne yapmak gerek, dostum?"

"Defolun gidin!"

James Jazhara'ya döndü. "Belki sen daha iyisini başarırısın?"

"Ben deneyeyim," dedi Solon. Kapalı kapıya yöneldi ve bağırdı, "Kudretli Ishop adına, Her şeyin Üstündeki adına, girmemize izin ver!"

Uzun bir sessizlik ânı oldu, sonra Nathan, "Bu iyi," dedi. "Siz kan hırsızlarının tanrıların adını telaffuz edebileceğinizi bilmiyordum! O kötü cüce aksanıyla biraz önce beni neredeyse kandırıyordun!"

Solon'un yüzü öfkeyle kızardı. "O kötü bir cüce aksanı değil, seni geveze aptal.

Ben Dorgin yakınlarında büyüdüm!"

James Jazhara'ya döndü ve "Sinirlendiği zaman daha belirgin oluyor, fark ettin mi?"

"Bir daha deneyeyim," dedi Jazhara. Sesini yükselterek, "Bayım, ben bir büyücüyüm ve dilediğim an evine girebilirim, ama evinin kutsallığına tecavüz etmem. Girmemize izin vermeyeceksen, en azından bu kasabaya musallat olan kötülük hakkında bildiklerini anlat. Belki yardım edebiliriz. O kötülüğün yok olduğunu görmeyi istemek için kendi sebeplerimiz var."

Bir başka uzun sessizlik oldu, sonra Nathan tahtaların arasından, "Bununla neredeyse beni kandırıyordun, seni canavar," dedi. Deli gibi kahkaha attı. "Ne kadar bilgim olduğunu öğreneceksiniz, böylece bana karşı plan yapabileceksiniz! Eh, tuzağınıza düşmeyeceğim."

"James..." dedi Kendaric.

James susmasını işaret etti. "Bak, Nathan, dışarı çıkmak istemiyorsan çıkma, ama bu bölgedeki sorunların kaynağını bulmak zorundayız. Arkadaşımın söylediği gibi bu sorunların sona ermesi için kendi sebeplerimiz var. Eğer bu, senin deyişinle 'vampirler' gerçekse, bizim sorunlarımızın kaynağı olabilirler ve biz onlarla ilgileniriz."

"Kısa süre sonra o fırsatı bulacaksın!" diye bağırdı Nathan.

"James..." diye tekrarladı Kendaric.

James elini yine salladı ve "Bir dakika!" dedi.

O tekrar konuşmak üzereyken James kolunun Kendaric tarafından yakalandığını hissetti. Adam onu eve giden patikaya çevirdi. "James!" diye bağırdı enkazcı.

"Fırsatı şimdi bulmuşuz gibi görünüyor."

Güneş ufkun altına inerken yakındaki ağaçlıkların kenarında, havada karanlık gölgeler birleşir gibi oluyordu. Karanlıkta başka şekillerin hareket ettiği görülebiliyordu ve aniden biraz önce yalnızca boş hava olan yerde insan şekilleri belirirdi.

James kılıcını yavaşça çekti ve "Solon, Jazhara, herhangi bir tavsiyeyi takdir ederim."

Yakındaki ağaçlardan yarım düzine şekil yaklaşıyordu. Ölü beyazı derileri dışında insan gibi görünüyorlardı ve gözleri kırmızımsı bir ışıkla parlıyordu.

Çoğunun boyunlarında açık yaralar vardı ve sarsak adımlarla yürüyorlardı. Öndeki biri konuştu. "Nathan... Bize gel... Seni çok özleyorduk..." Arkadan başkaları seslendi, "Bizimle kalmalıydın, Nathan. Bizden korkmana gerek yok, Nathan."

James tiksintiyle şekillerden birinin bir çocuk, yedi yaşından büyük olmayan bir kız olduğunu gördü.

"Verebileceğim tek bir tavsiye var, evlat. Hepsini yok et," dedi Solon. Savaş çekicini kaldırdı ve ilk şekle doğru ilerledi.

KARABÜYÜ

James Solon ün peşinden atıldı.

Jazhara bağırdı, "Dikkatli olun, onları ateşle yok etmeli ya da başlarını bedenlerinden ayırmalısınız!"

Kendaric kısa kılıcını tutarak büyücünün arkasında kaldı, ama fırsat çıkarsa kaçmaya hazır görünüyordu. Jazhara büyü sözcükleri söylemeye başladı ve esasını indirip yaklaşan yaratık grubuna yöneltti. Asanın ucundan yeşil bir ateş topu fırladı ve aradaki mesafeyi aşip yaratıkların dördünü mistik aleve boğdu. Yaratıklar uludu, kıvrandı, öne doğru birkaç adım sendeledi, sonra yüz üstü yere düştü.

Solon çelik eldivenli elini uzattı ve çocuk-yaratığı yakaladı, küçük şekli arkaya, yeşil ateşe attı. Minik yaratık çığlık attı ve kıvrandı, sonra kıpırtısız kaldı.

"Ishap sana huzur getirsin, çocuk," diye bağırdı keşiş. Dev savaş çekicini yetişkin boyutunda bir yaratığa savurdu, omzunu ezdi, ama yaratık kalan kolunu uzatarak, parmaklarını yırtmaya hazır bir pençe gibi kıvrarak ona doğru ilerlemeye devam etti.

Solon diğer taraftan vurdu ve çekici yaratığın kafasını çökertti. Yaratık yere düştü ve kıvrılarak yattı, ama kafasının yarısının ezilmiş olmasına rağmen hâlâ kalkmaya çalışıyordu. Jazhara keşişe doğru koştu ve bağırdı, "Geride dur!" Adam çekildi ve büyücü esasını indirdi. Bir an sonra yaratık alevler içinde kaldı.

James özellikle güçlü bir adamla... daha doğrusu canavar, diye düzeltti... güçlük yaşıyordu. Yaratığın Lyle'in bahsettiği oduncu olduğu açıktı. İriyarı, geniş omuzlu bir adamdı ve kolları uzun ve etliydi. James'i yakalamaya çalıştı, ama James yana kaçtı. Ama James'in kılıcının yaratığa verdiği zarar onu yavaşlatmadı.

"Kendaric!" diye bağırdı James. "Biraz yardım işime gelirdi!"

Enkazcı sırtını Nathan'ın kapısına vermiş, kılıcını kavramış, duru yordu. "Ne yapacağım?" diye bağırdı. "Kılıcım pek et bıçağı sayılmaz."

Kendaric kısa kılıcını salladı. "Peki bu öyle mi?"

James savrulan dev bir elden kaçındı ve bağırdı, "Kesmek için benimkinden daha iyi!"

"Onu sana vermeyeceğim!" diye bağırdı Kendaric, diğer yaratıkların belirmesini izleyerek. "Benim kendi sorunlarım var."

Jazhara aniden Kendaric'in yanında belirdi ve kılıcı elinden kopardı. "Evet, bir korkağın kararlı saldırısı," dedi hor görüyle. Kılıcı fırlatarak bağırdı, "James, yakala!"

James doğaüstü bir hızla kılıcını savurdu, sarsak yaratığın bacağının arkasını kesti. Sonra

havaya sıçradı, sol eliyle kısa kılıcı yakaladı. Kendi kılıcını ve kısa kılıcı jonglör gibi havaya fırlattı ve kendi kılıcını sol eline, kısa kılıcı sağ eline aldı. Eskiden oduncu olan şey bir dizinin üzerine çöktü ve James kılıcı savurdu, yaratığın boynunu vurdu ve başı yere yuvarlandı.

James kılıcı Kendaric'e geri fırlattı ve bağırdı, "Onlar gibi olmak istemiyorsan buraya yardım etsen iyi olacak!"

Ormandan daha fazla yaratık çıkıyordu ve Jazhara mistik alev toplarından daha fazlasını fırlattı "James, bunu sürdüremem! Bitkin düştüm," diye bağırdı. "Savunulabilir bir yere girmemiz gerek!" dedi Solon Birader, çekicini bir başka yaratığa indirip, iki metre öteye fırlatarak.

James Nathan'ın evinin kapısına seğırtti ve haykırarak dövdü, "Tanrılar adına, adam, bizi içeri al!"

"Hayır, bu bir hile ve beni kandıramayacaksınız!" diye yanıt geldi içeriden. "Bizi içeri al, yoksa burayı yakıp tepene indiririm," dedi James. "Jazhara, şu alev toplarından kaldı mı?" "Becerebilirim," dedi büyücü.

James yüksek sesle, ama ölçülü bir sakinlikle, "Bu kapıyı hemen aç, yoksa çok ısınacaksın. Hangisini istersin?"

Bir anlık sessizlikten sonra sökülen çivilerin gıcirtısını ve yere düşen ağır tahtaların gümlmelerini duydular. Sonunda kapının sürgüsü çekildi ve kapı biraz aralandı. Sıka suratlı bir adam James'e baktı ve "Vampire benzemiyorsun," dedi.

James başını salladı. "Sonunda açık gerçeği fark ettiğin için memnun oldum. Ben gidip arkadaşlarıma yardım ederken sen yolu aç. Hemen döneceğiz. Hepimiz girdikten sonra tahtaları yerine çivileriz."

James adamın başını salladığını görmek için beklemedi, döndü ve Kendaric'e yönelen özellikle pis görünüşlü bir yaratığın yolunu kesmek için seğırtti. Enkazcı kılıcını yaratığa doğru etkisizce salladı, yaratık durup yaralanma riskini düşündü.

Bu James'e yaratığın arkasına dolanıp kılıcıyla bacağının arkasını kesmek için fırsat verdi. "Onu öldürmez," diye bağırdı Toprak Beyi, "ama yavaşlatır! Başını kesmeye çalış."

Kendaric'in yüzündeki ifade, bu öneri için ne hissettiği hakkında kuşkuya yer bırakmıyordu. Yaratıkla arasında mesafe bırakarak geriledi.

"Kendaric, seni faydasız domuz yemi çuvalı," diye bağırdı Solon. Koşarak gitti ve savaş çekicini kullanarak yaratığın belkemiğini kırdı.

Kendaric kılıcını uzattı. "Sen kes kafasını!"

"Seni geveze eşek! Kutsal emirler bir kılıçla eti kesmemi engelliyor. Kesersen kutsallığımı kaybederim ve bir sene boyunca kutsal ayinler, oruç ve meditasyonla arınmam gerekir! Böyle bir aptallık için harcanacak bir yılım yok! Yapılacak işlerimiz var."

Jazhara James'e, "Haklısın, sinirlendiği zaman gerçekten de aksanı daha belirgin oluyor," dedi.

James bağırdı, "Kapıyı aç!" Daha fazla yaratık görüş alanlarına girmişti ve

James'in kısa süre sonra alt edileceklerinden kuşkusu yoktu.

Kendaric kapıdaydı ve tahtaları dövüyordu. Nathan bir eliyle kapıyı sonuna kadar açtı, diğeriyle bir av bıçağını salladı. "İçeri girin!" diye bağırdı köylü. Kendaric kulübeye girerken diğerleri eve koştu. James aniden arkasında ayak sesi duyarak döndü, kılıcını savurdu ve bir zamanlar genç bir kadın olan şeyin boğazını kesti. Kadın düşmedi, ama James'in dönüp kaçmasına yetecek kadar tereddüt etti. Solon bir başkasının yüzüne vurdu ve koştu.

Jazhara eşikten geçti, Solon'la James peşindeydi.

Nathan kapıyı arkalarından çarparak kapattı ve sürgüyü itti. Sonra çıkardığı tahtalardan birini kaldırdı ve bağırdı, "Bunu çivilemeye başlayın!"

Solon bir başka tahta parçası aldı ve savaş çekicini kullanarak kapının kasasına ağır çivilerle çaktı. "Kararlı davranırlarsa bu dayanmaz," dedi keşiş.

"Dayanır," dedi kasabalı. "Israrlılar, ama aptallar ve ekip halinde çalışmıyorlar. Yapabilseler dört gece önce ölmüş olurum."

James kılıcını kınına soktu ve şöminenin yanındaki küçük kütüğün üzerine oturdu. Çevresine bakındı. Ev bir tarafta küçük bir mutfağı olan tek bir odadan oluşuyordu. Tüy dolu bir yatak, bir masa, bir çekmece dolabı ve üzerinde oturduğu kütükten başka eşya yoktu.

Ev sahipleri orta yaşlarında zayıf bir adamdı, siyah saçlarında ve sakalında beyaz teller vardı. Bir çiftçinin açık havada çalışmaktan yıpranmış görünüşü vardı: bir kez kırılmış parmaklar ve büyük nasırlar bütün hayatı boyunca çalışmış biri olduğunu gösteriyordu.

James nefesini yavaşça bırakarak, "Burada neler oluyor?" dedi.

"Sonra çevredeki çiftliklerde başkalarının kaybolduğunu duyduk. Tepelerde çiftlikler ve çiftçilerin sürülerini otlattığı ya da yaz buğdayı ektikleri güzel otlaklar var. Bu gece saldıran o yaratıkların bazıları oralarda yaşayan zavallılardı. Kasabalı değil, ama ne zaman gelip erzak alacaklarını ya da mallarını satacaklarını bildiğimiz insanlar." Tarif ettiği şeye inanmayı hâlâ güç buluyormuş gibi başını iki yana salladı.

James ve diğeri bir saatten fazla zamandır çiftçi dinliyorlardı. Anlatım zaman zaman bağlantısız ve dolambaçlı oluyordu, ama bir desen ortaya çıkmıştı. "Toparlayayım," dedi James. "Biri ya da bir şey bu bölgeye geldi. Topluluğunuza, sıradan insanları kan içiciler haline getiren korkunç bir lanet bıraktı. Doğru mu?"

Çiftçi başını salladı. "Evet."

James devam etti. "Bu yaratıklar başkalarıyla besleniyor ve böylece onları da kan içici yapıyor."

"Vampirler," dedi Jazhara. "Onlar hakkındaki hikâyeler batıl inançlarla dolu."

"Ama bunlar yeterince gerçek," dedi Kendaric.

"Evet," diye onayladı Solon. "Ama Jazhara haklı. Bu yaratıklar hakkında gerçekte hiç ilgisi olmayan efsaneler var, hayal ürünleri, yaramaz çocukları korkutmak için anlatılan hikâyeler."

"O zaman ben de yaramaz bir çocuğum herhalde," dedi Kendaric, sinirli bir sesle,

"çünkü ben de çok korktum."

"Demek oduncuyla ailesi buralarda o yaratıklara dönüşen ilk kişilerdi?" "Evet," dedi Nathan. "Altı kişi araştırmaya gittik. Yalnızca ikimiz hayatta kaldık. Orada bekleyen bir düzine kadar yaratık bulduk. Birkaçı bahsettiğim o yakın çiftliklerden insanlardı; iki tanesini tanımıyorum."

"O zaman ilki kimdi?" diye sordu James.

Nathan boş boş çevresine bakındı. "Bilmiyorum," dedi bitkin bir sesle.

"Bu önemli mi?" diye sordu Kendaric.

"Evet," dedi Jazhara, "çünkü James'in dediği gibi, biri ya da bir şey bu salgını buraya getirdi."

"Bu tür büyü tariflerin ötesinde kötücüdür," dedi Solon.

James sırtını duvara vererek oturdu. "Ama amacı ne? Neden başka yerlere değil de bu küçük köye musallat olsun?"

"Yapabildikleri için olabilir mi?" dedi Kendaric.

James enkazcıya baktı ve "Ne demek istiyorsun?" dedi.

Kendaric omuz silkti. "Bir yerden başlamaları gerek. Buradan yeterince adam toplarlarsa... onlar gibi olduktan sonra bazılarını başka yerlere gönderebilirler ve... eh, dediğin gibi, bir

salgın."

"Bu da bu iltihabı burada yok etmemiz gerek, anlamına geliyor," dedi Solon.

James dışarıda ayak sürüme sesleri duydu.

"Uzak durun, sizi katil kan emiciler!" diye bağırdı Nathan.

Dışarıdan sesler duyuldu, "Bizimle gel. Bize katıl."

Jazhara ürperdi. "Bu yaratıklar hakkında, efsaneler dışında pek az bilgim var. Ama efsanelerin yalnızca kısmen doğru olduğunu görmeye başladım bile."

James Nathan'a baktı ve "İçecek bir şeyin var mı?" dedi.

"Su," dedi çiftçi, masanın yanındaki geniş çömleğe işaret ederek.

James bir kupa alıp çömleğin yanına giderken Jazhara'ya, "Yalnızca kısmen doğru derken neyi kastettin?" dedi.

"Vampir efsaneleri bize şekil değiştirebilen ve sıçan ve kurt gibi hayvanlarla iletişim kurabilen büyük ve güçlü büyü kullanıcılarından bahseder. Bizim yüz yüze olduğumuz acınası yaratıklar, zararsız olmaktan çok uzak olsalar da, yanımızda eğitilmiş bir manga asker olsaydı bu gece huzura kavuşturulabilirlerdi."

James Krondor'da çocukken o ve Prens Arutha'nın sahte moredhel peygamberi Murmandamus'un ölmeyen hizmetkârlarını hatırlayarak sessizce bunu düşündü. "Benim deneyimlerim zor öldürülen o şeylerin göründüklerinden çok daha tehlikeli olduğunu söylüyor."

Nathan ekledi, "Dahası, hanımefendi, açık olanı gözden kaçıyorsunuz. Bunlar büyük ve güçlü büyü kullanıcıları değil. Bunlar çiftçi ve işçi."

"Demek bu, orada bir yerde büyük ve güçlü, büyü kullanıcı bir vampir olduğu anlamına geliyor. Ve bütün bunların arkasında o adam... yaratık var," dedi James.

"Evet," dedi Solon. "Tapınağım karanlığın güçleri hakkında bildiklerini öğretir. Kan içenler eski ve güçlü bir şer soyudur, çağlar önce uzak ve bilinmeyen topraklarda yaşayan tek bir lanetli büyücüden geldikleri söylenir. Bu hikâyenin doğru olup olmadığını kimse bilmiyor, ama tarihçelerde zaman zaman böyle lanetli birinin ortaya çıktığı ve ona rastlayanlara yazık olduğu anlatılır."

"Neden?" diye sordu Kendaric.

Bütün gözler ona döndü.

"Ona rastlayanlara neden mi 'yazık olur?'" diye sordu Solon.

"Hayır, neden bu tür yaratıklar var oluyor?"

"Kimse bilmiyor" diye yanıt verdi Solon. "Tapınağın öğrettiği şu: kaos hüküm sürerken genellikle karanlığın güçleri kârlı çıkar, bu yüzden onların yaptıklarının çoğu yalnızca düzen ve iyilik için sorun yaratmayı amaçlıyor." Kendaric başını salladı. "Tamam, bunu kabul edebilirim. Ama neden burada?" "Açık olmalı," dedi James. "Biri Gözyaşı'na ulaşmamızı istemiyor."

"Gözyaşı mı?" diye sordu Çiftçi Nathan şaşkınlık içinde.

James elini sallayarak soruyu geçiştirdi. "Bilmek istemezsin, güven bana. Buralardaki büyüün olması gerektiği gibi olmadığını söylemem yeterli."

"Bu doğru," diye onayladı Jazhara.

"O cadı yüzünden olmalı," dedi Nathan. "Buralarda tek büyü kullanıcısı o."

"Daha önce sorun yarattı mı?" dedi Jazhara.

"Hayır," diye itiraf etti çiftçi. "Ama... şey, başka kim olabilir?"

"Bunu öğrenmemiz gerek," dedi James. Dışarıdan gelen sesleri dinleyerek ekledi.

"Bunu daha ne kadar sürdürecekler?"

"İlk ışıklara kadar," dedi Nathan. "Işığın dokunuşuyla yok oldukları söyleniyor."

"Kim söylüyor?" dedi James.

Nathan gözlerini kırptı. "Efendim?"

"Boşver," dedi James, yere uzanarak. "Pek çok inancın kaynağı hakkında şüphelerim var. Karakterimde bir kusur. Gittikleri zaman beni uyandırın."

Jazhara başını salladı. "Sonra ne yapacağız?"

"Bu büyü kullanan vampiri bulacağız ve onun sefaletini sona erdireceğiz."

"Evet," dedi Solon. "Bunu yapabilirsek kalanı da yok olur, denir."

James yine, "kim söylüyor" diye sorma dürtüsüne direndi. "Burada öyle birinin saklanabileceği çok yer olamaz," demekle yetindi.

"Ah, ben öyle bir yerin nerede olduğunu söyleyebilirim," dedi Nathan.

James doğrulup oturdu. "Nerede?"

"Mezarlıkta, köyün güneyinde. Orada içine girilmiş bir mezar var. Orada bir şey var, eminim."

"Neden kimseye söylemedin?"

"Söyledim," dedi Nathan. "Ama Toddy ve diğerleri dinlemek istemedi. Peder Rowland doğru düzgün gömülenleri tanrıların güçlerinin koruyacağı hakkında bir şeyler söyledi ve beni duymazdan geldi."

"Bu tuhaf," dedi Solon. "Bir Saf Sung rahibi bu tür küfürleri araştırmakla en çok ilgilenecek kişiler arasında olurdu. Tarikatları bu tür karanlık güçlere karşı verilen savaşta en ön saftadır."

"Belki başkaları öyledir," dedi Nathan. "Ama Peder Rowland dua toplantıları yapıyor ve cadı hakkında atıp tutuyor. Belki o haklıdır."

"Yine 'cadı!'" dedi Jazhara, açık bir hor görüyle. "Bu kadın ne yaptı?" "Şey, Çiftçi Alton ineklerini zehirlediğini iddia ediyor ve Çiftçi Merrick'in küçük kızı cadının ona yolladığı lanetli bir hastalıkla yatalak oldu." "Ama neden?" diye sordu Solon. "Eğer bu kadın daha önce size iyi davrandıysa, neden şimdi aleyhinize dönsün?"

Nathan omuz silkti "Sen söyle. Rahip olan sensin..."

"Keşiş," diye düzeltti Solon. "... keşiş, yani bu tür şeylerin neden olduğunu sen bilmelisin." Solon başını iki yana sallayarak, "Ah, keşke öyle olsaydı. Hayır, şerrin yöntemleri gizemlidir," dedi.

"Teolojik tartışmanızı bırakın, olmaz mı? Ben biraz uyuyacağım," dedi James.

Dışarıdan gelen alçak sesleri ve evin çevresindeki ayak sürümelerini dinleyen

Kendaric, "Bu devam ederken nasıl uyuyabilirsin?" dedi.

James bir gözünü açtı ve "Tecrübe," dedi. Gözünü kapattı ve birkaç dakika içinde uykuya daldı.

* * *

Gün doğumundan hemen önce sesler kesildi. James uyandığında Solon'u yerde uyur buldu. Jazhara yorgunluk içinde kollarını dizlerine dolamış, asası elinde, kapıyı izleyerek oturuyordu. Nathan sessizce yakında oturuyordu. Kendaric uykuya yenik düşmüş, tahta zeminde uzanmış, horluyordu.

James, eklemleri sert zeminde geçirilen geceye isyan ederek yuvarlandı ve ayağa kalktı. Çizmesiyle Kendaric'i hafifçe dürttü. Enkazcı yüzünde korku dolu bir ifadeyle doğrulup oturdu ve "Ne!" diye bağırdı.

Solon hemen uyandı, gürültüyü çıkaranın Kendaric olduğunu fark etti ve yine oturdu. "Gün mü doğdu?"

James başını salladı.

Nathan da ayağa kalktı ve "Bugün ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Bu kötülüğün kaynağını bulacağız," dedi Jazhara.

"O zaman Dul Noktası'ndaki cadıyı bulun," dedi Nathan. "Hâlâ bütün bunların arkasında onun olduğunu düşünüyorum. Biri onu yok etmeli!"

"İnançlı ol dostum," dedi Solon. "Onun kötülüğünü de tıpkı senin başına musallat olan kötülük gibi ezeceğiz."

"Eğer gerçekten de bu kötülüğün kaynağı oysa," dedi Jazhara anlamlı anlamlı. "Siz deli misiniz?" dedi Nathan. "Dün gece hiçbir şey yapmadınız. O şeylerle daha önce savaşmadım mı sanıyorsunuz? Büyü ateşiyle yaktığınız ya da başlarını kestiğiniz bir ikisi dışında hepsi dönecek. Karanlıkta yok edilemezler!" "Eh, ne yapabileceğimize bakacağız," dedi yorgun James. "Ama ilk önce yiyecek bir şey bulmalıyız."

"Güneş doğduğuna göre Toddy kapısını açar," dedi Nathan. "Ona yemeğimi göndermesini söyler misiniz lütfen?"

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Kendaric.

"Kapımı yine çakacağım." Sonra sesi çığırlandı. "Ama eninde sonunda beni ele geçireceklerini, beni içlerinden birine döndüreceklerini biliyorsunuz. Yalnızca zaman meselesi."

"Sakin ol," dedi Solon. "Buna izin vermeyeceğiz, evlat. Işap'ın ilahi rehberliğiyle, bu zavallı köye musallat olan sorunlara bir son vereceğiz." James ve Solon kapıya çaktıkları tahtaları söktü ve dışarı çıktılar. Daha verandadan inmeden Nathan'ın onları yeniden çakmaya başladığını duydular.

Kendaric gökyüzüne baktı.

"Ne oldu?" diye sordu James. "Yağmur mu?"

"Hayır... tuhaf bir şey," dedi enkazcı. "Neredeyse yirmi yıldır denizde çalışırım ve buna benzer gökyüzü hiç görmedim."

"Neye benzer?" diye sordu Jazhara. "Ben tuhaf bir şey göremiyorum."

"Gün doğumuna doğru bak."

Baktılar, bir an sonra Solon, "Işap'ın merhameti! Güneşe ne olmuş?" dedi.

Güneş uzakta doğuyordu, ama havanın açık olmasına, bulut görülmemesine rağmen ışık solgun görünüyordu ve güneşin parlamasına rağmen parlaklığı soluktu. "Büyü," dedi Jazhara. Bir şey dinler gibi durdu. "Havada ışığı soğuran bir şey var. Dün fark etmedik, çünkü günbatımına yakın geldik, ama karanlık bir aracı burada güneşin parlaklığını azaltıyor."

"Bunu ne yapabilir?" diye sordu James.

Jazhara omuz silkti. "Büyük bir güç andacı, ya da büyük sanatlardan bir büyücünün yaptığı büyü. Güneşin parlaklığını donuklaştırmak için gerçekten de oldukça büyük bir bölgeyi kapsaması gerek."

"Geldiğimizde biraz bulutlu olduğunu düşünmüştüm," dedi James. "Ama yamaçların üzerinde bulut olup olmadığına bakmadım."

"Bu doğal değil," diye onayladı Kendaric. "Ama bu neden yapılmış olabilir?"

"Gece yürüyen şeylerin gündüz de yürüyebilmesi için olabilir mi?" diye düşündü Solon.

"Kahvaltıyı unutun. Hemen gidip bu cadıyla yüzleşmemiz gerek."

James daha fazla yorum yapmadan Haldon Baş'ının diğer tarafındaki Dul Noktası zirvesine döndü ve yürümeye başladı.

Köyden geçerlerken Toddy'nin hanından çıktığını gördüler. "Siz!" dedi geniş bir sırıtmayla, James ve arkadaşlarına bakarak. "Geceyi çıkardınız!"

James gülümsedi. "Hayatta kalmak iyi yaptığımız şeylerdendir. Acelen var gibi görünüyor."

Köyün belediye başkanının yüzündeki gülümseme kayboldu. "Çiftçi Merrick'in kızı hasta, köylülerden bazılarını evinde topladı. Haylazlık yapmayı planladıklarını düşünüyorum."

James Jazhara'ya baktı, kadın başını hafifçe sallayarak karşılık verdi. Şişman hancının peşine düştüler. Adam cüssesinin elverdiğince acele ediyordu. Çiftçi Merrick'in evine vardıklarında yarım düzine köylü adam ve aynı sayıda kadının çiftçinin kapısında toplanmış olduğunu gördüler. Çiftçi ve karısı eşikte duruyordu. Kırmızı yüzlü, şişman bir adam, "Bir şeyler yapmalıyız. Bu fazla uzun sürdü," diyordu.

Toddy küçük kalabalığın içinde kendine yol açtı. "Bu ne o zaman?"

Kırmızı yüzlü adam bağırdı, "O cadı hakkında bir şeyler yapacağız, Toddy!" "Dur, dur," dedi belediye başkanı, ellerini kaldırarak. "Düşünmeden davranmayalım. Bu delikanlı," James'e işaret etti "Taht'ın temsilcisi ve olaylarla ilgilenecek."

Aniden bütün konuşmalar kesildi ve gözler James'e döndü. James Toddy'ye karanlık bir bakış fırlattı. Sonra, "Pekâlâ. Şimdi, Taht'ı ilgilendiren bir konu için buradayız ve burada

olup bitenler Ekselansları için önemli. Bana olanları kim anlatabilir?"

Herkes aynı anda konuşmaya başladı. James elini kaldırdı ve "Bir dakika. Teker teker," dedi. Geldikleri zaman konuşan kırmızı yüzlü adama işaret etti. "Sen! Anlatacaklarını anlat."

"İneklerim hastalanıyor!" diye bağırdı adam. Sonra diğerlerinin üzerinden bağırmasına gerek olmadığını fark etti ve sesini alçaktı. "İneklerim hastalanıyor. O cadı yüzünden. Onları yavaş yavaş öldürmek için lanet yolladı." Kalabalıkta bir kadın sesini yükseltti. "Ve azar azar gün ışığımızı kaybediyoruz. Her sabah güneş daha geç doğuyor; her gece daha erken batıyor. Ve kalan güneş ışığı, nasıl açıklarım bilmiyorum, ama çevrene bak, farklı. Kısa süre sonra hiç kalmayacak. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun!" diye hıçkırdı.

Küçük kalabalık mırıldanmaya başladı. James sessizlik için elini kaldırdı.

Eşikten Merrick adlı çiftçi konuştu. "Hasta olan yalnızca ineklerimiz değil. Küçük kızımız, çok hasta."

James Merrick'e baktı ve sordu, "Kızın hastalığı ne?"

"O lanetlendi," diye bağırdı avluya toplanmış kalabalığın kenarındaki bir kadın.

"Onu görebilir miyim?" dedi Jazhara.

"Sen kimsin?" diye sordu Merrick'in yanındaki çılgına dönmüş görünen kadın. Yüzü sıska ve solgundu.

"Ben Prens Arutha'nın özel büyü danışmanıyım," diye yanıt verdi Jazhara. Solon Birader ekledi, "Ben de Ishap Tapınağı keşişiyim. Eğer yakında şer büyü varsa, biz söker atarız."

Kadın başını salladı ve küçük eve girmelerini işaret etti.

İçeride tek bir oda buldular. Kapının karşısındaki duvarda küçük bir şömine vardı. Orada iki yatak duruyordu, bir tanesi çiftçi ve karısı için büyük, diğeri küçük bir çocuk yatağı. Jazhara yatağın yanında diz çöktü ve elini kızın alınına koydu. "Ateşi yok," dedi büyücü. "Bana ne anlatabilirsiniz?"

"Hiçbir şey," dedi çiftçi, "yalnız yürüyemeyecek ya da birkaç dakikadan fazla uyanık kalamayacak kadar zayıfladı. Uyandığı zaman bizi tanımıyor."

Çiftçinin karısı ekledi, "Bazen sarsılıyor."

Solon Birader Jazhara'nın yanında diz çöktü ve kızı inceledi. "Bu ne?" diye sordu, küçük bir tılsımı elleyerek. "Bu Sung işareti gibi görünüyor." "Peder Rowland verdi," dedi kadın. Sonra patladı, "Dul Noktası'ndaki yaşlı kadına gittim ve çocuğumu iyileştirmek için bir muska verdi. Bana büyük karanlığın çocuğumu almaya çalıştığını söyledi. Onu korumaya çalışıyordu." "Larissa!" diye payladı adam. "Sana bundan bahsetmemeni söylemiştim."

"Devam et," dedi James kadına.

Kadın meydan okurcasına kocasına baktı. "Kızımızı korumaya çalışıyordu."
"Remy'nin oğlunu 'koruduğu' gibi mi?"

"Evet, tıpkı öyle!" James'e döndü. "Remy'nin oğlunu kurtarmak için çok geç kalmıştı, ama eve dönüp muskayı yatağın altına koyduğumda kızımın sarsılması durdu. Daha iyileşmiyordu, ama kötüleşmiyordu da! Sonra Peder Rowland bir yolculuktan döndü ve buraya geldi. Dün geceyi dua ederek geçirdi ve kızım yine sarsılmaya başladı. Güneş doğduğunda, yemin ederim kızım hâlâ hayatta olduğu için sinirlenmiş görünüyordu!" Kadının bakışları ümitsizdi.

"Larissa, bu küfür!" dedi Merrick. "İyi peder kızımızın ruhunu kurtarmaya çalışıyordu. Bu cadının suçu. Gitmeden önce bu kadarını söyledi."

"Ama ya değilse?" diye sordu kadın.

"'Cadının' verdiği muskayı görebilir miyim?" diye sordu Jazhara.

Kadın muskayı yatağın altından çıkarıp Jazhara'ya verdi. Büyücü küçük, tahta kutuya baktı. İçinde pek çok bitki ve bazı kristaller vardı. Gözlerini kapattı ve kutuyu uzun süre elinde tuttu. Sonra, "Bunda kötücül bir şey yok. Bu yalnızca çocuğun doğal enerjisinin onu iyileştirmesi için bir muska." Sonra çocuğa baktı.

"Ama bir şey var..."

Uzandı ve küçük tılsımı kızın boğazından aldı, sonra aniden yanmış gibi elini çekti. "Solon Birader. Dini sanatlar konusunda sen benden daha fazlasını biliyorsun; lütfen bu tılsımı inceler misin?"

Solon nazikçe tılsıma dokundu. Gözlerini kapattı, yavaşça bir ilahi söyledi, sonra gözleri hızla açıldı. "Bu Sung tılsımı değil!" Tılsım değişmeye başladı ve Solon parmaklarını çekti. Metal dalgalanır, çarpılır ve kararır gibi oldu, sonra aniden küçük, metal bir simgeye benzeyen şey küçük bir çene, siyah dudaklı bir ağız ve abanoz rengi dişlere dönüştü. Isıracakmış gibi iyice açıldı, sonra kız öksürdü. Küçük bir yeşil gaz bulutu kızın ağzından ve burnundan çıktı, minik açıklığa emildi. Solon tılsımı kaptı ve koparıp baygın kızın boğazından aldı. Kız hafifçe inledi, minik bedeni bir kez seyirdi, sonra yatağa yerleşti.

Derin bir nefes aldı, sonra daha rahat nefes almaya başlamış göründü.

Jazhara çocuğu inceledi. "Şimdiden daha güçlü görünüyor."

Solon tılsımı kaldırdı. Şimdi siyah bir inci tutan bir pençe olduğu görülebiliyordu. "Çocuğun hastalığının bu olduğunu tahmin ediyorum." Merrick hayretler içinde kalmıştı. "Ama ona Peder Rowland vermişti!" James Jazhara ve diğerlerine baktı. "Yaşlı bir kadını yakmaya

gitmeden önce, sanırım bu peder Rowland ile ciddi bir 'sohbet' etmemiz gerekecek." Yanıt beklemeden minik çiftlik evinden çıktı.

YANILTMACA

James durdu.

Bir an gökyüzüne baktı, sonra ona yetişmek için seğirten Jazhara ve diğerlerine baktı ve "Hava mı kararıyor, yoksa ben mi öyle sanıyorum?" dedi. Kendaric batıya baktı. "Yaklaşan hava dalgası yok ve bulut göremiyorum." Solon gökyüzüne baktı ve birkaç saniye sonra, "Hayır, sanmıyorsun. Gerçekten kararıyor."

Jazhara doğuya baktı ve işaret etti. "Güneşe bakın!"

Hepsi gün doğumuna döndü ve onlar hızla dehşete dönüşen bir büyülenmeyle izlerken güneş soldu. Parlak beyaz donuk bir sarıya dönüşmüştü.

"Isıyı yüzümde hissedebiliyorum, ama ışık soluyor!" dedi Jazhara.

"Evet, haklısın. Bir şey ışığı havadan çalıyor," dedi Solon.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Kendaric endişeyle.

"Bilmiyorum," dedi Jazhara. "Bunu yapabilecek hiçbir büyü bilmiyorum."

"Ama ne anlama geliyor," diye inatla tekrarladı Kendaric.

James gelip dehşet içindeki enkazcının yanında durdu. "Kendini topla! Ne anlama geldiği açık."

"O zaman ne anlama geliyor?" diye sordu Kendaric.

"Kısa süre sonra dün geceki dostlarımız istedikleri zaman dolaşmaya başlayabilecekler anlamına geliyor."

Yanlarından insanlar geçiyordu ve James bazılarının "Peder Rowland ne yapılacağını bilir!" dediğini duydu.

Merrick'in evinin önünde diğerlerini kışkırtan kırmızı yüzlü adam yaklaştı ve "Eğer iddia ettiğin gibi Prens'in hizmetkârıysan, hemen şimdi gidip o cadıyı yakarsın!" dedi.

"Peki sen kimsin?" diye sordu James.

"Adım Alton. Bir kasaba toplantısında kadının aleyhine konuştuğundan sonra kem gözlerini ineklerime dikti ve onlara zayıflama laneti yaptı. Komşularıma sor. Hayvanlarımın öldüğünü gördüler. Daha kötüsünü de yaptı."

"Örneğin?" dedi James sabırsızca.

"Şey, oduncuyla ailesini al. İyi, normal insanlardı, sonra aniden yok oldular. Sonra kan

içenler ortaya çıktı. Ve Remy'nin küçük oğlu; bir gün Dul Noktası'nda gizlice onu izledikten sonra hastalandı. On beş gün sonra öldü."

"Belediye başkanınız bu hastalıkların sebebinin o kadın olduğunu düşünmüyor," dedi James.

"Toddy harika, iyi bir adamdır, ama biraz aptal olabiliyor."

Diğer kasabalılar yanlarından geçerken James başını iki yana salladı. "Peder Rowland nerede?" diye sordu Alton'a.

"Herkesi takip et yeter. Meydanın karşısındaki kiliseye gidiyorlar." Aniden inledi. "Bakın!" Doğuya işaret etti. Güneşin şimdi, ağır bir dumanın arkasındaymış gibi karararak portakal rengine döndüğünü görebiliyorlardı. Çiftçi işaret ederken James adamın boynunda bir metal parıltısı fark etti, tuniği kayınca hareket eden bir zincir. Ucunda karanlık bir şey gördü.

James'e küçükken boşuna "Eliuzun Jimmy" dememişlerdi. Ürkütücü bir hızla uzandı ve zinciri kaldırdı. Ucunda metal bir elde siyah bir inci vardı. "Bunu sana kim verdi?"

Çiftçinin gözleri irileşti ve James zinciri bırakınca geriledi. "Ben... buldum."

"Nerede?"

"Ah..."

"Benzer bir tılsım bulduk... Merrick'in kızının boynunda," dedi Jazhara.

"Yalnızca basit bir süs," dedi Çiftçi Alton.

Solon aniden, o cüssede bir adamdan beklenmeyecek bir hızla hareket etti ve gelip Alton'ın yanında durdu. "Bir yerlere gitmeyi düşünme bile, dostum." James dramatik etki yaratmak için kılıcını yavaşça çekti. Bu böbürlenen çiftçinin özellikle tehlikeli olduğunu düşünmüyordu. Ama zamanının daraldığını hissediyordu ve yanıtlara ihtiyacı vardı. "Yine soruyorum: Bu tılsımı kim verdi?" Alton uzaklaşmaya çalıştı, ama Solon kolunu yakaladı ve sıkı sıkı tuttu. "Yanıt versen iyi olacak bence, delikanlı; aptallığa tahammül edecek havada görünmüyor."

Alton Jazhara'ya baktı. Kadının yüz ifadesi soğuktu. Sonra Kendaric'e baktı. O da sabrını yitirmek üzereymiş gibi görünüyordu. Aniden patladı, "Size her şeyi anlatacağım! Benim fikrim değildi. Ben yalnızca dürüst bir çiftçiyim, bana geldiğinde kendi işime bakıyordum. Ona güvendim; herkes güveniyor. Kendi ineklerimi zehirlemem ve cadıyı suçlamam için altın önerdi, çok altın. Ben de kabul ettim. O yalnızca yaşlı bir kadın ve zaten kısa süre sonra ölecek. Ama onun gerçekte ne olduğunu bilmiyordum. Onun için çalışmayı kabul ettiğimde insan olduğunu sanıyordum. Ben..." Aniden adamın sözcükleri boğuk, gurultulu

seslerle kesildi. Boynundaki zincir aniden gerilmişti. Alton arkaya sendeledi, gözleri yerlerinden fırladı ve boynunu pençelerken yüzü kızardı. Solon kendini dizleri boşanan adamı dik tutarken buldu ve çiftçinin yavaş yavaş yere çökmesine izin verdi. Alton'ın boynundaki yaradan kan akıyordu. Çiftçinin gözleri arkaya yuvarlanırken, kopan kasların ve kırılan kemiklerin sesi duyuldu. Bir an sonra çiftçinin başı bedeninden kurtuldu ve yere düştü.

Solon adamın kolunu bıraktı ve beden toza dönüştü.

James cesede, sonra kararan güneşe baktı. Diğerlerine takip etmelerini işaret etti ve köy meydanının kenarındaki küçük binaya seğirtti. Oraya ulaştığında geniş, açık bir girişi olan basit bir kilise olduğunu gördüler. Sıralar yoktu, bu yüzden cemaat ayakta durarak Peder Rowland olması gereken beyaz cübbeli adamı dinliyordu.

"Tekrar söylüyorum, daha fazla beklersek şer dalgasıyla boğulup gideceğiz. Peki bunda adalet nerede, diye sormalıyım. Size adaletin nerede olduğunu söyleyeyim. Kollarımızın gücünde, ruhlarımızın saflığında ve dünyayı cadının kötülüğünden kurtaracak ateşte!"

Kasabalıların çoğu onaylayarak bağırdı.

"Bir Sung rahibi için biraz fazla sert konuşuyor," diye yorum yaptı Solon.

James başını salladı. "'Cadıdan' kurtulmak için çok acelesi var gibi görünüyor."

"Ve işi başkalarına yaptıracak," diye ekledi Jazhara.

Rahibin sesi yükseldi. "Bazıları bu cadının gece insan gibi yürüyen kurtları, masumların kanını içen ve onları kendileri gibi canavarlara dönüştürenleri çağırdığını söylüyor! Ben diyorum ki, kadın yeniden cisimlenmiş karanlığı çağırdı... öyle pis ruhlar ki, sizin, benim gibi iyi insanlardaki canı tüketiyor. Her durumda, bunun suçu o kadının eşiğinde yatıyor. Yaklaşan bu karanlık son saldırıya işaret ediyor! Hemen harekete geçmeliyiz!"

Adamların bazıları tezahürat yaptı ve tehditler bağırdı, ama James korktuklarını ayırt edebiliyordu, çünkü yanıtların çoğu gönülsüz ve zayıftı. Köylülerin arasından geçip rahibin önünde durdu.

"Hoşgeldin, yabancı," dedi Peder Rowland. Orta boylu, siyah saçlı, küçük, sivri sakallı bir adamdı. Boynunda basit bir Sung Tarikatı tılsımı asılıydı. Beyaz cübbesinde, eski ve sık sık yıkanmış gibi solgun lekeler ve kir vardı. "Bu kırımın kurtulmamıza yardım etmeye mi geldin?"

James ona sakin sakin baktı. "Öyle, ama kırımın senin söylediğin gibi olduğundan kuşkuluyum."

Rahip gözlerini kısarak James'e baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Alton öldü," dedi James.

Rahip şok geçirmiş göründü. "Çiftçi Alton öldü mü? O kötü kadının yeni bir kurbanı!" James'in arkasındakilere bakarak bağırdı, "Bu kadarı yetmez mi? Eyleme geçmemiz için zaman gelmedi mi?"

Daha fazla ses onaylayarak yükseldi, ama James Jazhara'nın bağırdığını duydu.

"James, dikkatli ol! Burada doğru olmayan bir şey var!"

James baktı ve bağırانların çoğunda boş yüz ifadeleri olduğunu gördü. Gözleri sabit ve cansızdı. James rahibe döndü, sonra beklenmedik bir hızla uzandı ve tılsımı adamın boynundan kaptı. Tek bir çekişte kopardı ve kaldırdı. Tılsım gözlerinin önünde kaydı ve değişti, masum bir Sung ikonundan kara bir inci tutan ele dönüştü.

"Bunlar Karanlık Varlık'ın hizmetkârları! Ölmeliler!" diye bağırdı rahip, parmaklarını pençe gibi büküp James'in boğazına uzanarak.

James geriye sıçramaya çalıştı, ama aniden eller onu yakaladı, yerine mıhladı. Jazhara'nın bağırdığını duyabiliyordu, "Onlar masum! Ruhlarını ele geçirmiş!

Onlara zarar vermemeye çalış!"

James rahibin parmaklarını boğazında hissetti ve bağırdı, "Bunu aklımda tutmaya çalışırım!" Bedeninin gevşemesine izin verdi ve düştü, rahibin parmakları bir an başının üzerine kaydı. James yerde kılıcını çekemiyordu, ama sağ çizmesine tıktığı hançere ulaşabiliyordu. Hançeri çekti ve yukarıya doğru savurarak rahibin bacağına indirdi.

Peder Rowland acıyla haykırdı ve geriye düştü ve James ayaklarını altına alarak çöktü. Güçlü eller hâlâ onu yerinde tutuyordu. Sonra olanca gücüyle ileri sıçradı ve umduğu gibi elleri üzerinden silkeledi.

Kasabalıların çoğu geri geri sendeledi ve arkaya devrilmekten zar zor kurtuldu. Rahip geriliyordu. James hızla bir yandan diğerine baktı. Jazhara asasını çevirerek köylüleri uzak tutuyordu. Kendaric aşağı indirilmiş, iki güçlü çiftçi tarafından yere mıhlanmıştı. Bir başkası kafasını tekmelemeye çalışıyordu. Solon Birader insanlara vurmak kadar itirmek için de savaş çekicini kullanıyor, enkazcının yanına gidip yardım etmeye çalışıyordu.

James hançerini sağ elinden soluna attı ve tek bir akıcı hareketle kılıcını çekti. Kılıcını kaydırıp ve düz tarafıyla en yakın adamın başına vurdu; yine de kılıcın ince kenarı adamı kesti, ama yarası derin değildi.

Darbe adamın sendeleyerek bir adım gerilemesine sebep oldu ve bir anlığına arkasındakileri bloke etti. James'in ihtiyacı olan da o bir andı. Peder Rowland bir büyü örmeye başlarken öne atıldı. Rahip işini bitirmeden James onu karnından şişlemişti.

Adam sersem bir şaşkınlıkla bakışlarını indirdi, sonra James kılıcını çekip kurtarıırken gözleri acıyla irileşti. Sonra rahibin gözleri yuvalarında döndü. Ama düşmek yerine, ayakta durmaya devam etti. Başı arkaya yuvarlandı ve ağzı açık kaldı, ama içeriden derin, yabancı bir ses konuştu. "Hizmetkârımız ölse de, gücümüz azalmadı. Şerrin acı rüzgârını hisset... ve kork."

Rahip yere yığıldı ve James bir sonraki saldırıya hazırlanarak döndü, ama saldırıya uğramak yerine şaşkın şaşkın gözlerini kırıştıtararak duran kasabalılarla karşılaştı. Pek çoğu birbirlerine, Kendaric'e, Solon'a ya da Jazhara'ya baktılar, sonra hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. "Ne oldu?"

"Buraya nasıl geldik?"

"Neden kanıyorsun?"

James elini kaldırdı ve "Susun!" diye bağırdı.

Sesler kesildi. James devam etti, "Bu adam Sung rahibi değildi. Savaşlığını söylediği karanlığın aracısıydı. Sizi kötülüğün gerçek kaynağından uzak tutuyordu."

Topluluktaki kadınlardan biri bağırdı. "Güneş!" Sabah güneşine işaret etti. James döndü. Güneş daha da kararmıştı. "Kısa süre sonra gece olacak," dedi, açıklayamadığı şeyi açıklamaya teşebbüs etmeden. "Evlerinize dönün ve kapılarınızı sürgüleyin. Bunun sebebini bulacağız."

Köylüler kaçtı. Jazhara'nın asısından ve Solon'un savaş çekicinden yedikleri darbeler yüzünden bazılarının arkadaşlarının yardım etmesi gerekti, ama James odadaki tek cesedin Rowland'ınki olduğunu görünce rahatladı.

Kendaric korkmuş görünüyordu, ama o da kendine hakim olmuş gibiydi. James'in çevresine toplanırlarken üstünü silkeledi.

"Kalanınız adamın söylediklerini duydu mu?" diye sordu James.

"Hayır," diye yanıt verdi Kendaric. "Saldırıya uğramakla meşguldüm."

"Konuştuğunu duydum, ama ne dediğini duyamadım," dedi Jazhara.

"Ben duydum," dedi Solon Birader. "Karanlığın aracısıydı, bundan kuşku yok. Saf Varlık'ın hizmetkârı kılığına girebilmesi endişe verici. Taktiğine benzer sahte bir ikon bile şerrin hizmetkârı için tahammül edilmez olmalıydı."

"Bunlar çok kuvvetli düşmanlar," dedi James. "O sesi daha önce duydum."

"Ne zaman?" diye sordu Jazhara.

"Seneler önce, bir Kara Katil'in ağzından. Murmandamus'un hizmetkârları." "Ama

Murmandamus yok edildi," dedi Jazhara. Sonra başka ne diyebileceğini bilemeden Solon ve Kendaric'e baktı. Arutha'nın saray büyücüsü olarak, James ona Arutha'nın sahte moredhel peygamberinin öldürülmesi ve son zamanlarda Kuytu Orman'da yaşanan sorunların arkasındaki gerçeği anlatmıştı, çünkü adamın hâlâ hayatta olduğuna ilişkin söylentiler vardı.

James başını salladı. "Yok edildiğini biliyorum, ama o kara yürekle uğraşıyor olmasak da, gücüne denk biriyle karşı karşıya olduğumuz açık. Ve bu düşündüğümüzden çok daha tehlikeli bir şeyle yüzleştığımız anlamına geliyor."

"Gemimizin ele geçirildiğini sana söylediğimizde tehlikeli olduğunu biliyordun," dedi Solon. "Şimdi vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedi James, kararan güneşe bakarak. "Özellikle şimdi. Her şeyin hızla geliştiğini hissedebiliyorum ve tereddüt edecek olursak, sanırım mahvoluruz."

Silahlarının hâlâ elinde olduğunu fark etti ve onları kaldırdı. "Takviye kuvvet istemek için zamanımız yok ve William'ın Ayı'yı buradan uzak tutmakta ne kadar etkili olacağını bilmiyoruz. Bence öyle ya da böyle, bu iki gün içinde bitecek." "Şimdi ne olacak?" diye sordu Kendaric, üşüyormuş gibi kollarını kavuşturarak. James nefesini yavaşça salıverdi. "Sonunda karanlık geldiğinde o kan içiciler dönecek ve sanırım burada olmalarının tek sebebi bizi meşgul etmek. Yani ne yapacaksa, çabuk yapmalıyız." Jazhara'ya baktı. "Bir şey dikkatimi çekiyor. Rowland ve Alton, bir günah keçisi bulmaya çalışmaktan çok o cadıdan kurtulmaya can atıyordu. O kadında korktukları bir şey var."

"O zaman gidip onunla konuşalım," dedi Jazhara. Güneşe bakarak ekledi, "Bir an önce. Gece yine çökmeden iki saatten az zamanımız var sanırım."

James başını salladı. Jazhara'nın yanından geçerek, "Gidip Dul Noktası'ndaki cadıyı ziyaret edelim," dedi.

Dul Noktası'na giden yokuşu tırmanırken ormanlar uğursuz bir karanlığa büründü. Solan güneş yol üzerine her zamankinden daha karanlık gölgeler düşürüyordu. "Alacakaranlıkta yolculuk yapmak gibi," diye fısıldadı Solon.

James kahkaha attı. "Ben de alçak sesle konuşma ihtiyacı duyuyorum." "Gizlilik sağduyulu olabilir, ama zaman akıp geçiyor," dedi Jazhara. Yolda bir kıvrımı dönerlerken James elini kaldırdı. "İleride biri var," diye fısıldadı.

İlerlediler ve James loşluğun içinde diz çökmüş bir şekli açıkça gördü. Dokuz yaşından büyük göstermeyen bir oğlan çocuğuydu. James sessiz olmak için çaba göstermeden arkasından yaklaştı, ama çocuğun dikkati uçurumun yakınındaki küçük kulübeye odaklanmıştı. James elini omzuna koyduğunda oğlan korku içinde bağırdı ve şaşkınlıktan neredeyse düşecekti.

"Korkma," dedi Jazhara. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Oğlanın gözleri dehşet içinde iri iri açılmıştı. "Siz kimsiniz?" diye sordu. "Ben Jazhara ve bu Kronдорlu Toprak Beyi. O Solon Birader ve Kendaric. Sen kimsin?"

Oğlanın sesindeki titreme yok oldu, ama hâlâ korkmuş görünüyordu. "Adım Alaric. Cadıyı gözlemek için geldim. Babam yakında gelip onu yakacaklarını söylüyor, ben de onlar gelmeden karabüyülerini görmek istedim."

"Bence hava iyice kararmadan eve koşmalısın," dedi James. "Kadın şimdi kulübede mi?" diye sordu Jazhara.

"Onu görmedim. Bazen Dul Noktası'nın altındaki kumsalda dolaşiyor. Ben olsam dikkatli olurum; gerçekten tehlikelidir."

"Teşekkür ederim," dedi James. "Artık eve git. Ailen senin için endişelenir."

Oğlanın daha fazla ısrara ihtiyacı yoktu, döndü ve yoldan aşağı koştu. Kulübeye doğru yürüdüler ve James bağırdı, "Merhaba, kulübedeki!"

Yanıt gelmedi.

James yaklaştı ve verandaya çıkan tek basamağı tırmandı.

Küçük sahanlığın üzerinde bir çıkıntı vardı ve birkaç sukabağı asılı duruyordu. Jazhara kuruması için asılmış küçük hayvanların cesetlerini, sonra bitkileri inceledi. "Bu 'cadı' ya büyü yapan biri, ya da ilaç sanatlarında bilgili bir yaşlı kadın. Bu bitkilerin çoğunu tanıyorum. Merhemler ve bitki çayları için kullanılırlar."

Kulübe tahta bir platformun üzerine inşa edilmişti veranda ön duvardan bir iki metre çıkıntı yapıyordu. Solon aşağıya bakarak, "En azından yağmur yağdığında kuru kalıyor," dedi.

"Ve kıyının bu bölümünde çok yağmur yağar," diye ekledi Kendaric. Üşüyormuş gibi kollarını kavuşturdu ve "Yalnızca hava kararmıyor, yağmur da geliyor gibi," dedi.

"Tam da ihtiyacımız olan şey," dedi James. Kapı eşiğine asılmış ve kapı görevini gören bir postu kenara itti. Kulübenin içinde kaba bir masa ve tek bir tabure vardı. Ateşin üzerinde bir kazan kaynıyordu.

Kendaric kahverengi karışıma baktı. "Cadı değil ha? O zaman bu ne?" James yaklaşıp kaynayan sıvıyı inceledi. Şöminenin üzerindeki çengelden bir kepçe aldı ve kazana daldırdı. Kaldırdı, kokladı, sonra bir yudum aldı.

Kendaric'e dönerek, "Çorba. Çok da güzel," dedi.

Kepçeyi yerine asarken kapıda bir ses, "Beni yakmaya mı geldiniz?" dedi.

James döndüğünde bir dal yığını tutarak girişte duran, kırılğan görünümlü yaşlı bir kadın gördü.

"Eh, orada durup bakmayın. Bir yaşlı kadının yakılması için gereken odunu tek başına toplamasını mı bekliyorsunuz?"

Yaşlı kadın eve gönderdikleri çocuktan biraz daha iri görünüyordu. Derisi yaşla neredeyse saydamlaşmıştı ve saçları bembeyazdı. İnce parmakları kemiğe gerilmiş deri gibi görünüyordu, ama bütün dişleri yerindeydi ve gözleri parlak ve canlıydı.

James gülümsedi. "Seni yakmaya gelmedik, kadın."

"Ah, hepsi öyle der," dedi kadın, Kendaric'in yanından geçip dalları ocağın yanında yere bırakarak.

"Büyü yapıyor musun?" dedi Jazhara.

Yaşlı kadın küçük taburenin üzerine oturdu ve omuzlarını silkti. "Bir iki şey biliyorum. Ama daha çok insanlar için ilaç karıştırırım ve fal bakarım." Gözleri daldı. "Bazen bir şeyler görürüm, ama bu... zor. Nadiren hoş olur."

"Ben Krondor'daki enkazcılar loncasındanım," dedi Kendaric, "ve son zamanlarda Nokta'nın ötesinde batan bir gemiyi kaldırmaya çalıştım. Bir şey büyümü engelliyor. Güçlü bir şey ve ne olduğunu bilmem gerek."

Yaşlı kadın bir an Kendaric'i inceledi, sonra Jazhara'ya döndü. "Sen zanaati uyguluyor musun?"

"Ben Prens Arutha'nın saray büyücüsüyüm," dedi Jazhara.

"Ah," dedi yaşlı kadın, yüzünde dalgın bir gülümsemeye "Kadın büyücü. Bir zamanlar Krondor'da sanatları bildiğini iddia etsen bile idam edilirdin."

"Zamanlar değişiyor," dedi James.

"Bazı açılardan, belki," dedi yaşlı kadın. "Başka açılardan, hiç değişmiyor."

"Şey, belki bir gün daha rahat bir yerde oturup tartışırız," dedi James. "Ama şu anda başka endişelerimiz var." Solan güneşe işaret etti.

"Gördüm," dedi kadın. "Bu yüzden beni yakmak için köyden geldiğinizi düşündüm." "O 'Peder' Rowland'dı," dedi Jazhara. "Köylüleri buraya gelip bunu yapmaları için kışkırtıyordu."

"Onu nasıl durdurdunuz?" diye sordu kadın.

"Kılıcımla. Adam Sung rahibi değildi," dedi James.

"Bunu ben de söyleyebilirdim," dedi yaşlı kadın. "Gözeneklerinden şer fıskırıyordu. Benim ölmemi istemesinin sebeplerinden biri buydu sanırım; şarlatan olduğunu bildiğimi fark etti."

"Başka bir sebep olmalı," dedi Solon. "Ondaki kötülüğü hissettiğin için zorlayıcı bir tanık olman güçtü."

Kadın başını salladı. "Haldon Başı ve Dul Noktası'ndaki sırrı bilmem yüzünden." "Sır burada neler olduğunu ve o gemiyi neden kaldıramadığımızı açıklıyor mu?"

"Kuşkusuz," dedi yaşlı kadın.

"Adın ne?" diye sordu Jazhara.

Yaşlı kadın durdu, sonra kahkaha attı. "Biri bana 'cadı' ya da 'ihtiyar kadın'dan başka bir şekilde hitap etmeyeli o kadar zaman oldu ki zar zor hatırlayabiliyorum." İçini çekti. "Bana Hilda deyin."

"Hilda," dedi James, "Bahsettiğin sır nedir?"

Yaşlı kadın işitilmekten korkuyormuş gibi çevresine bakındı. "Yamaçların altında, derin bir mağarada kadim bir mekân var. Bir şer tapınağı, yaşayan en eski insanın anısından da yaşlı."

"Ne tür bir tapınak?" diye sordu Solon, eli düşünmeden savaş çekicinin sapına giderek.

Hilda yavaşça doğruldu ve eski, tahta bir sandığa gitti. Kapağını açtı ve içine uzandı. İçeriden küçük, kumaş bir kese çıkardı. Solon'a uzatarak, "Aç," dedi. Keşif açtı ve içinde olanı gördüğünde ona dokunmaktan tiksindir göründü. "Bu diğerlerine benziyor," diye fısıldadı. Nesneyi eline aldı ve kaldırdı. Avucunda kurşun ya da demirden oyulmuş metal bir el ve üzerinde lav taşına benzer bir taştan yapılmış siyah bir küre duruyordu. Ama lav taşının aksine ateşin ışığını yansıtmıyordu.

"Kara İnci Tapınağı'nı ilk kim inşa etti bilmiyorum, ama insan değildiler," dedi yaşlı kadın.

Solon nesneyi kesesine koydu. "Tarikatım Krallık'ta, Doğu'da ve Kesh'te insanların tanıdığı her kültür ve inancın kaydını tutar. İnananların Savunucusu olarak ben o belgeleri inceledim. Kara İnci denen bir tarikatı hiç duymadım." Yaşlı kadın içini çekti. "Ama var işte." Keseyi Solon'dan aldı. "Yamaçların altında gittikçe artan bir şey var. Aşağıdaki kayalarda neden bu kadar gemi battığından kısmen o sorumlu. Köyle kulübem arasındaki iyi toprakları pek az insanın işlemeye çalışmasının sebebi de o. Deneyenler bir iki mevsim sonra huzursuzlanıyorlar, korkuya kapılıyorlar ve gidiyorlar. Avcılar bile buralardaki ağaçlıklardan kaçınıyor."

"Sen nasıl dayanabiliyorsun?" diye sordu Kendaric.

"Bu," dedi yaşlı kadın, keseyi kaldırarak. "Bir tılsım ve beni şerlerinden koruyor. Sanki çoktan onlardan biri olmuşum gibi. Onu almanızı istiyorum, çünkü ciddi bir tehditle karşı karşıyasınız." Konukların her birinin gözlerine teker teker baktı, sonra keseyi Solon'a uzattı. Keşif başını sallayıp teşekkür ederek keseyi aldı. Kadın yine oturdu ve "Dahası var," dedi.

"Ne?" diye sordu James.

"O bir anahtar. Patikadan aşağıdaki kayalara giderseniz, kayalarda deniz tarafından oyulmuş gibi görünen küçük bir girintiye dönün. Orada, kayalarda, benim göz hizamda küçük, hafif bir desen göreceksiniz. Bu anahtarla kayalarda bir kapı açılacak."

"Yapıldığını gördün mü?" diye sordu Jazhara.

"Evet," dedi Hilda. "Defalarca oraya girip çıkanları gizlice gözetledim. Yeteneklerimden biri de gizlenmedir. Siz geçerken verandadan birkaç metre uzakta duruyordum, ama siz hiç sezmediniz, değil mi?"

Jazhara gülümseyerek başını salladı. "Doğru."

"İçeri girmek için bunu kullanmayı denedin mi?" diye sordu James. "Evet," diye itiraf etti Hilda. "Denedim. Ama içeri girmedim."

"Neden?" diye sordu Kendaric.

"Çünkü yalnızca tapınaktaki kara güçlere hizmet etmek için yemin edenler kullanabiliyor. Denedim, ama kapı açılmadı."

"O zaman biz anahtarı nasıl kullanabiliriz?" dedi James.

"Sanırım bir seçeneğiniz var," dedi kadın. "Köyde bir yaratık saklanıyor. Kim ya da adı ne, bilmiyorum, ama orada olduğu kesin. Kan içici olan ilk insanlardan biri. Aşağıdaki karanlık güçlerin hizmetkârı. Amacını bilmiyorum, ama Prens'in işleri yoluna koymak için Haldon Başlı'na gelmesi yalnızca bir zaman meselesi." "Biz neden burada olduğunu biliyoruz," dedi James. "Bizi meşgul ve Nokta'dan uzak tutmak için."

"Böylece efendisi gemiyi kaldırabilecek," diye ekledi Kendaric.

"Bu bilgiyi kullanarak tapınağa nasıl girebiliriz?" diye ısrar etti James.

"Bunca kişiyi öldüren canavarı bulun. Onu öldürün ve elini bileğinden kesin.

Tılsımı ele bağlayın. O zaman kapı açılır." "Bu canavarı nerede bulacağız?" diye sordu James.

"Mezarlıkta çok eski bir mezar var," dedi. "Bu bölgedeki en eski aile, Haldonlar inşa etti onu. Artık hiçbiri yaşamıyor, ama kasabanın kurucusuna saygı olarak ayakta tutuluyor.

Canavarı içinde bulacağınızı düşünüyorum. Ve onu bulursanız, bu karanlığın sebebini de bulmuş olacaksınız. Ve bulduğunuzda, lütfen geri dönün ki sizi ölümünüze göndermediğimi bileyim."

"Gitmeliyiz," dedi James. "Çünkü mezarlığa vardığımızda o şeyler uyanıyor olacak ve onlar tepemize binmeden bu işi bitirmeyi tercih ederim."

Kulübeden çıktılar. Yaşlı kadın kapıya gitti ve orada durarak grubun kasabaya giden patikada koşmasını izledi. Yumuşak sesle, "Tanrılar sizi gözetsin, çocuklar," dedi. Sonra beklemek üzere aksayarak yavaşça taburesine gitti.

VAMPİR

Gökyüzü karardı.

James ve diğerleri, kasabanın güney kenarına, Hilda'nın eski mezarı bulacaklarını söylediği yere yaklaşırlarken ışık daha da soldu.

"Kararıyor," dedi Kendaric, sesi korkuyla titreyerek.

"En kötüsüne hazırlıklı ol," dedi Solon. "Kan içicilerin onlar için geldiğimizi bildiğini varsay."

Kendaric sordu, "Tarikatının bu tür yaratıkların... kayboluvermesini sağlayacak büyü duası falan yok mu?"

"Ha!" diye yanıt verdi keşiş. "Keşke olsaydı, evlat. Bunu yapma gücü olan tek tarikat Lims-Kragma'ya tapınanlar."

Kendaric çevresine bakındı. "Onların bu yaratıklarla aynı tarafta olacağını düşünürdüm."

"Hayır, evlat," dedi Solon, o anın gerilimiyle aksanı yine yoğunlaşarak. "Onlar doğru düzenin hizmetkârlarıdır ve hanımefendilerinin dileklerini engelleyen her yaratığı küçümserler. Karşı karşıya olduğumuz yaratıklar Lims-Kragma'nın hizmetkârları için, bizim için olduğundan daha tiksindiricidir. İşte bu yüzden görevimiz onları Lims-Kragma'ya göndermek, böylece o heriflerin icabına bakabilir."

"Eh, işte fırsatımız geliyor," dedi James, yarım düzine yaratık loşluğun içinde, bir mezar taşı tarlasında belirirken. Kılıcını ve hançerini çekti, ama ilerlemeye devam etti. "Sizi fazla oyalamalarına izin vermeyin. Hilda haklıysa, efendilerinin yerini bulup işini gördüğümüz zaman bunlar da yok olacak."

"Demek savaşarak bu yaratıkların arasından geçmemizi, ama bunu verimli bir biçimde yapmamızı söylüyorsun," dedi Kendaric.

"Adam öyle dedi, evlat," diye yanıt verdi Solon, savaş çekicini çekip tembel tembel önünde çemberler çizerek. "Bir kafayı kır, diğerinin bacağını kes ve ilerlemeye devam et."

Kendaric'in yüzü solgundu, ama kararlı görünmeye çalıştı. "Elbette. Sorun yok." "İlk grupla ben ilgilenirim," dedi Jazhara. Asasını indirdi ve hava enerjisiyle çatırdadı. Parlak bir güneş ışığı, bir şişeden şimşek salıverilmiş gibi fırladı. Yerde top gibi sıçradı. İlk ölümden dönmüş yaratığın önüne indiği zaman daha küçük toplara bölündü, her biri vampirleri kaplayan elektriksel bir öfkeyle patladı. Çatırdayan enerji etlerini kavurur, onları kıpırtısız kılarken yaratıklar katılaştılar, acı içinde inlediler.

James koşmaya başladı. "Hızlı hareket etmeliyiz!" diye bağırdı. "Mezar orada!" Küçük mezarlığın ortasında küçük bir taş bina yükseliyordu, sivri çatılı, kapıları açık küçük bir

anıtmezar. İçeride en az yarım düzine mermer katafalk görebiliyorlardı ve üstlerinde taş tabutlar duruyordu. "Neden Krallığın geri kalanı gibi ölülerini doğru düzgün yakmıyorlardı ki," diye mırıldandı Kendaric.

"Yabon'a yakınız," dedi Solon. "Gömmek orada hâlâ modadır."

"Bir kerelik," dedi Jazhara, esasını indirip kapıya doğrultarak, "Kendaric'e katılıyorum."

Mezarın içinde, tekinsiz, kırmızı bir parıltı taş tabutların arkasında hareket eden şekilleri aydınlatıyordu. "Savaşarak girmemiz gerekecek," dedi James. Jazhara yeni bir enerji topu salıverdi ve ilk sıradaki yaratıkların çoğu katılaştı. James yanlarından geçti, ama karşısına solgun derili, gözleri kırmızımsı bir ışıkla parlıyor gibi görünen, kaslı bir adam çıktı. Arkasında James daha az kaslı, ama muazzam bir güç yayan bir başka şekil gördü ve efendi vampire baktığını anladı.

"Onu öldürün!" diye bağırdı James.

Efendi vampir kahkaha attı. "Izdırabın çocuğu, daha sen doğmadan ölmüştüm ben!" Kaslı vampir James'e pençe gibi kıvırdığı parmaklarını savurdu. James darbeden kaçınmaya çalışmadı. Bunun yerine eğildi, sonra doğruldu ve sağ bacağıyla tekmeleyerek çizmesini vampirin göğsüne dayadı. İttirdi ve kaslı adam geriye fırlayıp efendi Vampir'in yolunu tıkadı. Sonra James atıldı ve yaklaşan efendi vampirin dizardı kırımlarını kesmeye çalıştı, ama yaratık şaşkırtıcı bir hızla yana sıçradı. James aniden korktuğunu hissetti. Hiçbir canlı şey o kadar hızlı hareket etmemeliydi. James'in doğaüstü konusundaki eski deneyimleri tamamen nahoştı ve o durumlardaki tek avantajı içgüdü ve hız birleşimiydi. Planı bacaklarını keserek efendi vampiri savunmasız bırakmak, ama bunun dışında onu yaralamamaktı, sonra onu mistik ateşle yakması için Jazhara'ya bırakacaktı.

Şimdi planının işe yaramayacağını görüyordu.

"Gerileyin!" diye bağırdı James. "Onları burada yakmamız gerek!"

Solon bir vampirin kafatasını kırdı ve Kendaric ondan uzak duran bir başkasına ciddi hasar vermeyi başardı.

Jazhara esasını iyi kullanıyordu, iki yaratığa çelme taktı ve üçüncüsünün onların üzerine düşmesini sağladı. Şimdi esas ile kafa kırmakla meşguldü; ama uyarılmış oldukları gibi verdikleri zarar kalıcı hasar vermiyor, yalnızca yaratıkları yavaşlatmaya yarıyordu.

Gerilemeye başladılar, Jazhara ve Solon James için bir yol açmaya çalıştı. James paniğini bastırdı. Yaklaşan iki vampirden uzaklaşmak zorundaydı ve kaslı adam

James'in onu yine düşürmesine izin vermeyecek kadar kurnazdı.

James arkaya bir bakış fırlatma riskini göze aldı ve buna karşılık neredeyse başı omuzlarından ayrılacaktı. Ancak kılıcını savurarak efendi vampiri geri sürmeyi başardı.

Solon aniden, savaş çekicini iki eliyle savurarak öne atıldı. Onu kaslı vampirin göğsüne vurdu, yaratığın geri geri uçmasına ve efendisinin üzerine düşmesine sebep oldu.

Efendi vampirin ayakları yerden kesildi, ama doğaüstü bir rahatlıkla yeniden sıçradı, diğer vampiri oyuncak bebek gibi kenara fırlattı. Ama kaslı vampir acı içinde kıvranarak yerde yattı, kaldı.

Beklenmedik karşı saldırı James'e uzaklaşmak ve küçük anıtmezarın kapısından çıkmak için ihtiyaç duyduğu zamanı vermişti.

"Kapıları kapatın!" diye bağırdı James. "Jazhara, yak şunları!"

Jazhara esasını indirdi ve ucundan yeşil alevler patladı. Kendaric bir kapıyı kapatmak için uğraşırken Solon diğerini rahatça ittirdi.

James gözleri inanmazlık içinde irileşerek izlerken efendi vampir yanmadan alevlerin içinden yürüyüp çıktı.

Kapılar sonunda çarpılarak kapandı. Solon ağırlığını kapılara verdi.

"Önlerine bir şeyler yığmalıyız!" diye bağırdı James.

Jazhara Kendaric'in yakasını tuttu ve döndürdü. "Taş!" diye bağırdı, enkazcı düşecek gibi olup, sonra dengesini yeniden kazanırken.

Bir mezardan yükselen küçük bir taşa seğirttiler ve birlikte yerden sökmeyi başardılar. "Her kimsen, teşekkür ederim," dedi Jazhara artık işaretsiz mezara, o ve Kendaric taş anıtmezarın kapılarına doğru sürüklerken.

James ve Solon omuzlarını efendi vampirin doğaüstü gücüyle dışarı doğru kabaran kapılara verdiler. Önce bir, sonra başka bir taş yerine kondu ve sonunda kapı kıpırdamaz oldu.

"Ne kadar zaman kazandık bilmiyorum," dedi James nefes nefese. "Ama o şeyin ateşinin içinde yürüdüğünü gördüm, Jazhara. Onu yakmadı." "O zaman ne yapabileceğimi bilmiyorum," diye yanıt verdi kadın.

"Belki doğal ateş olmalıdır," dedi Kendaric. "Bir ateş yakabilir, sonra yağlı paçavraları tutuşturup ona atabiliriz."

"Bunun fark yaratacağından kuşkuluyum," dedi büyücü. Düşündü. "Belki Hilda ne yapabileceğimizi söyler."

"Siz ikiniz Hilda'ya koşun, Kendaric'le ben bu kapıları kapalı tutmaya çalışalım," dedi Solon. Cümlesine ünlem koymak ister gibi mezarın içinden donuk bir gümlleme geldi ve kapılar mezar taşlarına çarparak sarsıldı. "Acele edin!" dedi Solon. "Bu taş kapıları

yerinden kıpırdatamıyor olabilir, ama zaman içinde onları moloz yığınının çevireceğinden eminim."

James başını salladı, dönüp Jazhara'ya baktı, o da başını salladı. Koşarak kasabanın kuzeyine, Dul Noktası'na yöneldiler.

* * *

Nefes nefese yamaçlara bakan kulübeye ulaştılar. Hilda yaklaştıklarını duydu ve gelip verandada durdu.

"İyi gitmiyor," diye yorum yaptı.

James nefesini düzenlemeye çalışarak başını salladı. Derin bir nefes aldı, sonra, "Efendi vampir ölmüyor," dedi.

"Efendi vampiri yok etmek güç olacak," dedi Hilda. "Ama o tanrı değil."

"Yanmıyor," dedi Jazhara.

"Ah!" diye karşılık verdi yaşlı kadın düşünceler içinde. "O zaman özünü başka bir yere koymuştur."

James Jazhara'ya baktı, kadın boş bir ifadeyle karşılık verdi. "Anlamıyorum," dedi Hilda'ya.

Hilda omuz silkti. "Ben uzman değilim. Ölüçağırıcılık sanatların en pisidir ve ondan uzak durulmalıdır." Durdu, sonra ekledi. "Ama zaman içinde bir şeyler duydum."

"Örneğin?" diye sordu James.

"Karanlık güçlerin hizmetkârlarından bazılarının gerçekte yaşamadığı söylenir; bu vampir efendinin yakaladığı o zavallı ruhların bile içlerinde bir yaşam parçası var; onu keserseniz yok olurlar," diye açıkladı Hilda. "Ama şerrin daha güçlü hizmetkârlarından birkaçı bedenlerini ölümlülükten tamamen kurtarmıştır."

"O zaman onları nasıl yok ederiz?" diye sordu Jazhara.

"Ruh kabını bulun. Bu tür güçler kazanmak için fedakârlık yapılır ve bir yandan kazandığını" bir elini uzattı "diğer yandan kaybeder." Diğer elini uzattı. "Bedeni ölümsüz kılmak için ruh özü yakında bir yere konur. Genellikle büyülerle korunur ya da öyle gizlenir ki bulunması olası değildir."

"Bunun için zamanımız yok," dedi James. "O efendi vampir güçlü. Şu anda mezarından çıkmış ve Solon'la Kendaric'i alt etmiş olabilir."

"Ve eğer Kendaric'i kaybedersek..." dedi Jazhara.

James sertçe başını salladı. "Onu Solon'la bırakmaktan başka çaremiz yoktu. Ama acele etmeliyiz."

"Nereye bakmalıyız?" dedi Jazhara. "Efendi vampirle beraber mezarın içinde mi olur?"

Hilda başını iki yana salladı. "Olası değil. Onu yanında getirmiştir, ama gelir gelmez güvenli bir yere saklamıştır."

"İlk nerede görüldü?" diye sordu James.

"Oduncunun kulübesinde," diye yanıt verdi Hilda.

"O zaman oraya bakmalıyız," dedi James. "Hangi yöne gideceğiz?"

"Çiftçi Alton'ın çiftliğine koşun ve evinin önünden doğuya giden yolu takip edin. Son çitten bir buçuk kilometre sonra ağaçlıklarda bir patika göreceksiniz ve onun bir buçuk kilometre ötesinde oduncunun kulübesini bulacaksınız. Sessiz olun, çünkü efendi vampirin başka müttefikleri var."

James çevresine bakındı. "Artık gece kadar karanlık oldu. Lamban ya da meşalen var mı?"

Yaşlı kadın başını salladı. "Meşalem var. Getireyim." İçeri girdi ve biraz sonra üç meşaleyle döndü... biri yanıyordu; kalan ikisini kolunun içine sıkıştırmıştı.

"Hepsi bu kadar."

James yanan meşaleyi aldı, Jazhara da diğer ikisini. "Yetmek zorundalar," dedi

James. "Yardımanın için teşekkür ederim, Hilda."

"Teşekküre gerek yok."

"Her şey bittiği zaman geri döneceğim ve sana Yıldızlimanı'nı anlatacağım," dedi Jazhara.

"Dinlerim," dedi yaşlı kadın.

James yaşlı kadının yüzüne son bir kez baktı. "Hoşçakal," diye seslendi. Sonra döndü ve köye doğru seğırtti. Jazhara onu takip etti.

Yaşlı kadın görünmez olana kadar izledi onları, sonra döndü ve yavaşça kulübesine girdi.

James ve Jazhara yolun çoğunu koştular, ancak tehlike hissedince durdular.

Kasabadan geçtiler, doğu yoluna döndüler ve sonunda yoldan ayrılıp söylenen patikayı buldular.

Orman karanlığa boğulmuştu, sanki öğle ve gece yarısı yer değiştirmişti. Dahası, ay ışığı yolu aydınlatmıyordu ve bulanıklık hem doğaüstü, hem tekinsizdi. Patika belirliydi, ama

dardı ve James her seste sıçrama dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kaldı.

Gündüz kuşları ötmeyi bırakmışlardı, ama gece kuşlarının yumuşak ötüşmeleri de yoktu. Hava doğal olmayacak ölçüde durgundu, sanki güneşi solduran büyü rüzgârı da susturuyordu.

Aniden gece havası uzak bir ulumayla yırtıldı. Ona hemen başkaları yanıt verdi.

"Kurtlar!" dedi James.

"Acele et," diye haykırdı Jazhara ve James öyle hızlı koşmaya başladı ki dar patikada yaralanma tehlikesi vardı.

Ağaç kütüklerinin arasında, taşlı zeminde koştular ve sonunda bir açıklıkta, küçük bir kulübeye geldiler. Kulübenin içinden kırmızı bir parıltı geliyor, kapıdaki çatlaklardan ve yanındaki minik pencereden sızıyordu.

"İçeride biri var," diye uyardı James.

"Dışarıda biri var," dedi Jazhara işaret ederek.

Kulübenin arkasından dört şekil çıktı ve hep beraber James ve Jazhara'ya doğru yürüdü.

Jazhara asasını indirdi ve yine kör edici bir şimşek ucundan fıskırdı. Şimşek sıçrayıp dört yaratığa çarparken yerdeki yapraklardan duman tüttü. Vampirler ilerlemeye devam etmeye çalıştı, ama bedenleri kontrolsüzce titremeye ve seğirmeye başladı.

"İçeri gir!" diye bağırdı Jazhara. "Ben bunlarla ilgilenirim."

James titreyen şekillerin yanından koştu, ikisi yere düşmüş, balık gibi çırpınıyordu. Yavaşlamadan sağ bacağını kaldırdı ve hızla kapıya indirerek içe doğru yıktı.

Bir kadın bir tabureye oturmuş, bir bebekle ilgileniyor gibiydi, ama James'in girdiğini duyunca döndü ve kadının vampir olduğu görüldü. Hırlayarak tabureden kalktı ve parmaklarını pençe gibi kıvrarak, dişlerini çıkararak kendini James'e doğru attı.

James bir kenara kaçtı ve kadının diz arkası kırışlerini kesti. Kadın bir acı ve öfke çığılığıyla düştü ve James kadının boynunu kesti. Hafif kılıcı kemiğe çarpıp döndü ve o anda James daha ağır bir kılıcının olmasını diledi. Kılıcını çekip kadının boynundan kurtardı ve uzanan kollarını kesti. Kadın acı içinde çekildi, geri geri süründü, sonra kalkmaya çalıştı.

O kalkarken James öne sıçradı, ayağını kadının karnına dayadı ve ittirdi. Kadının yaralı bacağı boşandı; geriye düştü, James meşalesini savurdu ve eteğinin ucuna vurdu ve kadını ateşe verdi.

Biraz sonra kadın yerde yuvarlanarak ateşi söndürmeye çalışıyordu. James dikkatini kulübenin içine çevirdi. Küçük bir masa, bir lavabo ve şöminenin yanında bir kovadan

başka bir şey yoktu. Görünür bir saklama yeri, sandık ya da bir vampirin ruhu gibi önemli bir şeyin saklanacağı kap yoktu.

James ilerledi ve lavabonun içine baktı. Gördüğü şey karşısında yüzünü buruşturdu: içinde bir bebeğin bedeni yatıyordu. Uzun süre önce ölmüş olduğu açıktı. Minik bedeni büzülmüş, derisi kırılğan kemiklerinin üzerinde gerilmişti.

Ama en itici olanı bedeninden yayılan kırmızı ışıktı.

James küçük cesede dokunmaya gönülsüz, tereddüt etti. Sonra tiksintisini bir kenara bıraktı ve çocuğun karnına dokundu. Sert bir şey parmağına direndi. Hançerini çıkardı, yutkundu ve bebeğin derisini kesti. Bebeğin göğüs kafesinin altında iri, yakut rengi bir taş kötücül bir parlaklıkla yanıyordu.

James nesneyi çıkarmak için iki kaburgayı kırmak zorunda kaldı. Bunu yaptığında

Jazhara kapıya ulaşmıştı. "Hepsi öldü..." Dehşet içinde durdu. "O ne?"

"Emin değilim, ama sanırım bebeğin içine saklamış."

Jazhara kırmızı mücevhere baktı. "O zaman Ruh Taşı bu olmalı," diye düşündü. Gözlerini kapattı, bir ilahi okudu, sonra açtı ve "O mücevherin içine kilitlemiş büyük miktarda büyü var. Ve şer yayıyor," dedi.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu James.

"Dışarı çıkar," dedi Jazhara.

Uluyan kurtların her an daha da yaklaştığı duyulabiliyordu.

"Acele et," dedi kadın.

James itaat etti.

İkisi de dışarı çıktığında Jazhara çevresine bakındı. "Orada!" dedi, oduncunun iş barakasına işaret ederek. Köşede aletlerin onarılabileceği ve bileylenebileceği küçük körükler ve demirhane vardı. Aradığı şeyi hemen buldu.

"Mücevheri bu örsün üzerine koy," dedi.

James denileni yaptı. Jazhara uzandı, küçük bir demir çekiç aldı ve kaldırdı. "Gözlerini kaçır!" dedi ve James başka tarafa baktı. Çekicin mücevhere indiğini gördü, sonra derisinin karıncalandığını hissetti. Bir enerji dalgası kendini hasta gibi hissetmesine sebep oldu ve kasmamak için mücadele etti. Sonra bir kayıp ve şanssızlık duygusu geldi, kemiklerine bir boşunalık hissi sızdı; ardından bir öfke ve kızgınlık patlaması geldi ve yüreği hızla atmaya, gözleri yaşlarla dolmaya başladı.

İnledi ve Jazhara'nın da inlediğini duydu. Gözlerini açtığında kadının mide bulantısını bastırmakta başarısız olduğunu gördü.

Başının dönmesine ve sersemlemesine rağmen yaklaşan kurtların uluması odaklanmasını sağladı; kendini tetikte olmaya zorladı.

Sonra gökyüzü parçalandı. İnce çizgilerden bir dantel gibi karanlık ışıkla kaplandı. Yukarıdan kırık cam parçaları yağıyormuş gibi kara gece yok oldu. Sanki karanlık gökyüzü parçaları düştü, çözüldü ve yakındaki ağaçların tepelerine inmeden önce maddesiz bir sise dönüştü. Her parçanın arkasından gün ışığının parlaklığı ışıdı.

Sonra aniden yine gündüz oldu... mutlak aydınlık.

Kurt sürüsünün uluması kesildi ve gündüz kuşları yine ötüşmeye başladı.

"Bunu beklememiştim," dedi Jazhara.

"Eh, beklenmedik olsa da güneşi yine gördüğüme memnun oldum," diye yanıt verdi

James. Alev alev küreye doğru baktı ve "Daha gün ortası ancak olmuş," dedi. "Çok şey oldu," dedi kadın. "Gel, mezarlığa dönmeli ve orada ne olduğunu görmeliyiz."

Kasabanın içinden geçtiler ve mezarlığa giden yola döndüler. Yolda kasabalıların kapılardan ve pencerelerden baktığını, gün ışığının geri dönmesi karşısında şaşkın ve sevinçli olduklarını gördüler. Birkaç cesur kişi dışarı çıkmış, normalliğe yaklaşan bir şeyin döndüğünden emin olmak için bakışıyorlardı.

Mezara ulaştıkları zaman geri dönen güneşin ısıyla nefes nefese ve ter içindeydiler. Solon ve Kendaric hâlâ mezar kapısını kapalı tutuyorlardı.

"Nerelerde kaldınız?" diye haykırdı Kendaric.

"Bir şey yaptınız," dedi keşiş. "İçeride her tür delilik patladı, sonra yukarıdaki gökyüzü parçalandı. İkisinin ilgili olduğunu tahmin ediyorum."

"Ruh mücevherini bulduk ve parçaladık," dedi Jazhara.

"Taşı parçaladığımızda adamın... öleceğini falan düşünmüştüm."

"Bu tür konularda uzman değilim," diye düşündü Jazhara. "Hilda'nın daha fazla bilgisi olabilir. Ama mücevher yok edildiğine göre adamı da yok etmenin bir yolunu bulabileceğimize iddiaya girebilirim."

"Solup gidene kadar onları içeride kilitli tutamaz mıyız?" diye sordu Kendaric.

"Büyünü engelleyen şeyin kaynağı oysa olmaz."

Kendaric yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle doğruldu. Sonra mezar kapısını kapatan ilk mezar taşını kaldırmaya başladı. "Biraz yardım etmek istemez miydiniz?"

"Pek değil," diye yanıt verdi James, ama bir başka mezar taşını kaldırdı.

"Bir planımız var mı?" diye sordu Solon.

"Efendi vampirin elini kesmeliyiz," diye hatırlattı Jazhara.

"Kapıları açmalarına izin vereceğiz," dedi James. "Işıktan hoşlanmıyorlar, onları biraz zayıflatabilir. Bir süre önce eti güneş ışığıyla yanan bir iblisle karşılaştım. Belki bunlar da aynıdır."

"Düşük vampirlerde aynı olabilir," dedi Solon, bir başka taşı kaldırarak. "Ama efendi vampirin onu yalnızca biraz sinir bozucu bulacağını düşünüyorum." "Belki onları dışarı çıktıkça teker teker öldürebiliriz," diye öneride bulundu

Kendaric, taşı birkaç adım ötede yere bırakıp, yeni bir tane almak üzere geri dönerken.

İçerideki vampirlerin ağırlıklarını verdikleri kapı kıpırdamaya başladı. "Onları yakamayız," dedi Jazhara, "ya da en azından önderlerini yakamayız; eline ihtiyacımız var."

"Belki elini uzatmasını sağlayabiliriz," diye öneride bulundu Kendaric, "sonra kesip hızla kaçarız."

Solon güldü. "Kafaları kırıp boyunları kesiyoruz. Basit."

James dışa doğru açılmaya başlayan kapıdan uzaklaştı. "Evet, basit." Sonra kapı aniden açıldı ve iki şekil üzerine atladı. "Ama kolay anlamına gelmiyor!" James en yakın vampir beklenmedik gün ışığında sendelerken boğazını kesti. Güneş etine dokunur dokunmaz eti kararmaya ve yaratık acı içinde ulumaya başladı.

İkinci vampir döndü ve mezara girmeye çalıştı, ama arkasından gelen iki tanesi tarafından sürüklendi. Solon savaş çekicini savurdu ve önce birini, sonra diğerini kenara devirdi.

Jazhara esasının demir ucuyla vurdu ve kısa süre sonra üç ceset güneş ışığı altında dumanlar tüterek yatıyordu. James mezarın içindeki loşluğa baktı. Parlak güneş içerisinin karanlık ve belirsiz görünmesine sebep olmuştu. Hiçbir şey kıpırdamıyor gibiydi.

"Sanırım içeri girip onu getirmek zorundayız," dedi James yumuşak sesle.

Kendaric'e dönerek enkazcının kılıcına doğru başını salladı. "O şeyin kafasını kesebilecek tek kılıç sende. Onu getirirsek, işini bitirirken Solon'u ya da beni doğramamaya çalış."

Kendaric soldu, ama başını salladı.

Sonra James Jazhara'ya baktı ve tek kaşını kaldırdı. Ve yine Kendaric'e hitap etti. "Jazhara

onu yakmak zorunda kalırsa içeri dalıp elini kesmeye hazır olmanı istiyorum."

Kendaric üst dudağındaki teri kol yeline sildi. "Hangi el?"

"Herhangi biri olur sanırım," dedi James. Başını bir kez Solon'a salladı ve ikisi birden mezara daldılar. İçeri, ortadaki katafalkın iki yanına koştular.

Gözleri sağda solda dolaşıyordu.

Üç tane üçlü katafalk grubu mezarda duruyordu ve iki adam da bir tanesinin arkasında efendi vampirin beklediğini biliyordu. James ikinci gruba ulaştığında bir şey sezdi. "Solon, başını kaldır!" diye bağırdı.

Keşiş başını kaldırırken çatıdan bir şekil düştü ve onu kurtaran şey James'in uyarısı oldu. Hızla tepki göstererek döndü, savaş çekicini savurdu ve efendi vampirin kaburgalarına indirdi.

Efendi vampir odada uçtu, James'in önünde taş duvara çarptı. James kılıcını savurarak atıldı ve yaratığı yere şişlemeye çalıştı, ama yaratık doğaüstü bir hızla kalktı ve James'in kılıcından kaçtı.

Sonra yukarıdan ikinci vampir düştü ve aniden James yere sürüklendi. İki vampirin gücü ve ağırlığıyla mücadele ederken leş kokusu burnunu doldurdu.

"Solon!" diye bağırdı.

Güçlü keşiş iki adımda yerdeki üç şekle yaklaştı. Birini yakasından tutup kapiya doğru fırlattı. Yaratık gün ışığına doğru kayd ve acı içinde çığlık atmaya başladı.

Kendaric öne çıktı ve elinden geldiğince kuvvetle yaratığın elini kesti.

Jazhara "Eğilin!" diye bağırdı.

Solon hemen çöktü. Jazhara esasını yukarı doğrulttu ve yeşil bir alev patlaması salıverdi. Alevler taş tavanda dans etti ve iki vampir daha acı içinde kıvranarak düştü.

James kendini şimdiye dek mücadele ettiği en güçlü düşmanla güreşirken buldu. Efendi vampir yalnızca uzun boylu bir adam iriliğindeydi, ama elleri James'in çenesini yakaladı ve o bir çocukmuş gibi kolaylıkla yukarıya çevirdi. James ne kadar uğraşırsa uğraşsın direnemedi. Boyun kasları yırtılıyormuş gibi geliyordu ve ümitsizce başını düşmanına doğru çevirmeye çalıştı. Göz ucuyla yaratığın dişlerini gördü ve dehşet içinde boğazını parçalamak üzere olduğunu fark etti. Bir anlık özgürlük kazanmak için çılgınca çırpındı, ama efendi vampir üç adamın gücüne sahipti. Sonra Solon'un vampire arkadan yaklaştığını gördü. Güçlü keşiş canavarın uzun saçlarını yakaladı ve başını arkaya çekti. James Jazhara'nın,

"Gözlerinizi kapatın!" diye bağırdığını duydu.

Jazhara esasının ucunu efendi vampirin ağzına indirdi. Yaratığın gözleri şaşkınlıkla irileşti ve bir an, bu beklenmedik saldırı karşısında sersemlemiş gibi dondu.

Sonra Jazhara hızla sözcükler söyledi ve esasının ucundan enerji patladı.

Yaratığın başı beyaz alevlerle patladı ve oda yanık et kokusuyla doldu. Efendi vampir uluyarak doğruldu ve Jazhara esasını kurtardı. James ağırlığın üzerinden kalktığını hisseder hissetmez geriye süründü.

Kendaric yakma seğirtti ve dikkatle nişan alarak ağırlığını kılıcına verdi ve tek bir hareketle yaratığın başını bedeninden ayırdı. Efendi vampirin bedeni taşların üzerine düştü.

Kendaric kusacak gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim; hepinize," dedi James. Kendaric'e bakarak ekledi, "Elini kes."

Kendaric başını iki yana salladı, kılıcı çevirdi ve James'e uzattı.

"Aldırmazsan, sen yap. Ben daha fazla yapabileceğimi sanmıyorum." Sonra gözleri yuvarlandı ve bayılarak yere düştü.

O akşamın geç saatlerinde handa gevşiyorlardı. James boynundaki ağrıyı görmezden gelerek acı, tazeleyici birasının tadını çıkarıyordu.

"şimdi ne olacak?" diye sordu Kendaric, bayıldığı için hâlâ utanç içinde. "Sabahı bekleyeceğiz," dedi James. "Hepimiz yorulduk ve dinlenmeye ihtiyacımız var. Sonra, ilk ışıklarla gemiyi kaldırmaya çalışacağız. İşe yaramazsa, Hilda'nın haklı olduğunu ve sebebinin yalnızca efendi vampir değil, o tapınakta her ne varsa, o olduğunu anlayacağız."

"Ya yardım?" diye sordu Kendaric.

"Sabah Değirmencinin Durağı'ndaki garnizona haber yollayacağım. İki gün içinde burada olurlar."

"Bekleyecek miyiz?" diye sordu Solon.

"Hayır, eski tapınağı keşfedeceğiz. Daha önce birkaç kez bu tür şeyleri yaptım. Orada birinin olması pek mümkün değil. Olsaydı köyden biri bu sorunlar başlamadan önce bir şeyler görürdü."

Jazhara birasını yudumladı, sonra, "İki şey hâlâ beni rahatsız ediyor," dedi.

James başını salladı. "Bütün bunların arkasında kim var?"

"Evet," dedi büyücü. "Birin bu bölgeyi ıssız tutmak ve hizmetkârlarının ödülü almasına izin vermek istediği açık."

Handaki köylülerin duyup duyamayacağını görmek için çevresine bakındı.

"Gözyaşı," dedi alçak sesle.

"Sizi başka ne rahatsız ediyor, hanımefendi?" diye sordu Solon.

"William ve Krondor muhafızları nerede?" dedi Jazhara.

James iki anlamı hemen anladı, çünkü Solon ve Kendaric kadının yalnızca Ayı'nın nerede olduğundan endişelendiğini düşünürken, James onun William'ın güvenliği için de endişelendiğini biliyordu.

James birasını yudumladı. O iki konuyu düşündü ve Jazhara kadar rahatsız olduğunu fark etti.

İKİ DİŞ

William izliyordu.

Uzak ağaçların tepesinde, doğan güneşin önündeki İki Diş Geçidi'nin silüetini görebiliyordu. Yolun iki yanındaki iki büyük kaya bir yılanın dişleri gibi yükseliyor, mekâna ismini veriyordu. Dişlerin iki yanında iki açıklık görülebiliyordu. Kuzeye döndüğünde sağdaki açıklığın kenarına kadar gelen ve tepe boyunca yükselen gür bir orman görebiliyordu. Solda, açıklık derin bir ırmak geçidine bakan bir uçurumun tepesindeydi. "Sence gelmişler midir?" diye sordu Çavuş Hartag.

"Kemiklerimde hissedebiliyorum," diye yanıt verdi William. "Bu gece yeni Küçük Ay doğacak ve Gri Pençelerin kızı öldürmeye götürecekleri sabah bu." "Buraya gelerek en iyisini yaptık, Will," dedi Hartag. "Biraz daha gitseydik atlar ölürdü ve adamlar savaşamazdı."

"Eh, en azından savaşacağımızı ve onların orada bir yerde olduğunu biliyoruz."

"Oyunu nasıl oynuyoruz?" diye sordu çavuş.

"Sen eski askersin, Çavuş. Sen ne düşünüyorsun?"

Çavuş sessizce düşündü, sonra, "O ağaçların içinde oldukları kesin. Ama iddiaya girerim Ayı'nın bir düzine kadar adamı soldaki otlukta, uçurumun yanında saklanıyordur. Zemin yükseliyor, sonra alçalıyor ve orada, göremediğimiz bir yerde çökmüş bekleyen okçuları olduğunu düşünüyorum. Sanırım bizi geçitten geçmeye teşvik etmeyi planlıyor, böylece adamlar zirveye kaçacak. Sonra biz onlara saldıracağız ve Dişlere geldiğimizde bize sağdan saldıracak ve karşılık vermek için döndüğümüzde okçuları arkadan saldıracak."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi William. "Yani yukarıya atlı gönderdiğini ve adamların paralı askerlerin gelişini gözlediğini görürsek haklı olduğunu anlayacağız."

Bir saatten az zaman sonra iki atlı ormandan çıktı ve yükseltinin dibinde konuşlandı. "Eh," dedi William. "Ayı'yı buldun gibi görünüyor."

"Yolbulucuları göndereyim mi?"

"Onları ağaçlığa gönder, ellerinden geldiğince çabuk tırmansınlar ve sayılarını bildirsinler. En geç gün ortasında dönmelerini istiyorum."

Beklerlerken zaman yavaş geçti ve William adamlarına savaşmaya hazır olmalarını emretti. Ayı'nın ormanda büyük bir grubunun olduğundan şüpheleniyordu. William dengeyi lehine çevirmek için Gri Pençe paralı askerlerinin yokluğuna güveniyordu.

Öğleden biraz önce iki Yolbulucu, Maric ve Jackson döndü. "Ormana yayılmış yaklaşık elli adam var, efendim."

"Atlı mı, yaya mı?"

"İkisi de. Bize yaya olduklarını göstermeyi, sonra yemi yutunca atlarını üzerimize sürmeyi planlıyorlarmış gibi görünüyor."

William düşündü ve "Bu oyunu oynayamayız," dedi. Düşman sayısının daha fazla olduğunu biliyordu: kendi otuz altı adamına karşılık Ayı'nın elli ya da daha fazla adamı. "Ne duyarsanız duyun bekleyin, sonra Ayı'nın adamlarına ormandan çıkma emrini verdiğini duyduğunuzda arkadan saldırın. Oyalanmayın, ama elinizden geldiğince çok atlıyı dışarı çekin." Geçidin soluna işaret etti. "İlk buradan vuracağız."

"Nasıl gideceğiz?" diye sordu Hartag.

"Otuz kadarımız sakın sakın oraya at sürecektir" yükseltinin dibindeki iri kayaya işaret etti "ve sonra okçulara saldıracağız. Onları elimizden geldiğince çabuk indireceğiz ve Ayı'yı bize saldırmaya zorlayacağız. Ya yaya olacak, ya da çekilip atma binmek zorunda kalacak. Jackson, Maric ve diğerleri atlılarından bazılarını sürebilir, ama Ayı kaçarken yeniden organize olmak zorunda kalacak. Ya çekilecek ve biz takip edeceğiz, ya da bize parça parça saldıracak ve bize işini bitirmek için fırsat verecek."

"Ya çekilirse?"

"Takip edeceğiz ve avantaj yakalayana kadar bastırmayacağız. O katil köpeği ne kadar çok istesem de, görevimiz ancak onu hedefinden uzak tutarsak başarılı olur."

"O görev ne?" diye sordu çavuş.

"Haldon Baş'ının üstündeki Dul Zirvesi."

Çavuş çevresine bakındı. "Benim tahminime göre, efendim, bizi oraya götürüyor."

"Ne?" dedi William.

"O yükseltinin üzerinde, batıya doğru bir yol bulursunuz," dedi Çavuş Hartag. "Şu zirveleri keser ve Haldon Baş'ının hemen doğusundaki ormanlıklara iner. Buradan iki günden az mesafededir Şimdi yola çıksak, yarın günbatımında orada oluruz."

"Lanet olsun," dedi William. "Benim gördüğüm haritalarda yok."

Çavuş gülümsedi. "Bir sürü şey kraliyet haritalarına girmez, Will. En iyisi yoluna çıkan yolculara ya da bölgede büyüyen adamlara sormaktır."

"Teşekkürler. Bunu unutmam."

"Ee, şimdi ne olacak?"

"Şimdi onun kaçmasına izin vermeyeceğiz." Will bakışlarını indirdi. "Tek avantajımız sürpriz. Sayıları bizden fazla, bu yüzden savaş kötü giderse aşağıdaki ırmağa inin."

"İrmak mı?" dedi Hartag. "Sen kaçırdın mı, Will? Düşüşten canlı kurtulsak bile aşağıdaki o akıntılar adamı boğar..."

"Hayır. Yenilmeye başlarsak adamları topla ve güneye dönün. Eğer Ayı Haldon Başına gitmeyi hedefliyorsa bizi takip etmez. Dün geçtiğimiz iskeleye çekiliriz ve sal yaparız. O atlarını dinlendirmek zorunda kalırken biz ırmağı kullanırsak ondan önce Haldon Başına ulaşabiliriz."

"Ah," dedi çavuş. "Demek şuradaki yamaçtan atlamamızı önermiyordun." "Şey, eğer iş buna ya da öldürülmeye kalırsa..."

"Son çare," dedi Hartag.

William gözlerini gölgeledi ve bir kez daha çevreyi taradı. "Ne zaman?"

"Maric ve diğerleri şimdi yerlerinde olmalı."

"Emirleri ilet. Saf oluşturup tırıs gidiyoruz, sonra emir verdiğimde sola saldırıyoruz."

"Anlaşıldı."

Adamlar dizilirken William bekledi ve herkes yerini aldığı anda başa geçti. Çavuş Hartag'a bakarak yarı fısıldadı, "Hayatım boyunca ilk kez Yüzbaşı Treggar'ın burada olmasını diliyorum."

Hartag kahkaha attı. Treggar ortalamadan üstün bir subaydı, ama William garnizona gelmeden önce başka her bekar subayın ayağına dolanmıştı ve o ve William karşılıklı saygıya dayalı bir anlaşmaya varmış olsalar da, yine de yakınında bulunmak için zor bir adamdı. "Evet, sertliğine rağmen zor durumların adamıdır," dedi çavuş.

"Eh, burada olmadığına göre satır taşına konan benim boynum. İleri!" Grup tırısla ilerlemeye başladı. William midesinin sıkıştığını hissetti ve kendini yavaş nefes almaya zorladı. Bir yay ipinin tınlamasını ya da metale çarpan metalin keskin çınlamasını duyduğu anda sinirini unutacağını ve ne kadar savaşta savaşmış olursa olsun her seferinde onu şaşırtan bir zihinsel berraklık durumu edineceğini biliyordu. Savaş sırasında kural kaostu ve ne plan yapmış olursa olsun düşmanla ilk temas sırasında hep yok olup giderdi. William daha başta savaşta işlerin nasıl gittiğini ve ne yapılması gerektiğini sezdiğini keşfetmişti.

Yıldızlımanı'ndaki büyücü toplumundan ayrılıp orduya katılmayı seçmesi konusunda babasıyla çekişmiş olsa da, William gerçek eğiliminin, özellikle yetenekli olduğu zanaatin bu olduğunu biliyordu. Atı heyecanla kişnedi ve William hayvana sakinleştirici, temin edici düşünceler yolladı. Benzersiz, hayvanlarla zihinsel olarak konuşma yeteneğinin faydalı

olduğu zamanlar var, diye düşündü. William'ın grubu yoldaki en alçak yere ulaştığında iki tuzak atlı yukarıdaki zirvede belirdi. Göstere göstere zirvede birkaç adım ilerlediler, "şaşırdılar", sonra kaçmak için döndüler.

William kolunu kaldırdı ve bağırdı, "Saldırın!"

Ama atlıları yamaç yukarı takip etmek yerine adamlar döndü ve otluğa atıldı. Otluk düz bir alana yükseliyor, sonra hemen alçalıyordu. William'ın beklediği gibi otların arasına çökmüş bir düzine okçu vardı, kalkıp William'ın adamlarına arkadan ok yağdırmak üzere hazır bekliyorlardı.

Atlılar aniden tepelerinde belirdi ve birkaçı ateş etmeyi başarmış olsa da, çoğu saldıramadan ezildi ve öldürüldü. William adamlarına bir çizgi oluşturmalarını emretti, sonra atını dizginledi.

Emirler basitti. Düşman kendini gösterene kadar bekle. Beklendiği gibi Ayı'nın tepkisi William'ın öngördüğünden şaşmadı. Bir piyade grubu ağaçların arasından fırladı ve saldırmaya hazırlanır gibi durdu. William çabucak saydı ve yem olarak on sekiz kişinin sürüldüğünü gördü. Bu da otuzdan fazla atının ormanın hemen içinde beklediği anlamına geliyordu. "Bekle!" diye emretti.

Ayı'nın adamları bir çizgi halinde durdu ve saldırıya uğramayacakları açık olunca kalkanlarına vurarak Krondorluları kışkırtmaya başladı.

"Bekle!" diye tekrarlardı William.

İki taraf uzun, gergin dakikalar boyunca birbirine bakarak durdu. Hartag sordu,

"Biraz hareketlendirelim mi, Will?"

"Yap," diye talimat verdi genç subay.

"Okçular!" diye bağırdı Hartag ve yarım düzine Krondorlu silah değiştirdi. "Serbestçe çek ve at; ateş!" diye emretti Hartag ve Krondor okçuları oklarını bıraktılar.

Ayı'nın adamlarının altısı düştü. Okçular ikinci oklarını çekip attıkları sırada kalan on iki paralı asker dönmüş, kaçıyordu. Ağaçlara ulaştılar ve loşlukta kayboldular. Okçular oklarını salıverdiler, ama oklar indiği zaman diğer yanda hedef kalmamıştı.

"O yayları omuzlayın!" diye emretti Hartag.

Okçular emredileni yaptılar, sonra kılıçlarını çektiler ve kalkanlarını kaldırdılar.

Sessizlik çöktü. Ayı ve adamları Krondorluların saldırmasını bekledi; ama William açıklıkta savaşmaları konusunda kararlıydı.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu yakındaki bir asker, beklerlerken.

"Bakalım ilk kim kığını kaşıyacak, evlat," dedi Hartag.

William oturdu ve daha ne kadar bekleyeceklerini merak etti.

* * *

Kendaric Dul Noktası'ndaki resifte durmuş, Solon'un daha önce gösterdiği gemi direğine bakıyordu. "Son seferde bizi durdurmaya çalışan yaratıklara dikkat edin," dedi.

James kılıcını çekti ve "Başla," dedi.

Kendaric büyüsünü yine denedi ve yine başarısız oldu. Döndü ve kızgın kızgın, "Hiçbir şey," dedi. "Bir şey hâlâ onu engelliyor."

Jazhara omuz silkti. "Böyle olacağını tahmin etmiştik. Hilda efendi vampirin nihai şer olmadığını söylemişti."

"Zaman kısa. O mağarayı bulmalıyız," dedi Solon.

Resifin arkasındaki kumsala döndüler ve mağarayı şaşkıncu bir kolaylıkla buldular. Sığ bir mağaraydı, yalnızca on iki adım derinliğinde ve dışarıdaki sabah ışığı loşluğu kesiyordu. Mağaranın arkasında, kayaların üzerinde bir desen buldular. James sınırcasına birine bastırdı ve desen oynadı. Dinledi. Ses yoktu.

"Mekanik değil," dedi James.

"Bu da büyülü olduğu anlamına geliyor," dedi Jazhara.

"Ve bu da bu kilidi nasıl açacağımı bilmiyorum anlamına geliyor."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kendaric.

"El ve tılsım bizde," dedi Solon.

James sırt çantasını indirdi ve tılsımla vampir elini çıkardı. Ölü elin parmaklarını tılsıma sardı ve kapıya kaldırdı. Yarım düzine değişik basınç ve desen denedi ve sonunda eli indirdi.

"Hilda bize her şeyi anlatmamış," dedi James, nesnelere çantasına yerleştirirken.

"Ama geri dönmemizi söylemişti," diye hatırlattı Jazhara.

"Gidip ona soralım," dedi James. Çantasını omuzladı ve doğruldu.

Noktanın tepesine yürüyüş yarım saatten az sürdü. Kulübeye geldiklerinde Hilda onları bekliyordu. "Vampiri öldürdünüz mü?" diye sordu.

"Evet," dedi James. "Nasıl anladın?"

"Büyüye gerek kalmadı, evlat. Onu öldürmüş olmasaydınız o sizi öldürürdü ve burada duruyor olmazdınız." Döndü ve "Gelin ve dinleyin," dedi.

Takip ettiler ve içeri girdiklerinde yaşlı kadın, "Eli bana verin," dedi. James çantasını açtı ve yaratığın elini kadına verdi. Kadın ateşin üzerindeki çengelden iri, demir bir tava aldı ve vampirin elini içine yerleştirdi. Tavayı alevlerin içine sokarak, "En nahos kısmı bu," dedi.

Yaratığın elindeki etler büzüldü ve karardı, sonra çevresinde pis kokulu, mavi bir alev belirdi. Birkaç dakika sonra yalnızca kararmış kemikler kaldı.

Kadın tavayı çekti ve taşın üzerine bıraktı. "Biraz soğusun."

"Bize neyle karşı karşıya olduğumuz konusunda bir şeyler anlatabilir misin?" diye sordu Jazhara.

Hilda'nın yüzü sertti. "Size yaratığın elini küle döndürme gerekliliğinden bu yüzden bahsetmedim. Bu yüzden size kilidin desenini anlatmadım." Teker teker herkesin yüzüne baktı. "Büyük bir şerle karşı karşıya gelmek üzeresiniz ve bunu yapabileceğinizi bilmek zorundaydım. Efendi vampiri alt etmeniz gerekli kararlılığa ve cesarete sahip olduğunuzu gösterir. Ama çok daha kötü bir düşmanla karşı karşıyasınız.

"Kara İnci Tapınağı'nın yamaçların altında olduğunu senelerdir biliyordum. Sanatlarımı kullandığım zamanlar dışında içeriyi hiç göremedim. Ve görebildiğim pek az şey hayallerin ötesinde kötü."

"Hangi 'Büyük Şer'den bahsediyorsun?" diye sordu Solon.

"Nereden başlamalı?" diye sordu Hilda. "Kıydan ötede ölen denizciler ve sayıları çok fazlaydı, asla gerçek huzur bilmediler. Bunun yerine, ruhları tapınakta hüküm süren hangi karanlık güçlerse, onlara köle oldu. Varlığını hissedebiliyorum, büyük bir göz gibi. Yıllardır kapalıydı, ama şimdi açık ve bu bölgeyi izliyor."

James Sethanon'daki savaşı düşündü. Sahte peygamber Murmandamus hizmetkârlarının ölüm enerjisini yakalayarak Sethanon'un altındaki Yaşamtaş'ını ele geçirmeye çalışmıştı. "Demek bu plan... her ne ise," diye ekledi çabucak, Gözyaşı'nı almaya çalışmalarından Hilda'ya bahsetmemek için, "uzun süredir sürüyordu." "Kesinlikle," dedi Hilda. Ayağa kalktı ve sandığın başına gitti, açtı ve bir nesne çıkardı. "Ama göz izlendiğini bilmiyordu." Uzun, ince bir nesne uzattı, puslu kristalden bir değnek ya da sopaya benziyordu. "Bunu yalnızca bir kez kullanmaya cesaret edebildim ve bu ânı bekleyerek kaldırdım. Sizi uyarıyorum, görecekleğiniz rahatsız edici olabilir."

Nesneyi havada salladı ve bir büyü söyledi ve aniden önlerindeki havada bir gedik belirdi, kara, ama bir şekilde içinde renk olduğunu düşündüren bir gedik. Sonra bir imge hayata

döndü ve bir mağaranın içini gördüler. Taş duvarda süslü bir ayna asılıydı. Yaklaşan bir şekil önlerindeki aynada yansıyor ve

Jazhara'yla Solon sessiz küfürler mırıldandılar. James şekli ya da benzerini daha önce görmüştü, uzun zaman önce ölmüş bir rahip ya da büyücü, kara sanatlarla canlandırılmıştı. Buna benzer bir şeyle aylar önce Krallık'ın güneyindeki kadim, terk edilmiş Keshia kalesinde karşılaşmıştı ve orada bulunduğu şeyle şimdi olanlar arasında bir bağlantı olduğunu anladı.

Şekil kemikli elini salladı ve aynadan bir adam imgesi belirdi. Adamın gaga burnu vardı ve gözleri kara bir ateşle yanıyor gibiydi. Kafasının tepesi keldi ve uzun, gri saçları yanlardan omuzlarına düşüyordu. Sıradan giysiler giyiyordu ve bir tüccara benziyordu. Sonra ölmemiş büyücünün sesini duydular.

"Geldiler," dedi.

Aynadaki adam sordu, "Lonca üyesi aralarında mı?"

"Planlandığı gibi. Şafakta kurban edilecek. Tılsım sende mi?"

"Hayır," diye yanıt verdi adam. "Hâlâ piyonumda."

Ölmemiş yaratık, "Onu tuttun, ama onu güçle dolduran tanrımızın sesiydi. Bir başkasını seçti, tıpkı benim üzerimde seni seçtiği gibi."

Aynadaki adam bu yorum üzerine sinirlenmiş göründü. "Ama o güce sahip olmaya layık değil."

"Yine de, o tılsım olmadan devam edemeyiz."

"Onu bulacağım. Ve bulduğum zaman..."

Aniden imge kaydı ve Dul Noktası'nın üzerindeki kayalarda cehennemin en derinlerinden gelmiş yaratıklar dizildi. James konuşma dürtüsünü zor bastırdı, çünkü o yaratıkların bazılarını tanımıştı, ama diğerleri daha da korkunç ve güçlüydü. Sonunda fısıldadı, "O kim?"

"Çok güçlü ve etkili karanlık güçlere sahip bir büyücü, evlat. Adını bilmiyorum, ama yaptığı işleri biliyorum ve imgede gördüklerinden daha karanlık güçlerle ittifak halinde. İzle ve öğren."

Adam toplanan yaratıklara döndü ve James'in gözleri, kendi bedeninin kayaların üzerinde yattığını görünce irileşti. Göğsü, iri bir el tarafından yırtılmış gibi açılmıştı. Yakında Solon ve Jazhara yatıyordu. Kendaric hâlâ hayatta, ama kesilecek buzağı gibi bağlanmış, bağlarıyla mücadele ediyordu. Adamın boynundaki zincirde kan kırmızısı yakut bir tılsım asılı duruyordu. Ve bir elinde uzun, siyah bir kılıç tutuyordu. Diğerinde buz mavisi, dev bir

taş tutuyordu. Solon fısıldadı, "Gözyaşı!"

Büyücü tek bir hareketle diz çöktü ve Kendaric'in göğsünü kesti, sonra elini boşluğa daldırdı ve Kendaric'in yüreğini çıkardı. Atmaya devam eden organı tutarak Gözyaşının üzerine kan damlattı ve ibislere göstermek için döndü. Gözyaşı'nın rengi buz mavisinden kan kırmızısına dönüştü ve kalabalık zaferle bağırdı. Resim aniden yok oldu.

"Bu görüntülerin sizi alt etmesine izin vermeyin," dedi Hilda.

Kendaric isteriye yakalanmak üzere gibiydi. "Ama beni öldürecekler! Bizi!" "Deneyecekler, evlat," dedi Hilda. "Ama gelecek taşta değil. Ve şer görmek istediğini görmekte beceriklidir. Zayıflığı budur. Başarısızlık olasılığını beklemez. Ve siz biliyorsunuz; dahası, başarısızlığın bedelini biliyorsunuz."

"O zaman bu görüntüler?" diye sordu Jazhara.

"Uyarı olarak kabul edin. Artık düşmanınız ve planladıkları hakkında, onun sizin hakkınızda bildiğinden daha fazlasını biliyorsunuz. Tanrıların Gözyaşı'nı almaya çalıştığınızı biliyor..."

Solon'un eli savaş çekicine gitti. "Sen bunu nereden biliyorsun, kadın?" Hilda elini önemsemeyince salladı. "Evrenin nasıl oynadığını bilen yalnızca siz değilsiniz, Ishaplı. Daha senin büyükannen doğmamışken ben yaşıyordum ve eğer tanrılar nazikse, senin torunların öldüğünde ben yaşıyor olacağım. Ama yaşamazsam, kendi tarzımda iyiliğin hizmetkârı olmuş olacağım ve bu bana yetiyor. Belki benim kaderim burada olup size öğretmek ve siz başarılı ya da başarısız olduktan sonra öleceğim. Bilmiyorum. Ama başarısız olursanız, korkunç bir sonla karşı karşıya kalacak tek kişi olmayacağımı biliyorum.

"Hep hatırlayın, görüntüler güçlü büyüdür, ama en iyi görüntüler bile yalnızca yanılısamadır, olasılıkların yansıması. Geleceğinizi değiştirebilirsiniz. Ve değiştirmelisiniz!" Doğruldu. "Şimdi gidin, çünkü zaman kısa ve yapmanız gereken çok şey var. Gördüğünüz o yaratığa eski dilde Liche denir. En güçlü ve en karanlık sanatlar sayesinde hayatta. Sizi, gemiyi kaldırmanıza engel olan her neyse, ona götürecektir. Onu bulmalı, yok etmeli ve denizcilerin kendi gemileriyle gömülmelerine, gece yürüyen karanlığın hizmetkârlarına dönüşmelerine ve yaşlı kadınların kâbuslar görmesine sebep olan bu belayı savuşturmalısınız. Ve diğeri belirmeden yapmalısınız, çünkü o daha da tehlikelidir ve onun o tilsima sahip olması... eh, planlarını gördünüz."

Hilda ayağa kalktı ve soğumuş tavaya yürüdü. "Solon Birader, tılsım, lütfen." Solon keseyi tuniğin içinden çıkardı. Hilda'nın talimatıyla, yaşlı kadın küçük, gümüş bir huniyi kesenin ağzına yerleştirir, vampir elinden kalan külleri keseye boşaltırken keseyi açık tuttu. Keseyi Solon'dan alan Hilda iplerini bağladı, kısa bir büyü söyledi ve kesesi silkeleyip keşişe iade etti.

"Şimdi," dedi, "tapınağın anahtarı sizde. Onu kullanmak için kaya yüzeyindeki kapıya şu deseni çizmeksiniz." Havada bir desen çizdi, dört hareketli, basit bir desen "O zaman kapı

açılır."

"Lütfen tekrar göster," dedi Jazhara.

Hilda deseni tekrarladı, James ve Jazhara başlarını salladılar.

Jazhara kadının elini tuttu. "Gerçekten şaşırtıcısın. Sen bir bilgelik deposusun." Çevresine bakındı. "Buraya ilk girdiğimde, ilaç ve büyü otlarıyla bitkileri karşısında şaşırmıştım. Şimdi çok daha fazlasının olduğunu görüyorum. İşimiz bittiği zaman döneceğim ve sana Yıldızlimanı'nı anlatacağım. Oradaki topluma katılman ve bilgeliğini paylaşman dünya için kazanç olacak."

Yaşlı kadın gülümsedi, ama gözlerinde bir kuşku gölgesi vardı. "İlk önce geri dön, kızım. Sonra konuşuruz."

Jazhara başını salladı ve dışarı çıkan diğerlerini takip etti.

Yaşlı kadın uzaklaşmalarını izledi. Sonunda ağaçların içinde kaybolduklarında ateşin başına döndü, çünkü güneşin sıcaklığına rağmen üşüdüğünü hissediyordu.

* * *

"Şimdi!" diye bağırdı William, ağaç sırasına işaret ederek.

Adamları aynı anda atlarını mahmuzladılar ve ormandan fırlayan atlılara saldırdılar. Ayı'nın sabrını yitirmesi bir saat almıştı ve William şimdi bir şansının olduğunu düşünüyordu, çünkü açık alanda savaşıyorlardı. Sayıca az olabiliyorlardı, ama adamlarının daha iyi silahlı ve eğitilmiş olduğunu biliyordu. Krondorlular yolu aşarken William sessizce Ayı'nın adamlarının arkasındaki sekiz askerinin güçlerini bölmelerini sağlayacak kadar rahatsızlık yaratması için dua etti.

"Safları bozmayın! Yanlarınıza dikkat edin!" diye bağırdı Çavuş Hartag ve Krondorlular kılıçlarını uzattılar, kalkanlarını hazır ettiler, dizginlerini atlarının boynuna vurarak hızlanmaya zorladılar.

William'ın dünyası bulanık bir imgeler dizisine dönüştü. Savaşta hep olduğu gibi dikkatinin yalnızca tek bir şeye odaklandığını fark etti: önündeki adam. Bir atlı yaklaştı, dizginlerinin üzerinde doğruldu, kılıcını William'ın başına ya da omuzlarına indirmek üzere yükseğe kaldırdı.

William akıcı bir hareketle sağa eğildi, sol kolunu başının üzerine kaldırdı ve kalkanının darbeyi yansıtmasına izin verirken kısa kılıcını atının sağ bacağına savurdu. Adam haykırdı, sonra William yanından geçti.

William adamın atının üzerinde kalıp kalmadığını bilmiyordu ve görmek için bakmadı. Çünkü önünde ona doğru gelen bir başka atlı vardı ve bir anda ilk atlıyı unutmuştu. Bu

adam William'ın solundan geldi, genç subaya rahat bloke etme fırsatı verdi, ama kısa kılıçla karşı darbe indirmeyi güçleştirdi. William bir an Keshialıların uzun, kıvrık uçlu palalarını, hatta Doğu Krallığı'nın at üzerinde savaşmak için kullandığı süvari kılıcını takdir etti. Şu anda daha uzun ve hafif bir kılıç daha çok işe yarardı.

William karşı hamleyi planlarken düşüncenin kayıp gitmesine izin verdi. Son anda bloke etmek yerine darbenin altına eğildi ve atını çevirip geçen atının ardından mahmuzladı. Adam atından inmiş bir Krondor askerine doğru giderken William onu yakaladı. Arkadan tek bir darbeye yerinden etti, adam hızla yere yuvarlandı ve biraz önce ezmeye çalıştığı askerin ellerinde öldü.

Aniden William'ın şansı kötüye döndü. Atı çığlık attı ve William onun altında düştüğünü hissetti. Düşünmeden dizginleri tekmeledi ve atın momentumunun onu eyerden fırlatmasına izin verdi. Kısa kılıcını bıraktı, ama kalkanını sıkı sıkı tuttu. Çenesini içeri çekti, kalkanı dayanak olarak kullanarak sol omzunun üzerinde yuvarlanmaya çalıştı. Sırtında, kınında duran uzun kılıç yüzünden omuzlarını kullanamıyordu.

Yuvarlanıp William'ın adamlarından biriyle savaşan bir paralı askerin biraz arkasında durdu. William kalkanını adama vurdu, diğer askerin onu öldürmesine yardım etti. Hızla kalkanını kemerine bağladı, sonra omzunun üzerine uzandı ve berelenmiş kaslarının acısını göz ardı etmeye çalışarak uzun kılıcını çekti. William iki eliyle çevresine etkili bir saldırı düzenledi. Her zamanki gibi, hayatta kalmaya yoğunlaşırken dünya çevresinde daraldı. Ama her şeyin içinde hâlâ savaşın akışını sezebiliyordu ve işlerin pek iyi gitmediğinin farkındaydı. Ayı'nın atlılarından bir manga ormandan çıktı, kan içindeydiler ve omuzlarının üzerinden arkaya bakıyorlardı. Mücadelenin arkasındaki sekiz askerin bir miktar zarar verdiği açıktı, ama şimdi savaş Ayı'nın lehine dönecekti.

William önündeki paralı askeri doğradı, sonra bir an kıpırdamadan durdu. Atılan atlara bütün gücüyle tek bir imge gönderdi: Aslan!

Kuzey ormanındaki büyük aslanların yüksek kükremesini taklit etmeye çalıştı ve avcının rüzgârdaki kokusunu düşündü.

Atlar çılgına döndü, sıçramaya, kişnemeye başladı, pek çoğu binicilerini yere fırlattı.

William döndü ve bir başka rakibi kesti. Biraz sonra paralı askerlerin kaçmakta olduğunu fark etti.

William tam bir daire döndü ve adamlarının ya kaçanları kovaladığını, ya da yerinde kalan Ayı'nın adamlarının çevresinde toplanarak savaşmaya devam ettiklerini gördü. William bir sevinç dalgası hissetti. Savaşı kazanmak üzereydiler. Ve artık düşmanının durumunu biliyordu. Talia'nın katilini bulmak ve intikamını almak için hevesle öne koştu.

Ona yaklaştığında bir şey saçlarının diken diken olmasına sebep oldu ve büyü kullanıldığını fark etti. Yıldızlımanı'nda, çocukken yaşadığı deneyimleri hatırladı ve zafer

beklentisinin erken olduğunu anladı.

Bir Krondorlu sendeleyerek William'a yaklaştı. Yüzünden kan akıyordu. "William!" diye haykırdı adam ve dizlerinin üzerine çöktü. "Silahlarınız ona karşı etkisiz!" Sonra yere yığıldı.

William düşen başka adamlar gördü. Ayı'nın adamlarının böyle bir gücü yoktu ve William mücadeleye ulaştığında Ayı yalnız kalmıştı. Adını veren yaratığın kısırıldığı zaman yaptığı gibi, Krondor askerlerinden bir halkanın içinde meydan okurcasına duruyordu. "Buna saldırı mı diyorsunuz!" diye bağırdı meydan okuyarak.

Adamlarından birinin Ayı'ya arkadan saldırdığını ve kılıcın görünmez bir zırhtan yansır gibi yana kaydığını görünce William'ın belkemiğinden aşağı ürpertiler aktı. Ayı kılıcını beceriyle çevirdi ve arkaya savurarak askerın karnını yardı.

Sağlam gözü delilikle iri iri açılmıştı. Her şey bir çocuk oyunuymuş gibi kahkaha attı.

"Şimdi kim ölecek?" diye bağırdı.

Ayı'nın kılıcı dönerken bir Krondorlu bu fırsatı kullanarak ona doğru atıldı, ama kılıç iz bırakmadan kolundan yansıdı. Ayı kılıcını arkasında ölen adamdan kurtarmaya zahmet etmedi bile; önündeki adamın yüzünü tekmeledi ve arkaya yuvarlanmasına sebep oldu. "Sizi cılız asker müsveddeleri! Benim birliğimde tek gün dayanmazsınız!"

William Ayı'nın boynundaki tılsımı gördü. Ortada, kanlı bir ışıkla parlayan kırmızı taşı gördü ve Ayı'nın gücünün nereden geldiğini anladı. William adamlarından birinin omzunu yakaladı. "Sağına geç ve dikkatini çek!" diye emretti.

William'ın planı ümitsizdi, ama tek seçeneğinin bu olduğunu görebiliyordu; bir şekilde o tılsımı Ayı'nın boynundan alması gerekiyordu.

William tereddüt eder gibi göründü ve o anda diğer asker Ayı'ya saldırdı.

Alt edilmez olmasına rağmen Ayı'da insan refleksleri vardı ve darbeye doğru döndü. William hemen uzun kılıcını savurmak yerine uzattı, ama adamı şişlemek yerine kılıcın ucunu Ayı'nın boynundaki ağır zincirin altına sokmaya çalıştı. Zincirin halkaları genişti ve William tılsımı bu şekilde çıkarabileceğini umuyordu, sonra adamı öldürmekten büyük zevk alacaktı.

Ayı sıradışı bir hızla tepki verdi, uzandı ve ağır kılıcı yakaladı. William'ın kolundan yukarı şok yayıldı, kılıç mengeneyle sıkıştırılmış gibi donmuştu. Ayı kötücül bir gülümseme ve alaylı bir kahkahayla William'a baktı. "Akıllı çocuk, ha?"

William'ın adamlarının arkadan ve yanlardan çalgınca saldırmasına aldırmadan William'a yaklaştı, onu gerilemeye ya da kılıcı bırakmaya zorladı.

William kılıcın kabzasını bıraktı ve Ayı'nın bacaklarına doğru daldı. Yakaladı ve kaldırdı.

William'ın kaldırmasına kendi momentumu eklenince dev korsan William'ın omuzlarının üzerinden uçu. "Üzerine yığılın!" diye emretti William. Yarım düzine asker hemen itaat etti, Ayı'nın üzerine atladı ve onu yere mihlamaya çalıştı.

"O tılsımı boynundan çıkarın!" diye bağırdı William.

William çevrede dolanıp tılsımı almaya çalışırken adamlar çılgınca zinciri pençelediler. Adam yığını kabardı, ama Ayı inanılmaz bir güçle doğruldu, sırtındaki adamları bir babanın oyuncu çocuklarını silkelemesi gibi silkeledi.

William'ın elini tokatlayıp uzaklaştırdı ve "Yeter!" diye bağırdı.

Ayı kötücül bir neşeyle sağ elini uzattı ve yakınındaki bir adamın boğazını ezdi, bir diğerinin kafatasını sol elinin tersiyle vurarak kırdı. William geriledi, Ayı sistemli bir biçimde ulaşabildiği her adamı öldürürken şokla irileşmiş gözlerle izledi.

Kalan iki adam Ayı'nın arkasında gerilediler ve William "Kaçın!" diye bağırdı. İkinci bir emre ihtiyaçları yoktu, dönüp kaçtılar. Ayı şimdi William'la karşı karşıya kalmıştı. Genç subaya doğru bir adım attı. William soluna kaçır gibi yaptı, ama sonra sağına sıçradı; Ayı hamleye karşılık vererek William'la yolun arasında kaldı.

William aniden başka seçeneği olmadığını anladı. Ayı baştan beri adamlarıyla oynuyordu. Paralı askerlerini alt etmişlerdi, ama kendisi alt edilmezdi ve çıplak elleriyle olabildiğince çok asker öldürmek için onları yakına çekmişti. William döndü ve doğrudan yamaçlara koştu. Ayı duraksadı, sonra kovalamaya başladı. William arkasına bakmadı, çünkü yarım adımın bile kaçışla ölüm arasındaki fark olabileceğini biliyordu. Yamaçtan atlamak, zayıf olsa da ona bir şans verecekti.

Uçurumun kenarına ulaşan William yavaşlayıp aşağıya bakma dürtüsüne direndi. Kör şansına güvenerek uçuruma doğru koştu, olabildiğince uzağa atıldı, aşağıdaki ırmağın en derin kısmına düşmeyi umdu. Neredeyse otuz metre yüksekliğindeydi, ama kayalar onu öldürürdü.

Düşüş sonsuza dek sürmüş gibi geldi, Ayı'nın küfürleri kulaklarında çınlıyordu, sonra William suya çarptı ve karanlığa boğuldu.

TAPINAK

James duraksadı.

Bir an gözlerini kapattı, sonra kendi kendine başını salladı. Kaya yüzünde bulduğu desen Hilda'nın anlattıklarına uyuyordu. Kül kaplı nesneyi aldı ve sırayla her plakaya dokundu, sonra bekledi.

Ayaklarının dibinde alçak bir güreleme hissettiler, sonra duvarın bir kısmı arkaya ve sola kaydı. James bir meşale aldı ve yaktı.

Yavaşça karanlık giriş holünde ilerlediler. Yamacın kayalarına oyulmuş gibiydi, bir şekilde terk edilmiş madene benzeyen kaba bir tünel.

"Durun," dedi James, içeri girerlerken. Sessizce sayarak kapıyı izledi. Bir dakikadan biraz uzun süre sonra kapı kayarak kapandı. Kapının çevresindeki duvarı inceledi ve açma mekanizmasını buldu. Çekti ve kapı kayarak açıldı. Sonra beklemeye devam etmelerini işaret etti ve yine saydı. Öncekiyle yaklaşık olarak aynı zamanda kapandı. James diz çöktü ve nesneyi çantasına kaldırdı. "Belki koridorda başka kilit vardır."

"Eh, gerekirse o olmadan da oradan geçebileceğimizi bilmek güzel," dedi

Kendaric.

"Bence de," dedi Solon.

Yavaş yavaş, ikişer ikişer koridorda yürümeye başladılar. James ve Jazhara öndeydi, Solon ile Kendaric hemen arkalarından geliyordu. Yüz adım kadar gittikten sonra Solon, "Bir dakika bekleyin," dedi. Duvarda bir noktaya işaret etti ve James'e, "Meşaleni şuraya tut," dedi. James denileni yaptı ve Solon duvarı inceledi.

"Bu tünel çok eski," dedi Solon. "Yüzyıllar yaşında. Krallık bu kıyılara gelmeden çok önce kayalara oyulmuş."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Kendaric.

"Çocukluğunu cüce çocuklarla geçirirsen madencilik hakkında bir iki şey öğrenirsin."

"Ama bu izler eski değil," dedi James, dikkatini yere çevirirken.

Kendaric bakışlarını indirdi. "Hangi izler?"

James düzenli aralıklarla görülen değişik kum ve çamur parçalarına işaret etti. "Toz yok, ama bu parçalar yeni, kuşkusuz son zamanlarda buradan geçmiş çizmelerden kalma." İlerideki karanlığa baktı. "Tetikte olun." "Sanki söylemene gerek varmış gibi, Toprak Beyi," dedi Kendaric.

Ağır ağır yürüdüler ve Dul Noktası'nın altındaki yamaçların daha da derinlerine ilerlediler.

On dakika boyunca gergin bir sessizlik içinde ilerlediler ve sonunda geniş bir odaya açılan bir kapıya geldiler. Odaya ihtiyatla girdiler. James'in meşalesinin ateşi kaba yontulmuş kaya duvarlara ürkütücü gölgeler düşürüyordu. İlk iskeleti gördüğünde Solon'un eli refleksiyle savaş baltasının sapına gitti. Odanın duvarlarında düzenli aralarla dokuz niş açılmıştı. Her birinde süslü bir zırh giymiş birer iskelet duruyordu; hepsinin silahları ve kalkanları yanlarındaydı. Taş zemine karmaşık bir simgeler dizisi oyulmuştu, titreşen meşale ışığında fark edilecek kadar belirgin, ama deseni belli etmeyecek kadar silik.

James'in tahmin edebildiği kadarıyla oda yaklaşık dokuz metre yüksekliğindeydi, uzak duvarı büyük bir yarım daire kaplamıştı. Duvara yaklaştıklarında rölyefi ayırt edebildiler.

"Tanrılar!" diye fısıldadı Kendaric.

Kâbus yaratıkları değişik şekillerde betimlenmişti, çoğu insanlarla ilgiliydi ve kurban ediliyorlardı. Sahnelerin ahlaksızlığı çok açıktı.

"Meşaleni kaldır, evlat!" dedi Solon, şimdiye dek duydukları en belirgin cüce aksanıyla."

Duvara yaklaşırlarken James daha fazla aydınlık sağlamak için meşalesini kaldırdı.

"Bekle!" dedi Solon, Jazhara'ya doğru uzanarak. "Kızım, bir tane daha! Çabuk!" Jazhara bir meşale çıkardı ve keşişe uzattı. Adam James'in elindekinden yaktı. Kendaric'e uzatarak, "Şurada dur!" dedi ve sola işaret etti. "Ne?"

"Dedim ki, şurada dur, seni taş kafalı aptal."

Solon Jazhara'dan iki meşale daha aldı ve yaktı. Bir meşaleyi Jazhara'ya verdi ve sağda durmasını söyledi. Kendisi de bir meşale kaldırdı ve ileri yürüdü. O bunu yaparken oymaların deseni ortaya çıktı.

"Ishap'ın Kutsal Azizleri ve Kahramanları adına," diye fısıldadı.

"Ne bu?" diye sordu James.

"Merkezi görüyor musun, evlat?" Solon yuvarlak bir pencereye benzeyen boş bir bölgeye işaret etti. Çevresinde yaratıkların en korkunçları diz çökmüş, tapınıyorlardı.

"Evet," dedi James, "boş."

"Hayır, boş değil, dostum. Sizin göremediğiniz bir şeyle kaplı."

Solon duvar boyunca öne arkaya yürüdü, zaman zaman durup bir ya da diğer detayı dikkatle inceledi. Sonunda meşalesini bir taş yığınıyla yere dikti ve diğerlerine kollarını indirebileceklerini işaret etti.

"Bütün bunlar neden?" diye sordu Kendaric.

Solon gülümseyen bakışlarını teker teker bütün arkadaşlarına dikti. "Şimdi söyleyeceklerimi hepiniz hatırlamalısınız. Hafızanıza, başka hiçbir şeyi yapmadığınız gibi kazıyın." Döndü ve duvara işaret etti. "Bu duvar çok zalim bir zamanın hikâyesini anlatıyor." Durdu ve derin bir nefes aldı. "Tapınaktaki inanişâ göre Kaos Savaşları'ndan sonra, iyi ve kötünün güçleri denge için savaşırken dünyanın bazı bölgelerine büyük bir karanlık çöktü. Bunun gibi yerler daha önce de bulundu, iblislerin ve başka kötücül doğall yaratıkların evleri, görüldüğü zaman yok edilmesi gereken, bu dünyadan olmayan varlıklar.

"Bu duvar bir hikâye anlatıyor. Detaylar önemli değil. Önemli olan ve tapınağa aktarılması gereken, buranın varlığı. Başka ne olursa olsun, mutlaka yapmamız gereken iki şey var.

"İlk önce, dönüp tarikatıma anlatmalıyız ki burayı arındırıp sonsuza dek mühürleyebilsinler. Ve başka neyi unutursanız unutun, 'boş pencere' diye tarif ettiğiniz şeyi tarif etmeyi hatırlayın ve Yüksek Rahip'e İsimsiz'i takip edenlerin işi olduğundan emin olduğumu söyleyin."

"İsimsiz mi?" diye sordu Kendaric. "O kim?"

"Kader sana iyi davranacaksa, evlat," dedi Solon, "asla öğrenmezsin." Çevresine bakındı. "Ama korkarım kader şu anda bize hiç iyi davranmıyor."

"İki şey var demiştin," dedi James. "Diğeri ne?"

"Tanrıların Gözyaşı'nı Tapınak'a götürmeyi başarmak zorundayız. Çünkü onun kaybı yalnızca bizi aciz bırakmaz, artık neden ve kim tarafından istendiğini biliyorum."

"Neden?" diye sordu Jazhara.

Solon duvardaki boş kısma işaret ederek, "Buna benzer bir geçit açmak için. Ve öyle bir geçit açılırsa hayallerin ötesinde acılara boğuluruz. Hiçbir insan, elf ya da cüce -hatta Karanlık Kardeşler, goblinler ya da troller- ölümlü hiçbir şey ona direnemez. Rahiplerin ve büyücülerin en kudretlileri rüzgârın önündeki saman çöpü gibi süpürülür. Küçük tanrılar bile titrer." İnsan olmayan yaratıkların insanları yediği ya da onlara tecavüz ettiği oymalara işaret etti. "Ve hayatta kalanların kaderi bu olur. İştahlarını gidermek için yetiştirilen sığırlar gibi oluruz."

Kendaric'in rengi attı.

"Yine bayılırsan seni burada bırakırım," dedi James.

Kendaric derin bir nefes aldı ve "İyiyim. Şu işe başlayalım ve büyümümü her ne engelliyorsa bulalım."

Soldaki iki iri, kapalı kapıya gittiler. "Kilitlenmişler," dedi James kapıları inceleyerek ve kapıya kakılmış mücevherli desene işaret etti.

"Açabilir misin?" diye sordu Kendaric.

"Deneyebilirim," dedi James. Aracı inceledi, sonra, "Bu... büyülü bir kilit, sanırım." Küfretti. "En kötülerini hep bunlardır."

"Neden?" diye sordu Kendaric.

"Çünkü," dedi James, "hata yaparsan mekanik kilitler yalnızca parmağına zehirli iğneler batırır ya da bir ateş topu fırlatır. Bir kez, zamanında hareket etmezsen pis bir bıçak fırlatıp elini kesip koparacak bir kilit açmıştım, ama büyülü kilitler... her şeyi yapabilir."

Kendaric geriledi. "Bununla uğraşmak istediğinden emin misin?"

"Başka önerilere açığım," dedi James sabırsızca. Kilidi yakından inceledi. "Altı mücevher var. Ve çevrelerinde solgun birer renk olan altı delik. Yakuta benzeyen bir şey ve kırmızı bir delik. Yeşil bir mücevher ve yeşil bir delik." Kapıya doğru eğildi ve burnunu neredeyse kilide dayadı. "Kenarlarında minik aynalar var." Topuklarının üzerine oturdu. Ortadaki küçük, beyaz mücevhere dokundu. Aniden altı çubuklu bir ışık fışkırdı. "Ah, lanet olsun!" dedi. Çılgınca minik aynaları yuvarlak kilidin çevresinde oynatmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu Kendaric.

"Sanırım James'in mücevher ve aynaları öyle oynatması gerekiyor ki ışık mücevherden geçiyor, renk değiştiriyor ve doğru deliğe yansıyor," dedi Jazhara. James çılgınca bunu yapmaya çalışırken hiçbir şey söylemedi.

"Sorun ne?"

"James'in soruna yoğunlaşmasına bakılırsa, sanının buna ne kadar zaman harcayabileceğinin konusunda bir sınır var," dedi Jazhara.

James altıncı ayna-mücevher kombinasyonunu oynatmak üzereyken aniden ışık söndü.

Hiçbir şey olmadı.

Sonra arkadan bir ses geldi.

Dönerlerken Solon savaş çekicini kaldırdı ve James kılıcını çekti.

Dokuz nişteki iskelet savaşçılar silahlarını ve kalkanlarını alıyor, yere iniyordu.

"Bu kötü," diye fısıldadı Kendaric.

* * *

William karanlıkta yatıyordu.

Son anısı suya çarpması ve öfkeli akıntılarla sürüklenmesi, sonra başını bir kayaya çarpmasıydı.

Doğruldu ve kuru olduğunu gördü. Ellerine, bedenine baktı ve yara göremedi. İhtiyatla yüzüne, başına dokundu, ama yara hissetmedi. Acı, ağrı, hatta tek bir kesik ya da bere bile yoktu.

Bir an öldüğünü ve Lims-Kragma'nın Salonu'nun içinde bir yerde olduğunu düşündü.

"William!"

Döndü ve Gökkuşağı Papağan'ın içinde durduğunu anladı. Önünde Ayı Talia'yı boğazından yakalamış, bir teriyerin fare silkelemesi gibi silkeliyordu. Dev adam kızı bir yana fırlattı, kız hızla duvara çarptı. Saldırgan hanın arkasına giden kapıya seğirtti.

William kıza gitmeye çalıştı, ama bir şey ayaklarını yere mihliyordu. Rüya görüyorum, diye düşündü.

Talia'nın çevresinde bir alev sütunu patladı ve kız acı içinde haykırarak doğruldu. Alev yaratıkları, hayvan başlı iblisler belirdi ve Talia'nın alev kafesini çevreledi. "William!" diye haykırdı kız.

William aniden hareket edebildiğini gördü. Zırh giymişti ve kör edici ışıktan bir kılıç taşıyordu. İlk iblise arkadan vurdu ve iblis acıyla çığlık attı. Bütün yaratıklar aynı anda döndü ve uyum içinde William'a yaklaştı. William kararlılıkla durdu, önlerinde tek adım gerilemeyi reddetti ve kılıcını savurdu.

Ama kestiği her birine karşılık bir başkası geliyordu. Sıcak pençeler kalkanına ve zırhına vurdu. Acı ve sıcak hissetti, ama zırh sağlam kaldı. Kolunun yorulduğunu, bacaklarının titremeye başladığını hissetti, ama yerinde durmaya, her hamlesiyle yara vermeye devam etti.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ciğerleri patlayacak gibi olmuştu ve her darbeyi, gönülsüz bir hizmetkâra emir verir gibi zorla savurmak zorunda kalıyordu; kolları ve bacakları ona itaat etmeye gönülsüzdü. Ama iblisler yaklaşmaya devam ediyordu ve gittikçe daha fazla darbe William'ın gardını aşıyordu.

Hâlâ zırhında zarar, bedeninde yara göremiyordu, ama her pençeyi, her dişi, etine dokunduklarında sıcaklığı hissedebiliyordu. Onu arkaya sürdüler ve William ümitsizliğe boğulduğunu hissetti, ama ne zaman devam edemeyeceğini düşünse Talia'nın yakarı dolu sesi kulaklarına ulaşıyordu: "William! Kurtar beni!"

William, bana yardım et!"

Kolunu yine kaldırdı, acıya boğulacak gibi oldu ve bir darbe daha indirdi. Dalga yavaşça döndü. Bir iblis belirdi ve başkası belirmedi. Acılar içindeki bedenini bir sonraki yaratığa saldırmak için çevirdi, başına ve omuzlarına vurdu ve yaratık kayboldu.

Her yaratık düştüğünde William'ın içinde yeni bir umut doğuyordu ve kendini devam etmeye zorladı. İçinde var olduğunu bilmediği güç derinliklerine başvurdu ve tekrar, tekrar vurdu.

Sonra aniden son iblis de yok oldu. Bir ayağını diğerinin önüne koymakta güçlük çekerek sendeledi. Bir şekilde Talia'yı saran alev kulesine ulaştı. Kız sakin sakin orada duruyor, gülümsüyordu.

William'ın kuru dudakları aralandı ve kum kadar kuru bir sesle, "Talia?" dedi. Alevlere dokunmak için uzandığında, yok oldular. Âşık olduğu kız havada asılı duruyordu ve gülümsemesi parlaktı.

William yumuşak sesle, "Başardık, Talia. Artık bitti," dedi.

Çevrelerinde bir güreleme yükseldi ve Gökkuşuğu Papağan'ın barı ayna gibi parçalandı, parçalar hiçliğe düştü. Şekilsiz, karanlık bir boşlukta birbirlerine bakarak durdular.

William Talia'ya dokunmak için uzandı, ama eli yanağına ulaşmadan bir ses gürledi. "Hayır, conDoin'in oğlu. Talia'nın ruhunu kavrulmaktan kurtarmış olsan da, bundaki rolün henüz başladı."

Talia William'a baktı, dudakları kıpırdamadı, ama William onun ölürken söylediği sözleri zihninin içinde duydu.

"Kahooli adına yemin ediyorum, intikamımı alacağım!"

Gür ses yine geldi. "Ben Kahooli'yim, İntikam Tanrısı ve senin adanmışlığın beni çağırıyor. Adanmışlığın sayesinde bu kadının ölüm duasına yanıt vereceğim.

Önünde bekleyenlerde yalnız olmayacaksın."

Talia gözlerinin önünde solmaya başladı. William ona uzandı, ama parmakları, imgesi dumanmış gibi içinden geçti.

Ağlayarak haykırdı, "Talia, lütfen gitme!"

Talia'nın gözlerinde de yaşlar vardı. Fısıldayan bir esinti gibi bir sesle, "Bana hoşçakal de, lütfen..." dedi.

O yok olmadan bir saniye önce William fısıldadı, "Hoşçakal, aşkım."

Aniden bedeni acılara boğuldu ve ciğerleri ateş almış gibi yanmaya başladı. Yuvarlandı, ciğerlerindeki suyu boşaltarak kustu. Öksürdü, güçlü ellerin doğrulup oturmasına yardım

ettiğini hissetti.

Gözlerini kırptı ve görüş açısı açıldı. Sırılsıklamdı, Ayı ile karşı karşıya geldiğinde giydiği zırh üzerindeydi, iblislerle yüzleştiği zaman giydiği mistik zırh değil.

Önünde bir yüz dolaştı, yavaşça odağa geldi. Şahin gagası gibi burnu olan bir adam dikkatli gözlerle onu inceliyordu. Bir an sonra William sordu, "Seni tanıyorum!"

"Evet, genç dostum," dedi adam, ırmağın kıyısında topuklarının üzerine oturup William'i izleyerek. "Sen birkaç hafta önce karşılaştığım genç subaysın. Hatırladığım kadarıyla yabancı topraklardan gelmiş asile avda eşlik ediyordun. Adım Sidi.

Seni ırmakta yüzerken gördüm ve bir delikanlının zırh içinde yüzmesi pek olağan olmadığından yardıma ihtiyacın olduğu sonucunu çıkardım. Anlaşıyor ki haklıymışım."

William çevresine bakınarak sordu, "Neredeyim?"

"İrmağın kıyısında, elbette." Irmak aşağı işaret ederek ekledi, "O tarafta Haldon Baş denen bir kasaba var ve ötesinde deniz."

William yine çevresine bakındı. Ormanlık arazi vardı ve ağaçlardan başka pek az şey görülebiliyordu. "Burada ne yapıyordun?"

"Birini arıyordum."

"Kim?"

"Ayı adıyla dolaşan katil bir kasap."

William başındaki sersemliğin açılmaya başladığını hissetti. "O zaman onu bulmadığın iyi olmuş. Otuz Krondor askeriyle üzerine gittim ve tek başına hepimizin işini gördü."

"Tılsım," dedi Sidi. Kendi kendine başını salladı. Sonunda, "Gel, yürürken konuşalım," dedi.

"Tılsımı biliyor musun?" diye sordu William.

"Son görüştüğümüzde sana söylediğim gibi, ben bir tüccarım ve sıradan mallar kadar nadir ve değerli nesnelere de ticaretini yaparım. O tılsım özellikle eski ve değerli bir nesnedir. Ne yazık ki, takana büyük güç vermeye ek olarak, onu delirtmek gibi bir etkisi vardır. Büyük sanatlara ve zekâyâ sahip bir büyücüde kalması için yapılmıştır, Ayı gibi bir hayvanda değil."

"Onu nereden buldu?"

Sidi yan yan William'a baktı. "Nasıl bulunduğu önemsiz. Asıl soru onu nasıl geri alacağımız."

"Biz mi?"

"Senin de gördüğün gibi, otuz bir genç asker Ayı'yı alt edemedi, ben, yalnız, yaşlı bir adam nasıl yapabilirim ki?" Sonra gülümsedi. "Ama sen ve ben beraber..." Cümleyi bitirmedi.

"Önünde bekleyenlerde yalnız olmayacaksın,' demişti," diye mırıldandı William.

"Ne?"

William ona baktı. "Sanırım bana yardım edeceğin bana söylenmişti." William kendine, sonra arkadaşına baktı. "Silahım olmadığı düşünülürse..."

"O tılsım büyü kadar silahlara karşı da alt edilmezdir, yani Ayı'ya yapılacak saldırı yanlış yönlendirme ve gizlilikle yapılmalı. Ama benim kaynaklarım var, genç dostum. Sen Ayı'ya yaklaşmamı sağla, ben tılsımı almana yardım ederim. Sen onu adalete teslim etmek üzere götüreceksin, ben de o süsü doğru sahibine götüreceğim."

"Bunu vaat edebilir miyim, bilmiyorum, bayım," dedi William. "Ele geçirdiğimiz her şey Prens'in incelemesi için Kronдор'a gönderilecek. O nesne üzerinde hak iddia ediyorsan ve Prens hükümlerlik alanı için bir tehdit olmadığına karar verirse, iade edilmesi için başvurabilirsin."

Sidi gülümsedi. "Bu daha sonra düşünülecek bir konu. İlk amacımız onu Ayı'dan almak. Onu resimden çıkardıktan sonra, tılsımın nihai yerini tartışabiliriz. Gel, acele etmeliyiz. Zaman daralıyor ve Ayı büyük olasılıkla Haldon Başı'na bizden önce ulaşacak."

William zihninin berraklaşması için başını iki yana salladı. Bu adama sorması gerektiğini hissettiği bir şey vardı, ama bir türlü ne olduğuna parmak basamıyordu. Ama her ne ise, bir konuda haklıydı: Ayı'nın durdurulması gerekiyordu ve bunu yapmak için tılsımın ondan alınması şarttı.

* * *

Jazhara asasını indirdi ve elini kaldırdı. Avucundan kızıl bir ışık topu fırladı ve en yakın iskelet savaşçının göğsünde lamba ışığı gibi oynadı. Yaratık duraksadı, sonra titremeye başladı.

Solon savaş çekicini bir elinde yükseğe kaldırdı ve diğeri ile havada bir desen çizerek bir büyü fırlattı. İki savaşçı duraksadı, sonra keşişle aralarında daha fazla mesafe bırakmak ister gibi döndüler.

Altı şekil hâlâ yaklaşıyordu.

Solon savaş çekicini savurarak atıldı. Saldırdığı ilk savaşçı kalkanını kullanarak beceriyle bloke etti. Darbesi çınladı ve ses mağarada yankılandı. Savaş başladı.

Jazhara'nın büyü fırlattığı iskelet seyirerek ve titreyerek yerde yatıyordu. Kadın dikkatini

yaklaşanlara çevirdi. Asasını kaydırarak savurdu, ama iskelet savaşı beklenmedik bir hızla darbeyi kalkarıyla bloke etti ve uzun, kıvrık kılıcını kadına savurdu. Jazhara geri çekilecek zamanı ancak buldu. Aniden duvarın yalnızca bir iki metre arkasında olduğunu fark etti. Orada kısılı kalmak tuzak olacaktı. Bu yüzden sağa kayarak, manevra yapması için olabildiğince çok yer kazanmaya çalıştı.

Kendaric kararlı davranmaya çalışıyordu, ama karşısındaki iskelet savaşı saldırır saldırılmaz yere düştü ve yuvarlandı. Ayakları savaşının bileğine takıldı ve yaratık dengesini kaybederek devrildi. Kendaric çizmesini savurdu ve demire çarpmış gibi hissetti, ama bir çatırtı sesiyle ödüllendirildi. Bir başka savaşı kılıcını savururken yuvarlanıp doğruldu ve başının kesilmesinden kıl payı kurtuldu. Koşmaya çalışırken bir başka savaşıya çarptı ve onu geriye devirdi. Kendaric geri fırladı ve yine yere düştü. Bu sefer Solon'un karşısındaki yaratığın bacaklarına arkadan çarpmıştı.

İskelet savaşı öne devrildi ve Solon çekiciyle yaratığın kafatasını parçaladı.

İskelet seyirdi ve kıpırtısız kaldı; sonra kemikleri ufalandı.

Kendaric döndü ve gevşek kemiklerin arasında dizleri üzerinde süründü. Solon alayla ona baktı. "Adam kılığında yürüyen bir felaketsin, ama bu sefer en azından onlara bizden daha fazla rahatsızlık veriyorsun." Savaş çekiciyle bir başka iskelete vurdu ve geriye devirdi, sonra uzanıp Kendaric'i yakasından kavradı ve ayağa kaldırdı. "Şimdi, git bak bakalım kendini öldürtmeden başkasına çelme takabiliyor musun? Aferin sana." Kendaric'i ittirdi ve en yakın savaşının kalkarına çarptı.

James bir başka hayalet yaratıkla savaşıyordu ve kılıç ustalığı ile yarışamayacağını gördü. Ama sorun zarar verebilmekteydi. Kılıcı kemiklerden kayıyor ve zaman zaman çentik açıyordu, ama vuracak bir şey yoktu. Sonunda yorulacaktı ve o zaman yaratık onu yaralayacaktı.

James bakışlarını kaldırdı ve Jazhara'nın karşı karşıya olduğu düşmanla arasına mesafe koymayı başardığını, ama bir başka yaratığın arkadan yaklaştığını gördü.

"Arkana dikkat et!" diye bağırdı ona.

Kadın döndü ve havayı yaran kılıca karşı eğildi ve becerikli bir darbeye asayı savaşının ayaklarının arasına soktu. Yaratık, deyimim tam anlamıyla, kemiklerini sarsan bir hızla yere düştü.

James'in aklına bir fikir geldi. "Onları yere düşürün!" diye bağırdı. "Çelme takın!"

Jazhara asasını bir daha çevirdi ve ilk yaratığın ayaklarına takarak yere düşürdü. James yüksekte vuracaktı gibi yaptı, sonra eğildi. Yaratığın bacaklarına daldı, iki bacağı iki eliyle tuttu, sonra ayağa kalkarak yaratığı arkasında devirdi. Hemen döndü, ayağa sıçradı ve bütün ağırlığıyla yaratığın kafatasına indi. Sert kayaya düşmüş gibi bacaklarından bir şok geçti, ama tatmin edici bir çatırtı duydu ve çizmelerinin altında kemiklerin kırıldığını

hissetti.

Kendaric bir yengeç gibi sürünerek darbelerin altında eğildi, bir yandan diğerine yuvarlandı. Jazhara James'i taklit ederek, ikincisi ayağa kalkmaya çalışırken asasıyla bir savaşçının kafasını kırdı.

James Jazhara'nın durduğu yere seğirtti ve yaratığın bacaklarının arkasını tekmeledi ve kadın asasını vahşi bir darbeye savurdu. James odada çevresine bakındı. "Üçü gitti."

"Dört," dedi Jazhara, Solon bir başka savaşçının kafatasını kırarken.

"Birlikte çalışalım!" diye bağırdı James.

"Nasıl?" diye haykırdı Kendaric, bir başka vahşi kılıç darbesinin altında eğilip, kendi silahını, bir şekilde yaratığı saldırmaktan vazgeçirebilirmiş gibi kafasının üzerinde körlemesine sallayarak. Ona yaklaşan savaşçıdan kaçarken bir başkasının yoluna çıktı. Dehşet dolu bir ciyaklamayla ayağa fırladı ve bir üçüncüye çarpıp

Solon'un önüne devirdi.

Jazhara bir başkasına çelme taktı, James'in kafasını kırmasını sağladı. Solon Kendaric'in devirdiğinin işini bitirdi.

Kısa süre sonra her şey sessizleşmişti ve geriye sadece hâlâ Solon'un büyüünden kurtulmaya çalışan iskeletler kalmıştı. Jazhara kızıl alevleriyle onları öldürdü ve sonunda nefes alabildiler.

"Tanrılarım!" dedi Kendaric. "Bu çok fazlaydı. Daha fazla ne bekleyebiliriz?" "Daha kötüsü," dedi James, dikkatini kilide çevirerek. "Büyük olasılıkla daha kötüsü olacak." Mücevher, ayna ve delik düzenlemesini inceledi ve "Lütfen bir dakika sessiz olun," dedi.

Kilidin merkezine dokundu ve ışık parladı. Beceriyle mücevherleri ve aynaları hızla yerine kaydırıldı. Sonuncusu, topaz benzeri bir mücevher sarı deliğe sarı bir ışık fırlattığı zaman bir tıkırtı, ardından derin bir gürlleme duydular ve kapılar sonuna kadar açıldı.

Önlerindeki alan genişti ve onlara ulaşan su kokusuyla birlikte deniz tuzu kokusu alabiliyorlardı. İlerledikleri zaman iki dev havuz gördüler, iki yanda ve aralarında dar geçitler vardı.

"Oraya mı gitmek zorundayız?" diye sordu Kendaric.

"Başka yol gördün mü, evlat?" diye sordu Solon.

James duraksadı, sonra, "Bekleyin," dedi.

Çantasını indirdi, tokalarını açtı, onları dış kapıdan geçiren nesneyi çıkardı.

"Sanırım bunu elimde tutmak akıllıca olacak."

Ortadaki geçitte yürümeye başladılar ve kapılar uzak duvarın tam ortasına geldiklerinde iki yanda, sudan iki dev dokunaç yükseldi. Kendaric bir dehşet çığı attı, ama James yalnızca nesneyi başının üzerinde kaldırdı.

Dokunaçlar, saldırmaya hazır, durup beklediler. Beklenti içinde titrediler, ama saldırmadılar.

"Nereden bildin?" diye fısıldadı Jazhara.

"Bilmedim," diye yanıt verdi James. "Tahmin ettim."

Dokunaçların menzilinden çıkarlarken Solon omzunun üzerinden baktı. Dokunaçlar tuzlu suda kayboldu. "İyi olmuş evlat. Onlar bizi böcek gibi ezerdi." James konuşmadı, karanlığın derinliklerine doğru başı çekti.

KARA İNCİ

Kendaric işaret etti.

"O ne?"

Solon fısıldadı, "Bir tapınağa benziyor, ama daha çok kara bir delilik çukuru gibi ve yanılmıyorsam bunlar arşiv."

Yerden tavana, rulo yapılmış parşömenler ve çok eski deri ciltli kitapların olduğu raflarla dolu geniş bir odaya giriyorlardı. Yukarıda, bir dizi asma yürüyüş yolu gölgelerin içinde kayboluyordu. Seyrek meşalelerden gelen ışık odadaki karanlığı kırıyordu, duvardaki lamba destekleri ve meşalelikler boştu. "Kullanıyor olsalardı daha iyi aydınlatılırdı. O meşaleler yalnızca insanların bu odada yol bulabilmelerini sağlamak için yerleştirilmiş," dedi James. Taşa vuran çizme sesleri sayesinde birinin yaklaştığını anladılar ve James onları ışıklardan, bazı rafların arkasına götürdü. Rafların üzerine yığılmış parşömen yığınlarının arasından gözledikleri zaman küçük bir goblin grubunun acele acele geçmekte olduğunu gördüler.

Goblinler gözden kaybolduktan sonra James, "Eh, artık o saldırganların yalnızca dağlardan inmediğini biliyoruz," dedi.

"Goblinler burada ne yapıyor?" diye sordu Kendaric.

"Bence üs kuruyorlar," dedi Solon. "Bu tapınak dev gibi ve kışlaları olmalı. Goblinler orada olmalı."

James bir an bekledi ve "Benim anlamadığım, Krondor'da son zamanlarda yaşanan sorunların bununla ne ilgisi olduğu?" dedi.

"Belki yoktur," dedi Jazhara. "Bana anlattıklarına bakılırsa bu Sürüngen ve Krondor'un yeraltı faaliyetlerini ele geçirme planlarıyla, Tanrıların Gözyaşı'nı çalma teşebbüsünün arkasında her kim varsa, onun arasında bir bağlantı var, ama kısmi müttefiklerden başka bir şey olmayabilirler."

Acaba bu gizemin derinliklerine vakıf olabilecek miyim," dedi James. Loşlukta ileriye baktı. "Gelin," diye fısıldadı.

İhtiyatla ilerlediler ve bir noktada James'in çevreyi inceleyebilmesi için durdular. Gidiş yönlerine dik açıyla, karşı karşıya duran iki ışık belirdi ve James nerede olduklarını anlamaya çalıştı, çünkü aradıkları şeyin büyük olasılıkla tapınağın en derin yerinde, toprak ve deniz seviyesinin çok altında olacağını biliyordu.

Jazhara bir metnin sırtını okudu ve fısıldadı, "Yukarıdaki merhametli tanrılar!"

"Ne?" diye sordu Solon.

Jazhara kitaba işaret ederek, "Bu Keshiaca, ama kadim dilde. Doğru okuyorsam çok güçlü, karanlık bir ölüçâğırıcılık kitabı."

"Bu şimdiye dek gördüğümüz her şeye uyuyor," dedi James.

"Ben yalnızca zavallı bir enkazcıyım," dedi Kendaric. "Ölüçâğırıcılıkta, siz rahipleri ve büyücüleri bu kadar rahatsız eden ne?"

Yanıt veren Solon oldu. "Evrenin bir temel düzeni vardır ve gücün sınırları vardır, ya da en azından olmalıdır. Yaşamın özüyle uğraşanlar ve ölümü reddedenler o düzenin en temel ilkelerini ihlal ederler. Yoksa bunu anlamayacak kadar aptal mısınız?"

"Yalnızca sormuştum," dedi Kendaric, sızlanır gibi bir sesle. Cilde dokundu ve "Güzel bir kapak," dedi.

"İnsan derisi," dedi Jazhara.

Kendaric, sıcak demire dokunmuş gibi elini çekti.

"Gelin," dedi James. Tapınağın daha derinlerine ilerlediler.

Zaman geçti ve taş koridorlarda yürümeye devam ettiler. James ileride keşif yaparken defalarca durdular. Engin tapınakta başkalarını duydular ve zaman zaman saklanmak zorunda kaldılar, ama görülmekten kaçınmayı başardılar ve ilerlemeye devam ettiler.

Tapınağa girdikten bir saat sonra, uzak ucunda tahta oturmuş bir kahramana benzeyen dev bir heykel olan engin, uzun bir salona girdiler. Heykelin dibine ulaştıklarında başlarını kaldırıp baktılar. Tepelerinde iki katlı bir ev gibi yükseliyordu.

Şekil insan gibi görünüyordu, geniş omuzları, güçlü kollarıyla poz verircesine oturuyordu. Oyulmuş taştan sandaletli ayaklar yere kadar uzanan cübbenin eteklerinden görünüyordu.

"Bakın," dedi Kendaric. "Yüzüne bakın." Heykelin yüzü tamamen yontulmuştu.

"Neden bu şekilde yüzünü silmişler?"

Jazhara yumuşak sesle konuştu. "Temsil ettiği kötülüğe karşı koruma büyüsü olarak."

"Kim bu?" diye sordu Kendaric. "Hangi tanrı?"

Solon elini nazikçe Kendaric'in omzuna koydu. "Asla bilmeyeceksin ve bunun için şükran duy."

James devam etmelerini işaret etti.

James durdu ve havayı kokladı. Elini kaldırdı.

"Ne?" diye fısıldadı Kendaric.

Solon öne ilerledi ve fısıldadı, "Kokusunu mu alıyorsun?" "Bir şeyin kokusunu alıyorum," dedi Kendaric. "Ne bu?"

"Goblinler," dedi James.

Yerlerinde kalmaları gerektiğini anlatmak için elini kaldırdı, sonra çökerek açık bir kapıya doğru ilerledi. Son bir buçuk metreyi karnının üzerinde sürünerek aştı ve odanın içini gözledi.

Sonra geri geri sürünerek döndü ve tek bir akıcı hareketle ayağa sıçradı. Diğerlerinin yanına geldiğinde kılıcını çekti. "Gördüğümüz devriye çoğuydu; yataklarda uyuyan iki tane, uzak uçta bir tenceden yemek yiyen iki tane var," dedi alçak sesle.

"Ben ses çıkarmadan yemek yiyenleri halledebilirim," dedi Jazhara.

"Güzel," diye yanıt verdi James. "Ben diğer ikisini sustururum."

Jazhara gözlerini kapattı ve James kollarındaki kılıların kadının büyüüne tepki olarak yine dikildiğini hissetti. Kadın iki dakika boyunca kıpırtısız kaldı, sonra gözlerini açtı. "Hazırım."

"O neydi?" dedi Kendaric.

"Yavaş bir büyü. Hazır sayılır. Son sözleri söyleyince gidecek. Kesinlik açısından çok faydalıdır. Acelen varsa değildir." "Ah," dedi Kendaric anlamış gibi. Ama anlamadığı açıktı.

James ilerlemesini işaret etti. Kapıya ulaştılar ve Jazhara eşikten içeri adım attı. Sözleri yüksek sesle söyledi.

Bir goblin ilk sözcüğü durdu ve başını kaldırdı. Doğrulacak oldu, ama Jazhara'nın büyüü fırladı ve yaratık kehribarda kısıllı kalmış böcek gibi felç oldu. Arkadaşı topuklarının üzerinde, tası kucağında, eli ağzına giderken yarı yolda kalakaldı.

İkisi de kıpırtısız kaldılar, beyaz beyaz ışıldayan bir enerji alanına, elmas tozları saçılmış toz gibi bir alana yakalandılar.

James kararlılıkla iki goblinin uyuduğu ranzalara ilerledi ve çabucak gırtlaklarını kesti. Sonra aynısını iki donmuş goblina yaptı.

Arkadaşlarına, "Acele etmeliyiz. O devriye gün bitmeden geri döner," dedi. Kışla odasının uzak ucuna seğirttiler ve James bir kapıyı açtı. Ötesinde, ateşin üzerinde kaynayan kazanlarıyla bir mutfak boş duruyordu.

Kendaric soldu ve kapının pervazına tutunmak zorunda kaldı. Jazhara'nın rengi attı. Bir kasap kütüğünde bir zamanlar insan bedeni olan şeyin kalıntıları duruyordu. Bir köşeye bir baş, bir el ve ayak atılmıştı.

"Tanrıların anası!" diye fısıldadı Solon.

James konuşamıyordu. Onu takip etmelerini işaret etti. Mutfaktan çıktıklarında kısa, karanlık bir geçitte ilerlediler ve James yine durdu.

"Kokuyu aldınız mı?"

"Goblinler mi?" diye sordu Kendaric.

"Ter ve pislik," diye yanıt verdi Jazhara.

Taşa oyulmuş uzun bir koridora döndüler. Diğer uçta ışık görebiliyorlardı.

Önlerinde ne olduğunu açıkça görebilene kadar koridorda yavaşça ilerlediler, sonra James elini kaldırdı ve yalnız yürüdü. Açık kapıya ulaştı ve ötedeki odaya baktı, sonra diğerlerine takip etmelerini işaret etti. Oda kareydi, dört dev kafesin arasında, iki geçit ortada kesiyordu. Her kafese birkaç düzine insan tıkılmıştı. Çoğu denizciye benziyordu, ama birkaçı çiftçi ya da kasabalı gibi görünüyordu.

Tutsaklardan biri başını kaldırdı ve James'in grubu görüş alanına girerken yanındaki adamı dirsekledi. İki de öne atıldılar ve parmaklıkları yakaladılar.

"Dala'ya şükürler olsun, geldiniz!" diye fısıldadı.

James kafeslere bakındı. Diğer tutsaklar haberi yaymaya başladılar ve kısa süre sonra parmaklıkların arkası hevesli insanlarla dolmuştu.

James sessizlik isteyerek elini kaldırdı. Diz çöktü, sonra sordu. "Anahtar kimde?"

"Adını bilmiyoruz," dedi kafes kapısının en yakınındaki adam. "Goblinlerin önderi. Biz ona Gardiyan diyoruz."

"Muhtemelen daha önce gördüğümüz devriyenin başındadır," dedi Solon.

James sırt çantasını indirdi. Karıştırdı ve içinde pek çok maymuncuk olan küçük bir kese çıkardı. Bir tanesini seçti ve kilide sokup denedi.

"İlgi çekici," dedi Jazhara.

James gözlerini kilitten ayırmadan, "Eski alışkanlıklar," dedi.

Bir tıkırtı oldu ve kapı açıldı. "Diğerlerini açana kadar bekleyin," diye emretti James.

Birkaç dakika sonra dört kafes de açıldı.

"Çıkış yolunu biliyor musunuz?" diye sordu Jazhara.

"Evet, hanımefendi," dedi bir denizci. "Biz burada çalışıyorduk ve aramızdan birini yemek için kesmedikleri zaman burayı temizletiyorlardı. Daha fazla goblinin gelişine hazırlanıyor gibiydiler."

"Silah bulabilir misiniz?"

"Yakında kışla ve silah odası var, ama orada goblinler vardır," dedi zayıf bir adam.

"Yalnızca dört tane," diye yanıt verdi James, "ve öldüler."

Adamlar heyecanla mırıldandı.

James bir süre sessiz kaldı, sonra, "Bizim için bir şey yapar mısınız?" dedi.

Zayıf adam, "Siz gelmeseniz bizi yiyecektirdi. Her gün birimizi öldürdüler.

Elbette yaparız. Ne yapmamızı istersiniz?" dedi.

"Burada bekleyin... kapıların kilitlerini açık bırakacağım, ama kapıları kapalı tutun... belki biz işimizi bitirmeden biri gelir. Savaş sesi duyarsanız kışla odasına koşun, silah alın, sonra savaşıp çıkın. Bir saat içinde hiçbir şey duymazsanız, gitmekte serbestsiniz. Kabul ediyor musunuz?"

Adam çevresine bakındı ve pek çok kişinin başını salladığını gördü. "Ediyoruz," dedi.

"Güzel," dedi James. Adamlar kafeslere döndüler. Kapılar kapandı ve bir adam oturup, bir saati kestirebilmek için düzenli bir şekilde saymaya başladı. Kafeslerden uzaklaşırken James, "Sizinle Haldon Başında görüşürüz. Orada şimdi bir Krallık garnizonu olmalı. Varsa ve biz dönmezsek, onlara burada gördüklerinizi anlatın."

"Anlatacağım." Zayıf adam James'e baktı ve sordu, "Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Bu karanlık yerin yüreğine," diye yanıt verdi Solon.

"O zaman önderlerine dikkat edin," diye yanıt verdi tutsak.

"Onu gördünüz mü?"

"Evet," diye fısıldadı zayıf adam.

"Neye benziyordu?"

"Sanırım bir zamanlar insandı, ama şimdi... o bir ölmemiş... şey! Tamamen çürümüş ve bozulmuş, leş gibi kokan lime lime bir cübbe giyiyor ve ismini bile veremeyeceğim yaratıklar tarafından korunuyor. Onu sık görmedik; aşağı seviyelerde kalıyor ve oraya pek azımız, pek nadir götürülüyor."

"Tanrılar sizinle olsun," dedi James.

Adam başını salladı.

James arkadaşlarını bir başka karanlık koridora götürdü.

Birkaç dakika önce yanından geçtikleri, bir dizi tünele giden bir merdiveni indiler. James defalarca durdu ve en iyi eylem planının merdivenin dibinden geçen ana koridorda ilerlemek olduğuna karar verdi, en kısa yolun onları tapınağın yüreğine götüreceğini varsayıyordu ve tüm diğer koridorlar başka alanlara gidiyordu. En azından bunun doğru çıkacağını umuyordu.

Kısa süre sonra taş duvarda bir açıklığa geldiler ve içinden geçtiler. Diğer yanda ancak bir galeri denebilecek bir yer keşfettiler. Dev bir oda, dört duvarında, bir iki metrede bir niş vardı. Ama bunlarda iskelet savaşçılar yerine heykeller duruyordu. Bazıları insanları tasvir ediyordu, ama çoğu etmiyordu ve James taşlarda anılan ırkların hepsini tanımiyordu.

Kahraman heykelleri -savaşçı giysilerine ya da cübbelerine bürünmüş şekiller- düzenli aralıklarla yere konmuş kaidelerin üzerinde duruyordu. Hepsinde tutarlı bir kötülük ifadesi vardı.

Salonun uzak ucunda iki kapı vardı. James kilidi sınıdı ve tıkırdayarak açıldı. Hafifçe itti ve aralıktan gözetledi. "İşte bu," diye fısıldadı.

Kapıyı bir yana itti ve bir başka kare odayı ortaya serdi. Üç duvara insan kafatasları dizilmişti ve dördüncüde tapınağın girişindeki rölyeflerde gördükleri aynı tabloyu betimleyen bir mozaik vardı. "Boş pencere", daha önceki gibi imgelerin merkezine hakimdi.

Tavanı dört dev sütun destekliyordu, dokunaçlara dolanmış insan kafatasları oyulmuştu. Zemine gizemli rünler işlenmişti.

Yerin ortasında dev bir sunak duruyordu, kara, santimetrelerce kalın, çok eski kanla kaplıydı. Bu kurban sunağının üzerinde gümüş ya da platinden yapılmış görünen dev, pençeli bir el duruyordu. Parmaklarının arasında bir insan kafasının iki katı büyüklükte, siyah, dev bir inci duruyordu. Yüzeyi mistik enerjiyle parıldıyordu. Yüzeyinde, suyun üzerindeki yağın karanlık gökkuşağı gibi solgun renkler dolaşıyordu.

"Evet, gerçekten de 'bu'," dedi Jazhara.

Nesneye seğirtti. "Büyünü engelleyen mistik enerjinin kaynağı bu, Kendaric.

Bundan eminim."

"Onu yok edip yolumuza gidelim," dedi Solon, savaş çekicini çıkararak.

"Bu ihtiyatsızlık olur," dedi gölgelerden gelen kuru bir ses.

Karanlık bir kovuktan bir şekil çıktı. Lime lime bir cübbeye bürünmüştü ve James imgedeki

adamı hemen tanıdı. Jazhara hemen tepki verdi, esasını indirip kızıl bir enerji şimşeği salıverdi.

Yaratık elini salladı ve enerji yolunu değiştirdi, duvara çarptı, çatırdadı ve yayılarak dağıldı. Vurduğu yerde dumanlar tüten bir leke bıraktı.

"Aptal kadın," diye fısıldadı adam, kötülükle şarkı söyleyen kadim bir rüzgâr gibi sesiyle. "Lonca üyesini bana bırakırsanız acınası yaşamlarınızı yaşayabilirsiniz. Onun yeteneklerine ihtiyacım var. Bana direnirseniz ölürsünüz."

Kendaric düşünmeden Solon'un arkasına saklandı. "Ben mi?"

"Hayır," dedi James.

Yaratık onlara işaret etti ve "Öldürün onu!" diye emretti.

Odanın iki ucundaki kapılarda iki dev şekil belirdi. Her biri daha önce savaştıkları iskelet savaşçılara benziyordu, ama bunlar yarım boy daha uzundu. Baştan ayağa neredeyse iki buçuk metre boyunda olan dev yaratıkların dörder kolu vardı ve uzun, kıvrık kılıçlar tutuyorlardı. Başları altın rengi kenarlı kızıl, yanları genişleyerek açılan miğferlerle konmuyordu. "Bu iyi değil," dedi Kendaric. "Hayır, hiç değil."

Solon arkasına uzandı, Kendaric'in kolunu yakaladı ve onu yana çekti. "Yoluma çıkmamaya çalış, aferin sana iyi çocuk."

Keşiş beklenmedik bir hızla atıldı, savaş çekicini başının üzerine kaldırdı ve haykırdı, "Ishap bana güç ver!"

Solon'un yakınındaki iskelet savaşçı yalnızca bir an tereddüt etti, sonra kılıçlarını öyle hızlı oynatmaya başladı ki, şekillerden çok bulanıklık görülüyordu. Solon şaşırtıcı bir beceriyle savaşçının saldırısını karşılarken savaş çekiciyle darbe üzerine darbe kesti. Sonra diz çöktü ve iskelet savaşçının sol ayağına ezici bir darbe indirdi. Yaratığın iri ayak parmağındaki kemikler kırılırken oda iştilir bir çatırtıyla doldu.

Sessiz yaratık acı ya da zarara tepki göstermeden kılıçlarını savurdu ve Solon başi kesilmeden zor kurtuldu. Kollarında ve omuzlarında sayısız kesik vardı, çekilmek ve kendini savunmaya yoğunlaşmak zorunda kaldı.

James Jazhara'ya, "Sen ona yardım et. Ben diğerinin dikkatini dağıtabilecek miyim, bakayım," dedi.

James uzak uçtan yaklaşan yaratıkla yüzleşmeye seğirtirken Jazhara esasını indirdi ve Solon'a saldıran savaşçıya bir büyü salıverdi. İlk odada etkili olan büyü bu yaratığı yalnızca solgun, ışıltılı, mavi bir ışıkla kapladı ve bir an sonra söndü. Solon yaratığın bir anlığına durmasından faydalanarak atıldı, önceki ayağa bir daha vurdu, sonra çabucak çekildi.

Yaratık ilerlerken hafifçe sendeledi.

James ikinci yaratığa saldırdı ve kılıç darbelerinin düzenini çıkartmaya çalıştı. Bir düzen varsa, belli değildi, bu yüzden fazla yaklaşılmaya gönülsüzdü.

Yine de, eğer hayatta kalma şansı istiyorlarsa o şeyin dikkatini dağıtmalıydı. Yaratıklar birlikte onları birkaç dakikada altederlerdi.

James sessizce saymaya başladı ve yaratığın kılıcının ilk darbesi başına doğru inerken düzeni fark etti. James'in kılıcı kalktı, ilk darbeyi savuşturdu, sonra sağ bloke etti, sonra sağ alta indi, sonra hafifçe dönerek sola kaydı. Koridor çeliğe vuran çelik sesleriyle çınılıyordu ve James bu yaratığın saldırısını en fazla bir iki dakika bloke edebileceğini anladı. Yaratık darbe düzenini değiştirmeye kalkarsa ne olacağını düşünmemeye çalıştı.

Jazhara bir başka büyü denedi ve o da başarısız oldu. Bu yüzden, çoklu kılıçların darbelerini bloke etmeye çalışır gibi asasını başının üzerine kaldırarak öne atıldı. Son anda sağ elini soluna kaydırıldı ve asayı uzun bir sopa gibi tuttu. Onu bütün gücüyle Solon'un zarar verdiği ayağa indirdi ve çatlayan kemik sesiyle ödüllendirildi.

Başını zor kurtardı ve sol omzuna uzun, pis bir kesik aldı. Yana kayarken kan akıyordu, sonra Solon döndü ve aynı ayağa saldırdı.

Yaratık kılıcını savurdu ve ucu Solon'un göğüs zırhına vurdu. Zırh dayandı, ama darbenin gücü sırt üstü devrilmesine sebep oldu. Yaratık ilerledi. Keşişin zamanında ayağa kalkamayacağı açıktı.

Yaratık yerdeki keşişe ilerlerken Kendaric sessiz bir dehşetle izliyordu. Jazhara iskeletin yanına kaymaya çalıştı ve kılıcın yana savrulmasıyla engellendi, sonra yaratık Solon'a yaklaştı.

Kendaric kendini dibine çöktüğü duvardan uzaklaştırdı. Solon'un önüne atladı ve kılıcını çılginca her yöne savurdu. "Hayır!" diye bağırdı Liche. "Onu öldürme!"

Yaratık tereddüt etti ve Solon yuvarlandı, dizlerinin üzerinde doğruldu, kalktı, savaş çekicini iki eliyle başının üzerine kaldırdı. Bütün gücüyle indirdi ve yaratığın sol ayağını paramparça etti.

Kendaric ve Solon gerilerken yaratık ilerlemeye çalıştı. Sendeledi, sonra öne devrilerek Solon'un ayaklarının dibine düştü. Kendaric yalnızca bir an tereddüt etti, sonra uzandı, yaratığın süslü miğferinin dibini yakaladı. Solon'un çekici ümitsizlikten doğan bir güçle inerken miğferi çıkardı.

Salonu kuru bir çatırtı doldurdu ve yaratığın kafatası parçalandı. İskelet gevşedi ve taş zemine çarparak takırdadı.

Jazhara James'le dövüşen yaratığa yaklaşmaya başlamıştı bile. Eski hırsız, "Burada biraz yardım işime yarayabilir," dedi. Terle sıırsıklam olmuştu ve kolları yorgun düşmüştü, ama savaşının darbelerini başarıyla bloke ediyordu.

Solon Liche'e döndü. "Diğer savaşçıyı indirmeye çalışmak için zamanımız yok," dedi Kendaric'e.

Kendaric kılıcını kavrayarak başını salladı.

Ölü büyücüye doğru ilerlediler. Büyücü elini kaldırdı. Solon'a doğru beyaz bir enerji topu fırladı. Solon son anda yana kaçtı. Kendaric öne koştu ve kılıcını yaratığa sapladı.

Liche hor görüyle bakışlarını indirdi. "Beni yok edemezsin, evlat," dedi, kemikli eli uzanıp Kendaric'in kolunu yakalarken. "Ve şimdi seni yakaladım!" "Solon!" diye bağırdı enkazcı çaresizlik içinde. "Ölmüyor!"

Jazhara James'i rahatlatmak için ikinci savaşçının dikkatini çekmeye çalışıyordu. Döndü ve bağırdı, "Ruhunu bir kaba koymuş olmalı!"

Solon duraksadı, sonra bağırdı, "Nerede?"

Jazhara çlgınca odada bakındı. "Herhangi bir yerde olabilir. Bir başka odada olabilir, hatta... inci!"

Solon amaçlılıkla sunaktaki inciye ilerledi.

"Hayır!" diye bağırdı Liche.

Solon çekicini kaldırdı ve hızla inciye indirdi. Kara yüzeyde öfkeli enerjilerle yüzdü, kor beyaz ateşten minik çizgiler yüzeyi boyunca dantel gibi yayıldı. Solon yine vurdu ve inci siyah bir sis yaydı. Üçüncü darbe inciye parçaladı ve inci Ishop keşişini arkaya fırlatacak kadar büyük bir güçle patladı.

Liche sahneye dehşetle irileşmiş gözlerle bakıyordu. "Sen ne yaptın?" diye sordu yumuşak sesle.

Kendaric kolundaki kavrayışın gevşediğini hissetti ve Liche dönerek, "Hâlâ başaramadın, lonca üyesi," dedi.

İkinci iskelet savaşçı titremeye başladı ve saldırısı yavaşladı. James kollarını zar zor kaldırarak geri geri sendeledi ve Jazhara ona destek oldu. Yaratık sarhoş gibi iki adım attı, sonra taşların üzerine yıkıldı.

Liche elini Kendaric'e doğru uzattı. "Seninle işim bitmedi, dostum." Kendaric'in eli uzandı ve hâlâ Liche'in karnından çıkan, kılıcının kabzasını yakaladı. Kılıcı çevirdi ve Liche acıyla eğildi.

"Ama benim seninle işim bitti!" dedi Kendaric. "Artık ölmenin zamanı geldi." Kılıcı çekip kurtardı ve ölmemiş büyücü acıyla ürpererek dizlerinin üzerine çöktü. Kendaric tereddüt etmeden döndü ve ölü adamın boynunu kesti. Deri kuru kâğıt gibi ayrıldı ve kemikler kırılğan tahta parçaları gibi kırıldı. Liche'in başı yerinden kurtuldu ve yerde sıçradı.

James kolunu Jazhara'nın omuzlarına dolayarak durdu ve "Eh, işte bu ilginçti," dedi.

Solon ayağa kalktı. Yüzü parçalanan incinin açtığı minik kesiklerle kaplıydı. "Benim seçeceğim sözcük bu olmazdı, evlat, ama ne dediğini anladım."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kendaric.

"Çevreye bakınmalıyız," dedi James. "Orada bize sorun yaratacak başkaları olabilir."

"Sanırım giderken burayı ateşle arındırmalıyız," dedi Jazhara.

"Evet," dedi Solon. "Şer buraya öyle yerleşmiş ki, bu mekânın arındırılması gerek. Ve tapınağımın arındırma için başkalarını göndermesini beklersem, kötülük başka yerlere kaçabilir."

Liche'in bedeninin yattığı yere gittiler. Belirdiği kovuğun arkasında bir kapı vardı. Kapıdan geçtiklerinde, Liche'in özel odası olduğu belli olan geniş bir odaya geldiler. Masaların üzerine küçük, büyük kavanozlar yığılmıştı ve uzak köşede duvarlara bir kafes bağlanmıştı.

Kafesin içinde bir yaratık duruyordu ve Krondor'un lağım kanallarında karşılaştıkları şeye benziyordu. Onlara acı dolu gözlerle baktı ve pençesiyle çağırdı. Yavaşça yaklaştılar ve sonra yaratığın ağzı açıldı. Bir çocuğun sesi,

"Lütfen..." dedi.

Jazhara'nın gözleri yaşlarla parladı ve fısıldadı, "Bu kötülüğün sonu yok mu?"

"Anlaşılan yok," dedi Solon.

James, yaratık konuşurken arkasına dolandı. "Acı... lütfen."

Kılıcını hızla uzatarak canavara dönmüş çocuğun boynunu kesti ve yaratık ses çıkarmadan yere yığıldı. James'in yüzü bir öfke maskesiydi.

Jazhara James'e baktı ve hiçbir şey demedi. Sonunda Solon, "Merhametti," dedi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Kendaric.

James yumuşak sesle, "Onu yak. Her şeyi yak," dedi. Kitap ve parşömenlerin dizili olduğu duvara seğirtti. Rafı yakaladı ve devirdi. Rafın yakınındaki masada bir mangal duruyordu, James onu yakaladı. Fırlatarak alevleri ve kömürleri yerdeki kâğıtlara saçtı ve yangın hızla

yayıldı.

"Buraya bakın!" dedi Kendaric. Döndüler ve enkazcının bir başka inci bulmuş olduğunu gördüler. Diğer kürenin aksine bu saydam görünüyordu ve içinde Haldon Baş'ının imgesini görebiliyorlardı.

"Bu güçlü bir gözlem aracı," dedi Jazhara. İmge kaydı ve Dul Noktası ile Hilda adlı yaşlı kadının kulübesini gördüler.

"Büyüme karşı gelen bu olabilir mi?" diye sordu Kendaric.

"Evet, sanırım öyle," dedi Jazhara. "Bu gözlem bölgesinde geniş bir büyü alanı yaratır. Her tür büyü körelmez, ama seni kontrol altına alana kadar büyünü işlemez kılmak için bu kullanılmış olabilir."

Arkalarında alevler yayılıyordu. "Bununla ne yapacağız?" diye sordu James. Jazhara iri inciye aldı ve ateşe attı. "Bu işini görür."

"Güzel," dedi James. "Artık gitmeliyiz. Meşaleler alın ve gitmeden önce ateş alan her şeyi yakalım."

"Ya goblinler itiraz ederse?" diye sordu Kendaric. Yaralarına karşın kararlı görünen Solon, "Eh, kaçan tutsaklar onların icabına bakmadıysa, kendimiz yapmak zorunda kalacağız, değil mi?" dedi.

James başını salladı. "Hadi gelin. Gidip gemiyi kaldıralım." Dışarı çıkmak için yürümeye başladılar.

TANRILARIN GÖZYAŞI

Mağaradan çıktıklarında güneş batıda alçalmıştı.

"Gemiye kaldırabilir misin?" diye sordu James Kendaric'e.

"Şimdi mi?" Başını iki yana salladı. "Deneyebilirim, ama yaşadığımız onca şeyden sonra sabaha kadar bekleriz diye düşünmüştüm."

"Aslında, yaşadığımız onca şeyden sonra, beklemek istemiyorum. Ayı orada bir yerde ve Gözyaşı'nı ne kadar çabuk bulursak ve Krondor'a dönersek, o kadar mutlu olacağım."

Solon başını salladı. Bedeninin her yerindeki sayısız yara kanıyordu. Kaçarlarken ölü Liche'in birkaç hizmetkârıyla karşılaşmışlardı... dövüşmeyi seçen iki goblin ve iskelet savaşçılardan iki tane daha. Aynı zamanda, yüzeye çıkarken kargaşaya kapılan Kara İnci Tapınağı hizmetkârlarıyla da karşılaşmışlardı. Kaçan tutsakların kışlada silah bulunduğu ve onları durduranlara karşı hiç nazik davranmadıkları açıldı.

Jazhara omzundaki kanamayı durdurmak için yaptığı kaba tamponu kontrol etti.

"Buradan sonra sorunla karşılaşsak, korkarım alt ediliriz," dedi. James diğerlerine kaya kulenin ucuna yürümelerini işaret etti. "Her adımda alt edilebilirdik," dedi. "Ama şanslıydık."

"Şans sıkı çalışmanın sonucudur," dedi Solon, "ya da en azından babam bana öyle demişti."

"Ben yine de Krondor'a geri döndüğümde Ruthia'ya büyük bir adak adayacağım," dedi James, Şans Tanrıçası'nın, hırsızların hami tanrıçasının ismini telaffuz ederek. Mırıldanarak ekledi, "Zaman zaman kaypak bir kaltak olsa da."

Solon bu yorumu duydu ve güldü.

Kayaların sonuna eriştiler ve Kendaric, "Eğer bu işe yararsa, gemi yükselecek ve buradan gövdeye bir sis uzanarak katılacak. Gemiye gitmemize, Gözyaşı'nı alıp geri dönmemize yetecek kadar dayanmalı," dedi.

"Dayanmalı mı?" diye sordu James. "'Dayanmalı' ne kadar sürer?"

Kendaric gülümsedi ve omuz silkti. "Şey, sınamak için hiç şansım olmadı. Süresi üzerinde hâlâ çalışıyorum Zaman içinde, büyü bir gemiyi kargosunun tamamı indirilene kadar yüzeyde tutacak. Şimdi... Şey... Belki bir saat."

"Belki bir saat mi?" James tiksinti içinde başını iki yana salladı. "Eh, bir an önce başlasak iyi olacak."

Kendaric gözlerini kapattı ve elini Jazhara'ya uzattı. Büyücü büyü parşömenini sırt çantasında taşıyordu. Parşömeni Kendaric'e uzattı ve adam okumaya başladı. İlk önce geminin çevresindeki deniz sakinleşti, dalgalar geminin çevresinde, gittikçe genişleyen bir sakin su halkasının çevresinden akıyordu. Sonra yüzeyde bir sis belirdi ve aniden geminin direği seğirmeye başladı. Sonra sallandı ve gemi yükselmeye başladı. İlk önce kırık serenler ve lime lime yelkenler görüldü, sonra bayrak direklerinden asılı gevşek sancaklar. Dakikalar içinde, güvertelerinden su akarken inip çıkarak, yüzeyde süzülüyordu.

Küpeştelere yosunlar yapışmış, yengeçler güvertede koşturup suya düşüyordu. Geminin tabanının çevresindeki sis yoğunlaştı ve katılaştı, birkaç dakika sonra gemi kırıksız kalmış görüldü.

Kendaric Jazhara'yla James'e döndü, yüzü şaşkınlıkla aydınlanmıştı. "İşe yaradı!"

"Kuşkun mu var?" dedi Solon.

"Şey, pek değil, ama asla bilemezsin..."

James Kendaric'e zor sakladığı bir öfkeyle baktı. "Son seferdeki başarısızlığının tapınaktaki inciyle ilgisi olmadığını anlamış olsaydık sana ne yapardım, düşünmemeye çalış. Yalnızca büyüünün işe yaramaması olsaydı..." Kendini sakin olmaya zorladı. "Gemiye girelim."

Kendaric çizmesinin ucuyla katı sise sınırcasına dokundu, sonra ağırlığını üzerine verdi. "Biraz yumuşak," diye yorum yaptı.

Solon yanından geçti. "Zaman harcıyoruz!"

Keşiş mistik sisin üzerinde gemiye doğru seğirtirken diğerleri takip etti.

Geminin yanına ulaştılar ve tırmanabilecekleri bir sürü sarkan halat buldular. James ve Kendaric kolayca tırmandı, ama yaralı Jazhara ve Solon'un biraz zaman ve yardıma ihtiyacı oldu. Hepsi güverteye çıktığında çevreye bakındılar. Güverteler çamur kaplıydı ve düşen kütüklerin ya da halatların altında kısılıp kalmış denizcilerin cesetleri havayı leş kokusuyla doldurmaya başlamıştı bile.

Çürüyen etin kokusu, acı su ve tuz kokusu Kendaric'i öğürttü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu James.

"Bu taraftan," dedi Solon, alt güvertelere giden arka kapıya işaret ederek.

Islak halat korkuluklara tutunarak kaygan tahta basamaklardan inip dar koridora indiler.

Basamakların dibinde Jazhara bir meşale yaktı, çünkü geminin içi gece gibi karanlıktı. Titreşen ışık sahneyi sert bir rölyefe çevirmişti ve yürürlerken duvarlarda gölgeler dans ediyordu. Su alt güvertelerden ve ambardan yavaş yavaş boşalıyordu, bu yüzden kendilerini diz boyu deniz suyu içinde yürürken buldular.

"Bu taraftan," dedi Solon, arka kapıya işaret ederek.

Güvertenin yarısında Kendaric ciyaktı.

"Ne?" diye sordu James, kılıcını çekerek.

"Bacağıma bir şey sürtündü!"

James çileden çıkmışçasına uzun bir nefes salıverdi. "Balık. Denizde balıklar yüzer."

Kendaric ikna olmamış gibi görünüyordu. "Orada saklanan bir canavar olabilir."

James başını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi.

Kapıya ulaştılar ve sıkışıp kapandığını gördüler. James inceledi. "Biri bu kilidi kırmış, ama su akarken yeniden kapanmış ve yerine iyice sıkışmış. Menteşelerini kırmak en iyisi."

Solon savaş çekicini menteşeler üzerinde denedi, onlara vurup kırdı ve kapı bir selle birlikte dışa doğru patladı. İki bölmenin su seviyesi eşitlenirken suyla birlikte ölü bedenler sürüklendi. Solon ayaklarının dibinde yüzen bir cesede baktı. Et çürüyerek kemiklerden ayrılıyordu, balıkların yüzünde kendilerine ziyafet çektikleri açıktı. Göz çukurları boştu.

"Ishap'ın iyi ve sadık hizmetkârı," dedi Solon saygıyla. Sonra bir şey söyledi ve eğildi. Cesedin kemerinden iri bir savaş çekici çekti ve konuştu, "Luc d'Orbain'in Savaş Çekici! Bir zamanlar Bas-Tyralı bir Ishap azizine aitti. Tapınak'ın değer verdiği ve tarikatımın önderine mevkisinin işareti olarak verilen bir andaçtır. Büyük güce sahip büyümlü bir tılsımdır. Kötü bir silah da değildir." Cesede yine baktı. "Bu Saladorlu Micheal biraderdi." Başını hüzünle iki yana salladı. "Gözyaşı'nı koruyan guruba bizzat önderlik etmesi mantıklıydı." "Eh, onu da getir," dedi James, "ama Gözyaşı'nı bulup, bu gemi yine batmadan gidelim."

"Bu taraftan," dedi Solon. Kargo ambarına giden koridora işaret etti. Bir sonraki kapıya ulaştıklarında Solon, "Bekleyin," dedi. Tunüğünün içine uzandı ve ucunda küçük, mavi bir mücevher asılı minik bir zincir çıkardı. Mücevher hafif hafif parlıyordu. "Tanrıların Gözyaşı yakında."

"O ne?" diye sordu James.

"Eski Gözyaşı'ndan bir parça. Gemiden alınmışsa, yerini bulmamıza yardım etmesi için Yüksek Rahip vermişti."

James kapının sürgüsüne uzandı ve Solon yine, "Bekle!" dedi.

"Şimdi ne var?" diye sordu James.

"Gözyaşı'nın çevresinde bir koruma büyüğü vardır. Gemi batmadan önce Ayı ya da

adamlarından biri Gözyaşı'na fazla yaklaşmışsa, tetiklenmiş olabilir." "Peki bu büyü ne yapar?" diye sordu James, böyle bir bilgiyi son anda aldığı için sinirlendiği açıktı.

"Bir... ejderin ruhu yakalandı ve tutsak edildi. Belirli ayinler yapılmazsa kendini gösterir ve Gözyaşı'na yaklaşan herkese saldırır."

"Bunu bize eninde sonunda söyleyecektin, değil mi?" diye sordu James, sesi alay dolu.

"Gözyaşı'nı bulana dek sebep yoktu, Toprak Beyi. Bak, hayvan akılsızdır ve serbest bırakılmışsa hepimize saldırır."

"O kargo ambarına bir ejder nasıl sığabilir?" diye sordu Kendaric hayretle.

"Onlar gerçekten büyük, değil mi?"

"O bir ejder değil, ejder ruhu. Bir hayalet de diyebilirsiniz."

"Söylediğin hiçbir şey beni daha mutlu kılmıyor, Solon," dedi James. "Neden bize iyi bir şey söylemiyorsun?"

"Yaratığı yok edecek ve ruh alemine geri gönderecek ayini biliyorum."

"Bu iyi," dedi James.

"Ama zaman alacak."

"Ve bu iyi değil," dedi James. "Tahmin edeyim: sen onu yok etmeye çalışırken ejder bize saldıracak."

"Evet."

"Ve sen yok etmeye çalışırken biz ejderle savaşırken, gemi bataabilir."

"Evet," dedi Kendaric.

"Bu iyi bir gün olmadı ve gittikçe kötüleşiyor," dedi James. Kapının sürgüsünü kavrayarak, "O zaman bitirelim artık," dedi.

Kapıyı çekip açtı ve tek bir masadan başka hiç mobilyası olmayan bir oda gördüler.

"Bu kaptan kamarası," dedi James. "Onu tapınağa teslim edip başka yerde uyumuş olmalı."

"Ve o Gözyaşı," dedi Solon.

Masanın üzerinde, bir ejder imgesi oyulmuş tek bir büyük kutu vardı. Mistik bir mavi ışıkla parlıyordu ve James bile ondan yayılan büyüyü hissedebiliyordu. Kutunun çevresinde titreşen ışık gördükleri tek uyarı oldu. Aniden kamarada bir rüzgâr esti. Görünmez bir

darbe Kendaric'e çarptı, onu bilek hizasındaki suya devirdi.

Havada bir imge belirdi, solgun, altın sisten oluşmuş süzülen bir ejder. "Onu benden uzak tutun, yoksa yok edemem!" diye bağırdı Solon. James kılıcını sallayarak yaratığın dikkatini çekmeye çalıştı. Bu arada Jazhara boğulmaması için Kendaric'e göz-kulak oluyordu. Sonra esasını kaldırdı, iki eliyle başının üzerine yükseltti ve bir büyüye başladı.

Ejder dikkatini James'e çevirdi. Hayalet kafası öne atıldı. James yaratığın burnundan önce hava basıncını hissetti ve kafası darbeye arkaya yuvarlandı. Darbe yine de kuvvetliydi. Yaratığı Solon'dan uzaklaştırmaya çalışırken bir acı inlemesi çıkardı.

Keşişe baktığında Luc d'Orbain'in çekicini önünde kaldırdığını, gözlerini kapattığını ve dudaklarının ilahilerle öfkeyle kıpırdadığını gördü.

Jazhara büyüsünü bitirdi ve kızıl bir enerji perdesi havada patladı. Kamaranın tavanına aktı, sonra ejderin üzerine düşerek yakut rengi bir ağla kapladı.

Yaratık kıvrandı ve Jazhara'ya saldırmaya çalıştı, ama ağda takılı kaldı.

"O ne kadar dayanır?" diye sordu James.

"Bilmiyorum," dedi Jazhara. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Kendaric nasıl?"

"Baygın, ama yaşayacak sanırım."

Enkazcı duvarın dibinde yığılmış, uyuyormuş gibi çenesi göğsünde, yatıyordu.

"Duyduğuma memnun oldum," dedi James. "O şey katır çiftesi gibi vuruyor." Sesi yükselen Solon'a döndüler. İlahisinin sonuna ulaştığı açıktı. Altın ejder genişler, yakut ağı parçalayacak gibi gererken şaşkınlık içinde izlediler.

Solon'un duasının son sözleri kamarada yankılanırken ejder küçülmeye başladı, altın bir ışık noktası oldu ve gözlerinin önünde söndü.

Ağ aniden boş kaldı, suya doğru süzüldü ve yok oldu.

"Bitti," dedi Solon.

"Güzel," dedi James. "Şimdi şu lanet kutuyu alalım ve işler kötüleşmeden bu gemiden inelim!"

Solon başını salladı, ikinci savaş baltasını kemerine astı ve Tanrıların Gözyaşı'nı taşıyan kutuyu nazikçe kaldırdı. James ve Jazhara Kendaric'i kollarından yakaladılar ve kaldırdılar. Onu hareket ettirirlerken ayılmaya başladı. "Ne?" diye mırıldandı.

"Hadi gel," dedi James. "Eve gitme vakti."

"Günlerdir duyduğum en iyi şey," dedi Kendaric. Kollarını diğerlerinin omuzlarından indirdi ve "Yürüeyebilirim," dedi.

Kaygan koridorda yürüdüler, Solon içinde Gözyaşı bulunan kutuyu James'e uzatmak zorunda kaldı, sonra güverteye çıktıklarında geri aldı. James, Jazhara ve Kendaric halatları kullanarak mistik sise indiler ve sonra Solon kutuyu James'e atıp takip etti.

Gece çökerken sisin üzerinde seğirttiler. Tam kayalık noktaya yaklaştıklarında

James, "Lanet olsun," dedi.

"Ne?" diye sordu Kendaric.

"Kumsalda silahlı adamlar var."

"Kaçan tutsaklar mı?" diye sordu Jazhara.

"Sanmıyorum," diye yanıt verdi James. "Bakın!"

Yukarıdaki tepelerden inen dev bir şekil, karanlık bir silüet görebiliyorlardı. Ama adamın göğsünden kırmızı bir parıltı yayılıyordu.

"Ayı!" dedi James.

"Bu sis zayıflamaya başladı," dedi Solon. O konuşurken James ayaklarının biraz battığını hissetti.

Kayalara kalan son metreleri hızla aştılar ve kumsala doğru yürümeye başladılar.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu James. "Yok. Savaşmalıyız," dedi Solon.

Kayalıklardaki loşluktan Ayı'nın sesi gürlledi: "Seçenekleriniz pek az ve sabrım daralıyor. Bana Gözyaşı'nı vereceksiniz, yoksa sizi katlederiz."

"Gözyaşı'nı neden istiyorsun?" diye sordu Jazhara. "Sana ne faydası olabilir?" Kayaların kumla birleştiği yerde durdular ve Ayı'nın adamları silahlarını çekerek yaklaştılar.

"Ha!" dedi dev adam. "Keşif size söylemedi mi? Gözyaşı tanrılarla konuşmamıza izin veriyor, değil mi, Ishaplı? Ve Ishap dışında başka tanrılar da var!" "Sen Ishap'ın gücünden korkmayacak kadar aptalsın," diye bağırdı Solon.

"Sizin icabınıza bakmak için ihtiyacım olan her şeyim var... Ishaplılar!" dedi Ayı, boynundaki tılsımı elleyerek. "Bana asla dokunamazsınız." İri bir kılıç çekti. "Ama ben size dokunabilirim! Şimdi, bana Gözyaşı'nı verin." Aniden tepesindeki kayalarda bir şekil belirdi, çöktü ve sıçradı. William kendini Ayı'nın üzerine attı ve dev adamı devirdi.

Pusunun aniliği herkesi şok etti. James'e en yakın duran paralı askerler kargaşaya döndü, James açıklıktan faydalanarak kılıcını çekti ve adamın sırtına sapladı. Adam James'e dönmeden öldü.

Solon Gözyaşı'nı içeren kutuyu kumların üzerine koydu ve sessizce Işhap'a bir dua ederek Luc d'Orbain'in Savaş Çekicini çekti. Jazhara esasını indirdi, ucunu

Ayı'nın adamlarından bir guruba doğrulttu ve bir enerji topu salıverdi.

Kendaric kılıcını çekti. "Ben Gözyaşı'nı korurum!" diye haykırdı.

William bir an dev korsanla güreşti ve boynundaki tılsımı çıkarmaya çalıştı. Sonra Ayı gök gürültüsü gibi bir yumrukla arkasına uzandı ve William'ı bir kenara fırlattı.

William sertçe yere indi, zırhı şoku bedeninde yaydı, ama o yine de yuvarlanıp ayağa kalktı.

Ayı çabucak sıçradı ve kötücül bir gülümsemeye, "Cesur işti, çocuk. Sırf bunun için seni çabuk öldüreceğim."

William kenardan Sidi'nin durmuş, izlediği yere baktı. "Bana yardım et!" Sidi omuzlarını silkti. "Tılsımı alırsan sana yardım ederim, dedim evlat. O olmadan tek başınasın." Üzgün görünüyordu.

William kızgınlığa boğuldu ve bağırdı, "Kahooli! Yalnız kalmayacağımı söylemiştin!"

Ayı kahkaha attı. "Kahooli mi? Düşük bir tanrıya sesleniyorsun!" Tılsımını kaldırdı ve Gözyaşı'nın kumların üzerinde durduğu yere doğrulttu. "Bu tılsımla alt edilmezim. Elimde Gözyaşı ile tanrıların gücüne sahip olacağım. Ben tanrı olacağım!"

William başını arkaya attı. "Kahooli, intikamımı al!"

Yüksek, keskin bir ses başladı, James, Jazhara ve korsanların çoğu acıyla kulaklarını kapatmak zorunda kaldı. Ayı kaynaktan bir adım geriledi. Yalnızca William tiz sestem etkilenmemiş görünüyordu. Sonra Ayı'yla William arasında bir şekil belirdi, saydam ve solgun, ama yine de tanınabilir bir şekil.

"Talia!" diye nefes verdi William.

Kız gülümsedi, "Yalnız değilsin, William."

William'a yaklaştı ve bedenine girdi. William hayaletin ışığıyla parlamaya başladı, zırh akar, üzerinde değişir gibi göründü.

Herkesin şaşkın bakışları önünde William dönüştü. Bedeni öyle büyüdü ki, zaten geniş olan omuzları dev gibi görünmeye başladı. Zırh Kronдор subaylarının gümüş zincir zırhından kan kırmızısı plaka zırha dönüştü, öyle koyuydu ki siyaha yakındı. Başında bir

miğfer belirdi, yüz hatlarını sakladı. Ne William'ın, ne Talia'nın olan bir ses konuştu: "Ben Kahooli. Ben İntikam Tanrıçası." Şekil elini kaldırdı ve alevlerden bir kılıç belirdi. Kör edici hızda bir darbeyle Ayı'nın kolunu kesti.

Ayı irkildi ve çekildi, sağlam gözü şaşkınlıkla irileşmişti. "Kanım akıyor! Acı hissediyorum!"

Kılıcını çekti ve kırmızı şekle vurdu, bedenleşmiş tanrı darbeyi alırken kolundan yukarı şok yayıldı. Sonra Kahooli'nin kılıcı savruldu ve Ayı başını indirdiğinde göğsünde geniş, kanayan bir yara gördü. Geri geri sendeleyerek haykırdı, "Hayır, bu olamaz!"

Ayı yine savurdu, ama İntikam Tanrısı'nın William'da bedenleşmiş ruhu bir kez daha darbeyi aldı ve iade etti. Sonra düz bir darbeyle kılıcı kabzasına kadar

Ayı'nın karnına sapladı.

Ayı alev alev kılıcı kavrayarak dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır," dedi inanmazlık içinde. "Bunun olmayacağını söylemiştin. Ölemem. Bana söz verdin!"

Asla ölmeyeceğimi söyledin!" Kumların üzerine düştü, sağlam gözü gece göğüne dikildi. "Ölmeyeceğimi... Söyledin..."

Şekil bir an tepesinde durup ona baktı, sonra pırlıladı ve yine William'a dönüştü.

Genç savaşçı, aniden zayıflamış gibi sendeledi. Dizlerinin üzerine çöktü ve çevresine bakındı. Talia'nın gölgesi bir kez daha belirdi.

William yumuşak sesle, "Başardık, Talia. Bitti."

Genç kızın ruhu ona gülümsedi. "Artık huzur bulabilirim. Teşekkür ederim, William."

William'ın yanakları yaşlarla ıslanmıştı. "Talia, hayır! Lütfen kal." Kız solarak kaybolurken Talia'nın ruhu fısıldadı. "Hayır, William. Yaşam canlılar içindir. Önünde uzun bir ömür var ve ben çarktaki yeni yerimi almalıyım. Lütfen bana hoşçakal de."

O kaybolmadan hemen önce, kısa bir an boyunca parlak bir ışıkla aydınlandı.

Uzandı ve eli William'ın yanağına dokundu. Sonra solarak kayboldu.

William yüzünden yaşlar akarak yumuşak sesle, "Hoşçakal, Talia," dedi.

James çevresine bakındı ve Ayı'nın kalan adamlarının kaçmış olduğunu gördü. Kılıcını kınına soktu ve Solon'un Gözyaşı'nı aldığını gördü.

James ve Jazhara hâlâ dizlerinin üzerinde duran savaşçının yanına gittiler.

"Aferin, Will. İntikamı alındı," dedi James.

Jazhara elini nazikçe William'ın omzuna koydu. "Ve Gözyaşı güvende."

"Demek Gözyaşı hakkında söyledikleri doğruymuş," dedi William.

"Ve daha fazlası," dedi Solon. "Gözyaşı büyük güce hükmeder ve siz o gücün kötülük için kullanılmamasını sağladınız." Gözyaşı'nı içeren kutuya sıkı sıkı sarıldı. "Yine de, bu yalnızca küçük bir çatışmaydı. Savaş henüz kazanılmadı."

"Ya Ayı'nın tılsımı?" dedi Jazhara.

"Burada bırakılmayacak kadar güçlü bir eser," dedi Kendaric.

James kılıcını kullanarak tılsımı kaldırdı. "Hiçbir bedel için buna dokunmam," dedi. "Bir insanın doğasındaki korkunç tarafı ortaya çıkarıyor gibi." Kayaların üzerinde, denize bakan bir yere yürüdü ve kolunu arkaya attı. Kılıcı kullanarak tılsımı olabildiğince uzağa fırlattı. Karanlıkta tılsımın denize düştüğünü görmediler.

Arkadaşlarının beklediği yere yürüdü. "Kader iyilikseverse, Haldon Başında bekleyen bir asker birliği vardır ve Krondor'a eşlikçilerle döneriz."

Yara bereler içinde aksayarak Haldon Başına döndüler.

Şafak gül ve altın rengi bulutlarla doğu göğüne gelirken Jazhara ağaçlıkların içinden Hilda'nın kulübesine yürüdü. Açıklığa ulaşip evi gördüğünde bir endişe sancısı hissetti.

Kulübe terk edilmişti. Bu uzaklıktan bile anlayabiliyordu, çünkü içeriden ateş ya da ışık izi görülmemekle kalmıyor, kapı da açık duruyordu. Ve veranda çatısından asılmış bitkiler yok olmuştu.

Verandaya çıkan basamağı yavaşça tırmandı ve kulübeye girdi. İçeride tek bir masa ve tabureden başka hiçbir şey kalmamıştı. Sandık ve kişisel eşyalar gitmişti.

Masanın üzerinde bir parşömen kâğıdı duruyordu.

Jazhara onu aldı.

Kızım, diyordu.

Zamanım doldu. Buraya, bu mekânı yok edecek biri gelene kadar şerre göz-kulak olmak için konmuştum. Siz cesur ve becerikli gençlersiniz. Gelecek sizin.

İyiliğin güçlerine hizmet edin.

Hilda.

"Gitti," dedi Jazhara, arkasından sessizce verandaya çıkan kişiye.

William kulübeye girdi. "O kimdi?"

"Bir cadı, diyorlar," diye yanıt verdi Jazhara.

"Sen buna inanmıyorsun," dedi William. Yıldızlimanı'nda yetiştiğinden Krallık'ta büyü yapan kadınlara karşı önyargıları Jazhara kadar iyi biliyordu. "Gerçekte kimdi?"

"Bilge bir kadın," diye yanıt verdi Jazhara, notu katlayıp kemerine koyarak.

"İyiliğin hizmetkârı. Artık gitti."

"Nereye gittiğini söylüyor mu?"

"Hayır," dedi genç büyücü. Çevresine bakındı, sonra William'a baktı. "Neden beni takip ettin?"

"Kronдор'a yapacağımız uzun yolculukta diğerleriyle çevrilmeden önce seninle konuşmak istedim."

"Geri dönerken konuşabiliriz," dedi Jazhara.

O kapıya yönelirken William kenara çekildi, sonra Haldon Başına giden patikada peşine düştü. Birkaç adım sonra Jazhara, "Konuş. Dinliyorum," dedi.

William uzun bir nefes verdi. "Bu biraz zor."

"Olmak zorunda değil."

"Bazı şeyler söyledim..."

Kadın durdu ve onun koluna dokundu. "İkimiz de bazı şeyler söyledik. Gençtin... ikimiz de gençtik. Ama o... yanlış anlaşma geçmişte kaldı."

"O zaman aramızda sorun yok, öyle mi?"

Jazhara başını salladı. "Sorun yok."

William yine yürümeye başladı. "Güzel. Önemseydiğim birini kaybettim... bir başka dostu kaybetmek istemem."

"Beni asla kaybetmeyeceksin, William," dedi Jazhara. Bir süre sessiz kaldı. "Kaybına üzüldüm. Talia'nın senin için özel olduğunu biliyorum."

William Jazhara'ya baktı. "Öyleydi. Sen de öylesin."

Jazhara gülümsedi. "Sen de benim için öylesin."

"Gelecek yıllarda birbirimizi sık sık göreceğiz. Aramızdaki ilişkinin güç olmasını istemedim."

"Ben de."

Yolun kalanını sessizlik içinde, aralarındaki gediği kapatmaya başladıkları için tatmin hissederek yürüdüler.

Krondor'a dönüş yolculuğu olaysız geçti. Zirveye ulaştıklarında, Değirmencinin Durağı'ndan gelen birlik Haldon Başında onları bekliyordu. Birlik onlara Krondor'a kadar eşlik etti.

Dört gün sonra şehre törensiz girdiler ve sarayın teşrifat avlusuna geldiler. Uşaklar ve seyisler atları aldılar ve James, Jazhara, Solon, Kendaric ve William doğrudan Prens'in özel kabul odalarına alındılar.

Onlar şehre yaklaşırken bir atlı göndermişti ve Prens Ishap Tapınağı'nın Yüksek Rahibi'ne haber yollamıştı. Yüksek Rahip Prens'le birlikte bitkin grubu bekliyordu.

James başı çekiyordu. Solon Gözyaşı'nı içeren kutuyu sıkı sıkı tutarak yanında yürüyordu. Kendaric, William ve Jazhara arkalarından girdiler.

James eğildi. "Efendim, büyük memnunlukla hedeflerimize ulaştığımızı bildiririm.

Solon Birader Tanrıların Gözyaşı'nı taşıyor."

Solon Yüksek Rahip'e baktı. Yüksek Rahip öne çıktı ve keşişin taşıdığı kutuyu açtı. Kutunun içinde bir adamın önkolu büyüklüğünde iri, açık mavi bir kristal duruyordu. İçinden gelen bir ışıkla parlıyor gibi görünüyordu ve ona bakarlarken havayı hafif bir müzik doldurmuş gibi uzak bir tını duyulabiliyordu.

"Tarikatımızdan pek az kişi Tanrıların Gözyaşı'nı gördü Ekselansları," dedi

Yüksek Rahip. "Buradakilerin hepsi bu şerefe fazlasıyla layık."

Bir süre seyrettiler, sonra Yüksek Rahip kutuyu kapattı. "Gözyaşı'nı Rillanon'daki ana tapınağa nakletmek için şafakta yola çıkıyoruz," dedi Yüksek Rahip. "Nakli Solon Birader bizzat idare edecek."

"İzin verirseniz," dedi Prens Arutha, "ben de arkadan bir mızraklı birlik göndereceğim."

Yüksek Rahip hafifçe eğilerek itiraz olmadığını ifade etti.

Arutha Solon'a, "Tanrına iyi hizmet ediyorsun," dedi.

Yüksek Rahip ekledi, "O bizim iyi ve sadık hizmetkârımız. Saladorlu Micheal'ın yerine terfi ettirilecek. Solon, sana Ishap'ın Çekici Biraderliği'nin önderliğini veriyoruz ve Luc d'Orbain'in Çekicini sana emanet ediyoruz."

"Şeref duydum, Peder," dedi keşiş.

Yüksek Rahip odadaki diğerlerine, "Cesaretiniz ve ruhunuzun gücü bize inancımızın temel taşıyı geri verdi. Işhap Tapınağı size sonsuza dek minnettar kalacak," dedi.

"Kronдор sarayı da sana, Solon Birader," dedi Arutha. William'a bakarak ekledi,

"Bu işten yüzünün akıyla çıktın, Teğmen. Saray Muhafızları için bir şerefsin."

William eğildi.

"Lonca üyesi Kendaric," dedi Arutha.

Enkazcı öne çıktı ve eğildi. "Ekselansları."

"Taht'a büyük hizmet ettin. Sana borçluyuz. Üstadınızın ölümünden sonra Lonca'nın şu anda kargaşa içinde olduğunu anlıyoruz. Bu Taht'ın lütfuna bağımlı imtiyazlı bir Lonca olduğundan, Lonca Başkanı unvanını almanız ve kardeşliğinizi yeniden kurmanız bizim dileğimizdir." "Ekselansları," dedi Kendaric. "Onur duydum, ama Lonca enkaz halinde. Jorath'ın zimmetine geçirdiği paralar bizi meteliksiz bıraktı, diğer yolculuk sorumluları gitti..."

"O detaylarla daha sonra ilgileniriz. Taht bize hizmet edenlere karşı cömerttir. Hazinenizi canlandıracak, eski halinize gelmenizi sağlayacağız."

"Ekselansları çok cömert," dedi yeni Lonca Başkanı.

Sonra Arutha, "Leydi Jazhara," dedi. "Saray büyücüsü seçimimin akıllıca olduğunu kanıtladınız."

Jazhara başını eğdi ve "Ekselansları," dedi.

Kronдор Prensi nadiren gülümserdi, ama bu sefer yüz ifadesi içtendi. Gözlerinde gururla, "James, her zamanki gibi iyi ve sadık bir hizmetkârsın. Sana kişisel olarak teşekkür ediyorum," dedi. Ayağa kalktı. "Hepiniz iyi iş başardınız." James diğerlerinin adına da konuştu "Görevimizdi ve şeref duyduk, efendim." "Bu gece onurunuzla kutlama hazırlanmasını istedim," dedi Arutha. "Odalarınıza çekilin ve bu gece konuğum olarak gelin."

James'e takip etmesini işaret ederek taht odasından çıktı.

Jazhara Solon'a döndü. "Bize katılacak mısınız?"

"Hayır, kızım," dedi Dorginli iri keşiş. "Tarikatımın başı olarak Rillanon'a ulaşana kadar Gözyaşı'nın güvenliğini sağlamalıyım. O zamana kadar gözümün önünden ayırmayacağım. Hepiniz, hoşçakalın." Sessizce köşede duran iki keşişe yaklaşmalarını işaret etti. Döndüler ve saygıyla Yüksek Rahip'e eğildiler. İki keşiş Yüksek Rahip ile Solon Birader'in peşine takıldı ve Gözyaşı ile birlikte odadan çıktılar. William Kendaric'e sordu, "Şimdi ne olacak?"

"Morraine'e gideceğim ve bu gece onu yanımda getireceğim," dedi Kendaric. "Lonca Başkanı olarak onun ailesini bile tatmin edecek kadar kazanacağım. En kısa zamanda evleneceğiz."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Jazhara.

Kendaric hevesle başını salladı. "Acele etmeliyim. Sizinle sonra görüşürüz."

"Odalarınıza kadar eşlik edebilir miyim, hanımefendi?" dedi William.

"Gerek yok," dedi Jazhara. "Eninde sonunda burada yolumu bulmayı öğrenmeliyim.

Kaybolursam bir uşağa yol sorarım."

William kadının yolu bildiğini anladı. Gülümsedi. "Gece görüşürüz."

O giderken kadın, "William?" dedi.

"Evet, Jazhara?"

Büyücü yaklaştı ve yanağını hafifçe öptü. "Seninle burada olmak güzel." William kadının koyu kahverengi gözlerine baktı ve bir an söyleyecek söz bulamadı. Sonra öpücüğe karşılık verdi ve "Evet, güzel," dedi.

Ayrıldılar ve kendi yollarına gittiler.

Arutha masasının arkasına oturdu. "Bana yarın eksiksiz rapor verebilirsin," dedi James'e. "Bu akşamki kutlamalardan önce dinlenmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Eh, dört gün at sürmek pek dinlendirici değildi, ama yara berelerin çoğu iyileşiyor."

"Gözyaşı güvende, önemli olan da bu. Başka ne öğrendin?"

"Sürüngen hakkında hiçbir şey öğrenemedim," dedi James. "Sanırım adam Sidi denen adamın sayısız aracısından biri."

William James'e Sidi hakkında, Olasko Dükü'ne düzenlenen saldırı zamanından ve son karşılaşmalarından, bildiği her şeyi anlatmıştı. James William'ın anlattıklarını tekrarlardı. "Bir tür tüccara benziyor, bir kaçak, yasal ticarete ek olarak goblinler ve dağların kuzeyindekilerle de iş yapıyor. En azından öyle görünüyor."

"Daha fazlasından mı kuşkulaniyorsun?"

"Çok daha fazlasından. Adam çok fazla şey biliyordu ve..." James sustu. "William Ayı adlı korsanla dövüşürken onu bir anlığına yamaçların üzerinde gördüm. Adam derimi karıncalandırıyor, Ekselansları. Basit bir tüccardan çok daha fazlası olduğunu düşünüyorum." "Bir büyücü ya da rahip mi?"

"Muhtemelen. Ayı'nın taktığı tılsımı geri almaya can attığı kesindi ve sanırım onu Ayı'ya veren de kendisiydi."

"Karanlığın nasıl bir aracısıyla karşı karşıyayız?" diye sordu Arutha. "Bu som, Ekselansları, beni de rahatsız ediyor," dedi James. Arutha masasından kalkarken ve aşağıdaki teşrifat avlusuna bakan pencereye giderken bir süre sessiz kaldı. Askerler talim yapıyordu ve genç William'ın bekâr subay barakalarına seğirttiğini gördü. "William iyi iş başardı," dedi Prens. "Bir gün Krondor'un Şövalye Mareşali olacak," dedi James, "eğer Gardan'ın emekliye ayrılmasına izin verirseniz."

Prens döndü ve ona sırtıma denebilecek bir ifadeyle baktı. James'in Arutha'ya hizmet ettiği on seneden fazla zamanda yalnızca birkaç kez gördüğü bir ifade.

"Bir sonraki sefere yürüye yürüye çıkıp Crydee'ye giden bir gemiye bineceğini söylüyor. Sonra onu geri getirmek için asker göndermeme izin verecekmiş."

"Ne yapacaksınız?"

"Biraz daha görev yapmasına izin vereceğim, sonra Locklear'ı çağırıp unvanı ona vereceğim."

"Locklear, Şövalye Mareşal, ha?"

"Orduyu yönettiğim sürece bir idareci kullanmam gerektiğini sen, kendin söyledin. Locklear'ın o iş için yeteneğe sahip olduğu kesin."

"Gerçekten de öyle," diye onayladı James. "Ben muhasebeden hiç hoşlanmadım." "Baron Moyet'le bir kış daha geçirmesine izin vereceğim, sonra onu buraya getirteceğim ve Gardan'ı eve yollayacağım."

"Bu sefer gerçekten mi?"

Arutha kahkaha attı. "Evet, gerçekten istediği buysa, Crydee'ye dönüp Martin'in rıhtımında balık tutmasına izin vereceğim."

James doğruldu. "Bu geceden önce yapmam gereken birkaç şey var, Ekselansları.

İzin verir misiniz?"

Arutha James'in çıkmasını işaret etti. "Bu gece görüşürüz."

"Ekselansları," dedi James ve odadan çıktı.

Krondor Prensi ve Adalar Krallığı'ndaki en güçlü ikinci kişi Arutha düşünceler içinde penceresinde durdu. Gediksavaşı'nda, Crydee Kuşatmasında komutayı aldığı anda genç bir adamdı ve artık orta yaşlıydı.

Tanrılar iyilikseverse önünde uzun yıllar vardı, ama krallığının kaderinin daha genç kadın ve erkeklerin, James, Jazhara ve William gibi kadın ve erkeklerin becerikli ellerinde olduğunu bilmek ona sakin bir güvence veriyordu. Kendine bir anlık huzurun zevkini çıkarma izni verdi, sonra masasına ve dikkatini çekmek için yalvaran raporlara döndü.

James sarayda seğırtti. Jonathan Means'le diğer iki casusuna haber göndermesi, Krondor'a döndüğünü bildirmesi gerekiyordu. Sonra Sürüngen ile çetesinin eylemlerini saptamak için gözünü açık tutan birine hızlı bir ziyaret yapmak için sokaklara çıkması gerekiyordu. Tanrıların Gözyaşı meselesi hallolduğuna göre, James dikkatini bu suç lordu özentisine çevirmeye ve eninde sonunda kim olduğunu öğrenmeye kararlıydı. Sonra şehri ondan kurtaracaktı.

James yapması gereken şeyleri saydı. Acele ederse, Prens'in kutlamasından önce banyo yapmak ve giysi değiştirmek için zamanı olurdu.

Yorgundu, ama yarın uyumak için zaman olacaktı. Şu anda her şeyden çok yapmak istediği şeyi yapıyordu: Prens'ine hizmet etmek. Ve dünyada her yerden daha çok olmak istediği yerdeydi: Krondor.

SONSÖZ

MEYDAN OKUMA

Uzun tünelin karanlık koridorunda bata çıka ilerleyen yalnız şeklin üzerinden sular damlıyordu. Hava duman ve ölü beden kokuyordu.

Sidi sabah yaktığı küçük ateşin hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Duvardaki dayanaktan bir meşale aldı. Yakarak yolculuğuna devam etti.

Sonunda ölü Liche'in yattığı odaya ulaştı, yaratığın bedeni hızla toza dönüşüyordu. "Salak!" diye bağırdı yine, işitmeyen şekle.

Tahtın arkasına gitti ve gizli kilidi buldu. Açtı ve duvarın bir kısmı yana kaydı. Liche'in bile bilmediği, Sidi'nin kendine ayırdığı odaya girdi.

İçeri girerken bir ses, "Kaybettin," dedi.

"Hayır, kaybetmedim, yaşlı kadın!" diye bağırdı havadaki sese. Sırılsıklam tuniğini çıkardı.

"Tılsımı bulamadın." Kadının sesinde alay vardı.

"Aramaya devam edeceğim. Yalnızca dört gün oldu."

"Bulsan bile ne yapacaksın ki? Hizmetkârın ya da müttefikin yok."

"Havayla konuşmak can sıkıcı. Kendini göster."

Solgun bir şekil belirdi, saydam ve renksiz, ama orta yaşlarında bir kadın olduğu ayırt edilebiliyordu. Büyücü pantolonunu çıkararak bir battaniyeye uzandı ve sarındı. "Soğuk ve ıslak yerlerden sıkıldım... Bugünlerde kendine ne diyorsun?" "Son zamanlarda Hilda."

"Evet, Hilda. Bu yerden bıktım. Altın karşılığında hizmetkâr edinebilirim. Ondan bol bol var. Ne arzuladıklarını öğrendikten sonra müttefikler de aynı ölçüde kolay." Solgun imgeye baktı. "Biliyor musun, birkaç yıldır yakında olduğunu hissediyordum, ama seni arayıp bulmam gerektiğini düşünmedim."

"Benden kurtulamazsın, bunu ikimiz de biliyoruz."

Adam içini çekti. "Sana tapınanlar, rahipler yok, bu dünyadaki on milyon kişiden teki bile ismini bilmiyor, ama buralarda oyalanmakta ısrar ediyorsun. Bu bir tanrıça için görgüsüzlük."

Bir süre önce - kulübedeki yaşlı kadın olan gölge, "Benim doğam bu," dedi. "Sen efendine hizmet etmeye devam ettiğin sürece ona karşı çıkmalıyım." "Benim efendim yaşıyor!" dedi Sidi, parmağını imgeye uzatarak. "Senin ölü olduğunu kabullenip gidecek inceliğin bile yok!"

Şekil yok oldu.

Sidi hemen üzöldü. Kadından ve bütün bedenleşmiş hallerinden nefret etse de, yüzyıllardır hayatının bir parçasıydı. Bin sene sonra tılsımı ilk keşfeden adam olmuştu. Onun gücüne teslim olmuştu. Yıllar boyunca açıklayamayacağı dürtüler hissetmiş, kimsenin duymadığı sesler duymuştu. Gücü artmıştı ve uzun süre boyunca deliliğı de artmıştı. Sonra zihni deliliğın ötesinde bir berraklık kazanmıştı. Kime hizmet ettiğini öğrenmişti: İsimsiz Varlık.

Tılsımı daha önce, Savan adlı Liche ve kardeşi gibi başkalarını sahibinin hizmetine sokmak için kullanmıştı. Bu hata olmuştu. İcini çekti. Karanlığa hizmet etmek yolunuza ne çıkarsa kullanmayı gerektiriyordu. Yaşlı kadın, adam gücünü kazandıktan kısa süre sonra ortaya çıkmıştı. O İsimsiz Varlık'ın rakibiydi ve Sidi'ye huzur vermemişti. Adam kadının birkaç yıldan daha uzun süredir tanıdığı tek kişi olduğunu itiraf etmeliydi... Ölü bir tanrıçanın hayaletini kişi olarak adlandırabilerseniz. Diğerlerinin çoğı o ya da bu korkunç şekilde öldürtmeyi başarmıştı. Tuhaf bir şekilde, adam yaşlı tanrıçayı seviyordu.

İcini çekti. Çatışma kaybedilmişti, ama savaş sürecekti ve Sidi efendisinin dilediğini yapmaya çalışacaktı. Eninde sonunda efendisi bu dünyaya dönecekti. Yüzyıllar alabilirdi, ama Sidi'nin zamanı vardı. Efendisi hizmetleri için yüksek bir bedel istiyordu, ama aynı ölçüde iyi ödüllendiriyordu. Sidi elli yaşında bir adam gibi görünebilirdi, ama o sayının beş katı fazla yaşamıştı. Yatağına uzandı. "Kısa zamanda yaşayacak daha iyi bir yer bulmalıyım," diye içini çekti.

- SON -

Taranmış belgeden düzenleyen: ERASMUS